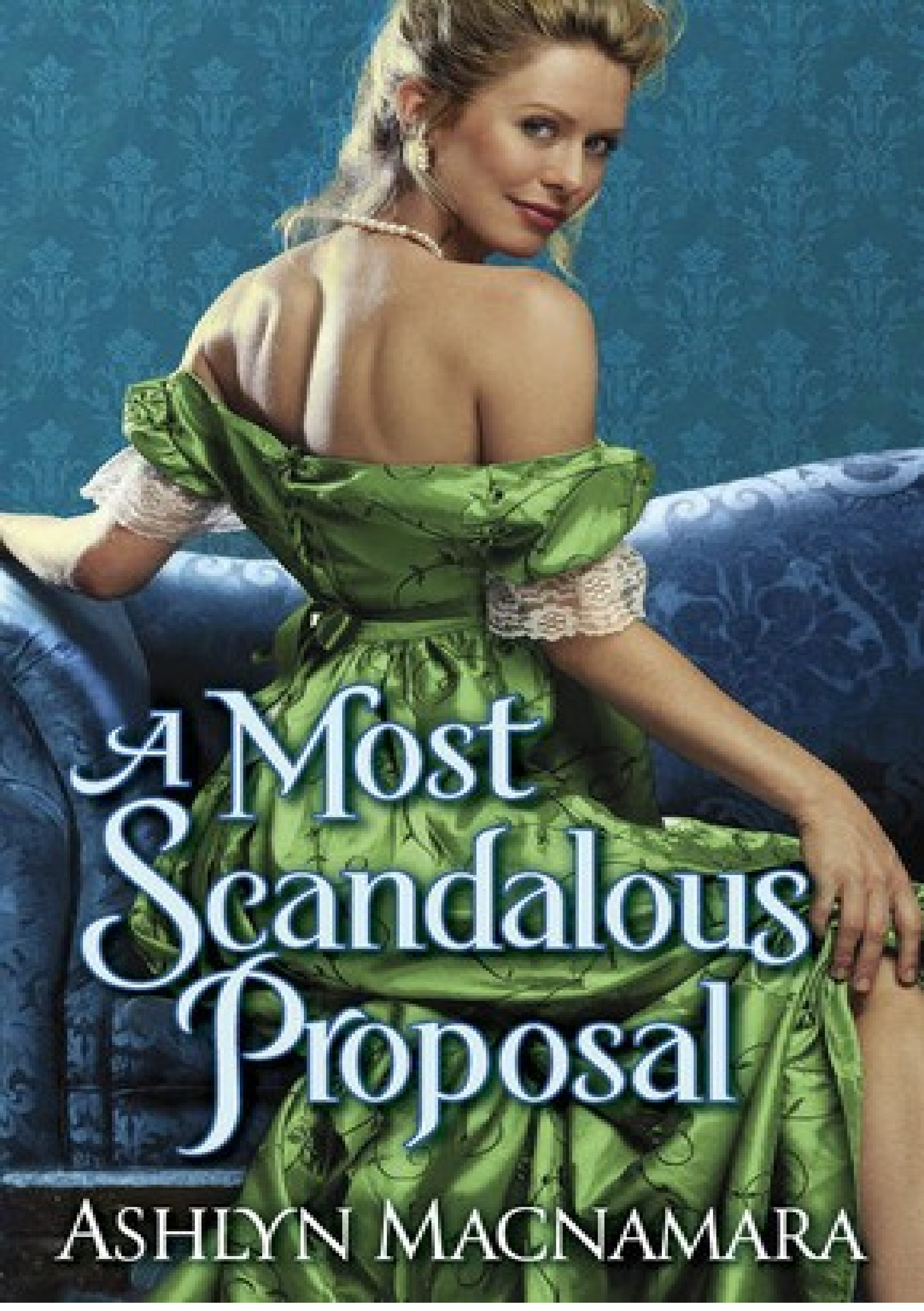
Colecția
Iubiri de poveste

Ashlyn Macnamara

O propunere scandaloasă

A Most Scandalous Proposal
Ashlyn Macnamara

ASHLYN MACNAMARA
O PROPUNERE SCANDALOASĂ

***A Most Scandalous Proposal by* Ashlyn MacNamara**

Copertă: Florentina Tudor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MACNAMARA, ASHLYN
O propunere scandaloasă / Ashlyn MacNamara. Trad.: Graal Soft.
— Bucureşti: Litera, 2015 ISBN 978-606-741-678-7 I. Soft, Graal (trad.)

Traducere din limba engleză Bianca Paulevici

Capitolul 1

Aprilie 1816, Londra

William Ludlowe pune pariu pe cinci mii de lire că domnişoara Julia St. Claire va deveni următoarea contesă de Clivesden.

Benedict Revelstoke citi din nou rândurile notate în dezgustătorul carneţel de pariuri al lui White. Ce naiba?! Degetele i se strânseră pe pană, aproape zdrobind-o. Da. Aproape că semnase pariul prietenului său. O idioţenie, fără îndoială, cu care nu merita să-şi bată capul acum.

Ba mai mult, ultima notiţă din carneţel era scrisă cu cerneală aurie, ca să vadă toată lumea. I se potrivea de minune. Ludlowe, poreclit de multe doamne din înalta societate „băiatul lor de aur”, scrisese cu cerneală aurie. Se părea că lipsa unui titlu nu le schimba părerea despre el.

Upperton îl înghionti.

— Care-i problema? Ai amuţit dintr-odată?

Mai mult decât atât, dar Benedict nu avea de gând să recunoască una ca asta. Lăsă la o parte pana şi arătă cu degetul spre foaia din pergament subţire.

— Ai văzut asta?

Cel mai vechi prieten al său se aplecă peste umăr să privească, umbrind pagina.

— Clivesden? Parcă era însurat. Ludlowe e un înfumurat sărit de pe fix. Şi ce-are a face domnişoara Julia cu vreunul din ei?

— N-am nici cea mai vagă idee, dar intenţionez să aflu, zise el, şuierând printre dinţii încleştaţi. E groaznic cum aşa-numiţi gentlemeni pariază pe tinere cu o reputaţie bună.

— Pe tinere, în general, sau pe domnişoara Julia, în particular?

Ignorând remarca înţepătoare a prietenului său, Benedict se răsuci pe călcâie şi coborî cu paşi mari scările spre trotuar. Se uită la ceasul de buzunar şi văzu că era trecut de unsprezece, ceea ce însemna că încă era devreme, după standardele înaltei societăţi. Bun aşa. Măcar ştia unde avea să o găsească pe Julia la ora aceea.

Oftă când se gândi că trebuia să se ferească de o pleiadă de domnişoare ahtiate după căsătorie. Dar să fie al naibii dacă avea să îl lase pe nu ştiu care idiot să îi păteze reputaţia Juliei.

*

Julia îşi încordă braţele, dar partenerul ei de dans nu pricepu aluzia. La naiba! O ţinea mult prea strâns, într-un mod deloc decent. De fapt, nici nu se punea problema de decenţă, întrucât la ultima întoarcere, o strânsese atât de tare, că se frecase cu sânii de partea din faţă a fracului său. Nu se simţea deloc confortabil să fie atât de aproape de el. Aşa că făcu ceea ce ar face orice tânără care se respectă: îl călcă pe picioare.

— Îmi cer iertare, milord, minţi ea cu uşurinţă.

Zâmbetul lordului Chuddleigh păli şi mai slăbi strânsoarea, rămânând cu gura căscată.

— Nu-i nicio problemă.

Din fericire, câteva clipe mai târziu, ultimele acorduri ale valsului urcară spre tavanul înalt al sălii de bal a doamnei Posselthwaite, iar Julia ieşi din îmbrăţişarea lacomă a partenerului ei de dans, oprindu-se brusc când atinse cu fusta un dansator din spatele ei.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Chuddleigh o privi din cap până în picioare cu ochii lui roşii, oprindu-se la câţiva centimetri sub bărbia ei.

— Sunteţi ocupată următorul dans?

Oare la ce-i stătea mintea? Ce crai! Avea mai bine de patruzeci de ani şi în jurul lui, ca un nor, plutea o mireasmă puternică de coniac.

Julia se uită cu multă afectare la carneţelul de dansuri.

— Nu. De fapt, mă simt chiar extenuată, adăugă ea, înainte ca el să apuce să îi solicite următorul dans.

— Din cauza mulţimii. O îmbulzeală îngrozitoare, ca în fiecare an, bineînţeles. Ce-aţi zice de o plimbare pe terasă atunci?

Fir-ar! Omul era hotărât. Julia se uită prin sala de bal. Din nefericire, lordul Chuddleigh avea dreptate în ceea ce privea îmbulzeala. O mulţime de membri ai înaltei societăţi erau toţi strânşi la un loc: bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi apretate şi purtând lavaliere complicat înnodate şi doamne în rochii de bal în culori pastel. Era de mirare că se mai puteau mişca. Invitaţii treceau unii pe lângă alţii, zâmbind politicos şi scuzându-se, împletindu-se ca nişte dansatori în jurul stâlpului de la o sărbătoare câmpenească.

În schimb, această situaţie era convenabilă pentru lordul Chuddleigh, în caz că voia să aibă un pretext ca să se mai frece de ea. Nu că ar fi fost un efort prea mare din partea lui, ţinând cont că burta i-o lua înainte. Nu ar fi trebuit să accepte primul dans, dar i se păruse o alegere îndeajuns de sigură când o invitase, întrucât omul încă era necăsătorit la vârsta lui, nu se aşteptase să devină un peţitor serios.

Se părea însă că Chuddleigh îşi făcuse alte idei.

Din pricina aglomeraţiei, nu reuşi să găsească o scăpare convenabilă. Tatăl ei era prea ocupat în sala de jocuri, ca să îşi bată capul cu partenerii ei de dans. Sala de bal – târgul de căsătorii – era domeniul exclusiv al mamei ei. Tatăl ei era cât se poate de fericit să lase în seama

mamei responsabilitatea de a pune mâna pe soţi înstăriţi şi nobili pentru Julia şi sora ei, în timp ce el juca jocuri de noroc ca să sporească veniturile insuficiente ale familiei. Ce păcat, întrucât mama spera din răsputeri să le ofere fiicelor ei ceea ce ea nu avusese niciodată: o poziţie socială şi influenţă.

Pe scurt, putere. Dar puterea aceasta necesita să fii în pas cu moda şi să ai o casă la oraş.

— Cred că o limonadă ar fi îndeajuns, spuse ea în cele din urmă, zâmbind slab.

Lordul Chuddleigh îşi strânse buzele groase, dar încuviinţă scurt din cap.

— Nu vă mişcaţi de aici. Mă întorc numaidecât.

În clipa în care acesta dispăru după turbanul de un portocaliu ţipător al lui Lady Whitby, Julia îşi croi drum cu coatele în direcţia opusă. O lăsase pe sora ei mai mare cu un grup de tinere aflate la primul lor sezon, care sporovăiau pline de speranţă. Cu puţin noroc, Julia le-ar fi putut folosi pe ele şi pe mamele lor ca scut împotriva oricăror alte avansuri nedorite.

O găsi pe Sophia lângă un ghiveci cu un palmier, cufundată în conversaţie cu distinsa contesă de Epperley. Sofia era bine camuflată între ramurile palmierului şi penele de struţ ale matroanei.

Când Julia se apropie de ele, matroana îşi duse lornieta la ochi şi o privi din cap până în picioare. Felul în care se încruntă ar fi reuşit să acrească şi laptele proaspăt muls, ceea ce îi dădu de înţeles Juliei că trecuse cu bine inspecţia.

— O, Julia, spuse sora ei.

Sophia, de obicei albă ca perla, se îmbujoră uşor.

Julia zâmbi forţat, ştiind că o aştepta cel puţin o oră de confesiuni, şi asta doar în public. În funcţie de ora la care aveau să ajungă acasă, existau toate şansele ca Sophia, în efervescenţa ei, să pălăvrăgească până în zori.

Dacă nu cumva avea să sfârşească adormind plânsă, aşa cum se întâmplase de prea multe ori în trecut. Sophia era atât de plină de afecţiune. Bine ar fi fost de nu şi-ar fi dăruit inima unui bărbat care o observa doar ocazional. În astfel de seri dorinţa să o strângă tare în braţe se lupta cu cea să o muştruluiască zdravăn.

Se părea că azi era o astfel de seară.

— Milady, şopti Sophia, trebuie neapărat să-i spuneţi şi surorii mele ce tocmai mi-aţi zis mie.

Matroana îşi ţuguie buzele şi o analiză încă o dată pe Julia, ca să se asigure că merita să afle ultimele bârfe. În apărarea ei, Julia îşi desfăcu evantaiul şi îl ţinu în dreptul pieptului, înainte ca Lady Epperley să ajungă la concluzia că rochia ei dezvăluia prea mult.

— Nu trebuie să fii atât de încântată de asta, pufni bătrâna. Fiindcă sunteţi nişte copile, nu înţelegeţi cât de grave sunt aceste evenimente.

Julia se uită cu coada ochiului la sora ei. De obicei, o singură persoană o făcea pe Sophia să se îmbujoreze atât de tare.

— Atunci va trebui să-i spun chiar eu, zise Sophia.

— Ba nicidecum. Matroana îşi drese vocea, ceea ce îi făcu şi fălcile şi penele să tremure. Este de-a dreptul o tragedie, ascultaţi-mă pe mine. O asemenea veste trebuie anunţată cu solemnitatea cuvenită. Nu e ca şi cum am face schimb de ultimele bârfe.

— Ce-i treaba asta cu ultimele bârfe? mârâi o voce familiară.

Julia îi zâmbi cu căldură tovarăşului ei din copilărie. Doamne ajută! Bine că era Benedict şi nu Chuddleigh cu limonada.

Sophia înclină din cap când îl văzu.

— A, Revelstoke, îl salută Julia pe Benedict, plecându-şi scurt capul şi stăpânindu-şi un tresărit.

Se obişnuise atât de mult cu el în uniforma lui

stacojie, încât o surprinseră ţinuta lui de seară şi lavaliera apretată. De drept, ar fi trebuit să arate ca oricare alt bărbat din înalta societate, dar haina lui neagră elegantă se asorta cu părul lui de culoarea abanosului şi îi scotea în evidenţă tenul măsliniu şi ochii de un albastru strălucitor.

Clic! Lornieta îşi făcu din nou apariţia. Matroana se încruntă în timp ce îl examină pe noul-venit. Zăbovi cu privirea pe pometţii lui ascuţiţi, maxilarul pătrăţos şi cârlionţii neîmblânziţi care îi ajungeau aproape până la umeri, prea lungi după rigorile modei.

Şi necuviincioşi, dacă tot veni vorba.

— Pe vremea mea, unei tinere domnişoare nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap să i se adreseze unui gentleman într-un mod atât de familiar. Şi soţului meu m-am adresat mereu conform titlului în toţi anii în care am fost căsătoriţi, chiar şi în cele mai intime contexte.

Benedict atinse umărul Juliei când se aplecă spre ea să-i şoptească:

— Chiar nu voiam să ştiu atât de multe despre căsnicia lor.

Julia îşi duse evantaiul Ia faţă, pentru a ascunde atât zâmbetul, cât şi îmbujorarea care îi încinse brusc obrajii. Oare de ce se îmbujora din pricina lui Benedict? îi mai simţise şi înainte respiraţia caldă chiar sub ureche, de mai multe ori. Ar fi trebuit să se fi obişnuit deja cu comentariile lui tăioase.

Matroana hârâi din nou, îşi ridică bărbia considerabilă şi plecă de lângă ei, cu tot cu penele ei de struţ şi rochia de mătase de culoarea prunelor.

— Cred că te-a auzit, spuse Julia.

— Fără îndoială. Balaurul ăla bătrân tocmai m-a călcat pe picior.

Sophia chicoti în spatele evantaiului.

Benedict se întoarse spre Julia, iar inima ei tresări. În mod normal, când o căuta la astfel de evenimente, era din

două motive: să o salveze de peţitori prea zeloşi sau să scape de haitele de mame şi fiicele lor. De obicei, petreceau agreabil o oră sau două pe margine, făcând schimb de observaţii acide despre metehnele înaltei societăţi, râzând împreună, în timp ce ea încerca să fie la fel de spirituală ca el.

În toţi anii în care fuseseră prieteni, identificase numeroase stări sufleteşti pe chipul lui. Rareori o privise cu atâta seriozitate şi niciodată cu o intensitate atât de ciudată. *Bum.* Un alt junghi în piept. Şi oare de ce?

În loc să îşi apese evantaiul pe braţul lui, îl lovi uşor.

— Ce s-a întâmplat?

El vru să-i răspundă, dar Sophia îi întrerupse chiar atunci:

— Cred că va trebui să vă dau chiar eu veştile.

Julia se întoarse spre sora ei. O văzu pe Sophia entuziasmată din nou. Sigur mai era ceva la mijloc. Julia se uită prin sală. Oare sosise şi William Ludlowe?

— Ce veşti? spuse Benedict şi se aplecă spre ea. Ce se întâmplă?

Parcă la un semnal, se auzi un suspin colectiv în sală, în special de la femeile prezente acolo. Un invitat care ajunsese mai târziu se zări printre coloanele de la intrare, silueta lui înaltă fiind vizibilă pe deasupra capetelor bărbaţilor mai scunzi. Părul auriu îngrijit era pieptănat spre spate, dând la iveală o faţă cu trăsături uniforme care puse pe jar inimile tuturor femeilor din sală. Lavaliera lui albă ca zăpada, legată cu pricepere, contrasta puternic cu ţinuta lui de seară neagră, austeră.

Capete cu coafuri elegante se plecară unul spre altul şi pălăvrăgelile deveniră mai intense, completate de chicoteli. Sophia zâmbi larg şi dădu de două ori din evantai, îmbujorându-se tot mai tare. Benedict, care se afla în partea cealaltă a Juliei, gemu.

Nou-venitul zâmbi şi îşi salută o cunoştinţă. Privi prin

sală şi se lumină aproape instantaneu la faţă când zări colţul în care se afla Julia. Sophia o prinse de braţ şi o strânse aşa de tare, încât Julia era sigură că aveau să-i rămână vânătăi.

— Of, oftă Sophia. Vine încoace. Cum arăt?

Julia nici măcar nu se uită la sora ei. Cu părul ei blond, pieptănat frumos astfel încât să nu-i acopere faţa încântătoare, şi o rochie de un albastru glacial, care, în pofida vârstei, o avantaja, scoţându-i în evidenţă silueta, Sophia era un standard de frumuseţe la care majoritatea celor din înalta societate puteau doar să aspire. Dacă nu ar fi fost originea modestă a mamei lor şi zvonurile care planau asupra căsniciei părinţilor lor, probabil că ar fi fost declarată o Incomparabilă în primul ei sezon. Cu toate acestea, refuzase suficiente cereri în căsătorie încât să îl facă pe tatăl lor să îşi smulgă din cap şi puţinul păr care îi mai rămăsese.

— Arăţi perfect, ca întotdeauna.

Sophia dădea atât de repede din evantai, încât Julia simţi şi ea briza. Benedict o trase de celălalt braţ.

— Am putea vorbi? între patru ochi?

Sophia îşi întoarse privirea spre ea.

— Nu acum. Nu mă poţi lăsa pur şi simplu aici. Dacă leşin?

Să leşine? în decursul a cinci sezoane, Sophia încă nu cedase în faţa acelei maladii.

— Nu fi ridic…

— Atunci Ludlowe te poate prinde, răspunse Benedict tăios. Îşi încolăci degetele pe încheietura mâinii Juliei şi adăugă: Mă văd nevoit să insist.

— Ce-ai păţit în seara asta? îi şopti Julia lui Benedict. Te porţi atât de ciudat că, dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş spune că te-ai îmbătat.

— Crede-mă, Julia, că mi-aş dori să fie asta.

Se crispă când îşi auzi numele mic. Se cunoşteau de

atâta vreme, încât i se părea normal să i se adreseze aşa în privat, dar Benedict nu era genul care să se piardă cu firea într-o sală de bal.

— O, d-domnule Ludlowe, se bâlbâi Sophia încet.

Julia se întoarse spre bărbatul din faţa ei. Poate că zâmbetul lui i-ar fi luat ochii bătrânei contese de Epperley şi-ar fi făcut-o să-şi uite lornieta – sau s-o scoată rapid ca să vadă mai bine dar asupra Juliei nu prea avea niciun efect.

— Bună seara, doamnelor. Revelstoke, adăugă Ludlowe şi dădu din cap în direcţia lui Benedict. Draga mea domnişoară Julia, trebuie să mărturisesc că în seara aceasta arăţi deosebit de încântător.

Preţ de o clipă, Julia nu reacţionă. Sigur nu auzise bine. Dar el se întinse după mâna ei, de parcă i s-ar fi cuvenit. Cu întârziere, îşi retrase braţul din strânsoarea de moarte a Sophiei şi îi permise să îi sărute uşor dosul mănuşii.

— Domnule Ludlowe, spuse ea pe un ton voit rece, deloc prietenos.

O clipă mai târziu, el îi dădu drumul la mână şi se întoarse fermecător spre Sophia. Julia îi simţi efectul sub forma căldurii emanate de sora ei. Un zâmbet strălucitor ameninţa să îi despice faţa Sophiei în două.

— O plăcere să te văd, ca întotdeauna, domnişoară St. Claire. În caz că Sophia observase că nu o complimentase pentru frumuseţea ei, atunci o ascundea foarte bine. Îşi plecă uşor capul şi făcu o reverenţă.

— Milord.

Julia rămase gură-cască. Milord? Seara devenea din ce în ce mai ciudată. Ludlowe chicoti zgomotos, pe un ton jos şi calm. Până şi palmierul din ghiveci parcă ciuli urechile.

— Hai, domnişoară St. Claire, să nu ne grăbim prea tare. Încă nu s-a stabilit nimic.

Lângă ea, Benedict rămase nemişcat, în jurul lui încordarea făcându-se simţită.

— Ce nu s-a stabilit încă? întrebă Julia fără să vrea.

Ludlowe se întoarse spre ea. Zâmbetul lui ar fi putut topi şi untul.

— Să nu fi auzit despre norocul meu?

— Nu, nu am auzit.

Ridurile subţiri de pe frunte i se neteziră, în semn de solemnitate.

— De fapt, sunt un bădăran pentru faptul că i-am spus „norocul meu”. Vă rog să mă iertaţi. Norocul meu este de fapt tragedia altei familii.

Ce naiba? Se încruntă şi îşi duse evantaiul la piept.

— O, Doamne!

— Contele de Clivesden a suferit un accident nefericit. De fapt, îngrozitor.

Julia presimţi ceva.

— Un accident?

— Bietul om. Nu ar fi trebuit să se aventureze pe drumurile acelea şerpuitoare din Devonshire. Trăsura s-a prăbuşit de pe o stâncă în canal. Fiul lui mai tânăr era cu el.

Degetele i se răciră brusc, iar ea şi le duse la buze.

— Ce îngrozitor! Observă în acelaşi timp lipsa de reacţie a Sophiei. Probabil că aceasta fusese vestea pe care Lady Epperley i-o dăduse surorii ei, cu formalitatea cuvenită, fără îndoială.

Buza lui Benedict se curbă.

— Nu înţeleg cum ar putea o tragedie să fie în folosul cuiva.

Ludlowe avu buna-cuviinţă de a-şi feri privirea.

— Există o lipsă îngrozitoare de bărbaţi în neamul lor. A fost nevoie să se întoarcă patru generaţii în urmă ca să găsească un moştenitor.

— Iartă-mă, spuse Benedict, pe un ton aproape

nepoliticos de tăios, dar ce are asta a face cu tine?

Ludlowe schiţă o plecăciune.

— Străbunicul meu a fost fratele mai mic al celui de-al treilea conte de Clivesden.

Benedict se aplecă în faţă cu atâta forţă şi atât de brusc, încât Julia îşi puse mâna pe antebraţul lui, ca să-l potolească.

— *Tu?* mârâi el. Tu eşti Clivesden acum?

Ludlowe continuă să zâmbească, fără să ezite câtuşi de puţin.

— Nu încă, dar revendicarea mea are o motivaţie foarte solidă. Îndrăznesc să spun că Lordul Cancelar ar trebui să o accepte neîntârziat.

— Atâta timp cât văduva fostului conte nu este într-o stare delicată, vrei să spui, zise Benedict forţat, scrâşnind din dinţi.

Julia îşi întoarse privirea spre el. Porţiunea de gât care i se vedea deasupra lavalierei era roşie ca para focului. Îi simţi muşchii ca de oţel sub mâna ei. De ce era atât de supărat de aceste circumstanţe? Cu siguranţă că era o întâmplare tragică, dar nici imul dintre ei nu îl cunoscuseră, de fapt, prea bine pe Clivesden.

Ludlowe continuă să zâmbească.

— Bineînţeles.

Se apropie de Julia, iar aceasta simţi muşchii lui Benedict tresărind sub degetele ei.

— Sperasem să ţin totul sub tăcere mai mult timp. Ar fi trebuit să îmi dau seama că bârfitorii îmi vor dejuca planurile. Îi făcu semn cu capul Sophiei, care zâmbea cu gura până la urechi în spatele evantaiului. În fine, *cest la vie,* adăugă Ludlowe, ridicând din umeri. Nu venisem încoace ca să discutăm despre această chestiune. Mă întrebam dacă domnişoara Julia ar binevoi să-mi acorde următorul dans.

Dacă nu ar fi privit-o direct în ochi, Julia ar fi spus că

i se păruse. Când Ludlowe îşi făcea apariţia la un bal, se ascundea cu dârzenie în sala cu jocuri de cărţi sau pe margine. Pălăvrăgea cu doamnele, flirta cu neruşinare, poate că dispărea uneori prin grădini, la plimbări lungi, dar rareori dansa.

Julia auzi acordurile vioaie de vioară în măsura de trei pătrimi. Dumnezeule mare! Ludlowe cu siguranţă nu valsa niciodată.

O tăcere plină de aşteptare se lăsă peste grup, în timp ce muzica îi învălui. Nu putea accepta, nu când sora ei era chiar acolo, dezumflându-se tot mai mult cu fiecare notă veselă.

— Îmi pare nespus de rău…

— Mi-a promis mie următorul dans, adăugă Benedict.

— Sunt convinsă că Sophia ar fi încântată, adăugă Julia repede. Aşa, nimeni nu va fi dezamăgit.

Ludlowe ezită puţin prea mult înainte să încuviinţeze.

— Servitorul dumitale. Insist însă să-mi păstrezi un dans pentru mai târziu.

Nu aşteptă răspunsul ei. Îi oferi braţul Sophiei, care radia, şi o conduse spre celelalte perechi care se învârteau deja pe ringul de dans.

Julia se întoarse spre Benedict, care îşi îndoi braţul stâng, a invitaţie.

— Cred că e valsul nostru.

Ea îl ignoră.

— Ai de gând să-mi spui ce-a fost toată tevatura asta?

El o privi în ochi, blocând lumina emanată de candelabrele de cristal cu umerii lui laţi. Privirea îi era în continuare tulburător de intensă. Oare de ce o privea atât de intens şi, ei bine, atât de protector? îşi strânse buzele şi se lăsă de pe un picior pe altul.

— După dansul acesta. Ne întâlnim afară. Momentan, mai bine să dansăm aşa cum se cuvine. Doar ca să nu fie nimeni dezamăgit.

Ea îl luă de braţ, iar el se deplasă atât de repede, încât Julia se împletici după el prin mulţime, până găsiră un loc printre ceilalţi dansatori.

— De ce nu poţi să-mi spui acum? insistă ea.

El se încruntă, în semn de dezaprobare, dar ea îi ignoră reacţia. La urma urmei, valsul le permitea să converseze.

Îşi puse braţul solid pe după mijlocul ei, o apucă de mână şi o răsuci în prima întoarcere.

— Nu aici. Nu într-un loc în care ne-ar putea auzi şi alţii. Făcu semn cu bărbia spre un turban portocaliu care se legăna la scurtă distanţă de ei. Cum ar fi Lady Witless[1], de exemplu.

Când auzi porecla, Julia îşi înăbuşi un râset şi îl lovi uşor peste umăr cu evantaiul. Aşa o botezase Benedict pe bătrâna bârfitoare cu doi ani în urmă, când gura spartă a lui Lady Whitby o făcuse să intre în conflict cu alte câteva matroane care o auziseră din greşeală şi aranjaseră astfel încât să fie împinsă în bolul cu punci.

— Opreşte-te. Eşti groaznic. Apropo, ce cauţi aici în seara asta? Nici măcar nu ştiam că *eşti în oraş.*

— Am ajuns cu doar două zile în urmă. Am venit să văd nişte cai.

— Ah, bineînţeles. Nu-i de mirare că nu ţi s-a părut *potrivit* să mă vizitezi. Ce poate fi mai important ca nişte animale?

— Se pare că mai multe lucruri.

— Ah, da?

Dar el privea undeva dincolo de ea. Ei bine, probabil că lucrurile acelea mai importante aveau de-a face cu discuţia aceea misterioasă pe care nu voia să o poarte în mijlocul ringului de dans. O îndrumă prin paşi de dans cu o uşurinţă evident exersată, până avu impresia că pluteşte la câţiva centimetri deasupra podelei. Nu dansa, ci plutea.

---

1 Neghioabă

Avea un gol în stomac la fiecare întoarcere.

Era doar un vals. Nu însemna nimic. Buna dispoziţie care o făcea să plutească la fiecare pas nu avea nimic de-a face cu mâna care o ţinea de după mijloc, cu degetele care se încovoiau la fiecare răsucire. Degetele acelea puternice, bătătorite de la frecatul constant al frâielor, capabile să controleze cei mai nărăvaşi cai, o ardeau prin straturile rochiei de bal şi prin corset. Iar coapsele lui, puternice de la atâţia ani de călărit, se atingeau de ale ei prin fuste. Ar fi trebuit să se abţină de la astfel de gânduri. Doar era Benedict cel statornic şi pe care te puteai bizui, nu unul dintre peţitorii ei.

Îşi înăbuşi un oftat şi încercă din nou.

— Nu ştiam că dansezi aşa bine. Cum de nu am mai valsat până acum?

El îi făcu cu ochiul.

— Nu m-ai mai forţat până acum să o fac.

— Eu te-am forţat? Din câte îmi amintesc eu, a fost ideea ta.

— Poate că ar trebui să-mi vină mai des idei, spuse el cu uşurinţă.

Preţ de o clipă, Julia rămase uimită. I se părea o replică de crai.

— Pentru cine exersezi?

— Poftim?

— Exersezi flirtul pe mine.

Îl mai pocni o dată uşor cu evantaiul.

— Nu îţi voi permite aşa ceva dacă nu-mi mărturiseşti numaidecât pe cine intenţionezi să curtezi.

El zâmbi larg, înnebunitor.

— Atunci, *presupun* că voi rămâne dureros de lipsit de exerciţiu. Un gentleman nu spune niciodată. Dar dacă voi rămâne burlac pentru totdeauna, voi da vina pe tine.

Cu colţul ochiului, Julia o văzu pe Sophia dansând cu Ludlowe. Deoarece se potriveau la înfăţişare, toate

capetele din încăpere se întorceau spre ei. Sophia părea să înflorească de-a dreptul în braţele lui, fiind întruchiparea perfectă a unei tinere îndrăgostite lulea.

Julia jurase să nu se lase niciodată stăpânită de astfel de sentimente. O făceau să fie neliniştită şi ţâfnoasă. Vulnerabilă. Strânse atât de tare evantaiul în mână, că aproape îl rupse în două. Văzuse prea multe persoane prinse în mrejele a ceea ce ei numeau dragoste, aşa că îşi dorea doar o uniune civilizată, raţională.

Se concentră să ţină pasul cu Benedict. În afară de ocaziile în care venise acasă în permisie, în ultimii ani în care făcuse parte din cavalerie, nu apucase să se bucure de compania lui la evenimentele înaltei societăţi. Când te gândeşti că ar fi putut să danseze aşa, lucru pe care nici măcar nu-l credea posibil.

Într-un sfârşit, muzica începu să se apropie de coda. El se aplecă spre ea şi îi murmură la ureche:

— Ies pe terasă în cinci minute.

Cu inima încă bătându-i nebuneşte, ea se desprinse din strânsoarea lui, doar ca să se ciocnească de ceva moale.

— Aveţi grijă, spuse lordul Chuddleigh şi o apucă cu entuziasm.

Fir-ar să fie! Se uită după Benedict, dar mulţimea îl înghiţise deja. De ce nu-i spusese acum ce avea de spus, în loc să se joace cu ea? Cu siguranţă că ar fi reuşit să găsească un colţişor liniştit, departe de urechi prea zeloase.

Îşi duse mâna la tâmplă.

— Îmi cer iertare, milord. Mă tem că nu mă simt deloc bine. Vă rog să mă scuzaţi.

Zicând acestea, îşi croi drum prin mulţime, îndreptându-se spre toaleta doamnelor. Chiar înainte să iasă pe coridor, se uită peste umăr.

Sophia încă sporovăia cu Ludlowe, fluturând din

evantai, îmbujorată şi entuziastă. Slavă cerului! Poate că, până la urmă, avea să iasă ceva bun din seara aceasta.

Cinci minute mai târziu, Julia se gândea mai bine dacă nu cumva greşise predicţia. Benedict o duse într-un colţ liniştit al grădinii, departe de priviri curioase.

— Vreau să stai departe de Ludlowe, spuse el pe un ton aspru şi fără vreun preambul.

Julia simţi un fior pe ceafă. Benedict nu îi dăduse niciodată ordine, de parcă ar fi fost unul dintre ostaşii lui. În întuneric, cu jumătate de faţă umbrită, părea un fel de creatură a nopţii.

Se încruntă, nedumerită.

— Dar ce contează? Oricum nu prea participă la astfel de evenimente. Şi-a făcut o carieră din a evita o căsnicie. „Din păcate pentru Sophia şi speranţele ei", se gândi Julia.

— Este pe punctul de-a moşteni titlul de conte. Priorităţile i s-au schimbat.

— Nu prea are importanţă. În plus, am reuşit să facem astfel încât să petreacă timp cu Sophia.

Benedict se apropie de ea şi o prinse de partea de sus a braţelor. Căldura palmelor lui trecu prin mănuşi şi îi arse pielea golaşă.

— Nu a pus ochii pe Sophia. Ci pe tine.

Capitolul 2

Încă de la primul ei sezon, Sophia visase la această noapte. William Ludlowe o invitase la dans. Nu punea la socoteală prima dată, chiar dacă fusese un vals, pentru că Julia îl împinsese efectiv în braţele ei.

Bineînţeles că o învârtită nu era chiar aşa de romantică şi clar nu încuraja conversaţia, dar nu conta. A

doua oară, o invitase fără să fie forţat să o facă.

Melodia veselă se încheie, iar inima Sophiei bătea să-i sară din piept. Îşi încrucişă degetele la adăpostul fustelor de mătase, rugându-se în tăcere să rămână lângă ea.

Când se îndreptă din reverenţă, zâmbi şi îşi desfăcu evantaiul.

— Dumnezeule, ce dans energic.

Cu puţin noroc, Ludlowe avea să se prindă de aluzie şi să-i ofere ceva de băut.

— Chiar că. Îi întinse braţul, iar ea îşi puse mâna pe el, simţind furnicături în degete pe sub mănuşile albe, în timp ce el o conduse spre marginea sălii. Ştii ce? N-am mai văzut-o de ceva vreme pe sora dumitale, continuă el.

Sophiei îi pieri zâmbetul. De ce i-ar fi păsat de sora ei?

— Nu ştiu cum ar putea cineva să urmărească pe altcineva într-o astfel de mulţime.

În afară de mama, care chiar în acel moment se uita cu ochi mijiţi la Sophia. Evalua, ca întotdeauna, calculând şansele şi potenţialul venit. Poate că auzise deja veştile despre Ludlowe. De data aceasta, Sophia era de partea mamei.

— Mă aşteptam să o vedem pe ringul de dans, continuă Ludlowe. Sper că nu s-a înhăitat cu cine nu trebuie, nu-i aşa?

Sophia flutură din evantai să-şi răcorească obrajii încinşi.

— La cine te referi mai precis?

— Păi, la oricine ar atrage-o într-un colţ izolat al grădinii.

— E prea deşteaptă ca să facă una ca asta. Îşi preţuieşte prea mult reputaţia.

Nu avea de ales, se gândi Sophia. Nici ea, dacă tot veni vorba. Nu când, aşa cum le amintea constant mama lor, familia St. Claire se luptase ani de zile să obţină

statutul social curent, şi chiar şi aşa se aflau, de fapt, la periferia înaltei societăţi. Dacă ar fi avut un titlu nobiliar în familie, şi-ar fi consolidat foarte tare poziţia.

Zări o strălucire ciudată, aproape posesivă în ochii lui.

— Aşa e, nu?

Sophia flutură în continuare din evantai, ezitând aproape imperceptibil. Slavă cerului. Se temea însă că zâmbetul îi devenise prea rigid. Obrajii o dureau de la efortul de a-şi masca dezamăgirea prin veselie. Oare când avea să se înveţe minte?

— Bineînţeles, dacă eşti chiar atât de îngrijorat, am putea ieşi pe terasă. Să vedem dacă nu dăm cumva cu ochii de ea. Se uită fix la colţul în care mama ei stătea la marginea cercului de alte matroane ale societăţii, sperând ca priveliştea aceea să o împiedice să se îmbujoreze. Făcuse o propunere îndrăzneaţă, dar după cinci sezoane în care nutrise o afecţiune zadarnică pentru Ludlowe, ajunsese la limita disperării.

Ludlowe se crispă.

— Draga mea domnişoară St. Claire.

— Da? „Te rog acceptă. Te rog.”

Se întoarse spre el, privindu-l cu reticenţă pe deasupra dantelei franjurate a evantaiului ei.

— Draga mea, repetă el, iar inima ei începu să bată nebuneşte, mai repede decât putea gândi. N-aş îndrăzni vreodată să pun o lady cu reputaţia dumitale într-o astfel de poziţie.

Ea îşi plecă capul, îmbujorându-se de ruşine.

— Iartă-mă. A fost o sugestie cam îndrăzneaţă. Nu ştiu la ce mi-a stat mintea.

Se uită din nou la mama ei. Era zveltă, cu pielea încă perfectă precum porţelanul, frumuseţe pe care fiica ei mai mare o moştenise de la ea. Zâmbea discret. Minunat. Însemna că mama ei credea că se întâmpla ceva care în

sfârşit avea să o împingă pe Sophia cea reticentă înspre o căsnicie.

Măcar de-ar fi fost aşa. Şi-ar fi vândut şi sufletul pentru şansa de-a se mărita cu William Ludlowe. O salvase în primul sezon, când alte câteva fete o vorbiseră de rău din pricina originilor umile ale mamei ei. El trecuse cu vederea remarcile respective şi o escortase la cină. Pe ea. Meritase să înfrunte durerea pricinuită de batjocurile fetelor acelora, doar ca să le vadă privirile geloase şi uluite. Cu alte câteva ocazii, îi zâmbise, îi făcuse cu ochiul sau îi spusese vreo glumă. Se părea că avea darul de-a simţi când avea nevoie să fie înveselită.

În decursul a cinci ani, sentimentele pe care le nutrea pentru el nu se schimbaseră, ba chiar refuzase câteva oferte avantajoase din pricina lor.

O privi mai blând.

— Sugestia dumitale a fost foarte bună, atâta timp cât nu mă însoţeşti.

Când auzi, inima i se făcu grea, ca de plumb, şi i se prăbuşi în stomac.

— O. Bineînţeles.

Zâmbi ameţitor, cu buzele lui pline, dând la iveală un rând de dinţi perfecţi, albi, uniformi. Zâmbetul acela făcea multe inimi feminine să bată nebuneşte. Inima Sophiei îşi reveni şi începu să bată încet, plină de speranţă. El o prinse de mână, iar pulsul i se acceleră.

Se aplecă spre ea şi îşi frecă buzele de dosul mănuşii ei. Ce mănuşă norocoasă!

— Nu te teme. Mă voi asigura că sora dumitale se întoarce în siguranţă.

Înainte să se răsucească complet, cineva se împinse în Sophia şi îşi croi drum spre Ludlowe.

— Dumnezeule, ce aglomeraţie!

Nou-sosita, o brunetă frumoasă, îi zâmbi larg lui Ludlowe. Rochia ei albă îmbrăca nişte curbe generoase.

Sophia simţi un miros floral greu, greţos.

Ludlowe răspunse leneş la zâmbetul doamnei.

Sophia se încruntă. În alte ocazii, zâmbetul acela îi fusese adresat ei.

— Într-adevăr, spuse Ludlowe. Cum vă plac festivităţile din seara aceasta?

Nou-sosita flutură din evantai, trimiţând un alt val de mireasmă în direcţia Sophiei.

— Mi-ar fi plăcut să am carnetul de bal mai plin.

Dumnezeule mare! Ce aluzie neruşinată! Ba mai rău, aparent, Ludlowe nu găsea nimic nelalocul lui în comportamentul ei. Sophia se uită la buclele negre şi la ochii ei mari şi căprui. I se părea cunoscută. A, da. Era nepoata lui Lady Whitby, Emily – sau Eleanor? Auzise că era logodită cu moştenitorul lordului Keaton, un titlu destul de minor ca atare, dar cu foarte bune relaţii pe partea mamei. Nu ar fi trebuit să flirteze cu William.

Şi flirta cu neruşinare. Îşi plecă uşor capul spre el, iar el şi-l plecă la rândul lui. Tânăra se îndreptă spre uşile duble late care dădeau spre hol, iar el o urmă. Sophia nu avea de gând să tolereze aşa ceva. Porni şi ea împreună cu ei, tresărind când călcă pe ceva moale şi elastic.

Un baronet îndesat scânci.

— Îmi cer iertare, domnule.

Bărbatul îşi scoase lornionul, să o vadă mai bine.

— Cred şi eu. Voi, copilele din ziua de azi, sunteţi mereu pe grabă. Dacă aţi învăţa să vă uitaţi pe unde mergeţi, poate că nu s-ar mai întâmpla astfel de lucruri.

Sophia se îmbujoră şi îşi lăsă capul în jos.

— Voi încerca din răsputeri să vă urmez sfatul pe viitor.

— Mda. Aşa să faci.

Până termină ea cu scuzele, prada ei dispăruse deja. La naiba!

Chiar dacă Sophia nu voia să o recunoască nici în

ruptul capului, Eleanor avusese dreptate într-o privinţă: balul Posselthwaite *era* incredibil de aglomerat. Diverse mirosuri se luau la întrecere unul cu altul, alături de izul predominant de trupuri transpirate. Începu să simtă o pulsaţie în spatele ochiului drept.

Avea nevoie de puţin aer proaspăt. Simţi un curent de aer rece venind de pe hol şi se luă după el. După câţiva paşi, regretă că o apucase într-acolo. Eleanor şi William erau chiar în faţa ei, parţial ascunşi într-o nişă.

La ce îi stătea mintea? Nu ştia că era logodită?

— Măi să fie! exclamă ea. Nu cred că aţi auzit ultimele veşti.

Poate că nu era cel mai original mod de a-i întrerupe, dar la nevoie, trebuia să se mulţumească şi cu atât.

Eleanor se întoarse şi o privi din cap până în picioare, de parcă Sophia ar fi fost un mic golan de pe Bond Street. I se părea că bruneta avea să verifice din clipă în clipă dacă mai avea săculeţul de mână.

— Ni s-a făcut cumva cunoştinţă?

Îmbujorată, Sophia se opri brusc. Bineînţeles că li se făcuse cunoştinţă. Iar William stătea pur şi simplu acolo, zâmbind calm, ca şi când târâtura aia nu ar fi fost pe punctul de-a o ignora complet. Poate că avea totuşi să intervină, să o ajute cumva.

Nu de data aceasta. De data aceasta, se mulţumea să o lase să sufere umilită. Încercă să găsească o replică, să nu se facă de ruşine. Nu-i veni nimic în minte. Simţi doar parfumul de-a dreptul îngrozitor al acelei stricate.

William se aplecă spre Eleanor şi îi spuse la ureche ceva care o făcu să chicotească şi să zâmbească prosteşte în spatele evantaiului.

Sophiei i se făcu greaţă şi i se puse un nod în stomac. Aerul din hol deveni greu de respirat şi simţi o dâră de sudoare rece între omoplaţi. Evantaiul nu-i era de niciun folos. Trebuia să ajungă la toaletă.

O apucă înapoi pe coridor, îndepărtându-se de William şi de cea mai recentă distracţie a lui. Aruncă o privire în urmă şi văzu că cei doi încă discutau între ei. Fata îşi lăsă capul pe spate şi râse zgomotos. *Hi-hi-hi.* Ca strigătul prelung al unui om de nimic deosebit de enervant.

Sophia se răsuci în rochia ei de mătase de un albastru glacial şi o porni hotărâtă înainte – doar ca să se ciocnească de un alt obstacol, moale, spongios.

— Îmi cer iertare.

O masă de cârlionţi şi stofă mov trepidă în calea ei. Lady Wexford era una dintre cunoştinţele mamei ei, sau, mai bine spus, o doamnă a cărei prietenie mama încercase să o cultive. Femeia se încruntă, ceea ce îi făcu numeroasele bărbii să tremure.

— Of, Doamne, şopti Sophia.

Nu reuşi să spună nimic altceva. Se părea că greaţa din stomac îi bloca gâtlejul.

Părerea lui Lady Wexford ar fi putut foarte bine să determine dacă familia St. Claire avea să mai primească sau nu şi alte invitaţii. Era îndeajuns de influentă ca să ceară chiar să li se revoce intrările la Almack.

Căldura de pe coridor deveni tot mai apăsătoare, aşa că Sophia se chinui să respire, dar reuşi doar să inhaleze mirosul acela îngrozitor. Încercă să clipească des, să scape de petele pe care le vedea în faţa ochilor, dar acestea crescură tot mai mult, până nu mai văzu nimic. Nu acum! În clipa următoare, totul în jurul ei se întunecă.

*

— Domnişoară, domnişoară… Vă simţiţi bine?

Sophia îşi încreţi nasul şi tuşi când fu asaltată de aburii de amoniac de sub nările ei. Auzi un mârâit de voci masculine, aspre, tensionate şi presărate cu înjurături.

Sigur nu auzea bine. Niciun gentleman nu ar fi îndrăznit să folosească un asemenea limbaj în prezenţa unei doamne.

Clătină din cap, să-şi limpezească gândurile. Măcar aerul era curat. Slavă Domnului că nu se simţea nici urmă de miros floral.

— Domnule, cred că îşi revine.

La auzul acelor cuvinte, vocile masculine se întrerupseră brusc, dar atmosfera rămase în continuare încărcată, iar în depărtare se vedea un nor jos de furtună. Niciuna dintre voci nu se i se păru pe de-a-ntregul cunoscută.

— Unde… începu ea.

Simţi cum cineva o prinse de mână şi o bătea, cu entuziasm pe mână.

— Să nu ne mai părăsiţi.

Accentul incult îi dădu de înţeles că era vorba de o slujitoare. Sophia deschise ochii, iar bănuielile i se confirmară. O fată de vreo optsprezece ani, cu o bonetă de dimineaţă pe cap, stătea aplecată deasupra ei. Cumva, fusese strecurată într-un salon. Era întinsă pe un divan mic cu speteaza tare, cu umerii şi picioarele sprijinite pe perne învelite în mătase.

Se ridică în cot.

— Cum…

Camera se învârti cu ea şi căzu înapoi pe pernă.

— În locul dumitale, nu m-aş ridica prea repede.

Clipi spre bărbatul care vorbise. Avea o voce profundă, puternică, alinătoare şi riduri adânci în colţurile ochilor lui închişi la culoare. Părul de un castaniu-închis îi era tuns cu grijă şi grizonant în dreptul tâmplelor.

— Îmi cer iertare dacă ţi-am pricinuit vreun inconvenient de orice fel. Se opri, apoi adăugă: îmi cer scuze, dar ni s-a făcut cumva cunoştinţă?

Bărbatul făcu o plecăciune rigidă.

— Iartă-mi îndrăzneala de a mă prezenta singur.

Rufus Frederick Shelburne Ia dispoziţia dumitale.

Sophia respiră adânc şi simţi aroma de lemn de santal pe lângă mirosul de amoniac ce încă plutea în jurul ei.

— Milord.

Observă o cicatrice lată care îi străbătea obrazul stâng, de la ureche până la bărbie. Toţi cei din societate ştiau cum dobândise contele de Highgate rana aceea, aşa cum toată lumea ştia că, de obicei, prefera să rămână pe moşiile lui de la ţară. Abia reuşi să se abţină de la a pune o întrebare nechibzuită.

— Iar dumneata, bineînţeles, eşti domnişoara Sophia St. Claire.

Ea îşi întoarse brusc privirea spre el. Bărbatul o privi solemn cu ochii lui căprui, de neclintit. Când văzu tristeţea care se ascundea în adâncul lor, Sophia simţi impulsul de a-i netezi ridurile de pe frunte.

Îşi făcu mâna pumn.

— Cum ai ştiut?

— Sora mea se cunoaşte cu mama dumitale şi mi te-a arătat.

Vocea lui profundă şi plină de bunătate nu se potrivea deloc cu faţa lui răvăşită şi cu frântura de conversaţie masculină pe care tocmai o auzise. Dacă chiar o auzise. Poate că doar îşi imaginase că mai fusese cineva acolo.

— Înţeleg.

Ba nu înţelegea. Chiar deloc, dar nu putea să întrebe ce căuta el la balul lui Lady Posselthwaite fără să pară necioplită sau prea interesată. Gentlemenii necăsătoriţi participau la astfel de evenimente doar dacă îşi căutau o soţie.

Îşi dădu numaidecât seama de ceva şi se ridică în şezut. William era prezent la bal. DANSASE. Bineînţeles, de obicei participa la astfel de evenimente, dar în curând

avea să poarte responsabilitatea unui titlu. Inima începu să-i bată atât de năvalnic, încât de-abia mai putea respira. William îşi căuta o soţie.

Ca şi când l-ar fi invocat cu puterea gândului, chipul perfect sculptat al acestuia îi apăru în faţa ochilor. Ea îşi duse mâna la inima care i-o luase brusc la galop şi se îmbujoră mai tare.

— Dumnezeule mare, zise ea şi înghiţi în sec. Dumnezeule mare, mi-ai sărit în ajutor când am leşinat, nu-i aşa? Nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi.

— Plăcerea este mereu de partea mea.

Îşi puse o mână pe piept şi făcu o plecăciune.

Highgate se uită la el cu o căutătură grea.

— Vrei să…

Dar William continuă ca şi când nu ar fi fost întrerupţi:

— Mi se pare că te vei descurca şi singură de-acum încolo. Le-am trimis pe doamne după mama dumitale, dar se pare că încă nu au găsit-o.

Pocni din degete la slujnică.

— Îmi cer iertare, domnule, spuse fata şi făcu o reverenţă scurtă.

— Du-te şi cheam-o numaidecât pe doamna St. Claire.

— Nu ne poate lăsa singuri! izbucni Sophia. Nu se cuvine.

William zâmbi cu jumătate de gură, dar nu-i răspunse.

În schimb, se aplecă spre fată şi îi şopti ceva, prea încet ca Sophia să-l poată auzi. Slujnica mai dădu o dată din cap şi, îmbujorându-se, o zbughi numaidecât pe uşă.

— Stai aşa! Ce crezi că faci? se răsti Highgate, cu vocea uşor tremurândă, de parcă ar fi vrut să folosească un limbaj mult mai direct. Vrei să-ţi asumi tot meritul?

William rânji, dar linia maxilarului trăda o încordare,

de parcă ar fi strâns din dinţi.

— Cu permisiunea dumitale, poate că ar trebui să o găsesc pe sora dumitale. Dacă mă grăbesc, nu va fi nicio problemă.

Făcu o plecăciune, după care ieşi pe urmele slujnicei.

Uluită, Sophia se uită la Highgate. Oare putea să aibă încredere în el? Nu auzise niciun fel de insinuare, cât de mică, cum că Highgate ar fi fost un crai. Ba dimpotrivă. Şi William! Cum de îi lăsase singuri?

— Ce-ai făcut? icni ea.

— Ce-am făcut eu? E numai vina ţopârlanului ăluia. Privi încruntat înspre uşă. După care se uită la ea şi se opri. Sigur te simţi întremată? Pari palidă.

— Nu am de gând să leşin din nou, dacă asta speri, răspunse ea, incapabilă să îşi controleze asprimea din glas. Probabil că o considera cea mai imatură fată din Londra. Numai Dumnezeu ştie ce s-ar întâmpla atunci.

Bărbatul ridică din sprânceana stângă deasă.

— La vârsta mea? Cu o tânără domnişoară ca dumneata?

Da, la vârsta lui. Nu îşi amintea vreo bârfă din care să reiasă vârsta lui exactă, dar probabil că era mai aproape de patruzeci de ani, decât de treizeci. Cu toate acestea, o măsura încet din priviri. Ea se îmbujoră din nou. Îl considerase un bărbat amabil? Nu avea să repete greşeala.

Îl privi fix.

— Cred că nu se cuvine să mai rămâi alături de mine, milord. Te asigur că mă simt îndeajuns de bine ca să fiu lăsată singură.

— Şi să risc să te las la capriciile oricui s-ar nimeri să intre în cameră? Departe de mine gândul acesta. Atunci chiar că s-ar putea să te afli în compania unui adevărat depravat. Se încruntă din nou şi adăugă: Ca Ludlowe.

Ea se chinui să se ridice în picioare.

— Domnule, eşti impertinent!

Highgate îşi încrucişă braţele şi îşi lăsă uşor capul pe spate. Sophiei nu îi plăcea deloc privirea lui evaluatoare. Vedea prea multe; o demasca.

— Să înţeleg că nutreşti o afecţiune pentru el, nu-i aşa?

— Nu e treaba dumitale. Şi-acum, dacă îmi permiţi…

Vru să treacă pe lângă el, dar el întinse mâna şi o prinse de încheietură.

— Nu îţi irosi viaţa suspinând după cei de teapa lui Ludlowe. Te-ar frânge într-un an.

Îşi smuci braţul, dar el o ţinea cu o strânsoare de fier. Voia să iasă din cameră, să se depărteze de bărbatul acesta care pricepea tulburător de multe. Străin fiind, nu era treaba lui să privească în sufletul ei şi să-i ghicească dorinţele şi temerile intime.

Ba mai mult, nu era treaba lui să o privească cu nişte ochi de nepătruns, pe care nu avea cum să nu-i observe, întrucât se aflau la acelaşi nivel cu ai ei.

Doar William avea dreptul să îi capteze atenţia aşa. Doar că acum William probabil că se afla pe terasă cu Eleanor, draga de Eleanor, stricata aia, renunţând în mod convenabil la orice intenţie de-a o mai găsi pe Julia.

O podidiră lacrimile şi clipi, rupând vraja. Bărbatul îşi desprinse degetele lungi de pe încheietura mâinii ei, dar parcă îi lăsase o urmă. Îşi înăbuşi impulsul de-a freca locul acela ca şi cum i-ar fi putut şterge atingerea.

— Cu permisiunea dumitale, murmură ea.

Punctul acela din spatele ochiului ei drept începuse să îi pulseze. Îl apăsă zadarnic cu podul palmei. Voia doar să plece acasă şi să uite de noaptea aceea.

El îşi plecă uşor capul, iar ea o luă la goană spre coridor. În pragul uşii, dădu nas în nas cu mama ei. Mama se întinse spre ea şi o mângâie pe braţ.

— Sophia, scumpa mea…

Se opri brusc când aruncă o privire peste umărul

Sophiei. Rămase cu gura căscată preţ de câteva clipe, după care se încruntă şi mai tare.

— Ce înseamnă asta? sâsâi ea. Cât timp ai fost singură cu acest bărbat?

— N-am fost singură, protestă Sophia. Nu pe de-a-ntregul. Domnul Ludlowe a trimis slujnica să te aducă, dar în afară de asta, atât el, cât şi slujnica au fost tot timpul cu noi.

În spatele ei, Highgate oftă, după care veni lângă Sophia.

— Doamnă, vina este în întregime a mea.

Nările mamei se umflară în timp ce îl măsură din cap până în picioare.

— Ludlowe a considerat că ar fi mai bine să anunţe familia domnişoarei St. Claire de indispoziţia ei. Dar ne-a părăsit cam brusc, altminteri m-aş fi retras odată cu el.

Mama îşi încleştă maxilarul.

— Ar fi trebuit să vă retrageţi oricum. Nu v-aţi gândit la consecinţe.

— Ba dimpotrivă. Atâta timp cât nu mai află nimeni despre asta, şansele ca reputaţia domnişoarei St. Claire să fie afectată sunt destul de mici.

Splendid. Sophia se agăţă de această idee.

— Mamă, doar noi ştim despre asta. Sunt sigură că ne putem bizui pe discreţia de gentleman a lordului Highgate. Doar nu s-a întâmplat nimic necuvenit, nu-i aşa?

Mama ei se îndreptă de spate, iar cârlionţii de un blond palid cu şuviţe albe îi tremurară. Când stătea dreaptă, era aproape la fel de înaltă ca Sophia. Şi Highgate.

— Ba din contră, dacă se răspândeşte vorba. Nu uita de slujitoare, care mi-a spus unde eşti de faţă cu Lady Whitby. Ai noroc că am convins-o pe scorpia aia că nu era nevoie de ea aici. Dar la cum stau lucrurile…

Mama se opri, lăsând ca o tăcere ameninţătoare să se

aştearnă peste ei. Sophia îi înţelese foarte bine semnificaţia. Dacă Lady Whitby nu reuşea să găsească bârfe, le inventa de bunăvoie.

Sophia îşi întoarse capul şi genunchii i se înmuiară, în timp ce se lupta cu un al doilea posibil leşin din seara aceea. Atât îi lipsea: să leşine în braţele lui Highgate, de faţă cu martorii nepotriviţi, şi în cel mult o săptămână aveau să fie nevoiţi să îşi jure credinţă până la adânci bătrâneţi, în baza unei autorizaţii de căsătorie speciale.

Întregul coridor, plin cu portrete cu generaţii întregi de membri ai familiei Posselthwaite, începu să se unduiască în faţa ei. Mâinile îi deveniră reci ca gheaţa.

— Mamă, nu cred că…

— Domnişoară St. Claire, sigur te simţi bine? spuse Highgate, vocea lui părând să răsune puternic pe holul gol. Eşti palidă.

— Aş vrea să merg acasă, se forţă ea să spună, chiar dacă i se strânsese gâtul.

— Voi trimite numaidecât după trăsura mea.

Ea flutură din mână, încercând zadarnic să îl facă pe Highgate să se dea la o parte.

— Nu, nu…

Hi-hi-hiii.

Râsul acela distinctiv îi întrerupse refuzul. La capătul îndepărtat al holului, văzu ca prin ceaţă chipurile a doi nou-sosiţi. William şi stricata aia. Oare de ce o adusese şi pe ea să o vadă prăbuşindu-se?

Podeaua îi fugi de sub picioare. Nu din nou! În pofida eforturilor ei, coridorul se strânse, până deveni un punct minuscul şi, pentru a doua oară în decurs de o oră, leşină.

*

— Serios! Sora lui Rufus, cunoscută în societate ca Lady Wexford, se apropie din spatele doamnei St. Claire.

Două leşinuri într-o seară? E cam mult.

El se mişcă, pentru a susţine mai bine trupul fără vlagă al domnişoarei St. Claire. La urma urmei, nu s-ar fi cuvenit să lase o tânără lady să se prăbuşească pe podea, îndeosebi atunci când purta o rochie de bal atât de frumoasă. Cel puţin asta i-ar fi spus sora lui.

Mariah era o formalistă convinsă când venea vorba de protocol, în ultimii treizeci şi şapte de ani îl terorizase cu astfel de chestiuni, până i se inoculaseră în adâncul fiinţei. Mereu crezuse că tatăl lor ar fi făcut o investiţie bună dacă i-ar fi cumpărat surorii lui o funcţie, de preferat în India.

Sora în cauză înainta acum pe coridor, ca un elefant indian, cu excepţia trompei, bineînţeles. Plină de dezaprobare, se opri lângă doamna St. Claire.

— În loc să ţâţâi din cauza felului în care au ieşit lucrurile, mai bine ai da o mână de ajutor. O mişcă pe domnişoara St. Claire pe braţele lui şi îi simţi curbele moi pe piept. Dacă sora lui ar fi ghicit la ce se gândea, l-ar fi certat şi pentru asta. Cheamă un lacheu sau car-o singură, adăugă el.

Mariah îşi strânse buzele atât de tare, că nu i se mai vedeau deloc.

— În locul tău, nu aş trata lucrurile cu uşurinţă.

— Măi să fie, ce s-a întâmplat?

Îşi ridică brusc capul şi îl văzu pe Ludlowe venind cu paşi mari spre ei, cu o femeie la braţ. Minunat! Era tipic pentru el să se bucure de necazul altuia. Ticălosul! Oare nu făcuse suficient rău? Seara devenea din ce în ce mai „frumoasă”.

Ludlowe se uită la ei.

— Măi să fie! E domnişoara St. Claire.

Rufus abia de-i aruncă o privire.

— Ce perceptiv eşti.

Însoţitoarea lui Ludlowe izbucni într-un râs ascuţit

îngrozitor. Rufus miji ochii la ea. De zece ani evitase să vină în oraş, şi mai ales în preajma sezonului, dar, dacă îl cunoştea bine pe Ludlowe, însemna că frumuseţea aceea brunetă, a cărei rochie albă cu decolteu adânc îi scotea la iveală farmecele, era fără îndoială soţia năbădăioasă a vreunui gentleman. Cu siguranţă că Mariah i-ar fi putut spune care gentleman anume, dacă ar fi întrebat-o.

— Ai putea să te faci util şi să ceri să se aducă trăsura familiei St. Claire, adăugă Rufus.

— Highgate! strigă sora lui pe un ton de avertizare. Este o chestiune serioasă.

El îşi înăbuşi un oftat. „Doar pentru nătăfleţi."

— Într-adevăr, este, spuse doamna St. Claire, dând încet din cap. Mi-a compromis fiica. Imediat ce va auzi domnul St. Claire despre asta, va cere să i se dea satisfacţie.

Rufus se crispă când pricepu aluzia.

— Nu cred că trebuie să împingem lucrurile atât de departe.

Mariah se întoarse arogantă spre doamna St. Claire.

— Compromis? Refuz să cred aşa ceva.

Doamna St. Claire arătă cu degetul spre Rufus.

— Atunci explică-mi cum de i-am găsit singuri aici.

Rufus se uită urât la Ludlowe, care şoptea ceva pe după mână. Însoţitoarea lui chicoti. Ce joc făcea? Singurul de pe coridorul acela capabil să compromită domnişoare bune de măritat era nemernicul acela tâmpit.

— Nu eram singuri, protestă Rufus. Nu pe de-a-ntregul. Îi făcu semn cu capul surorii lui. Ai văzut-o pe domnişoara St. Claire leşinând. Ştii că Ludlowe m-a asistat.

— Domnul Ludlowe nu mai era aici când am ajuns eu, insistă doamna St. Claire.

— Tocmai ieşise. Dacă ar fi avut o mână liberă, Rufus şi-ar fi apăsat-o pe frunte. Trebuia să cedeze şi să facă apel

la simţul onoarei unui nemernic. Ludlowe, ce-ar fi să-i spui chiar tu?

Bărbatul deveni brusc preocupat de unghiile lui. Ce ipocrit mârşav!

— Sincer, nu îmi aduc aminte cât mi-a luat să mă întorc după ce-am căutat-o în zadar pe domnişoara Julia. Este o aglomeraţie îngrozitoare, ca de obicei. Imposibil de răzbătut.

— Tot nu pot să cred, spuse Mariah. Nu, nu voi permite aşa ceva. Dintre toţi oamenii, fratele meu ştie cel mai bine să nu se implice în astfel de lucruri.

Doamna St. Claire o privi urât.

— A trebuit să ne întoarcem prin mulţime. A durat destul de mult.

Povara privirilor cercetătoare ale celorlalţi era mai grea ca fata din braţele lui. Ludlowe zâmbea afectat, în timp ce însoţitoarea lui râdea pe înfundate în spatele evantaiului.

O strălucire ciudată apăru în ochii doamnei St. Claire. Poate un semn de triumf? Fără îndoială că femeia era o mamă tipică pentru înalta societate, mereu uneltind ca să pună mâna pe cea mai bună partidă pentru fiica ei. Probabil că Ludlowe îi ghicise intenţiile. Iar acum, mama aceasta încerca să îl prindă în capcană. *Pe el.* Îşi slăbi strânsoarea asupra bietei fete din braţele lui. Nu avea sens să o şi învineţească pe deasupra.

Tocmai de aceea evita să vină la oraş: orice bârfă răutăcioasă putea transforma cel mai puţin probabil eveniment într-un scandal. Din expresia imperioasă a lui Mariah se vedea că era gata să transforme întreaga situaţie într-un spectacol şi mai grandios, şi trebuia să o ia în calcul şi pe însoţitoarea lui Ludlowe. Radia efectiv de entuziasm, de parcă abia ar fi aşteptat să bârfească cu oricine ar fi fost dispus să o asculte.

Mariah îl bătuse la cap să participe la festivităţile din

seara aceea ca să cerceteze posibilitatea de a-şi alege o mireasă. Dacă nu acţiona cu grijă acum, avea să fie obligat să se recăsătorească. Cu o necunoscută.

Să se recăsătorească! De parcă primul lui mariaj nu fusese îndeajuns de dezastruos. Mai bine punea capăt spectacolului chiar acum, înainte să atragă o mulţime de oameni.

— Ei bine? spuse doamna St. Claire, făcând un pas în faţă şi ridicându-şi bărbia. Gestul ei o făcu să pară mai înaltă. Ce-ai de gând să faci cu toată încurcătura asta?

— Îndrăznesc să spun, doamnă, că primul lucru pe care îl voi face este să mă asigur că fiica dumneavoastră va ajunge acasă în siguranţă, spuse el tărăgănat. La naiba cu ei! Era clar că le păsa mai mult de etichetă decât de sănătatea bietei fete care stătea nemişcată în braţele lui. Evident, nu se află în starea necesară ca să se bucure de restul balului, continuă el. Să trimit un lacheu după trăsura dumneavoastră? Sau poate preferaţi o abordare mai directă, şi vreţi să o conduc chiar eu acasă?

Atât doamna St. Claire, cât şi Mariah, icniră scurt când îl auziră. Pene, volănaşe şi bărbii tremurară toate. Aerul din jurul lor se dilată de la căldura indignării lor. Însoţitoarea lui Ludlowe ciripi din nou pe un ton ascuţit.

Rufus o mută pe fata de pe un braţ pe celălalt, trăgând mai aproape de el trupul acela delicios, apoi ridică o mână.

— Bineînţeles, o voi vizita pe domnişoara St. Claire mâine, la prima oră convenabilă.

Capitolul 3

— Of, Julia, a fost de-a dreptul îngrozitor.

Patul scârţâi când Sophia se prăbuşi pe saltea lângă

sora ei. Julia se întorsese de la bal şi o găsise pe Sophia cu nasul roşu, deja îmbrăcată în cămaşa de noapte, cu cârlionţii ei blonzi răzleţi, tamponându-şi ochii cu o batistă cu margini dantelate.

Julia se aşeză lângă ea şi o îmbrăţişă.

— Haide, linişteşte-te.

Oare de câte ori repetase acele cuvinte în ultimii cinci ani, în aceeaşi cameră, decorată în culori pastel mai potrivite pentru şcolăriţe, decât pentru nişte domnişoare? Le repetase de suficiente ori încât să se convingă că erau inutile. Dar o durea sufletul pentru Sophia, şi acele cuvinte simple, precum o litanie des repetată, păreau să îi aducă alinare.

Sophia se smiorcăi pe rochia de bal din mătase a Juliei,

— Şi încă nu ţi-am spus ce-i mai rău. Mama pretinde că am fost compromisă.

Julia, care până atunci o mângâiase pe sora ei pe păr, se opri brusc.

— Poftim?

— Ei bine, am leşinat, spuse Sophia îmbujorându-se şi privind la batistă. Nu am… nu am mai suportat-o pe femeia aceea îngrozitoare şi… Sunt sigură că ai auzit ceva.

— Niciun cuvinţel.

— Serios? Sophia îşi înălţă capul şi îşi tamponă nasul umflat cu batista. Poate că nu va fi chiar atât de rău pe cât crede mama. Dacă ţinem totul sub tăcere, nu poate ieşi un scandal din asta, şi totul va fi bine.

Julia îşi înăbuşi imboldul de-a ofta. Sora ei mereu clădea castele de nisip, cel mai mare dintre ele fiind un monument mai grandios ca Windsorul în cinstea lui William Ludlowe.

— Trebuie să recunosc că nici nu prea aveam cum să aud prea multe bârfe.

Sophia lăsă la o parte batista şi ridică o sprânceană.

— Dar unde erai?

— Pe terasă. Sora ei ridică şi a doua sprânceană, dar Julia adăugă grăbită: Cu Benedict.

Sophia se lăsă pe spate pe grămada de perne cu pene de gâscă.

— A, Benedict. Şi totuşi, pe terasă. Se rostogoli pe o parte şi îşi sprijini capul pe palmă. Pesemne că aţi fost acolo ceva vreme.

— Avea multe lucruri pe cap, răspunse Julia ambiguu.

— Cum ar fi?

La naiba cu curiozitatea surorii ei. Măcar reuşise să îi distragă atenţia de la plâns, dar dacă îi spunea adevărul, ar fi stârnit un nou val de lacrimi. Trebuia să se prefacă, chiar dacă doar pentru a mai amâna puţin durerea surorii ei.

— O, ca de obicei. A turuit o vreme despre nu ştiu ce cal pe care l-a văzut la Tattersall’s.

— Ce plictisitor! spuse Sophia şi îi aruncă o privire tăioasă. Sigur îmi spui adevărul?

— Bineînţeles, răspunse Julia, prea repede.

Sophia zâmbi larg.

— Eu cred că nu-mi spui chiar totul. Haide! Eu îţi zic ţie tot. Nu poţi să îmi povesteşti măcar de data asta?

— Îţi povestesc tot timpul.

— Nu când vine vorba de chestiuni sentimentale.

Julia respiră adânc. Avea motive bune ca să nu vorbească despre asemenea lucruri. Astfel de discuţii duceau inevitabil la subiectul Ludlowe, care genera deseori supărare. În majoritatea serilor, Julia prefera să nu încurajeze sentimentul de afecţiune pe care îl nutrea sora ei. Cu atât mai mult în seara aceasta.

— Lordul Chuddleigh s-a făcut complet de râs.

— Lordul Chuddleigh, ce să zic! Sophia îşi trecu degetul peste marginea de dantelă a cuverturii. Julia, cu cât te faci mai mult că plouă, cu atât cred mai tare că ai

ceva de ascuns.

Aşa era, dar nu voia să-i mărturisească surorii ei ce anume.

— Nimic în ceea ce-l priveşte pe Benedict.

Zâmbind tot mai larg, Sophia se ridică până ajunse la acelaşi nivel cu Julia.

— Nu te cred. Benedict e îndrăgostit de tine.

— Da, ce să zic!

Tipic Sophiei, să îşi imagineze astfel de lucruri.

— Chiar e.

Benedict? îndrăgostit de ea? După care Julia zări licărirea din privirea surorii ei.

— Opreşte-te. De ce insişti să mă necăjeşti?

— De ce crezi că te necăjesc?

Julia se ridică în picioare şi începu să îşi desfacă rochia.

— Deoarece îl ştiu pe Benedict, şi, dacă chiar e îndrăgostit, probabil e vorba de un cal de-al lui.

— Nu ţi-ai imaginat niciodată ce-ai spune dacă te-ar cere de soţie?

Julia lăsă rochia să-i cadă la picioare.

— Bineînţeles că nu.

Chiar nu voia să respingă curtea făcută de un vechi prieten, dar dacă Sophia avea dreptate, urma să fie nevoită să o facă. Dacă se va căsători vreodată, refuza să o facă în baza unor sentimente fragile.

Se întoarse cu spatele, pentru ca Sophia să o ajute să îşi desfacă corsetul.

— Oricum, nu va trebui să îmi bat vreodată capul cu un răspuns.

Pentru că el nu avea să o întrebe niciodată. Crescuseră pe moşii învecinate, aşa că se jucaseră împreună. Dumnezeu ştie în câte necazuri se băgaseră reciproc de-a lungul anilor. Pe când fuseseră copii, îl putea provoca la orice, chiar şi să sară din podul pentru fân al

grajdurilor tatălui lui. El îi accepta mereu provocările fără să cârtească şi nici nu îşi bătea capul cu consecinţele. Mai târziu, după ce terminase şcoala şi se alăturase cavaleriei, îi trimisese din când în când scrisori în care îi povestise tot felul de anecdote amuzante despre alţi colegi de regiment. Nimic pasional, evident.

— Păcat, spuse Sophia pe un ton vesel, în timp ce termină de desfăcut corsetul Juliei, după care se dădu în spate. Cred că e perfect pentru tine.

*

— Domnişoară, aveţi un vizitator.

Julia se uită la postura rigidă a lui Billings, prin care acesta încerca fără îndoială să compenseze faptul că dăduse din nou iama în rezerva de vinuri pe terminate a familiei St. Claire. Întrucât se afla în partea cealaltă a salonului mic, nu reuşea să îşi dea seama dacă bătrânul majordom i se adresase ei sau Sophiei.

Lângă ea, Sophia spuse crispată:

— Deja?

Curioasă, Julia îşi îndreptă spatele. Sophiei să nu-i placă faptul că avea un vizitator? Oricine ar fi fost sigur avea de-a face cu afirmaţia ei misterioasă cum că ar fi fost compromisă. Noaptea trecută, Sophia reuşise foarte bine să îi distragă atenţia de la subiect.

— Cine e?

Billings înaintă şi îi înmână o carte de vizită pe o tavă de argint. Pe nasul lui prea proeminent se puteau vedea nişte vinişoare roşii, ca o pânză de păianjen. Julia apucă hârtia pergament aspră.

— Sophia, e Ludlowe.

Sophia se aşeză pe marginea scaunului de brocart şi începu să dea agitată din mâini în jurul feţei.

— Vai de mine! zise ea şi se ciupi de obraji. Arăt

bine?

— Opreşte-te. Eşti deja roşie ca para focului. Nu înrăutăţi lucrurile. Julia sări în picioare. Condu-l înăuntru, Billings. Mi-am amintit brusc că mi-am lăsat broderia în bibliotecă. Trebuie să mă duc numaidecât după ea.

Billings se opri în mijlocul plecăciunii, clătinându-se puţin în timp ce reveni la poziţia normală.

— Dar domnişoară, domnul Ludlowe a cerut să vă vadă pe dumneavoastră.

De data aceasta era clar. Billings o fixa cu ochii lui albaştri apoşi. De la această distanţă, nici măcar ochelarii lui cu rame de sârmă nu puteau ascunde direcţia în care se uita.

Julia îi aruncă o privire surorii ei. Într-o clipă doar, strălucirea de pe chipul Sophiei păli, iar tenul îi deveni cenuşiu.

— Nu ştiu ce-ar putea vrea de la mine, murmură Julia mai mult pentru urechile surorii ei.

Adevărul era că, dacă avea de-a face cu ce-i spusese Benedict noaptea trecută, ştia exact ce voia de la ea.

Să se însoare. Cu ea.

Încă nu pricepea de ce o alesese pe ea dintre toate tinerele lady eligibile din înalta societate. Benedict nu-i spusese prea multe despre asta. De fapt, nu-i spusese nici cum aflase informaţia respectivă.

Se lăsă înapoi în scaun.

— Prea bine. Condu-l înăuntru. Iar tu să nu cumva să te mişti de-acolo, adăugă ea către Sophia.

Cu puţin noroc, poate că ar fi reuşit să întoarcă lucrurile în favoarea surorii ei.

O clipă mai târziu, majordomul îl conduse pe Ludlowe în salonul mic. Julia îşi îndreptă spatele, evaluând postura obişnuită a lui Billings: serviabil şi distant. Luă o atitudine rece, neprimitoare, pe care nu o îndulci nici măcar când Ludlowe îi zâmbi atât larg încât Sophiei îi

scăpă un oftat zgomotos.

— Domnişoară Julia, ce radioasă eşti în dimineaţa aceasta!

Ludlowe se holbă la ea cu ochii lui albaştri. Ea îşi aminti de momentul în care se hotărâse să mănânce o lămâie şi îşi ţuguie buzele ca atunci, înclinând doar din cap în semn de răspuns.

Ludlowe continuă să zâmbească. Ba chiar rânjea acum, parcă răutăcios. Însemna că îi acceptă provocarea. La naiba, dar chiar nu voia asta.

— Şi domnişoara St. Claire. Dădu din cap spre Sophia. Trebuie să recunosc că arăţi la fel de încântător.

Sophia radie efectiv când îi auzi complimentul. Ba mai mult, parcă înflorise dintr-odată.

— Ce amabil din partea dumitale, milord.

Ludlowe chicoti şi se aşeză pe un scaun de mahon, cu o mână pe mânerul de argint al bastonului său.

— Nu, nu, încă nu poate fi vorba de aşa ceva.

Sophia se aplecă spre el, îmbujorată.

— Să cer să ni se aducă ceai?

— Nu te deranja, draga mea. Ea icni scurt când auzi modul afectuos în care i se adresase. Nu voi sta mult.

— Atunci de ce-ai venit? spuse Julia pe un ton rece, aproape nepoliticos, dar nu-i păsa.

Cum îndrăznea? Cum de nu îşi dădea seama că Sophia ţinea la el? Biata de ea, oricum nu se străduia să o ascundă. Mai lipsea doar să-şi pună inima pulsândă în poala lui, şi totuşi…

Şi totuşi, după spusele lui Benedict, el pusese ochii pe Julia.

Ludlowe o privi în ochi. Obiectiv vorbind, Julia îşi dădea seama că era un bărbat arătos, cu trăsăturile lui uniforme, bălaie, ochii de un albastru cristalin, farmecul nonşalant şi statura frumoasă. Dar înfăţişarea lui o lăsa indiferentă.

El îi zâmbi, dar inima ei continuă să îi bată în acelaşi ritm uniform.

— Am venit să îţi fac o propunere.

Julia îşi ţinu respiraţia. Nu se poate. Nu atât de curând. Nu în faţa Sophiei. Brioşele pe care le mâncase la micul dejun începură să se mişte neliniştitor prin stomacul ei.

— Da? scrâşni ea.

Învăţase din experienţă cum să se eschiveze de peţitorii care dădeau dovadă de sentimente prea puternice.

— Mă întrebam dacă mi-ai face onoarea…

— Onoarea? spuse mama şi intră imediat în cameră, zâmbind binevoitor.

Julia se prinse cu mâinile reci ca gheaţa de rochia de dimineaţă din muselină, de un verde pal. Chiar nu avea nevoie de intervenţia mamei ei.

Ludlowe îşi drese vocea şi se ridică în picioare.

— Bună ziua, doamnă St. Claire. Tocmai o întrebam pe fiica dumneavoastră dacă ar vrea să călărim împreună în parc. Bineînţeles, cu permisiunea dumneavoastră şi cu o însoţitoare adecvată.

Sophia scânci încet. Fir-ar el să fie! Nu putea să dea dovadă de puţin tact?

— Doamne, chiar n-aş putea, i-o trânti Julia înainte să intervină mama ei.

El făcu ochii mari şi nările i se lărgiră. Julia îşi înăbuşi un zâmbet. Nu se aşteptase ca ea să îl refuze. Posibil să fi fost prima femeie din Anglia care o făcea.

— Atunci mâine, spuse el calm, în cazul în care astăzi ai alt angajament?

Mama îi aruncă o privire tăioasă Juliei.

— Din câte ştiu eu, nu are niciun angajament.

— Dar, mamă, spuse Julia şi se uită cu subînţeles la Sophia, înainte să se întoarcă spre Ludlowe. Îmi pare

nespus de rău, dar caii mă fac să strănut.

El ridică dintr-o sprânceană roşiatică.

— Te fac să strănuţi?

Îi venea să-şi dea palme. Cu siguranţă că ar fi putut născoci ceva mai convingător.

— Chiar aşa. Sunt sigură că Sophia ar fi încântată să te însoţească într-o astfel de ieşire, dar mă tem că eu nu pot să o fac.

— Atunci, am putea să ne plimbăm pur şi simplu?

Julia se ridică în picioare. Bineînţeles că omul nu avea de gând să renunţe prea uşor.

— Sper că *eu* nu îţi provoc strănuturi, adăugă el.

Julia tuşi puternic.

— Mă tem că s-ar putea să fi răcit.

Mama se uită urât la ea.

— Prostii de-a dreptul! Până acum erai cât se poate de sănătoasă.

Din zâmbetul lui Ludlowe, îşi dădu seama că pricepuse exact ce încerca ea să facă.

— Ar fi o onoare pentru mine să te însoţesc în orice altă ocazie aleasă de dumneata.

Ea îl privi drept în ochi şi spuse ferm:

— Îmi pare rău, dar trebuie să refuz.

Înainte să mai poată protesta, mama ei o prinse de antebraţ.

— Vă rog să ne scuzaţi o clipă. Aş vrea să discut ceva cu fiica mea.

Ludlowe îşi plecă fruntea.

— Chiar vă rog.

Julia nu mai spuse absolut nimic, în timp ce mama ei o trase spre uşă.

*

Sophia expiră când o văzu pe sora ei plecând. Simţi

cum acreala sarcasmului i se răspândeşte în tot trupul. Dintre toate femeile, de ce trebuise Ludlowe să o aleagă pe Julia? Iar faptul că mama ei o încuraja era o trădare în plus. Acum, că se hotărâse să îşi caute o soţie, era nedrept din partea lui să o treacă cu vederea. La naiba, doar îl aştepta încă din primul sezon. Ştia din propria experienţă că omul flirta cu neruşinare. Cum de putea să îi ignore răspunsul atât de făţiş?

El îşi drese vocea şi se apleacă în faţă. Nu! Nu avea să-l lase să plece. Julia îi spusese foarte clar că nu era interesată. Aşa că el ar fi putut foarte bine să o ia în considerare pe fata care se afla chiar sub nasul lui perfect.

Zâmbi forţat.

— Să cer să ni se aducă ceai?

— Nu, mulţumesc.

Fir-ar să fie! Deja îi oferise ceai, nu-i aşa? Iar el refuzase şi prima dată.

Dar chiar atunci, după cinci ani lungi, Dumnezeu îi zâmbi Sophiei şi făcu un miracol. În loc să se ridice şi să plece, Ludlowe se lăsă pe spate pe speteaza cu înflorituri sculptate a scaunului şi o măsură cu privirea.

— Tocmai ce mi-am dat seama că, dacă tot suntem aici, ar trebui să discutăm ceva.

Ea îşi îndreptă spatele şi îşi împreună mâinile în poală, întruchiparea însăşi a unei domnişoare modeste, numai bună de măritat. Mama ar fi fost mândră de ea, dacă nu ar fi fost ocupată în pragul uşii cu Julia. Palmele îi transpirară brusc şi îi alunecară una pe cealaltă.

— Da?

— Iartă-mă dacă nu e treaba mea, dar nu pot să stau cu mâinile în sân şi să permit ca o domnişoară încântătoare ca dumneata să se irosească pe un individ ca Highgate.

Când auzi cuvântul *încântătoare,* Sophia simţi căldură în obraji, după care îşi dădu seama ce-i spusese în

continuare.

— Dar nu am făcut aşa ceva.

Cum îndrăznea să se îndoiască de acţiunile ei, când el era de fapt de vină pentru situaţia creată? îi lăsase singuri ca să răspundă cântecului de sirenă al acelei stricate.

— Nu aşa a părut azi-noapte.

Ea vru să protesteze, dar el îşi ridică mâna.

— Ai fost leşinată o marte parte din conversaţie, aşa că nu ai de unde să ştii ce s-a discutat. Mama ta mai că nu a pecetluit contractul de căsătorie.

Ea apucă pandantivul care îi atârna pe un lanţ de aur la gât, în timp ce micul dejun pe care îl consumase ameninţa să îi vină înapoi pe gât. Înghiţi cu greu nodul care i se puse în gât şi se chinui să îşi păstreze calmul.

— Din fericire, aceste lucruri sunt în trecut, spuse ea pe o voce care i se păru subţire, dar măcar nu îi tremurase.

— S-ar putea să nu ai de ales, în cazul în care Highgate îţi va face o ofertă.

Ea se îndreptă de spate.

— Nu ar fi prima propunere pe care o refuz.

— Ar fi fost şi mai bine să nu te fi pus în poziţia asta de la bun început.

Sophiei îi tremură mâna pe pandantiv şi îşi strânse mai tare pumnul.

— *Eu* nu m-am pus în nicio poziţie, după cum bine ştii. Ai fost acolo. Ştii că nu s-a întâmplat nimic necuvenit.

— Într-adevăr, ştiu, spuse el pe o voce mieroasă, dulceagă şi uşor lipicioasă. Dar e foarte dificil să opreşti valul de bârfe şi scandalul odată pornit.

— Şi totuşi, adevărul îl poate opri.

O privi lung, cu o expresie impenetrabilă.

— Voi face tot ce pot. Poţi conta pe asta.

Ea îşi lăsă palmele în poală şi le împreună.

— Mulţumesc.

— Cu toate astea, aş avea mare grijă în locul dumitale.

Ea îşi frânse degetele.

— Te rog, ce vrea să însemne asta?

— Presupun că eşti prea tânără să fi auzit zvonurile. O măsură cu privirea din creştet până în picioare, dar rămase calm şi rece: Da, probabil că încă erai la şcoală.

Ea se forţă să îl privească în ochi, chiar dacă îi dădea fiori. Oare de ce nu puteau ochii aceia de un albastru intens să se îmbuneze puţin şi să se umple de căldură?

— Ce zvonuri?

— Sigur ai observat cicatricea de pe faţa lui.

— Ce-i cu ea?

— Pretinde că a dobândit-o în accidentul în care a murit prima lui soţie.

— Aşa spune toată lumea, zise ea, fluturând din mână. Dar dumneata nu crezi asta?

El se aplecă în faţă şi îşi mută bastonul, care se lovi de podea cu un pocnet.

— Am auzit mai multe zvonuri despre Highgate.

Ea clipi.

— Înalta societate e plină de zvonuri şi de bârfe.

— Într-adevăr. Doar că unele dintre ele ascund mai mult decât un grăunte de adevăr, răspunse el şi se ridică în picioare. Soţia lui a murit în circumstanţe îngrozitoare, iar el s-a retras pe moşia sa de la ţară, depăşind cu mult perioada de doliu acceptată. Îndrăznesc să spun că probabil a fost implicat în toată treaba.

*

Mama o apucă strâns pe Julia de antebraţ şi se opri chiar la limita decenţei: în pragul uşii care dădea spre salonul pentru micul dejun, apoi şuieră printre dinţi:

— Ce crezi că faci?

Julia se uită spre Ludlowe.

— Descurajez o iniţiativă nedorită.

Mama îşi ridică bărbia, iar lumina soarelui care pătrundea prin ferestre îi străluci pe cârlionţii blonzi-argintii frumos aranjaţi.

— La vârsta ta, nu eşti în poziţia în care să poţi face asta. Între tine şi sora ta, nu ştiu care dintre voi e mai nesăbuită când vine vorba de refuzat oferte bune. Şi acum va fi scandal. Îţi dai seama că Sophia a fost găsită singură cu un bărbat noaptea trecută?

Julia îşi împreună braţele sub sâni.

— Cu care bărbat?

— Nu ţi-a spus despre asta? Probabil era prea ruşinată.

— Ruşinată? De ce?

Mama rânji uşor.

— Ar trebui să fiu recunoscătoare. Măcar una din voi va fi aranjată cum trebuie. Întoarce-te şi întreţine-ţi oaspetele. Nu-ţi permit să ne faci de râs pe mine şi pe tatăl tău cu comportamentul tău necivilizat.

— Mamă, e Ludlowe. A venit să mă viziteze. *Pe mine.* Şi vrei să mă întorc acolo, ştiind ce simte Sophia pentru el, şi să dau din gene de parcă aş fi încântată că i-am reţinut atenţia?

— Întocmai.

— Mamă!

Mama se apropie de ea şi îşi coborî vocea:

— Sentimentele surorii tale în această chestiune nu au nicio importanţă.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Din cauza comportamentului ei de aseară de la balul Posselthwaite, nu mai putem face nimic. Nu va putea fi cu Ludlowe. Nu ar mai accepta-o acum. Cerule mare, doar a fost martor el însuşi.

— La ce anume, mai exact?

Juliei nu-i venea să creadă ce-i povestea mama ei. Sophia avusese întotdeauna grijă să îşi menţină reputaţia fără pată. Pentru ea, era destul de simplu: se păstra pentru Ludlowe, şi dacă nu îl putea avea pe el, era dispusă să trăiască fericită toată viaţa ca fată bătrână.

Sau poate că nu chiar atât de fericită.

În ultimii cinci ani, Julia o privise pe sora ei tânjind după bărbatul acela, văzuse cât suferise şi cât plânsese Sophia când se alesese praful de speranţele ei. Ce-i drept, încercase să răspundă atenţiilor altor bărbaţi, dar, în opinia Sophiei, niciunul nu se comparase vreodată cu el. Orice fată şi-ar fi păzit inima de astfel de sentimente de afecţiune dacă ar fi fost martora unei astfel de dureri.

Şi dacă se gândea la restul… Dacă accepta atenţiile lui Ludlowe, ar fi distrus-o pe sora ei. Oricât de prostuţă ar fi fost sora ei uneori, nu putea să o facă să sufere şi mai tare, indiferent că fusese sau nu compromisă.

— Nu mai contează, spuse mama şi dădu din cap cu hotărâre. Ce-i făcut e bine făcut. Dar dacă domnul Ludlowe este interesat de tine, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, te vei întoarce acolo şi te vei purta aşa cum se cuvine ţinând cont de poziţia ta socială. Doar ai auzit zvonurile. Se apleacă spre ea, de parcă ar fi vrut să-i spună cea mai delicioasă bârfă. E şansa ta să devii contesă.

— Nu mă interesează în mod deosebit să devin contesă.

Obrajii mamei, altminteri perfecţi, se îmbujorară, şi se pregăti să răspundă. Julia îşi făcu curaj să înfrunte asaltul verbal pe care îl cunoştea foarte bine. În ultimii câţiva ani, fusese bătută constant la cap cu ideea că locul unei femei în societate era crucial.

Ca fiica frumoasă a unui negustor înstărit, mama ei avusese şansa să obţină un titlu în tinereţea ei, însă contele de

Cheltenham îşi pierduse curajul şi renunţase la aranjament. Mama se mulţumise cu Charles St. Claire, la rândul lui un simplu domn, cu antecedente aristocratice prea îndepărtate ca să deţină un titlu. Fiind de origine umilă, mama fusese ţinta principală a scandalului.

Dar asta doar îi dovedea punctul de vedere. Poziţia însemna totul, iar ea era hotărâtă ca Sophia şi Julia să obţină statutul de care ea nu se bucurase niciodată.

Titlul însemna putere. Julia putea recita fraza ca pe o litanie.

Cu toate acestea, în loc de asaltul verbal aşteptat, mama îşi strânse buzele şi o privi pe Julia în ochi. Îi spuse apoi încet, pe un ton foarte serios:

— Nu voiam să te îngrijorez cu astfel de veşti, dar se pare că nu am de ales.

Părul fin de pe ceafa Juliei i se zbârli. Cu siguranţă nu erau veşti bune, de reuşiseră să o facă pe mama lor cea încăpăţânată să nu mai încerce să îşi convingă fiicele să se căsătorească.

— Ce veşti?

— Tatăl tău, începu ea, aruncând rapid o privire în jur, după care se apropie de ea.

Fiorul pe care îl simţea Julia se transformă într-un frison.

— Ce s-a mai întâmplat?

— A pierdut recent o sumă importantă de bani.

Julia înghiţi în sec, strângându-şi degetele pumn.

— Din nou?

— Da, din nou! Vom falimenta înainte de sfârşitul anului, dar dacă ai accepta ca domnul Ludlowe să te curteze, ne-ai putea salva.

— De ce domnul Ludlowe în mod special? Ai putea foarte bine să mă urci pe o ladă la următorul bal şi să mă dai celui care licitează mai mult!

— Nu-ţi voi permite o asemenea impertinenţă. Chiar

dacă vorbise încet, se simţea totuşi forţa temperamentului ei. Dacă voi două nu aţi fi fost atât de-al naibii de dificile şi nu aţi fi refuzat oferte ani de-a rândul, poate că nu am fi fost într-o situaţie atât de neplăcută.

Julia deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc, neştiind ce-ar fi putut răspunde. Mama ei avea dreptate. Ani de zile de sezoane şi tot ce presupuneau acestea – rochii, evantaie, bonete şi o casă închiriată în oraş – erodaseră finanţele familiei. Încercările tatei de a reface vistieria familiei prin jocuri de cărţi nu făcuseră decât să îngreuneze povara.

Ludlowe se ridică exact atunci de pe scaun, aşa că nu mai fu nevoită să răspundă. Bătând cu bastonul în podea, se duse şi se plecă peste mâna mamei ei.

— Vă doresc o zi bună, doamnă St. Claire. Din păcate, trebuie să plec.

Mama radie precum o tânără doamnă aflată la primul ei bal.

— Trebuie să mai vii în vizită.

— Aşa intenţionez să fac. Domnişoară Julia, sper că te vei răzgândi.

Mama avu buna-cuviinţă să aştepte până plecă Ludlowe, înainte să se întoarcă spre ea.

— Data viitoare când vine în vizită, nu vei refuza. M-ai înţeles?

Se auzi un smiorcăit în spatele lor. Julia scrâşni din dinţi, se răsuci şi se duse să îşi consoleze sora.

Capitolul 4

Benedict nu venise în oraş să se încurce în iţele din înalta societate. Şi cu siguranţă nu se aşteptase să se amestece în treburile Juliei. La naiba cu Ludlowe şi cu

pariul lui!

Întrucât Hyde Park era plin de oameni care ieşiseră ca să vadă şi să fie văzuţi, era o binecuvântare să scape de aleile aglomerate spre punctul în care Curzon Street se pierdea în Boulton Row. La doar o aruncătură de băţ de Berkeley Square, casa de la oraş închiriată de familia St. Claire încerca să se apropie de aerul rarefiat al unor locuinţe mai exclusiviste.

Benedict îl bătu încet pe Arthur pe grumazul lui roib şi îl încetini la pas, chiar dacă se îndrepta de fapt spre o adresă aflată câteva străzi mai încolo. Simţi sub coapse cum muşchii calului se încordară de la dorinţa de a o lua la galop. Auzi zgomot de copite pe pavajul de pe străduţă. Arthur scutură din cap, fluturându-şi coama în vânt.

— Ho, băiete! Ştiu că eşti nerăbdător să-ţi faci de cap, dar va trebui să aştepţi până găsim un loc cu mai mult spaţiu de alergat.

Dar nu aveau să îl găsească în Londra. După ce îşi încheia afacerile acolo, se putea retrage pe moşia lui din Kent, unde Arthur putea galopa kilometri întregi fără să dea de ţipenie de om. Intre timp, erau prinşi în oraş. Benedict aproape că îşi dorea să nu îşi fi vândut postul la câteva luni după Waterloo.

Când văzu trăsura din faţa casei familiei St. Claire, apucă mai bine frâiele. Putea ghici destul de uşor cui îi aparţinea.

— Ludlowe.

Ludlowe ieşi din casă, ca diavolul care îşi face apariţia când este invocat. Benedict trase de frâie, iar Arthur se opri. Ceva din mersul viitorului conte de Clivesden îi spuse lui Benedict tot ce trebuia să ştie. Bărbatul păşea băţos, ca şi cum ar fi fost refuzat.

Iar Ludlowe nu era obişnuit cu refuzul. Mai ales din partea unei doamne.

Dacă Benedict ar fi ştiut sigur că Julia îl putea vedea,

şi-ar fi scos pălăria în faţa ei. Zâmbind înverşunat, îşi întoarse calul, îmboldindu-l la trap vioi. Slavă Domnului că avertismentul de seara trecută fusese îndeajuns. De fapt, întârziase deja la un interviu cu un potenţial înlocuitor pentru administratorul delincvent al moşiei lui. Nu avea timp de vizite sociale.

Auzi un huruit de roţi grele în spatele lui, aşa că îi dădu pinteni lui Arthur să meargă pe laterala drumului. Patru cai pursânge, asortaţi perfect până la şosetele de pe picioarele din spate şi stelele de pe fruntea lor, trecură pe lângă el, cu pielea strălucindu-le în lumina apoasă a soarelui. Se părea că Ludlowe se pricepea la cai care îţi luau ochii.

Benedict îşi strânse buzele. Nu voia să aibă un motiv de admiraţie pentru cineva care pusese cu atâta aroganţă un pariu pe Julia şi îi pusese în primejdie reputaţia. Mai ales că Benedict descoperise la Eton ce tip de om era Ludlowe cu adevărat.

Îl mână pe Arthur şi o apucă pe stradă, zgomotul ascuţit şi ritmat al copitelor răsunând pe pavaj, de parcă ar fi putut să îl scape de amintirile din primul lui an la şcoală. Slavă Domnului că avusese un frate mai mare care îl protejase de ce era mai rău. De-o parte şi de alta a drumului erau doar case, aproape nelăsând să se întrevadă vreo urmă de cer şi blocând orice briză, până când aerul din oraş deveni apăsător.

Pentru a suta oară, se întrebă dacă fusese o mişcare înţeleaptă din partea lui să îşi vândă postul. Poate că războiul cu Bonaparte se încheiase, dar cavaleria oferea şi alte oportunităţi unui tânăr ofiţer. Astfel de oportunităţi l-ar fi dus departe de Londra, dar l-ar fi îndepărtat şi de păşunile sălbatice ale regiunilor rurale din Kent.

Când se întorsese la Kent, descoperise că administratorul moşiei lui plecase, iar proprietatea era aproape abandonată. După ce reparase tot ce era urgent,

aranjase grajdurile şi îşi cumpărase un armăsar. Doar că un armăsar avea nevoie de iepe de soi, şi cel mai bun loc de unde puteai achiziţiona cai pursânge era la Tattersall's. Ar fi putut cumpăra pe plan local, dar dacă nu s-ar fi întors în oraş, poate că nu ar fi aflat niciodată la timp de intenţiile lui Ludlowe, ca să o avertizeze pe Julia.

Îşi încordă coapsele pe coastele lui Arthur când se gândi la asta. Calul o ţâşni înainte, pe arterele mai late din Mayfair, evitând trăsuri şi trecători. Auzi vreo două strigăte în urma lui, dar ignoră protestele de indignare.

Oraşul era mult prea aglomerat, dar probabil că, din pricina Juliei, trebuia să îşi amâne plecarea spre moşia pe care i-o lăsase mama lui. Cu luni în urmă, se întorsese din Belgia, aşteptându-se să afle că Julia se căsătorise sau cel puţin că era logodită. Deşi la vârsta ei nu doar că era încă eligibilă, dar dacă plecai urechea la bârfe, se părea că se opunea cu fermitate oricărei oferte. După atâtea sezoane. Şi oare de ce era aşa de mulţumit de asta?

Se scutură şi îl mână pe Arthur înspre St. James Street. Starea ei civilă nu era treaba lui. Cu condiţia să nu accepte să se lase curtată de Ludlowe. Reacţionase doar din dorinţa de a o proteja şi pentru că-i lega o prietenie de lungă durată.

Şi totuşi, aseară, când dansaseră vals, se mişcaseră atât de bine împreună. Încă i se încălzeau palmele când îşi amintea cum o atinsese, chiar şi prin bariera de mănuşi şi veşminte. Bineînţeles, nu era prima dată când o atingea. Pe când fuseseră copii, alergaseră ca sălbaticii prin pădure, ţinându-se de mână şi ajutându-se reciproc să treacă izvoare sau să se caţăre în copaci. O ajutase de multe ori să se ridice după ce se împiedicase în fuste în încercarea de-a ţine pasul cu el.

Dar un vals era altceva; un vals era aproape ca o îmbrăţişare. Dumnezeule mare, dansul acela îl făcuse să *flirteze cu* ea. Cu Julia. Şi probabil că asta îl şoca şi mai

mult decât faptul că după întoarcerea lui din război o găsise tot necăsătorită.

*

— Ce părere ai despre umbreluţa aceea? întrebă Julia, arătând spre un obiect din mătase de culoarea piersicii, pictat manual cu imagini de papagali şi bordat cu pene de păun.

Atârna la mâna unei tinere domnişoare care chicotea la câţiva metri de ele spre stânga.

Sophia abia de se uită la el.

— Încântător. Ce-ar fi să cauţi unul la fel în magazine?

— E de-a dreptul dezgustător.

În plus, niciuna din ele nu îşi permitea articole de modă noi. Dacă ar fi acceptat ca lordul Brocklehurst să-i facă curte, poate că şi-ar fi scutit familia de cheltuielile pe care le presupuseseră doi ani de cumpărat rochii de bal nedorite. Ca şi în cazul celorlalţi peţitori, şi acesta fusese prea ataşat ca ea să se simtă confortabil, prea exaltat în modul lui de a o curta. Doar un bărbat cu sentimente sincere ar fi curtat o tânără lady fără avere şi cu prea puţine relaţii. Iar profunzimea patimii din privirea lui Brocklehurst stârnise un sentiment de teamă elementară în sufletul ei.

Sophia clipi.

— Of! Aşa o fi.

Julia oftă şi o luă pe sora ei de braţ.

— Mai bine mergem acasă.

O plimbare prin Hyde Park nu o înveseli deloc pe Sophia. Îi salută mecanic pe cunoscuţi, abătându-se încet de la cărările principale, până când ea şi Julia ajunseră în zone mai retrase acoperite cu iarbă.

Ea păli.

— Chiar trebuie?

Julia se apropie de ea.

— M-am gândit că o plimbare îţi va distrage atenţia, dar este evident că nu te ajută.

— De ce, Julia? De ce Ludlowe nu are ochi pentru mine?

Priviră scurt în jurul lor. Mai multe şcolăriţe aruncau bucăţi de pâine la raţe, pe malurile lacului Serpentine. Câteva domnişoare se plimbau pe poteci, etalându-şi rochiile pentru plimbare croite după ultima modă, în timp ce domni călare încercau să le capteze atenţia. Totuşi, niciunul dintre ei nu era îndeajuns de aproape ca să audă discuţia dintre Julia şi Sophia.

Julia o privi atent pe sora ei.

— Dacă îmi permiţi să vorbesc direct, nu pot să nu mă întreb de ce, după atâţia ani, încă ai vrea să aibă ochi pentru tine.

Buza de jos a Sophiei tremură.

— Nu crezi că dacă aş putea să nu mai simt nimic pentru el, aş face-o?

Julia o strânse mai tare de braţ pe sora ei.

— Să mergem acasă.

— Nu, nu acasă.

Ea clătină din cap.

— De ce nu?

— Nu vreau… Sophia se holbă la ceva din spatele Juliei. O, nu! Julia îşi întoarse capul în direcţia în care se uita sora ei şi o zări pe Lady Wexford, care se încrunta la ele de sub boneta mare. Sophia se încordă şi mai tare.

— Fir-ar să fie, ne-a văzut.

Julia îşi întoarse privirea înapoi spre sora ei.

— Ce contează?

— Ce tupeu ai să te arăţi în public după seara de ieri, hârâi Lady Wexford dezaprobator.

Julia se întoarse plină de hotărâre să înfrunte

ameninţarea.

— Ce înseamnă toate acestea?

Lady Wexford o măsură pe Julia din cap până în picioare, după care dădu scurt din cap.

— Nu-i de mirare că nu ţi-a spus. Faptele ei de aseară nu sunt câtuşi de puţin motiv de mândrie. Poţi atrage atenţia celor mai buni ca tine şi fără să te discreditezi social.

Penele de pe boneta ei se unduiră pline de o indignare îndreptăţită în timp ce se apropie de ele.

— Dacă ai avea puţină minte, domnişoară, ai sta departe de societate până se rezolvă această chestiune. Nu voi pricepe niciodată de ce mama voastră nu v-a ţinut mai din scurt pe amândouă. Ar fi trebuit să-şi cunoască lungul nasului şi să vă înveţe şi pe voi.

Julia respiră adânc şi se pregăti să-i răspundă, dar Sophia o înghionti cu cotul în coaste, tăindu-i tot elanul.

— Te rog să nu te implici, murmură ea.

— Ce-a fost asta? întrebă Julia, după ce Lady Wexford se îndepărtă singură.

— Nu îţi pot explica aici. Sophia se uită îngrijorată în jur. Mama şi-a bătut gura atât de mult, încât nu sunt şanse ca lucrurile să rămână sub tăcere. E de ajuns să ştii că Lady Wexford are de-a face cu motivul pentru care mama crede că sunt compromisă.

Se îndreptară spre marginea parcului şi drumul care ducea spre casa lor. Câteva doamne îmbrăcate elegant întoarseră capetele după ele.

— Of, şi-acum se uită la noi, şopti Sophia. Ştiu sigur că au auzit.

— Sophia, ce legătură are Lady Wexford cu incidentul de la balul Posselthwaite?

— E sora lui.

Julia se opri în mijlocul cărării, obligându-le pe doamnele elegante să rupă rândurile ca să le ocolească.

— Sora? Contele de *Highgate* te-a compromis? De ce nu mi-ai spus mai devreme?

În pofida faptului că sora lui se cunoştea cu mama lor, îl ştia pe Highgate mai mult după reputaţia lui, iar lumea îl descria mai degrabă ca pe un pustnic, nu un crai.

— Şşşt, sâsâi Sophia, dar se făcu roşie ca para focului. Vrei să bârfească şi mai mult?

— Ştii că vor bârfi oricum. Julia o luă pe sora ei de braţ şi se îndreptară spre ieşire. Iar Lady Wexford nu ţi-a prea fost de ajutor adineauri.

— Este o prostie. Nu s-a întâmplat nimic necuvenit şi ar fi fost trecut totul cu vederea dacă mama nu s-ar fi agitat atât. Sophia îşi răsuci mâinile în fuste. Şi în faţa lui William, pe deasupra.

Ah, şi poate tocmai de aceea nu prea voia Sophia să povestească ce s-a întâmplat.

— Da, e ridicol, încuviinţă Julia. Afecţiunea pe care o simţea sora ei pentru Ludlowe depăşea până şi absurditatea aşa-zisului scandal, dar Julia nu avea de gând să-i sublinieze acest lucru, îi sugerase surorii ei să facă o plimbare pentru ca Sophia să nu se mai gândească la felul în care se comportase Ludlowe. Ba chiar aş pune pariu că mama a exagerat atât de tare doar ca să manipuleze situaţia, adăugă ea.

Sophia o privi mânioasă.

— Ar fi putut să tacă din gură. Nu o înţeleg. Îi pasă doar de influenţa în societate. Nu se gândeşte la dragoste, şi totuşi ar trebui să-şi amintească cum a fost în cazul ei. A trebuit să renunţe la asta.

— A fost lăsată cu buza umflată. Contele ei clar nu i-a împărtăşit sentimentele dacă a renunţat la ea.

În plus, Julia nu era chiar convinsă că mama nu îl iubise pe conte doar pentru titlul lui, dar ştia că nu avea niciun sens să se certe cu sora ei pe tema asta. Sophia era convinsă că mama lor suferise de aceeaşi afecţiune

neîmpărtăşită pe care o simţea ea pentru Ludlowe.

— De ce nu se termină astfel de lucruri cu bine? rosti Sophia pe un ton ezitant.

În cazul în care plimbarea lor avusese vreun efect benefic asupra perspectivei ei, acest lucru avea să se sfârşească curând.

— Eu cred că e posibil, spuse Julia, sperând să împiedice un alt episod de tristeţe.

— Da?

— Da. Renunţă la chestiuni sentimentale şi alege-ţi soţul dintre bărbaţii pe care îi admiri şi respecţi.

Sophia îşi dădu ochii peste cap.

— Mai rămâne să-mi spui că ar trebui să caut un partener educat şi raţional.

— Întocmai.

— Şi chiar crezi că un astfel de aranjament te-ar face fericită? Sophia avea dreptate. Un astfel de aranjament nu o făcuse fericită pe mama lor, dar, pe de altă parte, nici pasiunea Sophiei pentru Ludlowe nu o făcuse fericită. Trebuia să existe o cale de mijloc, undeva în toată harababura asta de sentimente şi emoţii. Julia bănuia că o descoperise: în colţul sălii de bal, alături de celelalte fete bătrâne.

Capitolul 5

Lumina soarelui pătrundea palidă prin ceaţă, dar fără să încălzească aerul. Sophia îşi strânse mai tare mantia, să se apere de o pală de vânt rece demnă mai degrabă de luna februarie, decât de aprilie. Acesta reuşi să răzbată chiar şi în grădina micuţă a casei lor de la oraş.

Deşi primăvara părea doar o promisiune îndepărtată, Sophia se apleca să smulgă buruienile. Trebuia să se

pregătească pentru vară. Oricum, prefera să tremure printre tufişurile de trandafiri, decât să aştepte îngrozită în casă vizita lui Highgate.

Ce-i drept, el ar fi trebuit să o viziteze ieri, nu William. Poate că, dacă rămânea acolo îndeajuns de mult timp, tăind cu răbdare ramuri moarte şi smulgând frunze uscate, avea să reuşească să se convingă singură că Highgate nu va mai veni deloc. Şi dacă el nu îşi făcea apariţia, poate că întreaga situaţie ar fi dispărut într-un mod convenabil.

De parcă existau şanse să se întâmple aşa!

Foarfecă de grădină îi alunecă din mână şi lama ascuţită pătrunse prin mănuşa de piele în buricul degetului ei arătător. Clipi ca să alunge lacrimile care o podidiră, îşi scoase mănuşa şi îşi vârî degetul în gură.

— La naiba! Mama ei ar fi făcut crize dacă ar fi auzit-o rostind un cuvânt atât de nedemn de o doamnă. Fir-ar al naibii!

Se simţi şi mai bine după a doua înjurătură. Ce păcat că mama nu putea să o audă, din greşeală. Doar era vina *ei* că se afla în situaţia aceea neplăcută. Dacă mama ei ar fi tăcut din gură, poate că ar fi reuşit să evite un scandal.

Îşi pierduse orice speranţă în acest sens, ţinând cont că mama ei era hotărâtă să o mărite cu un bărbat cu titlu nobiliar.

— E cumva un trandafir chinezesc? răsună o voce profundă. Vocea *aceea.*

Sophia îşi ridică cu reticenţă privirea.

Contele de Highgate se aplecă să privească mai bine tufişul pe care îl curăţa de uscături.

— E un specimen încântător. Şi foarte rar.

Îngenunche lângă ea şi apucă foarfeca de grădină de pe poteca cu pietriş. Din câteva mişcări îndemânatice îndepărtă uscăturile.

— Iată, e mai bine aşa. Nu vor înflori cum trebuie

dacă laşi toate ramurile vechi. Se întoarse spre ea. Dar presupun că deja ştiai asta. Trebuie să fie foarte plăcut să lucrezi aici pe timpul verii, o mică oază plină de pace în mijlocul freamătului din oraş.

Ea îşi scoase degetul din gură.

— De obicei nu mai sunt aici după sfârşitul lui iunie. Întotdeauna mergem la cât de multe petreceri reuşeşte mama să obţină invitaţii prin linguşiri.

El se ridică.

— Mi se pare că e păcat să petreci atâta timp îngrijind nişte trandafiri de care nu te vei bucura.

Ea ridică nepăsătoare din umăr.

— Îmi place să am grijă de ei. Mă face să mă simt utilă.

— Şi acum te-ai tăiat.

Ea îşi coborî privirea. Degetul nu îi mai pulsa atât de tare, dar sângele i se prelingea pe laterala degetului. Highgate îşi vârî mâna în palton şi scoase o batistă. Fără să spună vreun cuvânt, o apucă de deget şi înfăşură bucata fină de material în jurul rănii.

Îi cuprinse palma cu degete hotărâte. Ea se holbă la culoarea închisă a mănuşii lui, iar mâna ei albă i se păru minusculă faţă de a lui.

Ludlowe mai că nu insinuase că acesta ridicase chiar acea mână împotriva soţiei lui.

Studie cu colţul ochiului faţa afectată de vreme a lui Highgate. Avea trăsături uniforme, oarecum aspre, cu ochi mari de culoare închisă, cufundaţi în orbite şi şuviţe de păr grizonant. Nimeni nu l-ar fi descris ca fiind un bărbat arătos. Poate aspru, dar nicidecum arătos, mai ales cu cicatricea aceea care îi brăzda obrazul. Emana o senzaţie de calm – sau poate resemnare – şi când îi vorbea despre astfel de lucruri obişnuite precum grădinăritul, îi era greu să şi-l imagineze ca fiind genul de persoană care ar comite fapte de violenţă împotriva altcuiva.

Se purta cu bunătate faţă de ea, aplicând uşor presiune asupra tăieturii ei şi sacrificându-şi batista. Chiar şi noaptea trecută la bal, când erau doi străini, se arătase îngrijorat de bunăstarea ei.

Părea un gentleman destul de plăcut, dar, pentru numele lui Dumnezeu, îşi dorea să fi rămas doi străini. Atunci Ludlowe ar fi putut să o viziteze pe ea cu toată seriozitatea, nu pe sora ei. Încercă să alunge gândul insistent care îi dădea ghes, cum că Ludlowe se arătase interesat de Julia înainte de leşinul ei dezastruos, dar acesta continua să i se strecoare în minte precum o urzică tenace printre dalele unui pavaj.

Oare făcuse Julia ceva ca să-i capteze atenţia lui Ludlowe? Simţi un fior rece care nu avea nimic a face cu vremea. Nu. Julia nu ar fi trădat-o niciodată în asemenea hal.

— De ce ai venit? întrebă ea.

El clipi, dar nu îi dădu drumul la mână.

— Iartă-mi proastele maniere, adăugă ea rapid. Ai dat dovadă de bunătate fată de mine în două ocazii diferite.

— Poate că ar trebui să renunţ cât încă mai pot, spuse el, cu o licărire de amuzament în ochii închişi la culoare, iar ridurile de la colţurile acestora se accentuară.

— Ce vrei să spui?

Un colţ al gurii i se ridică.

— Doar că, dacă aş fi fost mai lipsit de inimă prima dată, nu te-ai afla într-o situaţie atât de neplăcută.

— O. Ea privi într-o parte. Zări mâinile lor împreunate. Vrei să spui că mai bine m-ai fi lăsat să zac leşinată pe podea?

Cumva, râsul lui o linişti. Îi simţi căldura prin mănuşa de piele. Ce ciudat.

— Am fost de-a dreptul egoist pentru că nu am procedat aşa, corect?

Ea zâmbi tot mai larg. Îl privi în ochi, apoi spuse:

— Nu te pot învinovăţi. Toate doamnele din înalta societate ar fi ţipat la dumneata pentru că ai lăsat un obstacol în mijlocul coridorului.

El nu mai zâmbi, iar, într-un mod straniu, ea se simţi dezamăgită. Ar fi vrut ca el să mai râdă o dată. Nu-şi mai aducea aminte când răsese ultima dată cu un bărbat doar de dragul de a râde. Îşi petrecuse ultimii cinci ani evitând potenţiali pretendenţi şi întrebându-se dacă avea să se întâlnească întâmplător cu William, şi, în caz că da, dacă ar fi fost destul de isteaţă ca să-i capteze atenţia, aşa că uitase cum era să se relaxeze şi să se bucure de viaţă.

Îşi dori ca acea clipă să fi durat puţin mai mult.

— În schimb, am reuşit să o fac pe sora mea să-şi verse veninul asupra dumitale, spuse el cu amărăciune. Îţi datorez scuze pentru ce ţi-a spus ieri în parc.

— Ce mi-a spus? Dar cum…

— S-a asigurat să aflu despre incident. Dacă îmi amintesc bine, ţi-a zis că ai tupeu.

Ea îşi privi degetele, care se aflau acum în palma lui. Cumva, *tupeu* părea un compliment când o zicea el.

— Nu contează.

— Ba da, şi o ştii prea bine. Respiră adânc. Sunt sigur că ştii de ce am venit.

Ea îşi smuci mâna, dar el o strânse mai tare. Oftă şi renunţă la idee.

— Te rog, spune ce-ai de spus, ca să te pot refuza şi să terminăm odată cu farsa asta.

— Domnişoară St. Claire, zise el pe un ton serios, care o forţă să îl privească în ochi. Nu poţi refuza. Sper că înţelegi asta.

Se smuci din nou.

— De ce nu? Ştii câte propuneri am refuzat?

— Niciuna dintre ele nu contează. Pe aceasta nu o poţi refuza.

— De ce?

— Îţi dai seama cum ţi-a fost afectată reputaţia? Sunt convins că însoţitoarea lui Ludlowe nu va ţine lucrurile sub tăcere. Dacă refuzi propunerea mea, nu vei mai primi alta.

— Poate că nici nu vreau alta.

Era o minciună, dar una mică. Şansele ca Ludlowe să se lase pe un genunchi să o implore să se mărite cu el păleau la fel de rapid ca fulgii de nea în luna mai. Nici măcar ea nu mai putea nega acest lucru, îndeosebi acum că acesta o vizitase pe Julia.

Julia.

Irosise atâţia ani nutrind o dragoste neîmpărtăşită pentru un bărbat care pusese ochii pe sora ei. Simţi un gust amar în gură, aşa că înghiţi în sec. Dădu din mâna liberă.

— Şi-aşa aproape că nu mai am nicio şansă la măritiş.

— Din propria dumitale alegere.

Ea ridică din umeri.

— Aşa o fi.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi trei.

— Atât de tânără, murmură el încet, încât ea trebui să se forţeze să îl audă. Presupun că e normal să nu înţelegi urmările.

Ea icni. Cum să *nu* înţeleagă urmările? Poate că lui i se părea tânără, dar asta nu însemna că era şi proastă. Îşi trase mâna din strânsoarea lui, se ridică şi se îndepărtă de el.

Auzi zgomot de cizme pe pietriş în urma ei. Avusese mult de-a face cu înalta societate, dar nu întâlnise pe nimeni la fel de arogant ca Highgate, ceea ce spunea destul de multe despre el. O prinse de braţ, iar ea se răsuci spre el. Erau la fel de înalţi. Poate că era precum Napoleon: ce îi lipsea în înălţime, compensa prin mândrie.

— Ce anume nu înţeleg, milord? Te rog să-mi explici mai pe înţelesul meu.

El îşi înclină capul.

— Îmi cer iertare. În fond, suntem nişte străini. Cu timpul, vom învăţa să ne înţelegem.

Ea îşi ridică bărbia şi îşi înăbuşi un zâmbet de satisfacţie când el se împinse pe vârfuri ca să rămână la acelaşi nivel cu ea.

— Ba nicidecum. În caz că înainte nu ştiam dacă să refuz sau nu, tocmai ce-ai înclinat balanţa împotriva dumitale.

— Înţeleg că nu dai doi bani pe reputaţia dumitale. Dar la a mea te-ai gândit?

Îi fu brusc recunoscătoare lui William. Fără să vrea, îi oferise o armă pe care să o folosească împotriva lui Highgate.

— Toată lumea îţi cunoaşte deja reputaţia, milord.

El o privi lung, pătrunzător, măsurând-o. Faptul că se îmbujorase nu o prea proteja împotriva senzaţiei de transparenţă care o încerca, de parcă toate speranţele şi dorinţele ei erau descoperite în faţa lui. Vedea până în străfundul ei. Se înfioră şi îşi strânse mai tare mantia pe ea.

— Să înţeleg că ai auzit despre prima mea căsnicie, spuse el, în cele din urmă.

Cu siguranţă că avea să iasă victorioasă din schimbul acesta de replici, aşa că îşi permise să zâmbească.

— Da.

El dădu din mână şi spuse:

— Zvonuri, bineînţeles. Ce-ai auzit?

Sophia îşi muşcă buza. Nu putea să îl acuze de crimă. Era cunoscut în societate. Probabil că părinţii ei îl primiseră în casă. Mai mult ca sigur că aluziile pe care le făcuse William ieri nu circulau ca zvonuri.

De fapt, dacă se gândea mai bine, Lady Wexford nu i-ar fi permis niciodată să-şi facă apariţia la balul Posselthwaite dacă ar fi fost implicat în vreun fel în

decesul soţiei lui. Cu toate acestea, gândul nu o alina prea tare.

— Zvonuri, cum ai spus şi dumneata, răspunse ea.

— Dacă te linişteşte cu ceva, îţi pot spune ce s-a întâmplat. Pe scurt, am încheiat o căsătorie pe care am considerat-o avantajoasă. Dar lucrurile considerate avantajoase de societate nu sunt cu adevărat un avantaj şi în viaţa reală. Practic, nu ne-am curtat, dar ne-am dat seama de greşeală prea târziu.

O briză aspră răscoli grădina, ridicând vârtejuri de frunze uscate şi ridicând colţurile cămăşii lui Highgate. Sophia îşi strânse umerii.

— Înţeleg.

Dar, de fapt, nu pricepea. Nu în întregime. Explicaţia lui acoperea doar jumătate din poveste. Dar poate că el nu auzise niciodată insinuările mai sumbre. Oare asta nu însemna că erau doar nişte minciuni?

— Nu sunt convins că pricepi. De atunci, am preferat să evit o altă legătură de genul acela şi m-am ferit de societate. Bârfitorii, aşa cum îmi aminteşte cu drag sora mea cu orice ocazie, au făcut din căsnicia mea ce-au vrut.

— Nu înţeleg. De ce îmi propui să ne căsătorim dacă nu-ţi doreşti o altă căsnicie?

El îşi frecă mâinile. Obrajii îi erau roşii de la vântul aspru.

— Trebuie să mă căsătoresc. Este responsabilitatea mea să las un moştenitor căruia să-i rămână titlul pe care îl deţin.

— Pentru asta nu ai neapărat nevoie de mine. Ţi-e bună orice tânără domnişoară. Chiar şi o văduvă.

El oftă apăsat.

— Acum n-am de ales. Trebuie să-ţi fac propunerea. Sunt convins că îţi dai seama de asta. Dacă nu o fac, nicio familie bună nu m-ar mai lua în seamă ca peţitor şi, ţinând cont că prima mea căsnicie s-a soldat cu un dezastru, nu

am nevoie de o nouă pată pe numele meu.

Sophia începu să simtă o furie aprinsă, care însă nu o încălzea deloc.

— Deci asta e! Din cauza câtorva clipe, viaţa mea este pecetluită. Nici măcar nu o pot numi o indiscreţie. Cerule mare, nu m-am ales nici măcar cu un sărut din seara aceea, şi totuşi sunt obligată să mă căsătoresc cu dumneata. O căsnicie, aş putea spune, pe care niciunul din noi nu o doreşte.

El o prinse de umeri, trecându-şi mâinile peste mantia de lână, în sus pe gâtul ei, până îi cuprinse faţa cu ele şi îşi trecu degetele mari înmănuşate în piele peste pometţii ei.

Ea respiră adânc aerul rece. În ochii lui apăru o licărire, o intensitate pe care Sophia o recunoscu numaidecât. O mai văzuse şi înainte, la peţitorii ei de demult. Nu că ar fi cedat vreodată tentaţiei de a-i permite vreunuia dintre ei măcar un sărut. Ori de câte ori zărea câtuşi de puţin că încercau să se apropie de ea să o sărute, se întorcea într-o parte şi le oferea obrazul.

Lucrurile stăteau altfel în cazul lui Highgate. Strânsoarea lui o ardea.

— Mă întreb dacă ţi-ar plăcea să te alegi cu un sărut din înţelegerea noastră. Sau mă consideri respingător?

O nedumeri amărăciunea bruscă pe care o resimţi în cuvintele lui. Deşi nu avea o înfăţişare tipică sau cizelată, nu îi provoca nicio aversiune. Gândul o zgudui până în adâncul fiinţei. Jurase cândva să îl sărute doar pe William. Dar acum, în grădină, sub cerul care părea să coboare, i se părea intrigant.

— Nu te consider respingător, recunoscu ea şi se îmbujoră.

El zâmbi aproape ironic.

— Mă ispiteşti să-ţi pun la încercare vorbele.

El îi privi buzele cu o expresie de neînţeles, iar ea îşi

încâlci degetele în fuste, aşteptând ca el să îşi plece inevitabil gura spre a ei.

Fără niciun fel avertisment însă, îi dădu drumul. Din reflex, ea îşi acoperi obrajii înflăcăraţi cu palmele, dar atingerea ei nici nu se compara cu a lui.

— Mai bine să nu cedăm în faţa ispitei, mormăi el, sau atunci chiar că vom fi legaţi pe viaţă.

Ea clătină din cap.

— Nu pricep. Nu ai venit ca să mă ceri în căsătorie?

— Ba da, şi ca să-ţi salvezi reputaţia, va trebui să accepţi. Totuşi, dacă avem grijă, nu va trebui să ducem şarada până în faţa altarului.

— Şi cum vom face asta?

— E simplu. Vom sta logodiţi o săptămână sau două, după care voi fi îndeajuns de gentleman să te las să renunţi, în cazul în care asta vei dori. Ţi se pare rezonabil, domnişoară St. Claire?

*

Benedict îşi puse obrazul pe coasta caldă a iepei şi îşi lăsă greutatea pe şoldul acesteia. Pufni şi îi ridică o copită drăgălaşă, aşa cum ar fi trebuit să o facă. Era bine dresată, chiar dacă puţin cam încordată.

Respiră adânc în timp ce îi inspectă partea inferioară a copitei. Simţi mirosul curat şi ascuţit al fânului proaspăt. Efectul era stricat doar de o uşoară aromă pământoasă de bălegar şi de urină. Grajdurile Tattersall’s erau mai curate ca multe zone aglomerate ale Londrei – sau, dacă tot veni vorba, ca o tabără militară – de dragul elitei cabaline şi al clientelei nobile căreia îi furniza negustorul de cai.

Benedict dădu încet drumul copitei iepei, iar aceasta se lăsă pe ea. Dădu din coadă, alungând parcă o muscă inexistentă. Benedict o bătu uşor pe crupă. Muşchii puternici ai iepei zvâcniră sub atingerea lui.

— Te-ar fi dus la Newmarket, nu-i aşa?

Iapa necheză uşor, de parcă ar fi fost de acord cu afirmaţia lui.

Se duse apoi lângă capul ei şi îşi vârî mâna în haină după o bucată de morcov, pe care i-o oferi pe palmă. Iapa înşfăcă gustarea cu buze suple, catifelate. Dinţii grei îi scârţâiră şi îşi vârî nasul în palma lui, cerând încă o gustare, privindu-l cu ochi inteligenţi, lichizi.

O mângâie pe pata albă care îi brăzda capul.

— Păcat de aia, se auzi accentul aspru al îngrijitorului, iar Benedict îşi ridică privirea. De vreţi un alergător, mai bine căutaţi în altă parte. Avea perspective bune, pân’ a cedat.

— Nu caut un cal de curse. Caut o iapă de prăsilă.

Îngrijitorul se sprijini în cot pe lateralul boxei.

— Are cea mai bună obârşie. Strămoşu’ ei a câştigat la Ascot cinci ani la rând.

— Ai terminat? se auzi vocea tărăgănată şi plictisită a lui Upperton de pe culoarul de lângă. Sunt sigur că am un angajament important sau ceva de genul, care nu implică rasa cabalină.

Înăbuşindu-şi un comentariu evident despre gusturile lui Upperton în materie de amante, Benedict mai bătu o dată uşor crupa iepei şi ieşi din boxă, observând în trecere numele şi numărul de lot. Nefertari. Un nume regesc, demn de o învingătoare.

Upperton stătea sprijinit cu spatele de uşa unei boxe goale, cu braţele împreunate peste o vestă de brocart şi proptit într-un picior. Arăta destul de nelalocul lui pe fundalul de lemn aspru şi baloturi de paie, cu cizmele lui lustruite, lavaliera legată complicat şi părul de culoarea nisipului ciufulit cu îndemânare. Poate că se credea un dandy, dar Benedict ştia că la ananghie era un prieten credincios.

— De când ţi-e atât de silă de cai? întrebă Benedict.

— Nu mi-e deloc. Upperton se împinse în perete. Îmi plac când îmi câştigă pariuri. Doar că prefer să nu conversez cu ei. Dacă e să ating o femeie peste tot şi să-i şoptesc nimicuri dulci la ureche, prefer una care să-mi poată răspunde la fel.

Benedict ridică dintr-o sprânceană.

— Şi când te-a lăsat ultima dată o femeie să te apropii atât de mult de ea?

Upperton se înfoie, prefăcut furios, şi îndreptă un deget spre Benedict. Benedict se pregăti pentru un asalt verbal care nu mai veni. În schimb, Upperton mârâi, holbându-se undeva în spatele lui Benedict.

Lui Benedict i se zbârli părul pe ceafă, aşa că se întoarse, îl văzu pe William Ludlowe venind pe culoar, zâmbind larg cu dinţii lui albi, perfecţi.

— Măi să fie, ce noroc pe noi, nu-i aşa?

Benedict încercă să-i zâmbească la rândul lui, dar se temea că reuşise să producă doar o grimasă. Faptul că se întâlniseră de două ori în decursul a două zile nu era deloc un noroc din punctul lui de vedere.

Upperton trecu pe lângă el şi îl înghionti nedorit de tare cu umărul, în semn de avertisment, fără îndoială.

— Într-adevăr, ce noroc pe noi! spuse Upperton cu vocea lui puternică. Ocupanţii câtorva boxe din apropiere se neliniştiră, făcând fânul să foşnească. Nu te credeam prea interesat de animale. Ce te aduce aici?

— Caut nişte cai, ca să zic aşa. Ceva demn de noua mea poziţie.

— Aha, răspunse Upperton neimpresionat.

Benedict, pe de altă parte, scrâşni din dinţi. La cât de ţeapănă îi era faţa, probabil că grimasa lui părea mai degrabă o mască mortuară.

— Am auzit că se scoate o bucăţică faină la licitaţie lunea care vine, continuă Ludlowe. Am vrut să vin să-i arunc o privire. O cheamă Neffer-titty.

— Nefertari, scrâşni Benedict.

— Aşa. Ludlowe trecu de Upperton. Îngrijitorul spunea că e pe aici pe undeva.

Benedict i se puse în cale lui Ludlowe.

— N-o vrei pe aia.

— De ce nu?

Benedict respiră adânc: fân proaspăt, lemn, piele, cal. În mod normal, astfel de mirosuri i se păreau o alinare. Nu şi astăzi. Nu acum. În loc să scoată în evidenţă ceea ce era clar, se mulţumi să-l ia în derâdere.

— Credeam că domnii distinşi nu călăresc pe iepe.

Upperton ridică din sprânceană în spatele lui Ludlowe.

— Mai bine l-ai asculta, bătrâne. Când vine vorba de cai, se pricepe cel mai bine.

Ludlowe continuă să zâmbească. La fel de larg.

— O, nu o vreau pentru mine. Se aplecă mai tare spre Benedict, spunându-i pe un ton confidenţial, de parcă el şi Benedict ar fi fost nişte şcolăriţe: îmi caut soţie. Iar mireasa mea ar trebui să călărească cu stil.

Upperton începu să tuşească exploziv. Nefertari ciuli urechile şi dădu din capul ei frumuşel. Mai jos pe rând, un alt cal îşi lovi boxa.

Benedict îşi strânse pumnii, dar nu-i putea spune lui Ludlowe că era de-a dreptul idiot dacă se aştepta să o câştige pe Julia cu un cal de călărie.

— Tot n-ai vrea-o pe asta. Au scos-o din curse pentru că s-a şubrezit. Mai este bună doar de dus pe păşuni însorite şi pentru prăsilă.

Ludlowe se bătu peste bărbie cu degetul lui cu o manichiură perfectă.

— Mă gândesc că ştii totuşi câteva lucruri despre cai. Ia spune-mi, dacă ai vrea să surprinzi o doamnă cu un cal de primă calitate, ce-ai recomanda?

Criza de tuse a lui Upperton se transformă într-un

horcăit. Obrajii i se făcură din roşii, stacojii. Chiar era atât de copilăros, încât să râdă pe seama unei fraze cu dublu înţeles neintenţionat?

— Dacă nu-ţi poţi înfrâna simţul umorului juvenil, se răsti Benedict, te-aş ruga să ieşi din grajd.

Upperton respiră adânc, umflându-şi pieptul. Împroşcă de câteva ori, după care reuşi să îşi controleze respiraţia.

— Continuă, atunci, icni el. Răspunde-i omului.

— Depinde de doamna în cauză. Unele preferă să meargă pe jos. Altora le plac trăsurile.

— Prostii! izbucni Ludlowe. Toate se apucă de călărit într-un final. Doar că unele vor lecţii.

Colţurile gurii lui Upperton tresăriră. Benedict îl privi aspru.

— Subtilitatea este irosită pe cei ca tine.

— O, haide, Revelstoke. S-ar zice că ţi-ai cam pierdut simţul umorului.

— Sau că aştept să fiu distrat mai întâi şi-apoi să râd.

Ludlowe încercă din nou, ezitant, să ajungă la boxa lui Nefertari.

— Crezi că aş putea…?

Benedict nu îl putea opri. Nefertari nu era a lui… încă. Îşi înăbuşi un suspin şi se dădu la o parte, lăsându-l pe Ludlowe să treacă.

— Ah! Ce specimen frumos eşti!

Upperton ridică dintr-o sprânceană.

— Poate că le-ar plăcea să aibă parte de puţină intimitate.

Poate că Benedict ar fi fost cât se poate de fericit să îndeplinească sugestia, doar că voia să se asigure că Ludlowe nu se hotăra să i-o cumpere pe Nefertari de sub nas, chiar dacă nu era potrivită pentru el.

— Asigură-te că te uiţi bine la genunchii ei.

— Genunchii doamnelor sunt de-a dreptul

încântători, comentă Upperton. Poate ai vrea să îi mângâi.

Benedict îi mai aruncă o privire urâtă.

— Dacă nu ai nimic constructiv de adăugat…

Upperton ridică din umeri şi spuse:

— Pierd şi eu vremea până trecem la ceva mai distractiv.

Ludlowe îşi scoase capul din boxă.

— Să-mi trec mâinile peste picioarele ei, zici? De ce naiba aş face una ca asta?

— Aminteşte-mi de ce se agită doamnele din cauza lui.

Benedict ignoră aluzia răutăcioasă a lui Upperton şi se întoarse în boxă. Îşi înăbuşi impulsul de a-l îmbrânci pe Ludlowe într-o grămadă proaspătă de bălegar, se aplecă şi prinse iapa de genunchiul cel mai apropiat de el.

— Dacă ştii după ce să te uiţi, o să-ţi dai seama că nu poate fi călărită prea mult. Are încheieturile umflate. Sunt mai calde decât ar trebui să fie. Tot ce i-a mai rămas e o viaţă tihnită la ţară, şi s-ar putea să obţii un mânz sau doi de la ea după ce se va fi odihnit bine.

Sau cel puţin asta spera Benedict să obţină de la ea.

Nefertari pufni, expirând un jet de aer cald. Îşi târşâi picioarele prin paie şi îşi vârî nasul plină de speranţă în buzunarele lui Benedict.

El o mângâie pe capul osos.

— Îmi pare rău, fetiţo. Nu mai am morcovi.

— Ia de-aici, zise Ludlowe şi întinse palma cu o bucată de zahăr pe ea. Nefertari îl îmbrânci pe Benedict la o parte şi înşfăcă ofranda cu limba. Se pare că o să ne vedem la licitaţie, Revelstoke.

Capitolul 6

Julia îşi apăsă degetele pe tâmple, dar capul continua să îi zvâcnească. Aerul din sala aglomerată i se părea apăsător. Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi aşezat la mijlocul rândului. Prinsă între Sophia şi mama lor, nu putea scăpa prea uşor. Modul în care Henrietta Upperton cânta *Believe Me If All These Endearing Young Charms* şi acompaniamentul oferit de sora ei nu o ajutau deloc cu durerea de cap.

Biata fată scârţâi de-a dreptul la nota finală. Din fericire, urmă doar o scurtă pauză. După câteva momente de tăcere jenantă, publicul începu să aplaude din politeţe.

Julia îşi înghionti sora.

— Scuză-mă.

Sophia nici nu se clinti, holbându-se la matroana care stătea chiar în faţa ei.

— Ce-ai păţit? îi şopti Julia la ureche.

Sophia tresări şi se uită absentă la Julia.

— Scuză-mă, ai spus ceva?

— Spuneam doar ce voce încântătoare are domnişoara Upperton. Nu-i aşa?

Sophia dădu din cap, cârlionţii ei bălai mângâindu-i faţa.

— O, da, negreşit.

Julia o apucă pe Sophia de braţ şi o smuci. Sophia clipi nedumerită:

— O, s-a terminat?

— Bineînţeles că nu, dar nu mai suport să ascult cum îl măcelăresc pe Mozart, iar tu e clar că eşti pierdută în lumea ta.

Cerându-i scuze scurt mamei lor şi dând apologetic din cap către ceilalţi spectatori, o împinse pe sora ei spre capătul camerei. Când ieşiră pe uşă spre holul casei familiei Upperton, Julia se mai uită o dată peste umăr.

Îşi dădu numaidecât seama de ce sora ei era atât de distrasă, îl văzu pe William Ludlowe sprijinit de unul dintre

pereţii îndepărtaţi, cu o lavalieră albă ca zăpada la gât, legată într-un mod complicat. Acesta o zări pe Julia şi îşi plecă scurt capul, zâmbindu-i.

Julia îi întoarse spatele.

— De ce a ales ca tocmai acum să înceapă să frecventeze serate muzicale?

Sophia gemu drept răspuns. Julia o privi cu atenţie, să vadă dacă nu cumva dădea semne că ar fi bolnavă. Julia ar fi trebuit să fie cea iritată.

— Te simţi cumva slăbită?

Sophia îşi flutură evantaiul, îmbujorată.

— Nu, sigur nu. M-am hotărât să nu mai leşin niciodată în societate. Îmi provoacă numai necazuri.

Julia era pe punctul de a-i atrage atenţia că nu prea avea cum să controleze un leşin, când Sophia adăugă:

— Of, mai bine nu veneam în seara asta!

— N-aş putea zice că te învinovăţesc. Reprezentaţia surorilor Upperton pare tot mai proastă pe an ce trece, nu-i aşa?

Acordurile unei noi melodii ajunseră până în hol. Julia se înfioră. Sophia se opri din făcut vânt cu evantaiul.

— Nu asta am vrut să spun.

— Dar ce voiai să spui?

— Doar că nu ar trebui să apar în societate acum.

— Prostii! Bineînţeles că poţi.

— Dar Lady Wexford…

Julia o prinse pe sora ei de braţ.

— Lady Wexford e doar o bârfitoare răutăcioasă care n-are altceva mai bun de făcut decât să inventeze scandaluri inexistente.

— Ai grijă cui îi spui asta, zise Sophia şi se lăsă pe tapetul chinezesc decolorat. Din salonul de muzică se auziră ondulaţiile false ale unei arii scoţiene. Dacă aude ce ai spus, o să încerce să te ruineze şi pe tine.

— Şi cum ar putea afla?

— Nu se ştie niciodată, răspunse Sophia şi îşi privi unghiile preţ de o clipă, apoi adăugă: Oricum, mama a invitat-o la cină luni, aşa că ai grijă ce spui.

Julia se încruntă.

— De ce ar invita-o mama la cină? Sau poate ar trebui să întreb de ce ar accepta Lady Wexford o invitaţie la cină.

— S-a întâmplat ceva astăzi pe când erai plecată în vizită. Sophia oftă şi se uită la o mulură preţ de o clipă. Ştiam eu că ar fi trebuit să vin cu tine. Poate că aş fi reuşit să evit toată bătaia asta de cap.

— Ce bătaie de cap? Sora ei se făcu pământie la faţă, aşa că Julia o luă de încheietura mâinii. Sophia, ce s-a întâmplat?

— Cât ai fost tu plecată, lordul Highgate mi-a făcut o vizită. Sophia o căută pe Julia cu privirea. M-a cerut în căsătorie.

— Şi?

— Am acceptat, murmură Sophia.

— *Ce-ai făcut?* Sophia…

— Nu că aş intenţiona să merg până la capăt cu asta, se grăbi ea să adauge.

— Bună seara, doamnelor.

Sophia icni. Julia se răsuci brusc pe picioare. Benedict apăru în capătul îndepărtat al coridorului, împreună cu George Upperton. Parchetul răsuna sub călcâiele lor pe măsură ce se apropiau.

Upperton zâmbea blajin.

— Să înţeleg că aţi ales varianta inteligentă şi v-aţi ascuns pe coridor? Şi eu am aplicat ani de zile această strategie.

Julia dădu din cap spre nou-veniţi, blestemând în sinea ei momentul ales de aceştia să apară. Îşi plecă însă capul, ca să evite privirea lui Benedict.

— Domnişoară Julia.

Vocea lui i se păru deosebit de răguşită. Dar oare de ce? Doar o auzise ani de zile.

Închise ochii, încercând în zadar să alunge un fior interior de recunoaştere. La naiba cu Sophia! De ce o tachinase spunându-i că s-ar putea ca Benedict să fi fost îndrăgostit de ea? Acum avea să se îndoiască de orice lucru pe care îl făcea şi care avea legătură cu ea. Şi dacă s-ar fi dovedit că ceea ce spusese Sophia în glumă era de fapt adevărat?

„Dacă voi rămâne burlac pentru totdeauna, voi da vina pe tine.” Ce voise să spună mai exact cu asta?

Dacă trebuia să-i înfrunte sentimentele, probabil că avea să fie nevoită să cerceteze mai bine această reacţie teribilă şi nouă, dar insistentă, pe care o simţea în prezenţa lui. În curând avea să-i fie imposibil să o mai ignore. Erau prieteni de ani de zile ceea ce îi dovedise că nu era precum ceilalţi bărbaţi din înalta societate, dar experienţa lui în rândurile cavaleriei îi adânciseră acele trăsături familiare. Devenise mai serios, mai cinstit. Prezenţa lui, persoana lui ar fi putut să o cucerească atât de uşor, până la a-şi pierde capul, aşa cum în ultimii ani Sophia se pierduse pe sine în sentimentele ei neîmpărtăşite.

— Cu puţin noroc, continuă Upperton, tortura aceasta se va încheia curând.

— Poate că anul viitor vei reuşi să-ţi convingi mama de inutilitatea acestei practici, spuse Benedict.

Upperton trase de lavaliera lui impecabil înnodată, strâmbând-o puţin.

— Femeia asta este la fel de afonă ca surorile mele. Este convinsă că sunt genii. La anul cred că o să mă furişez la club şi-o să mă-mbăt criţă!

Benedict ridică dintr-o sprânceană.

— Asta faci cam în fiecare noapte.

Upperton îl înghionti cu cotul.

— Haide şi tu, nu în faţa doamnelor. Am o reputaţie de păstrat.

— Mă tem că e prea târziu pentru asta, zise Julia, ascunzându-şi zâmbetul după evantai. Asta în cazul în care nu te refereai la reputaţia de pierde-vară.

El îşi duse o mână la inimă, şifonându-şi şi mai tare lavaliera.

— Domnişoară Julia, mă răneşti. După care îi făcu cu ochiul şi adăugă: Şi categoric petreci prea mult timp cu Revelstoke dacă arunci cu vorbe precum „pierde-vară”.

— Aşa crezi? răspunse ea şi făcu ochii mari în spatele evantaiului ei cu margini dantelate. Aş zice că, după ce-a petrecut atâta timp cu cavaleria, m-ar putea învăţa şi alte cuvinte interesante.

Upperton clipi, după care îşi dădu capul pe spate şi râse copios.

— Domnişoară Julia, nu-mi vine să cred că niciun individ norocos n-a pus până acum mâna pe dumneata. Îi oferi braţul.

Dacă accepţi să ne plimbăm împreună, am putea discuta despre cum să remediem această situaţie.

Julia zâmbi cu aşa-zisă sfială şi îşi coborî genele.

— Şi să-ţi pătez reputaţia? Nici prin gând nu-mi trece!

Benedict ridică dintr-o sprânceană.

— În plus, are gusturi mai bune.

Upperton îi privi cu ochii lui gri, când pe unul, când pe celălalt. Apoi, cu o expresie emfatică, se dădu la o parte şi îl lăsă pe Benedict lângă Julia.

— V-aţi gândit vreodată să încercaţi ceva voi doi?

Julia îşi privi vârfurile ascuţite ale condurilor, care se zăreau de sub rochie. La naiba cu Upperton pentru că le sugera acelaşi lucru ca sora ei. Cu colţul ochiului zări pantofii lustruiţi ai lui Benedict: se mişcară când acesta se foi. Simţi un fior în stomac, ca atunci când se învârtise în

braţele lui pe acordurile valsului.

Upperton tuşi scurt.

— V-aţi gândit că odraslele voastre ar băga groaza în profesorii lor? Se apropie de ei, implorându-i: Ar fi răzbunarea perfectă, înscrieţi-i la Eton din clipa în care se nasc.

Julia începu să se îmbujoreze şi se rugă ca lumina lumânărilor care pâlpâiau pe coridor să fie suficient de neclară ca să-i ascundă reacţia. Se uită pieziş la Sophia, care nu reuşea deloc să îşi ascundă zâmbetul în spatele evantaiului. Era clar că nu avea să-i sară în ajutor.

Văzu pantofii lui Benedict înaintând un pas.

— Ajunge!

O rostise pe un ton poruncitor pe care Julia nu îl mai auzise niciodată la el. Bănuia că şi-l perfecţionase în timpul războiului, în orice caz, Upperton înţelese numaidecât aluzia.

— Da, într-adevăr.

Pe deasupra evantaiului ei din mătase trandafirie, ochii Sophiei licăriră într-un mod enervant. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi proclamat: „Se pare că am descoperit ceva delicios”.

Julia îşi drese vocea:

— Probabil că serata muzicală s-a încheiat între timp.

Upperton îşi duse mâna la ureche şi se înfioră cu mare afectare.

— Nu chiar. Aproape că recunosc ultima trecere către sonata în Do a lui Mozart.

Julia o prinse pe sora ei de braţ.

— Mama se va întreba de ce-am lipsit atâta vreme. Ar trebui să ne întoarcem.

Chiar pe când Julia făcu un pas spre salonul de muzică, Ludlowe apăru în pragul uşii. Îşi concentră privirea pe Julia şi zâmbi.

— Ce noroc, domnişoară Julia. Am crezut că ai plecat

deja.

Julia binevoi să îl salute scurt din cap. Era tot ce avea să primească de la ea.

— Sunt sigură că vom pleca destul de curând.

— Poate că ne vom întâlni mai târziu. Lady Whitby găzduieşte o petrecere şi îndrăznesc să spun că se va dansa mult. Pot să sper că îmi vei păstra un vals?

— Îmi pare nespus de rău. Am ieşit pentru ca mă ia o durere de cap. Cred că cel mai bine ar fi să mă duc direct acasă.

Lui Ludlowe îi pieri încet zâmbetul.

— Ce păcat! Atunci, ne vedem luni.

Făcu o plecăciune, se răsuci pe călcâie şi, făcându-i semn unui lacheu, se îndreptă spre scări.

— Se face de râs, nu alta.

Julia auzi şi simţi comentariul lui Benedict. Acesta reuşise cumva să se apropie de ea pe când Ludlowe poruncise să i se aducă trăsura.

Upperton îşi încrucişă braţele şi se sprijină de perete.

— Nu-i de mirare, ţinând cont…

— Ţinând cont de ce anume? întrebă Julia.

Benedict făcu un pas în faţă, într-un fel care Juliei i se păru ameninţător.

— Da, Upperton, poate că ai vrea să ne explici, zise el şi făcu un semn cu capul în direcţia Sophiei.

Upperton îşi ridică sprâncenele de culoare deschisă.

— Contrar opiniei generale, chiar ştiu să citesc.

— Aşa o fi, dar nu îţi foloseşti mereu capul, am dreptate?

Julia se uita când la unul, când la celălalt. Erau prieteni încă din şcoală, şi orice insultă pe care şi-o aruncau era de obicei bonomă. Nu şi de data aceasta, însă. Benedict se uita urât la Upperton.

— M-aţi pierdut de tot, spuse Sophia.

— Şi pe mine, adăugă Julia.

Upperton se desprinse de perete.

— De ce ne-ar surprinde faptul că o domnişoară încântătoare cu reputaţie şi familie bune ar atrage un pretendent?

Cu siguranţă ascundea ceva, dar Julia ştia că nu avea să obţină explicaţia reală de la ei atunci. Nu atâta timp cât Upperton şi Benedict îşi continuau conversaţia tăcută peste capul ei.

— Ce mi-ar plăcea să ştiu, zise Benedict în cele din urmă, este de ce crede Ludlowe că te va vedea luni.

— Probabil că mama l-a invitat la cină, spuse Sophia încet, pe un ton evident suferind. Mie nu mi-a spus.

Julia se holbă la sora ei. Sophia ridică încet din umeri drept răspuns la întrebarea ei nerostită. Julia nu pricepea lipsa de tact a mamei lor. Una era să organizeze o cină ca să anunţe logodna Sophiei, şi cu totul altceva să îl invite şi pe cel de care era îndrăgostită Sophia.

În străfundul fiinţei ei, Julia înţelegea ce anume o făcuse pe mama ei să acţioneze aşa. Avea de gând să îi aşeze pe Julia şi pe Ludlowe unul lângă celălalt, cu speranţa că aveau să se înţeleagă. Ludlowe avea să îi servească Juliei bucăţile cele mai delicioase din felurile gustoase aflate cel mai aproape de ei şi să o încânte cu isteţimea şi frumuseţea lui.

De ce să îşi căsătorească o singură fiică, dacă le putea căsători pe amândouă? Ba mai mult, pe ambele cu nişte conţi.

Dacă ar fi îndrăznit, Julia ar fi putut să-i dejoace planurile mamei ei. Benedict ar fi profitat de ocazia de a o separa de Ludlowe. Dar oare ar fi considerat o invitaţie din partea ei drept încurajare? încetă să mai clatine din cap. Se purta prosteşte. Pe când fuseseră copii, cinaseră împreună de mai multe ori. Cu siguranţă că avea să considere o invitaţie din partea ei un simplu gest de prietenie. Aşa cum au stat mereu lucrurile între ei.

Julia îşi puse o mână pe antebraţul lui Benedict. Îi simţi muşchii solizi încordându-i-se sub fracul din lână fină.

— Ai vrea să iei cina cu noi luni?

Capitolul 7

— Iată un specimen de iapă frumos. Curbe încântătoare, dinţi sănătoşi, ochi mari şi piept puternic.

Benedict se încordă fără să vrea. Aşteptase toată după-amiaza acest moment.

De parcă l-ar fi înţeles pe cel care conducea licitaţia, Nefertari plesni din coadă şi îşi ţinu capul sus, privind în jos la muritorii de rând din mulţime. Îngrijitorul ei cloncăni spre ea şi trase de căpăstru, dar ea nu se clinti din loc.

— Şi are şi strămoşi grozavi. Atât tatăl, cât şi mama se trag direct din Godolphin Arabian. Recorduri bune la curse.

O astfel de afirmaţie era de obicei un indiciu pentru îngrijitor să alerge puţin în jurul arenei, ca să arate felul în care mergea un cal la trap, dar Nefertari nu se clinti din loc şi continuă să îşi mişte urechile înapoi şi înainte. Nu făcu nici măcar câţiva paşi în lateral.

Benedict se sprijini pe un stâlp şi îşi încrucişă braţele. Comportamentul încăpăţânat al iepei avea să îi descurajeze pe majoritatea ofertanţilor, şi dacă nu îi puteau vedea mersul la trap, ei bine, era foarte posibil să se aleagă cu o iapă de prăsilă pentru un preţ de nimic.

Cel care conducea licitaţia continuă netulburat:

— Cât oferiţi pentru acest animal frumos?

Benedict vru să răspundă, dar altcineva i-o luă înainte.

— Două sute!

La naiba! îşi strânse buzele şi se uită la mulţimea de

bărbaţi din jurul arenei. Lumina mohorâtă a zilei îl împiedica să-i vadă bine pe participanţi, dar reuşi cumva să zărească o claie de păr bălai în partea cealaltă. Ludlowe. Fir-ar al naibii!

— Două douăzeci şi cinci! se auzi o altă voce.

— Două cincizeci! strigă o a treia.

— Trei sute.

Ludlowe. Fir-ar el să fie de idiot!

— Trei cincizeci, strigă al doilea gentleman, înaintea tuturor celorlalţi.

Nu era o problemă. Probabil că cei doi ofertanţi necunoscuţi încercau să obţină un chilipir. Benedict putea aştepta.

— Cinci sute.

Adjudecătorul zâmbi.

Benedict se încruntă. Poate că saltul lui Ludlowe îi redusese la tăcere pe ceilalţi doi, dar dacă preţul continua să crească în ritmul acesta, Nefertari avea să depăşească posibilităţile lui materiale. Era timpul să testeze apele.

Se lăsă pe stâlp şi mimă o expresie plictisită.

— Cinci douăzeci şi cinci.

— O mie.

Lângă Benedict, Upperton scoase o serie de înjurături colorate, sentiment preluat de toţi cei prezenţi. Probabil că o mie era suma maximă la care se putea aştepta ca Nefertari să obţină ţinând cont de starea ei. De asemenea, era şi limita superioară pe care sperase Benedict să o cheltuiască.

Upperton îl înghionti.

— De unde crezi că are atâta mălai?

Adjudecătorul interveni înainte ca Benedict să apuce să-i răspundă.

— O mie o dată!

— O mie o sută! strigă Benedict.

Upperton ridică din sprâncene.

— Dacă tot veni vorba, de unde ai tu atâta mălai?

Benedict era pe punctul de a-i spune să-şi ţină fleanca, dar Ludlowe ofertă din nou.

— O mie două sute.

Benedict scrâşni din dinţi. Upperton avea dreptate în legătură cu finanţele lui. Tatăl lui, răposatul marchiz de Enfield, îi lăsase o moştenire decentă, iar vânzarea postului lui îi mai adusese vreo o mie. După ce îşi punea pe picioare herghelia de cai, se putea baza pe un venit suficient ca să ducă o viaţă tihnită la ţară. Nu avea să dispună niciodată de aceleaşi fonduri ca Ludlowe.

— O mie trei sute!

Sau de aceleaşi fonduri ca Upperton, din câte se părea. Benedict se întoarse spre prietenul lui.

— Ce naiba crezi că faci?

Upperton zâmbi.

— Urc preţul.

— Ofertam pentru iapa aia!

— Nu vrei ca o iapă să te facă sărac lipit pământului, nu-i aşa? Evident, Upperton ştia cam cât şi-ar fi permis Benedict să dea pe ea. Doar pariaseră îndeajuns de mult împreună pe fleacuri prosteşti.

— O mie patru sute!

Adjudecătorul zâmbi şi mai larg când Ludlowe ofertă încă o dată. Fostul stăpân al lui Nefertari avea să încheie ziua destul de mulţumit de el, şi Tattersall la fel, când avea să îşi încaseze comisionul.

— O mie cinci sute!

— Upperton, mârâi Benedict, nu ai o mie cinci sute de lire. Prietenul lui ridică din umeri.

— Nu acum, ce-i drept, dar o să-i împrumuţi nişte guinee unui prieten vechi, nu-i aşa?

Ce om al dracului! Întotdeauna fusese destul de nesăbuit când venea vorba de pariuri. Benedict era pe punctul de-a refuza din principiu, dar se dovedi inutil chiar

în clipa următoare.

— O mie şase sute.

— De ce crezi că îşi doreşte atât de mult blestemata aia de iapă? întrebă Upperton.

— L-ai auzit. Crede că aşa o va impresiona pe Julia. Benedict zâmbi ironic, apoi adăugă: Sau e un idiot şi jumătate.

Upperton se frecă pe bărbie.

— Aş zice că ambele. Ba mai mult, s-a purtat ca un măgar în şcoală. Îmi vin în minte vreo două incidente pentru care aş vrea să mă răzbun.

Benedict se încruntă. Şi el voia, nu neapărat pentru sine, cât pentru alţii. Sau, mai bine zis, pentru cineva anume.

— O mie şase sute o dată!

Upperton ridică mâna.

— Două mii.

Benedict se întoarse spre el.

— Ai înnebunit? E dublu faţă de cât valorează animalul.

— Oi fi eu nebun, zise Upperton şi dădu din mână, dar Ludlowe e şi mai nebun.

— Două mii o sută.

— Poftim! zise Upperton, iar în ochii lui se ivi o licărire răutăcioasă. Şi-acum, să vedem până unde îl putem împinge.

*

— Cinci mii! zise Upperton trântindu-şi paharul gol pe masa de mahon lustruită şi îşi mai turnă o măsură din cel mai bun coniac al lui Boodle. Dumnezeule mare! Cred că e drăguţ să dispui de asemenea fonduri.

Prietenul lui n-avea decât să râdă, dar gândul că îi goliseră vistieria lui Ludlowe, chiar dacă o merita, nu îl

înveselea deloc pe Benedict.

— La naiba, al naibii noroc că nu te-ai trezit cu o factură pe care nu ţi-o puteai permite. De cinci ori mai mult decât valora mârţoaga aia.

— Mârţoagă, zise Upperton, clătinând din cap. Ce apelativ frumos pentru un animal pe care îl voiai.

Benedict îşi goli paharul şi îl trânti pe masă.

— Mi-ar fi fost mai de folos ca lui Ludlowe. Măcar ştiu că Julia nu ar călări niciodată pe ea. Poate că va încerca să o impresioneze pe alta cu o iapă frumoasă.

— Nu ar fi făcut pariul acela dacă avea de gând să se răzgândească în privinţa soţiei alese. Nimeni nu pariază atâta mălai, nici măcar prinţul George.

Tocmai asta era problema. Ludlowe era foarte hotărât, iar cu înfăţişarea lui, cu farmecul lui natural şi obişnuit cu succesul de a le seduce pe doamnele din înalta societate, Benedict nu era chiar sigur că Julia ar fi reuşit să reziste la nesfârşit unui asalt hotărât.

Nu fără întăriri. Puţine doamne reuşeau asemenea isprăvi. Ludlowe era recunoscut pentru faptul că avusese mai multe cuceriri ca Bonaparte şi, spre deosebire de corsican, se ţinea de ele.

Se uită la ceasul de buzunar. Era aproape ora cinci. Avea suficient timp ca să treacă pe acasă şi să se înarmeze pentru seara care îi stătea înainte. Îşi dădu paharul la o parte şi se ridică de la masă.

Upperton îl privi cu atenţie.

— Unde pleci? E încă devreme.

— Julia m-a invitat la cină.

— Ah, da. Uitasem că o să ai parte de-o altă rundă cu Ludlowe atât de curând. Îşi dădu pe gât băutura, apoi adăugă: Hai, noroc!

Benedict mârâi. I se părea că va avea nevoie de tot norocul din lume.

*

— Nu cred că pot să merg până la capăt cu asta.

Julia se întoarse şi se uită la sora ei prin uşa garderobei, ignorând protestele slujnicei care încerca să-i prindă părul.

— Atunci de ce ai fost de acord cu căsătoria?

Sophia, îmbrăcată deja într-o rochie de seară de un alb virginal, se trânti pe saltea.

— Nu mi s-a părut o idee chiar aşa de rea când m-a întrebat.

— Cred că te îngrijorează mai mult faptul că trebuie să dai ochii cu Lady Wexford. Nu că te-aş putea învinovăţi pentru asta.

— De ce a insistat mama să îl invite pe domnul Ludlowe?

Domnul Ludlowe? Interesant. Măcar sora ei nu îi mai spunea pe numele mic. Să fi fost oare un pas în direcţia bună? Julia se ridică.

— Domnişoară, o certă Watkins, cum să vă fac părul, dacă nu staţi locului?

Julia îi aruncă o privire urâtă fetei şi-i spuse:

— E de ajuns.

— Dar, domnişoară, nu am terminat.

Julia îşi înăbuşi un suspin şi se întoarse spre slujnică.

— Chiar nu contează cum arăt eu. Cina din seara aceasta este în onoarea Sophiei.

Sophia se ridică în picioare şi se duse în garderobă, să îi ia locul Juliei.

Julia îşi puse mâna pe braţul ei.

— Vei arăta încântător, iar domnul Ludlowe nu-şi va lua ochii de la tine.

— Nu va conta. Sophia se trânti pe scaun şi se lăsă pe mâna lui Watkins. Pentru numele lui Dumnezeu, îmi anunţ logodna cu un alt bărbat.

— O logodnă pe care plănuieşti să o rupi. Julia apucă un şal diafan de pe un raft şi şi-l puse pe umeri. Ce zici?

Watkins îşi înăbuşi un ţipăt. Sophia fu mai directă.

— De-a dreptul înfiorător. Nu poţi purta un şal argintiu cu o rochie de culoarea piersicii.

— Ştiu, rânji Julia. De-aia l-am ales.

— Îţi face faţa să pară spălăcită.

— Atunci e perfect.

Sophia strânse din buze.

— Nu contează cât efort depui. Domnul Ludlowe tot te va curta.

Julia se opri din căutat alte accesorii. Sora ei păruse aproape… geloasă. Puse o bonetă de dantelă galbenă care probabil că îi aparţinuse mătuşii ei de-a doua, Harriet, înapoi pe raft. Era totuşi prea exagerată.

— De ce trebuie să fii atât de pesimistă?

— Aşa stau lucrurile. Chiar şi înainte de incidentul nefericit cu lordul Highgate, tot pe tine te-a căutat, spuse ea pe un ton care părea acum mai degrabă acuzator, decât gelos. Şi continuă să o facă, chiar dacă tu îi tot tai elanul.

— Să-ţi spun ceva, insistă Julia. Dacă îndrăzneşte să mă ceară, o să-l refuz direct.

— Ba nu vei face asta, spuse o voce nouă. Nu dacă am şi eu un cuvânt de spus.

Julia se răsuci. Mama intră cu paşi apăsaţi în garderobă. Se încruntă şi trase de şalul lui Julia.

— Şi-o să-ţi dai numaidecât jos urâţenia asta. De ce nu sunteţi gata încă?

Julia îşi strânse mai tare şalul argintiu în jurul umerilor.

— Sophia vrea să arate cât mai bine pentru logodnicul ei. Tu nu?

Mama veni spre ea.

— Nu te lua după sfaturile lui Lady Epperley când vine vorba de modă. Nici măcar nu ţi-ai terminat coafura.

— De fapt, mă gândeam să-mi vâr tot părul sub un turban.

— La vârsta ta? icni mama. Vrei ca oamenii să creadă că ai renunţat la măritiş?

— Întocmai! spuse Julia şi dădu hotărâtă din cap. Sophia a pus mâna pe un conte. Nu te poţi mulţumi cu atât?

— Ce fel de vorbă e asta? pufni mama lor. A pus mâna pe un conte. Ai petrecut prea mult timp în compania lordului Benedict şi a prietenilor lui nesăbuiţi. Nu voi avea odihnă până nu-mi voi vedea ambele fiice aşezate frumos la casa lor.

Julia se uită la sora ei.

— Vrea să ne vadă aşezate frumos la casa noastră, bombăni ea. Aşezate frumos, dar de-a dreptul nefericite.

Mama se îndreptă de spate.

— De ce crezi asta? Dacă se fac aranjamente pentru legături de familie adecvate, nu aţi avea de ce să fiţi nefericite.

— Şi cum rămâne cu sentimentele noastre? întrebă Sophia.

— E o chestiune de obişnuinţă, afirmă mama cu hotărâre. Veţi învăţa să vă înţelegeţi şi să vă vedeţi de viaţă. Aşa merg lucrurile.

— Aş putea fi foarte mulţumită într-o căsnicie, spuse Julia, atâta timp cât oamenii nu ar insista ca aceasta să presupună şi dragoste.

Sophia protestă, dar mama o ignoră.

— Ai fost mereu raţională, draga mea. Găseşte-ţi un bărbat cu un statut adecvat. În timp, veţi dezvolta o afecţiune reciprocă. Şi vei avea copii pe care să-i iubeşti nebuneşte. Nu vrei copii?

Julia îşi feri privirea.

— Presupun că da. Doar că nu prea vreau încurcătura pe care o presupune făcutul de copii.

Mama se apropie de Julia şi îi desfăcu încet şalul de pe umeri.

— Încurcătura de care vorbeşti tu poate fi cea mai frumoasă parte.

Se referea la partea fizică. Mai mult ca sigur. Julia chiar nu voia să audă despre partea emoţională.

— Nu vreau să aud despre asta.

— Dar trebuie să o faci, draga mea. Retrage-te şi, înainte să-ţi dai seama, vei ajunge să te ofileşti într-un colţ, neobservată. Fetele bătrâne nu au ce căuta în înalta societate.

— Poate că exact asta îmi şi doresc.

— Prostii, draga mea. Oferă-i domnului Ludlowe oportunitatea să te farmece în timpul cinei şi să vezi de n-o să te răzgândeşti.

Sophia bolborosi ceva, sau mai degrabă murmură ceva, aproape izbucnind în plâns.

Mama se întoarse spre ea.

— Capul sus, draga mea. În pofida modului în care ai procedat, te-ai descurcat bine. Vei fi contesă înainte să se încheie sezonul. Societatea se va îmbulzi să primească invitaţii de la tine. Să vezi de n-o să fie aşa.

Mama lor dădu cu hotărâre din cap, apoi ieşi din cameră, fără îndoială convinsă că părerile ei despre fericirea domestică erau universale.

Julia apucă din nou şalul şi şi-l legă la loc în jurul umerilor.

— Nu vreau să ajung ca ea.

— Adică? întrebă Sophia cu voce joasă.

— Atât de preocupată de poziţia ei în societate, încât e mai importantă ca orice altceva. Vrea să mă împingă spre Ludlowe şi să dea dracului sentimentele *tale* pentru el.

Sophia îşi duse mâna la baza gâtului.

— N-o lăsa să te audă folosind un asemenea limbaj.

Julia ridică din umeri.

— Va da vina pe influenţa lui Benedict.

— Şi dacă vă interzice să vă mai vedeţi?

— Poate încerca, zise Julia şi zâmbi în sinea ei. Mama îi mai interzisese şi altă dată, de nenumărate ori, dar fără să ia în considerare cât de ademenitoare erau lucrurile interzise pentru doi copii iscoditori. Dar n-a reuşit niciodată până acum, adăugă ea.

— Ştie că l-ai invitat să ia cina cu noi în seara asta?

Julia zâmbi şi mai larg.

— Nu cred că ştie. Am discutat direct cu bucătăreasa şi am pus-o să jure că nu va spune nimic. Şi-o să fac în aşa fel încât Ludlowe să stea lângă tine. Să vezi tu de nu.

— O, Julia, nu o face. Cum va arăta asta, chiar la cina în cinstea logodnei mele?

— Lângă mine sigur nu va sta. De asta poţi fi sigură. Poate că ar trebui să îl strecor lângă Lady Wexford.

*

Doamna St. Claire se încruntă când Billings o anunţă de sosirea lui Benedict.

— Lord Benedict, cărui fapt îi datorăm prezenţa dumitale în seara aceasta?

Ce primire rece din partea unei femei pe care o cunoştea încă din copilărie. Desigur, dacă ar fi ştiut toate belelele în care intraseră el şi Julia în timpul verilor petrecute în Kent, poate că ar fi avut pe bună dreptate motive să se poarte rece cu el. Dar cu siguranţă că nu ştiuse fiecare incident, altminteri ar fi luat măsuri mai ferme ca să le interzică să mai petreacă timp împreună.

— Eu l-am invitat, zise Julia de pe scări.

Coborî trecându-şi degetele elegante pe balustrada de mahon. Lumina lumânărilor se reflecta în cârlionţii ei deşi de culoarea mierii. Îl privi cu ochii ei căprui şi dădu

scurt din cap, zâmbindu-i uşor.

O frumuseţe atât de discretă, şi nici măcar nu părea conştientă de ea. Îl săgetă dorinţa. Pentru a-şi ascunde reacţia, îşi duse o mână la inimă şi făcu o plecăciune. Ea îşi strânse şalul argintiu ridicol pe care îl purta şi coborî şi ultimele trepte.

— Draga mea, bombăni doamna St. Claire din colţul gurii, îţi dai seama că aşteptăm oaspeţi.

— Bineînţeles că da. M-am gândit că Revelstoke ar trebui să ni se alăture. O ştie pe Sophia dintotdeauna.

Doamna St. Claire strânse din buze.

— Şi cum se simte marchizul zilele acestea? Păcat că fratele dumitale n-a putut să ni se alăture în oraş în timpul sezonului.

El zâmbi când doamna St. Claire îl menţionă pe fratele lui mai mare, care moştenise titlul tatălui lor, în timp ce Benedict primise partea obişnuită care îi revine celui de-al doilea fiu: o funcţie în armată.

— Mă tem că a hotărât să rămână la ţară, întrucât soţia lui e pe punctul de-a naşte.

— Prudent din partea lui, sunt convinsă, zise doamna St. Claire şi ridică scurt din umeri.

Julia coborî treptele care îi mai rămăseseră parcă plutind.

— Poate că va avea noroc şi marchiza îi va naşte un fiu de data asta.

— Să sperăm, răspunse Benedict.

Linia aproape imperceptibilă dintre sprâncenele doamnei St. Claire se adânci.

— Nu îţi doreşti să preiei titlul fratelui tău într-o zi, în cazul în care va avea ghinionul să rămână fără moştenitor?

— Şi să fiu nevoit să suport înalta societate în mod regulat? Doamne fereşte!

Poalele rochiei Juliei se frecară de piciorul lui când aceasta îl luă de braţ. Îşi încolăci degetele-i lungi în jurul

braţului lui, iar el simţi aroma de iasomie care plutea în jurul ei.

Îşi înăbuşi impulsul de-a se apropia de ea. Era acolo ca să o protejeze de un nemernic, nu să se desfete toată seara în parfumul ei.

— Acum chiar că ai comis-o. O s-o stârneşti pe mama, murmură ea, în timp ce îl trăgea subtil în sus pe scări, spre salon. Nu a ajuns încă nimeni. Stai aproape de mine, până coborâm să luăm cina. Aşa îl voi putea evita pe Ludlowe.

— Se poartă cumva ca un idiot? Doar spune-mi şi mă ocup bucuros de el.

Bucuros. Era un cuvânt prea blajin ca să descrie plăcerea pe care ar fi simţit-o să îl vadă pe nemernicul ăla cum plăteşte cu vârf şi îndesat.

Julia tresări brusc şi îşi ridică privirea spre el.

— Nimic care să necesite să-mi aperi onoarea.

El îi dădu de înţeles că vorbea serios. I-ar fi plăcut la nebunie să o facă.

— La porunca dumneavoastră, domniţă, îmi apuc bucuros lancea de dragul dumneavoastră.

Benedict afişă un zâmbet ironic. Râsul ei răsună în tot salonul, iar el râse împreună cu ea, până când îşi dădu seama cum stăteau, de fapt, lucrurile. Lăsând la o parte formularea dramatică, la nevoie chiar s-ar fi înarmat bucuros ca să o apere.

Ea se aplecă spre el.

— Dacă tot vrei să fii cavalerul meu, poate că ar trebui să îţi dau cocarda mea. Nu aşa se proceda pe vremuri?

El se încordă, fără să vrea, şi sângele i se scurse în vintre. Fir-ar ea să fie. Era Julia, şi totuşi, de la valsul acela din seara trecută, îi apărea constant în vis.

Buzele ei erau la doar câţiva centimetri de ale lui, pline şi ispititoare. Mintea lui adormită le ştia deja gustul, moliciunea, în visele lui, cunoscuse deja paradisul trupului

ei agăţat de-al lui, în extaz.

Ea icni şi respiraţia i se opri brusc când conştientiză situaţia. Dacă avea să se apropie mai mult de ea – dacă şi-ar fi pus la încercare fantezia – oare l-ar fi pălmuit? Sau oare i-ar răspunde cu uimirea şi entuziasmul de care dăduse dovadă în visele lui?

Chiar atunci se auzi agitaţie în foaier, iar el se trezi din reverie. Sosiseră alţi invitaţi, slavă Domnului. Ţinând cont de reputaţia Juliei, cum că îi refuza cu dispreţ pe toţi peţitorii, bănuia că într-un minut sau două l-ar fi usturat obrazul.

Se răsuci şi se abţinu să nu mârâie. Abia vizibil din salon, îl văzu pe Ludlowe urcând scările, zâmbind larg, de parcă cina din seara aceea se ţinea în onoarea lui. A lui şi a Juliei. Cu capul sus, îşi propti bastonul într-un colţ.

Benedict scrâşni din dinţi. I-ar fi plăcut să frângă bastonul ăla de stejar lucios chiar de capul lui Ludlowe.

De parcă asta nu era de-ajuns, Ludlowe privi în direcţia lor şi intră în salon.

— Ah, domnişoară Julia. Zâmbetul îi păli puţin. Revelstoke. Ce coincidenţă că eşti aici. Se pare că mai nou, oricând dau de domnişoara Julia, eşti şi tu prin preajmă, nu-i aşa?

Julia îl prinse pe Benedict de îndoitura cotului şi îl strânse, a atenţionare. Privindu-l fix pe Ludlowe, el îi acoperi mâna cu a lui.

— Am fost invitat ca musafir.

Julia dădu din cap şi se lăsă spre el, atingându-l fugitiv cu umărul, doar atât. Dar lăsă în urma ei o senzaţie plăcută de furnicături şi o senzaţie accentuată a proximităţii ei.

— Da, în fine. Ludlowe se foi de pe un picior pe altul, ca şi când, pentru prima dată în viaţa lui, nu ştia ce să spună. Ce vreme înfiorătoare am avut în ultimul timp. Parcă nici n-a venit primăvara.

— Într-adevăr, răspunse Julia scurt şi rece ca vântul care sufla în seara aceea.

Benedict se chinui să nu rânjească.

*

Sophia se holba la paharul pe care i-l pusese un lacheu în mână. Un lichid de un roşu-închis se unduia dintr-o parte în cealaltă, emanând o mireasmă dulce, siropoasă, care îi făcu greaţă. Nu avea să reuşească să înghită nimic la cină.

Tatăl ei îşi ridică paharul şi cu cealaltă mână îşi netezi peste abdomen vesta de brocart de culoarea vinului roşu de Burgundia.

— Un toast. Pentru fericita pereche.

Ceilalţi îi urmară numaidecât exemplul. Sophia încercă să zâmbească, dar se temea că nu-i prea ieşise. Îi privi pe toţi cei prezenţi, pe fiecare în parte. Lady Wexford se încruntă şi mai tare când îşi duse paharul la buze.

Ludlowe zâmbea, chiar îi zâmbea. Cum de îndrăznea să o încurajeze? Cu nicio săptămână în urmă, insinuase că Highgate ar fi avut de-a face cu moartea soţiei lui. Iar acum bea în fericirea ei.

Oare de ce îl invitase mama ca să fie martor la o astfel de umilire? Nu avea sens să întrebe. Ştia prea bine că mama se aştepta ca Ludlowe să o ceară de soţie pe Julia.

La gândul acesta, dădu pe gât vinul de Xeres. Lichidul o arse până în stomac, unde se opri, provocându-i o senzaţie de disconfort. Trebuia să creadă că Julia, cel puţin, avea să îl refuze. Şi-aşa se ţinea atât de aproape de Benedict, încât ai fi zis că ei erau cei logodiţi din seara aceea.

Billings apăru în pragul uşii.

— Cina este servită.

Tatăl lor îi oferi mamei braţul şi o conduse spre scări. Cu spatele ţeapăn, coborî scările tropăind, de parcă se îndrepta spre închisoare, nu să ia cina. Julia îi urmă, împreună cu Benedict, lăsându-l pe Ludlowe să o escorteze pe Lady Wexford.

Sophia răsuflă uşurată. În câteva ore, aveau să termine cu farsa aceea. Îşi aşeză paharul gol pe o masă laterală şi se întoarse spre Highgate, care o privea cu atenţie.

— Nu o să mă escortezi să luăm cina?

— Încă nu. Aş dori să vorbim mai întâi, dacă se poate.

Ea ridică din sprâncene.

— Dacă nu o să încerci măcar să te prefaci, şarada asta nu va funcţiona.

— O, nu? Şi eu care credeam că toată lumea va fi convinsă când voi anula logodna.

El se apropie de ea, privind-o drept în ochi. Avea ochii de un căprui frumos şi o privire adâncă.

— La cum te porţi, nu vor înţelege de ce m-ai acceptat, în primul rând.

— Atunci am putea spune că tata mă forţează să fiu cu dumneata.

De parcă tatăl ei ar fi făcut aşa ceva! Prefera să lase chestiunile care ţineau de măritiş în seama mamei, iar el să se ocupe de îndeletniciri mai masculine.

El îşi încrucişă braţele, lovind-o din greşeală cu cotul.

— N-o să creadă nimeni una ca asta ţinând cont că eşti majoră.

Ea pufni uşor.

— Mereu eşti aşa de logic?

El înclină din cap.

— Logica nu m-a dezamăgit niciodată până acum, iar atunci când nu mi-am ghidat acţiunile după ea, am regretat ulterior.

Lumina scânteietoare a lumânărilor îi accentuă

ridurile din jurul ochilor şi de pe frunte. Aşa cum se întâmplase în seara balului Posselthwaite, ea simţi imboldul de a-i netezi acele riduri.

Îşi făcu degetele pumn şi se certă singură că dăduse pe gât un pahar plin de vin de Xeres pe stomacul gol.

El nu lăsa să-i scape nicio emoţie, poate doar în privire. Preţ de câteva clipe, peste ochii lui adânci se lăsă o umbră, dându-i Sophiei impresia clară că se gândea la primul lui mariaj.

Prima lui soţie era moartă. Nu era nicio îndoială în acest sens. Dar Sophiei nu-i venea să creadă că societatea ar fi tolerat un criminal. Oare ţinuse măcar la soţia lui sau mariajul lor fusese doar un aranjament de dragul aparenţelor?

Precum cel pe care i-l cerea ei. O faţadă, o fraudă pentru ca amândoi să îşi salveze reputaţiile.

— Mai bine mergem la masă, înainte ca mama ta să trimită un grup de căutare, spuse el zâmbind ironic. Dacă ne mai prinde o dată singuri, poate-i trece prin minte să ne facă rost de o autorizaţie specială.

*

— Nu cred că se cuvine deloc să ţinem un bal ca să anunţăm logodna, ţinând cont de circumstanţe.

Mariah lăsă din mână paharul cu vin şi îşi tamponă buzele cu un şervet.

Nu se întâmpla prea des, dar, de data aceasta, Rufus, conte de Highgate, era de acord cu sora lui. Cu cât putea să evite mai multe evenimente sociale complexe, cu atât mai bine. Nu avea nevoie ca înalta societate să îşi concentreze atenţia pe el. Avea să sfârşească amintindu-şi cu amărăciune de ultima dată când fusese ţinta bârfelor lor.

Acum trebuia doar să îşi caute în continuare o soţie

nouă, aşa cum îi cerea titlul pe care îl deţinea. De data asta nu voia să se mai încurce emoţional. O logică rece, aşa cum îi spusese domnişoarei St. Claire. Şi, ţinând cont de reticenţa ei şi de sentimentele pe care le nutrea pentru un alt bărbat, părea candidata ideală. Tinereţea, frumuseţea şi înfăţişarea ei erau doar bonusuri. Avea să îi placă foarte mult să o şcolească în pat, după ce se căsătoreau. Dacă ar fi reuşit să o convingă.

Doamna St. Claire îşi trânti furculiţa pentru peşte.

— Of, şi eu care de-abia aşteptam să găzduiesc un bal în onoarea logodnei. Am aşteptat ani de zile acest moment.

Sophia îşi scăpă zgomotos lingura pe farfuria încă plină. Îi aruncă o privire grăitoare mamei ei: încruntată şi îmbujorată. Rufus îi făcu semn cu piciorul pe sub masă. Ea se întoarse spre el şi îi aruncă o privire urâtă.

— Zâmbeşte, spuse el din colţul gurii.

Ea apucă şervetul şi îşi şterse afectat buzele. Folosind şervetul ca acoperire, murmură:

— Uşor de spus, ţinând cont că vorbesc despre noi ca şi cum n-am fi aici. Şi în faţa domnului Ludlowe, în plus.

Tremurul din voce îi trăda suferinţa. Lui Rufus îi pieri zâmbetul, dar acoperi momentul sorbind din vinul de Bordeaux. Ludlowe şi iar Ludlowe. Trebuia să poarte o discuţie serioasă cu ea despre bărbatul de care se agăţase. O discuţie lungă, în privat, în care să-i facă o listă cu toate păcatele lui Ludlowe, sau cel puţin cele pe care le ştia el, o listă care cu siguranţă se lungise de la moartea lui Lady Highgate. În zece ani, nemernicul ăla probabil că a avut zeci de oportunităţi ca să îşi multiplice legăturile amoroase.

— Te-ai gândit cum vrei să procedezi? spuse domnul St. Claire, trezindu-l din reverie. Îl văzu pe bătrân privindu-l din spatele unor ochelari cu ramă aurită. Aţi putea obţine o autorizaţie specială şi să încheiaţi treburile înainte să se termine săptămâna.

Bărbatul părea prea dornic să scape de fiica lui mai mare, ceea ce probabil că era de înţeles, ţinând cont de cererile în căsătorie pe care le refuzase fata. Rufus o bătuse la cap pe sora lui până aceasta îi spusese că refuzase patru cereri în căsătorie doar în primul ei sezon. Înseamnă că nutrea o afecţiune puternică pentru nemernicul ăsta.

Îşi trecu degetul peste paharul de vin.

— Oare atunci bârfitorii nu vor specula că ar exista un motiv anume pentru care suntem nevoiţi să grăbim lucrurile? Să se facă anunţurile.

Şi aşa ar fi avut la dispoziţie mai mult timp ca să o convingă pe domnişoara St. Claire că ar fi avantajos pentru ea să se mărite cu el.

În timp ce un lacheu lua supa şi peştele de pe masă, Rufus mai sorbi o dată din vin. Un gust acru şi metalic. Se strâmbă şi lăsă paharul la o parte. Dacă St. Claire nu îşi permitea nimic mai bun, nu era de mirare că era atât de dornic să îşi mărite fiica. Probabil că povara atâtor sezoane îi secase vistieria.

De partea cealaltă a mesei, Ludlowe se aplecă înainte, aproape îmbrâncindu-l pe Benedict cu cotul în coaste, încercând încă o dată să înceapă o conversaţie cu Julia.

— Ştii că am fost coleg de şcoală cu Revelstoke?

Când auzi asta, Sophia se îndreptă de spate.

— Lord Benedict, nu ne-ai spus niciodată asta.

Benedict îşi lăsă la o parte paharul cu vin.

— Ne-am intersectat doar un an. Ludlowe şi-a terminat studiile după vacanţa de la jumătatea semestrului de vară, rosti el tăios şi categoric, de parcă subiectul l-ar fi enervat.

— O, haide, spuse Sophia, sigur ne poţi spune vreo poveste amuzantă sau două. De obicei debordezi când vine vorba de astfel de lucruri.

Benedict clătină uşor din cap.

— Mă tem că m-a lăsat memoria.

Domnul St. Claire, bucălat, zâmbi larg.

— La cum reacţionezi, ai zice că ai fost „sluga” domnului Ludlowe.

Ludlowe râse în hohote.

— O, nu. Acela era Amherst. Un pipernicit. Cea mai stângace pacoste pe care am văzut-o vreodată. Nu reuşea nici măcar să-mi facă o ceaşcă de ceai fără să o verse pe el. Ridică din umeri, apoi adăugă: Mă întreb ce s-a ales de el.

Benedict îl privi urât pe Ludlowe.

— A murit la Corunna.

Julia icni.

— Dacă aţi fost colegi de şcoală, înseamnă că nu avea mai mult de…

— Avea optsprezece ani. Tatăl lui l-a retras de la şcoală şi i-a cumpărat un post în armată. A vrut să facă bărbat din el.

— Au trecut atâţia ani şi nu ai vorbit niciodată despre el, spuse Sophia cu sfială.

Benedict o privi dur.

— Nu prea te lauzi cu lucrurile astea când ai stat cu mâinile în sân în timp ce băieţii mai mari îl chinuiau pe Amherst până a devenit şi mai stângaci.

— Băieţii mai mari? întrebă Sophia. Dar ce…

Benedict o întrerupse, făcând un semn cu mâna.

— Nu mai are importanţă.

Rufus îi aruncă o privire piezişă lui Ludlowe, care devenise brusc foarte interesat de paharul lui cu vin. Dacă interpreta bine tonul lui Revelstoke, însemna că Ludlowe îi îndemnase pe ceilalţi băieţi mai mari să-i chinuie pe cei mai tineri şi mai slabi. Sau nu spusese nimic şi se folosise de scuză ca să îl abuzeze pe băiat drept pedeapsă. Nu îl surprindea deloc faptul că Ludlowe se comportase astfel în

şcoală. Nu se schimbase prea mult de-a lungul timpului.

Mariah, care stătea în dreapta lui Rufus, era prea concentrată pe o sfadă forţat politicoasă cu doamna St. Claire, ca să fie atentă la restul conversaţiei.

— Bineînţeles, Sophia a mea trebuie să îşi înnoiască în întregime trusoul înainte să ne gândim măcar să oficiem nunta, scrâşni mama ei, zâmbind silit. Nu-i aşa că va fi distractiv să mergem pe Bond Street, draga mea?

Sophia nu îşi ridică ochii din farfurie.

— Într-adevăr.

— Bond Street şi iar Bond Street! bombăni domnul St. Claire şi îşi goli paharul de vin cu o grimasă.

Mariah pufni.

— Insist să vă dau numele modistei mele. E mai mult decât în stare să încropească ceva de bun gust într-un timp cât mai scurt. Şi nu îmbrăcămintea asta îndoielnică, vulgară care este la modă acum. Ei bine, pe vremea mea, o lady avea decenţa de-a se acoperi.

Pe vremea ei. De parcă ar fi avut şaizeci şi ceva de ani, nu doar cu cinci ani mai mult ca el. Bineînţeles, când arătai ca Mariah, singura opţiune decentă era să te acoperi. Se gândi să mai bea nişte vin, dar apoi hotărî că nu merita consecinţele pe care le-ar fi resimţit stomacul lui.

— Nu e nimic în neregulă cu modista pe care o frecventez acum, spuse doamna St. Claire, uşor îmbujorată. Mereu a făcut minuni pentru garderobele fiicelor mele.

Mariah se uită tăios la Julia.

— Observ.

St. Claire tuşi discret şi se întoarse spre Rufus.

— E de-ajuns ca să te facă să te răzgândeşti în privinţa autorizaţiei speciale, nu-i aşa?

— E de-ajuns ca să mă facă să mă răzgândesc în privinţa ideii de căsătorie în general, răspunse el, apoi

adăugă pe o voce mai joasă: Doar că circumstanţele sunt împotriva mea.

St. Claire se lăsă pe spate, în timp ce un lacheu îi umplu din nou paharul cu vin.

— Am auzit că ai o moşie în Dorset.

— Aşa este, încuviinţă Rufus. Acolo îmi petrec majoritatea timpului.

— Bravo. Sper că eforturile pe care le depui ca să o administrezi cum se cuvine se transpun în venituri mai mari.

— Într-adevăr.

Lacheul se întoarse cu platouri cu capace de argint şi le aşeză pe masă. Dădură la o parte capacele în acelaşi timp. Rufus se abţinu să nu râdă. Între Ludlowe şi Mariah se afla un platou cu măruntaie. Expresia de dezgust care trecu fulgerător pe chipul lui Ludlowe era un semn că le ura la fel de mult ca Mariah.

Rufus îl privi în ochi pe Ludlowe şi îşi ridică paharul. Ludlowe îi răspunse la salut cu un zâmbet blând, dar cu o licărire de răutate în ochi.

Da, răutate. De-ajuns ca Ludlowe să profite de o situaţie accidentală de la balul Posselthwaite şi să-i joace o festă urâtă unui vechi rival şi, în acelaşi timp, să scape de Sophia, care era amorezată de el.

Capitolul 8

Sophia împunse bucăţica frumoasă de prepeliţă pe care i-o pusese Highgate pe farfurie. Reuşise să ia o singură îmbucătură, care se făcuse ca rumeguşul pe limba ei.

Se părea că seara se sfârşea mai prost decât se temuse ea. O tăcere încordată domnea în jurul mesei, în

timp ce toţi se prefăceau că mama ei şi Lady Wexford nu se păruiau politicos în legătură cu planurile de nuntă. Amândouă tăcuseră din gură înainte să se ia la harţă de-a binelea.

De partea cealaltă a mesei, Ludlowe râse tare, ascuţit şi fals, la o remarcă a Juliei – către Benedict, dar nu conta. Ludlowe încercase toată seara fără succes să îi atragă atenţia Juliei. Râsul lui puternic, răsunător, dovedea cât de disperat devenise.

Abia dacă se uitase la Sophia pe tot parcursul serii.

Sophia înghiţi în sec şi îşi împinse scaunul în spate. Highgate se întoarse numaidecât spre ea, cu o privire tăioasă, limpede. În afară de câteva schimburi de replici cu tatăl ei, el nu prea spusese mare lucru pe durata cinei, dar, în tot acel timp, prezenţa lui o apăsase greu. Nu avea nevoie de vreo observaţie din partea lui ca să-şi dea seama că pricepuse fiecare nuanţă a sentimentelor ei.

Şi acum o ţintuia cu privirea.

— Crezi că e bine să pleci, ţinând cont că petrecerea din seara asta se dă în onoarea dumitale? murmură el.

— Nu mai suport şarada asta nici măcar o clipă.

— Te simţi bine, domnişoară St. Claire? întrebă Ludlowe.

După câteva ore, catadicsise şi el să o bage în seamă.

— Iertaţi-mă, mamă, tată, dar mă tem că mă simt rău.

Lady Wexford pufni.

— Nici nu-i de mirare. Ai mâncat ca o vrăbiuţă. Aşază-te şi mănâncă aşa cum trebuie. O să te simţi numaidecât mai bine.

Sophia se holbă la bucăţile de prepeliţă îmbibate în sos gros şi i se făcu greaţă.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar cred că ar trebui să mă întind.

— Prostii! Pe vremea mea, tinerele doamne erau educate mult mai bine.

Mama Sophiei, care stătea în stânga ei, se înfoie, dar înainte să apuce să răbufnească – bineînţeles, într-un mod cât mai politicos posibil – interveni Highgate:

— Ajunge, spuse el încet, dar pe un ton poruncitor, care o făcu pe Sophia să înlemnească şi să se înfioare. Apoi se întoarse din nou spre ea, ţintuind-o încă o dată cu privirea aceea de neînţeles. Pleacă, dacă trebuie. Nu o lăsa pe sora mea să te oprească.

Sophia urcă aproape fără zgomot scările care duceau spre bibliotecă. Pălăvrăgeala încordată din sala de mese se estompă. Fără îndoială că le oferise un nou subiect de discuţie sau poate un alt motiv ca mama ei şi Lady Wexford să continue să se certe.

Respiră adânc. Chiar şi aerul, lipsit acum de miresmele greţos de dulcege ale sosului prea aromat, părea mai proaspăt, departe de privirile cercetătoare ale familiei ei.

Răsuci uşor mânerul, iar scârţâitul uşii răsună în încăperea goală. Cândva, colecţia de cărţi a tatălui ei se întinsese pe trei pereţi plini de rafturi. Încăperea obişnuia să fie plină de mirosul aparte de piele nouă şi pergament. Puteai vedea titluri aurite în relief de la lucrări de Platon, Toma de Aquino, Shakespeare, orice ar fi indicat educaţie şi cultură.

Nu că tatăl ei ar fi deschis vreodată vreo carte. Oricum, acum rafturile erau mai mult goale, cărţile fiind vândute ca să acopere preţul rochiilor de bal pentru mai multe sezoane.

Sophia trecu pe lângă ele şi simţi un junghi de regret pentru că pierduse *Systema Plantarum* a lui Linnaeus. Îi trecu repede, în noaptea aceea trebuia să scape atât de familia ei, cât şi de amintirea faptului că Ludlowe nu avea să se uite vreodată la ea.

Se duse tiptil spre al patrulea perete şi se întinse după exemplarul ei din *Raţiune şi simţire,* cu copertele lui

uzate. Surorile Dashwood reuşiseră să fie fericite chiar şi în sărăcia lor. Ce bine ar fi fost ca şi Sophia să aibă la fel de multă speranţă pentru viitorul ei.

Suspină fără să vrea.

Auzi un scârţâit de balamale în spatele ei şi se răsuci. Văzu silueta deloc impresionantă a unui bărbat în pragul uşii. Highgate. De ce trebuia să îi invadeze solitudinea? Nu putea avea şi ea un moment de pace în care să plângă după Ludlowe?

— Ce cauţi aici? spuse ea ezitant, dar nu dădu înapoi. Ai spus-o chiar tu, cu nici două zile în urmă: trebuie să avem grijă să nu ne punem în situaţii în care să nu mai putem anula căsătoria.

El intră în încăpere şi închise uşa după el. Se auzi sunetul ascuţit al zăvorului închizându-se şi întunericul se adânci.

Sophia icni. Ce tupeu pe el! Era prinsă în capcană. Dacă făcea zarvă, toţi cei din casă – inclusiv Ludlowe – aveau să dea fuga spre ei. Atunci ea şi Highgate chiar că nu ar mai fi putut da înapoi.

— Trebuie să discutăm, zise el şi înaintă, bocănitul cizmelor lui auzindu-se tot mai aproape.

Nu mai ştia exact unde era. Oare de ce nu se gândise să ia şi nişte lumânări cu ea? Când el închisese uşa, întreaga bibliotecă se cufundase în întuneric. Singura sursă de lumină erau razele de lună slabe care pătrundeau pe fereastră.

— Am discutat şi înainte de cină.

— Trebuie să mai discutăm o dată. Bocănitul cizmelor se opri. Sophia simţi căldura în dreapta ei. Dacă respira adânc, probabil că ar fi simţit mirosul de santal. Îşi înăbuşi imboldul de-a se chirci. A venit vremea să treci peste sentimentele pe care le nutreşti pentru Ludlowe, adăugă el.

Ea îşi strânse pumnii, până îşi simţi unghiile

înţepând-o.

— Chestiunea asta, milord, nu te priveşte.

— Am hotărât că mă priveşte, spuse el cu o autoritate tacită în voce.

Ea se înfioră din nou.

— De ce? Ce importanţă are? Peste vreo două săptămâni voi anula înţelegerea noastră şi nu ne vom mai vedea vreodată. De ce ţi-ar păsa de sentimentele mele pentru un alt bărbat?

— Bărbatul acela nu-ţi merită sentimentele.

Câtă certitudine! Câtă fermitate! Încercă să îi zărească chipul prin umbre.

— Ce ai putea dumneata să ştii despre asta?

— Ştiu multe lucruri despre Ludlowe, multe lucruri dezgustătoare. Se opri şi respiră adânc. Gândeşte-te numai la ce ţi-a făcut ţie. Ar fi putut să ne scutească de această situaţie, dar a făcut ceva în acest sens?

— Mi-a... Mi-a spus că va face tot posibilul. Mi-a spus că mă pot baza pe el.

— Hmmm. Urmă o altă pauză în care ea îşi imagină că Highgate clătină din cap. Şi ai putut să te bazezi pe el?

— Nu prea am cum să-mi dau seama, nu-i aşa?

— Ce convenabil! Ţi-aş putea spune mai multe, dar îmi dau seama că nu mă vei asculte. Nu vei vrea să crezi adevărul.

El pronunţă fiecare cuvânt cu o finalitate tăioasă care îi tăie respiraţia şi îi făcu inima să-i stea în loc. Simţi un fior rece în stomac, ca o presimţire rău-prevestitoare. Slavă Domnului că doar ciugulise în timpul cinei. Ştia ceva îngrozitor despre Ludlowe. Nu. Alungă gândul. Nu era pregătită să admită că îşi irosise ultimii cinci ani pe o fantezie nerealistă. Dacă renunţa la Ludlowe, trebuia să accepte că avea să îşi petreacă restul vieţii ca fată bătrână, ştearsă şi uitată de lume, aşa cum îi amintea deseori mama ei.

Ea strânse cartea la piept.

— Aş prefera să nu aud acum ce-ai de spus, dacă nu te superi, spuse ea pe un ton teribil de şovăitor.

— Atunci mă crezi pe cuvânt? spuse el pe un ton mai blând, care o înconjură ca o pătură moale.

Îi veni în minte imaginea vie a unui foc cald care pâlpâie într-o noapte rece, iar ea stând întinsă pe un divan, cu capul pe o pereche de coapse masculine, ascultând poezii recitate de vocea aceea. Aproape că îi simţea degetele mângâindu-i părul.

Nu! Nu avea de ce să şi-l imagineze în astfel de ipostaze, mai ales că fantezia putea deveni realitate. Trebuia doar să nu anuleze logodna. Dar nu ştia nimic despre el. Oare în ultimii cinci ani nu învăţase cât de zadarnic era să trăiască într-o lume plăsmuită?

Clătină din cap şi strânse mai tare romanul.

— Ce ai acolo? întrebă el. Probabil că îi desluşise mişcarea. În lumina scăzută.

Îi întinse cartea pe care o folosise ca un scut fără să spună ceva. El se duse spre fereastră şi, dintr-o umbră, deveni carne şi oase în lumina slabă a lunii.

— Ce e? Nu reuşesc să citesc titlul.

Ea înghiţi în sec.

— Raţiune şi simţire.

— Ar fi bine dacă ai aprecia mai mult raţiunea decât simţirea.

— Ce ştii tu despre asta?

— Poate că mai mult decât îţi dai seama.

Cuvintele lui păreau fireşti, dar tonul îi era plin de înţeles, de parcă ar fi făcut aluzie la o complicaţie emoţională din trecut.

— Acesta e răspunsul dumitale? Să te bazezi doar pe raţiune? Doar pe o logică rece care să-ţi guverneze întreaga viaţă?

— Nu aşa a făcut şi Elinor Dashwood? Şi, dacă tot

veni vorba, Ludlowe îmi aminteşte de Lucy Steele, chiar dacă nu urmăreşte să câştige o avere, ci doar respectabilitate.

Îi privi profilul. I se păru mai blând în lumina lunii, care îi atenua până şi cicatricea.

— Citeşti romane?

— Consider că trebuie să verific un lucru, înainte să îl consider o frivolitate feminină.

— Ai mai citit şi alte lucrări de genul acesta? Mi-a plăcut foarte mult *Mândrie şi prejudecată.*

— Mă tem că n-am avut această plăcere.

Ea se întoarse la rafturi, altădată pline cu rânduri-rânduri de cărţi cu coperte de piele, ca nişte soldaţi. Reuşi să găsească în întuneric o altă carte uzată.

— Cred că ar trebui să încerci. S-ar putea chiar să o recunoşti pe sora dumitale în Lady Catherine. Îi întinse romanul, dar apoi ezită. Asta dacă nu cumva ai ajuns la concluzia că astfel de ocupaţii sunt într-adevăr frivole.

El zâmbi.

— Să nu se spună vreodată despre mine că n-am acceptat o provocare. Luă cartea, atingându-i mâna în timpul schimbului. Am putea să discutăm despre ea după ce o citesc.

Ea îşi trase mâna.

— Dacă nu o vei considera prea frivolă.

— Domnişoară St. Claire, nu am spus niciodată că cealaltă ar fi o frivolitate. În caz că ai ajuns la această concluzie, te-ai înşelat. Şi acum, dacă vrem să nu ajungem într-o situaţie şi mai complicată, ar trebui să ne întoarcem la ceilalţi, oricât de mult ne-ar displăcea acest lucru. Plec eu primul. Urmează-mă după câteva minute.

Se înclină rapid, apoi se răsuci şi ieşi din bibliotecă, lăsând-o pe Sophia singură cu gândurile ei. Se înfioră pentru a treia oară. Cum de reuşise ea să îl provoace pe bărbatul acela?

*

— Domnişoară Julia, aş dori să vorbesc cu dumneata.

Julia se întoarse şi privi scurt spre salon, unde le văzu pe mama ei şi pe Lady Wexford deja aşezate, străduindu-se să se ignore reciproc. Slavă Domnului. Niciuna din ele nu auzise cererea pe care Ludlowe i-o adresase în şoaptă.

Tăcerea care plutea în încăpere era atât de asurzitoare, încât aproape că o atrăgea ideea de a conversa cu Ludlowe. Aproape.

Se întoarse din nou spre el.

— Nu ai de gând să bei vin de Porto cu domnii?

El zâmbi larg.

— Highgate a dispărut pe undeva pe aici, iar prietenului tău, Revelstoke, nu pare să-i pese prea mult de compania mea.

Julia îl privi tăios. Cum se făcea că îşi dădea seama că Benedict nu îl place, dar nu reuşea să priceapă că ea nu era interesată de el? Dacă tot veni vorba, ar fi trebuit să observe de mult afecţiunea pe care o nutrea Sophia faţă de el.

— Atunci, poate ai vrea să ni te alături în salon?

— De fapt, speram să vorbesc cu dumneata în particular.

Julia se gândi la situaţia neplăcută în care se afla sora ei şi miji ochii. Sophia îi spusese că Ludlowe fusese de faţă în noaptea aceea. Dacă Ludlowe se gândea să o cucerească punând-o într-o situaţie compromiţătoare, mai bine şi-ar fi schimbat planul.

— Abia ne cunoaştem, domnule. Ce ai avea să îmi spui şi nu poate fi spus de faţă cu mama şi cu Lady Wexford?

El îşi puse mâna pe antebraţul ei.

— Ar dura doar o clipă.
Ea ridică o sprânceană şi se trase în spate.
— Atunci, indiferent despre ce este vorba, îmi poţi spune foarte bine şi aici.
— Te rog, îmi dau seama că este foarte neobişnuit, dar este o chestiune foarte urgentă.
— Foarte urgentă? întrebă ea şi făcu un semn expeditiv cu mâna, un gest aproape nepoliticos. Nu că i-ar fi păsat, atâta timp cât omul pricepea că nu era interesată de atenţiile lui. Înainte de balul Posselthwaite, abia de mi-ai adresat două cuvinte în toată viaţa dumitale. Nu îmi dau seama ce s-a schimbat de-atunci, de tot apari în calea mea.
— Sincer vorbind, statutul meu. Asta s-a schimbat.
— Ah, da, titlul de conte. Ai primit vreo veste de la Lordul Cancelar?
El clătină din cap.
— E mult prea devreme. Aşa cum a remarcat şi prietenul dumitale Revelstoke seara trecută, cu atâta nerăbdare, se pune şi problema văduvei.
Julia îl privi cu atenţie. Chiar dacă expresia i se schimbase aproape insesizabil, vocea lui căpătase o nuanţă tăioasă când îl menţionase pe Benedict.
— Tot nu înţeleg cum mă priveşte asta pe mine.
— Draga mea, te priveşte întru totul. În calitate de lord de Clivesden, voi avea responsabilitatea de a asigura moştenitori. Voi avea nevoie de o contesă.
Chiar dacă se aşteptase la asta, i se puse un nod în stomac. A doua porţie de desert cu frişcă pe care o servise ameninţa să îşi facă apariţia pe fracul impecabil şi vesta brodată ale lui Ludlowe. Dar aia chiar că ar fi fost nepoliticos din partea ei.
Chiar dacă nu-i păsa prea tare de Ludlowe, îi era milă de valetul lui, aşa că înghiţi în sec.
— Sunt sigură că orice tânără care şi-a făcut debutul în sezonul acesta ţi-ar putea îndeplini cerinţele. De fapt,

chiar sora mea…

— E deja logodită. Oricum, m-am hotărât deja.

— Şi domnişoara cu pricina? îl îmboldi Julia fără să vrea. Va avea vreun cuvânt de spus în ceea ce priveşte această chestiune?

— Asta vreau să îmi dau seama.

Ea se prinse de corsaj.

— Doar nu vrei să…

El îşi înălţă capul.

— De ce nu? Provii dintr-o familie bună.

— Nu chiar atât de bună, interveni ea.

El tuşi scurt.

— Îndeajuns de bună. Ai o reputaţie nepătată. Recunoaşte, este o uniune grozavă.

Pentru ea, da, şi trebuia să se gândească şi la finanţele familiei. Dacă mama ei insista să o împingă înspre Ludlowe, probabil că avea şi banii care veneau cu titlul. Dar de ce trebuia să fie ea responsabilă pentru datoriile de la jocurile de noroc ale tatălui ei? Nu ea stătea în fiecare seară la mesele de joc, pariind bani pe care nu îi avea.

Iar Ludlowe era atât de îngâmfat, încât avea pretenţia să-i cadă pur şi simplu în braţe! Respiră adânc şi se rugă ca el să pună îmbujorarea din obrajii ei pe seama unei sfieli feciorelnice.

— Mă tem că trebuie să refuz. Nu simt nimic pentru dumneata.

El râse, chiar râse, iar ea aruncă încă o privire înspre salon.

Chiar nu voia ca mama ei să intervină. Din fericire pentru ea, dar probabil din nefericire pentru mama ei, cele două doamne începuseră din nou să converseze. Din câte se părea, reluaseră discuţia din timpul cinei. Lady Wexford se aplecă, destul de roşie la faţă, şi spintecă aerul cu degetul, punând punctul pe i.

— Dumneata, domnişoară Julia? răspunse Ludlowe, atrăgându-i din nou atenţia asupra chestiunii pe care o discutau ei doi. Te temi că nu simţi nimic pentru mine?

— Mereu am sperat să mă căsătoresc din dragoste, minţi ea.

Ochii lui licăriră, iar el ridică sceptic dintr-o sprânceană.

— Să te căsătoreşti din dragoste? Sunt sigur că ai avut multe oportunităţi în acest sens până acum. Cum ar fi baronetul acela care te-a cerut cu doi ani în urmă. Cum îl chema?

— Brocklehurst, răspunse ea mecanic.

— Da, tipul ăla, Brocklehurst. Era topit după dumneata.

Tocmai de aceea îi refuzase curtarea.

— Nu ştiam că îmi urmăreşti faptele atât de îndeaproape.

— O, la vremea aceea cu siguranţă nu o făceam, dar mai aude omul nişte lucruri.

Ea îşi luă mâna de la gât şi o ascunse în fuste, ca să îi acopere tremurul. Să vorbească pe un ton calm deveni un real efort pentru ea.

— Ce fel de lucruri?

— Doar că anumite femei au tendinţa să-şi păzească inimile şi să nu şi le deschidă în faţa oricui. Iar dumneata, draga mea, le întreci pe toate.

— Şi bărbaţii acuză doamnele de bârfă, spuse ea încet. La urma urmei, domnişoarele bine crescute nu ţipă. Şi bănuiesc că te consideri un bărbat potrivit să câştige un premiu atât de lăudat.

El râse din nou zgomotos.

— Inima dumitale nu mă interesează câtuşi de puţin.

Juliei i se făcu silă de cuvintele lui care îi provocau chiar mai multă repulsie decât atingerea lui.

— Poţi sta liniştit, întrucât eşti ferit de pericolul

oricărui sentiment din partea ei.

Se îndreptă de spate şi făcu un pas înspre salon. El o prinse de încheietura mâinii.

— Nu înţelegi? Tocmai de aceea ai fi mireasa perfectă pentru unul ca mine.

Ea îi aruncă o privire urâtă.

— Dă-mi drumul, domnule. Nu vreau să mă atingi, aşa cum nu vreau nici să mă curtezi.

— Dar…

— Ai auzit-o pe doamnă. Ia-ţi mâna de pe ea.

Julia respiră uşurată când Benedict păşi între ei, cu spatele drept. Adoptase tonul acela oficial pe care şi-l perfecţionase în cadrul cavaleriei.

Ludlowe pricepu numaidecât aluzia.

— Sper că te vei gândi aşa cum se cuvine la ce ţi-am spus în seara asta.

Ea îşi înclină capul.

— Stai liniştit, te rog. Deja m-am gândit la propunerea dumitale exact cât merita să o fac. Şi acum, dacă îmi permiţi, nu mă simt deloc bine.

Julia se îndepărtă, şi Ludlowe o porni după ea, dar se dădu numaidecât înapoi, când îl văzu pe Benedict, cu maxilarul încleştat, de parcă ar fi fost din granit, înaintând spre el. Julia se îndreptă spre scări, cu intenţia de a se retrage pentru seara aceea. La jumătatea drumului, auzi bufnituri de cizme, coborând scările spre parter. După care îl auzi pe Ludlowe în foaier mormăindu-i unui lacheu să-i cheme trăsura.

— Domnişoară Julia, aşteaptă.

Se întoarse când îl auzi pe Benedict. Acesta stătea la baza scării spiralate, cu o mână pe stâlpul central şi cu o expresie indescifrabilă.

— Bineînţeles, spuse ea încet. Nu voiam să fiu atât de nepoliticoasă, dar Ludlowe este de-a dreptul insuportabil. Trebuie să îţi mulţumesc.

Sub ei se auzi uşa de la intrare închizându-se. Julia se simţi uşurată.

— Prostii.

Nu se mişcă deloc, privind-o doar în ochi, ţinând-o captivă, dar ea avea impresia că îi poruncea fără cuvinte. Îi poruncea să coboare înapoi scările şi să stea în faţa lui.

Se prinse de balustrada de mahon, dorindu-şi doar să se retragă în odaia ei şi să uite toate lucrurile urâcioase pe care i le spusese Ludlowe. Tocmai îi propusese tipul de căsătorie pe care şi-l dorise întotdeauna, doar că i-o spusese într-un mod care îi întorsese stomacul pe dos.

Iar acum Benedict o obliga să rămână.

După încă o clipă de ezitare, el urcă treptele. Julia aruncă o privire cu coada ochiului spre salon. Dacă mama ei ar fi văzut…

— Ce este? întrebă ea, încet.

El mai urcă un rând de trepte, cât să ajungă la acelaşi nivel ca ea.

— Am auzit o parte din ce ţi-a spus.

Ea strânse dureros de tare balustrada.

— Prefer să nu discut despre asta.

El urcă pe aceeaşi treaptă ca ea, obligând-o să-şi ridice privirea spre el.

— Vreau să ştiu tot ce ţi-a spus.

Nu i se adresase niciodată pe un astfel de ton, la fel ca acela pe care îl folosise mai înainte ca să scape de Ludlowe. Era tonul lui de căpitan, ce deborda de autoritate.

Înghiţi în sec, încercând să scape de uscăciunea din gâtlej.

— Nu aş putea să repet ce-a spus. Şi-aşa a fost destul de dezgustător că a trebuit să-l ascult.

Se întinse spre ea, ezitând puţin înainte să îşi pună mâna peste a ei. Juliei i se tăie respiraţia când o atinse. O mai atinsese de multe ori şi în trecut. De ce oare îi

conştientiza mai mult atingerea acum?

— Tocmai de aceea vreau să ştiu ce-a spus. Dacă te dezonorează cumva, jur pe Dumnezeu că îl provoc la duel.

Inima parcă i se opri.

— Of, te rog să nu o faci.

El vru să-i răspundă, dar fu întrerupt de voci ascuţite care răsunară în salon.

— Voi fi foarte uşurată când se va termina toată harababura asta, spuse Lady Wexford pe un ton care răsună în întregul hol.

Se auzi sunetul unor paşi grei care vestea iminenta ei apariţie.

Mama ei îi răspunse ceva tăios, dar Julia nu înţelese exact ce, întrucât Benedict o apucă exact atunci de mână şi o trase în tăcere pe restul de trepte rămase până sus. Când ajunseră pe coridorul de la etaj, intrară pe prima uşă de pe stânga.

Biroul tatălui ei era cufundat în întuneric. Benedict închise uşa până se lăsă un întuneric aproape totul, brăzdat doar de o dâră de lumină care venea de pe hol.

— *Ce* faci? şopti Julia.

— Mă asigur că putem vorbi puţin fără să fim întrerupţi.

După direcţia din care se auzea vocea lui, îşi dădu seama că stătea în faţa ei. Covorul Axminster gros îi înăbuşea zgomotul paşilor. Nu îl putea vedea, dar îi simţea prezenţa la doar câţiva centimetri, ca o forţă tangibilă.

— Vrei să fim descoperiţi?

— Slabe şanse. Mi-am luat deja rămas-bun de la tatăl tău. M-am gândit că ar fi mai prudent să nu trec prin salon.

Julia însă se gândea doar la situaţia surorii ei. Poate că mama ei nu era de acord cu Revelstoke, dar s-ar fi folosit cumva de situaţie ca scuză să o împingă spre Ludlowe.

— Ce-ar face mama dacă ne găseşte aici?

— Nu pot decât să sper.

Ea înlemni. Îi răspunsese pe un ton destul de vesel, dar erau prieteni de foarte mult timp, aşa că se familiarizase cu fiecare nuanţă a felului lui de-a vorbi. Tonul pe care îl folosise acum îi aminti de valsul pe care îl dansaseră împreună, când îl acuzase că îşi exersa flirtul pe ea. Acum căzu pe gânduri. Oare atunci exersase flirtul sau chiar flirtase?

Cu ea.

— Zău aşa, adăugă el când văzu că ea nu-i răspunde. Ai fi mai fericită cu mine decât cu Ludlowe.

— Mama ar găsi o modalitate să te scape din încurcătură. Preferă să mă curteze Ludlowe.

— Ba pe naiba!

Ea nici măcar nu tresări când îl auzi. Se obişnuise cu limbajul lui. Îl invidia pentru libertatea pe care o avea în a se exprima astfel.

— Ştii că va fi conte.

— În timp ce eu sunt doar al doilea fiu, fără prea mulţi bani.

Amărăciunea intensă din tonul lui o înfioră mai mult ca vulgaritatea lui. Nu îl mai auzise niciodată exprimându-şi sarcasmul pentru că se născuse al doilea.

— Nu trebuie să te sacrifici de dragul meu. Sunt perfect capabilă să-l refuz pe Ludlowe până renunţă singur. Am destulă experienţă în acest sens. Deşi… îşi muşcă buza preţ de o clipă, după care adăugă: Poate că dacă aş fi avut mai puţină experienţă…

El trase aer în piept cu un şuierat răsunător.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, de fapt. Mi-am amintit o remarcă pe care a făcut-o Ludlowe.

Se pare că nu ar fi trebuit să spună asta. El o strânse puternic de cot.

— Ce remarcă?

Tonul lui nu lăsa loc de discuţii. Fir-ar să fie! Voia să uite ce-i spusese Ludlowe, nu să îi supună cuvintele cercetării atente a lui Benedict.

— S-ar părea că am o oarecare reputaţie.

El o strânse mai tare.

— Cum îndrăzneşte să te acuze, când reputaţia ta e impecabilă?

— Mai puţin când mă târăşti în camere întunecoase pentru un *tete-á-tete.*

El o eliberă, şi Julia simţi un val de aer rece când se îndepărtă de ea. Îi auzi paşii îndreptându-se spre colţul îndepărtat al încăperii.

— E cu totul altceva. Pentru numele lui Dumnezeu, *chiar că* îl voi provoca la duel.

— Ba nu vei face aşa ceva. Nu-mi pasă de Ludlowe, şi pur şi simplu nu e ceva atât de important încât să îţi rişti viaţa pentru adevăr.

Îi auzi paşii ca o şoaptă şi îşi dădu seama că se întorsese lângă ea. Îi simţi prezenţa deasupra ei.

— Ce ţi-a spus mai exact?

— Pur şi simplu mi-a atras atenţia că i-am refuzat pe toţi cei care m-au cerut în căsătorie. Nu îl poţi provoca la duel pentru asta.

— Atunci, ce-a spus de te-ai supărat atât de tare?

— Se pare că, din pricină că am refuzat atât de mulţi peţitori, sunt considerată o persoană rece.

— Aşa a spus?

Julia auzi foşnet de material. Şi-l imagină pe Benedict trecându-şi mâna prin păr şi fracul lui mişcându-se. Ba nu, pentru că auzi iar zgomot de paşi. Se îndepărta de ea, înspre uşă.

— Trebuie să iau legătura cu Upperton, adăugă el. Va fi de acord să îmi fie secund.

Îşi aduse aminte de ceva: pe când avea nouă ani, alunecase pe o piatră. Pentru o clipă se simţise uşoară ca

fulgul, după care urmase un pleoscăit pe cinste. Benedict, alb ca varul, ezitase doar o clipă, după care sărise după ea. Se scufundase de două ori în apa întunecată, înainte să-l tragă ea afară. Cât de puţin se schimbase! Şi acum făcea din ţânţar armăsar.

— Benedict!

El se opri brusc când se auzi strigat pe numele mic. Julia simţi schimbarea din energia lui: înlemnise locului. Se părea că şi ea putea vorbi pe un ton de căpitan.

— Nu mi-a spus aşa ceva, cel puţin nu în atât de multe cuvinte. Am priceput eu aluzia. Oricum, se pare că a hotărât că tocmai de aceea sunt mireasa ideală pentru el.

— Mireasa ideală? spuse el dezgustat. Cine şi-ar dori o astfel de căsătorie?

Julia respiră adânc. Nu îşi imaginase niciodată că avea să recunoască aşa ceva în faţa unui bărbat, chiar dacă îl cunoştea de-o viaţă.

— Eu.

Urmară o secundă sau două de tăcere.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba vorbesc cât se poate de serios. Am văzut-o pe sora mea ofilindu-se ani de-a rândul din pricina unui sentiment care ar fi trebuit să o facă fericită. În schimb, i-a adus doar suferinţă. De ce mi-aş deschide inima în faţa unui astfel de sentiment?

Îi veni în minte o imagine pe care o suprimase cu mult timp în urmă şi se cutremură. *Nu.* Închise ochii şi alungă gândul. *Nu* avea să se gândească la ziua aceea, chiar dacă avea de-a face cu refuzul ei de a se îndrăgosti mai mult decât cu orice ar fi făcut Sophia.

— Nu crezi că merită să rişti? Se apropiase tiptil de ea. Îi auzi vocea răsunătoare la doar câţiva centimetri depărtare de urechea ei, dar nu pe tonul lui de căpitan, ci pe unul jos, şi catifelat, şi ispititor, care o răvăşi pe dinăuntru – oh, Doamne – de parcă ar fi înghiţit lavă

fierbinte. Dacă sentimentele ţi-ar fi împărtăşite…

— Nu am ce să împărtăşesc, zise ea şi râse uşor.

Preţ de o clipă, în tăcerea din încăpere se auzi doar respiraţia lui, superficială, aspră şi agitată.

— Tu? Nu ai ce împărtăşi? Nu te cred! Îmi amintesc bine cum te căţărai în copaci ca să pui puişori de pasăre înapoi în cuiburile lor.

Ar fi trebuit să râdă de amintirea aceea. În schimb, se înfioră când îşi dădu seama de convingerea din tonul lui.

— N-ai decât să crezi ce vrei. Doar eu ştiu ce se ascunde cu adevărat în sufletul meu.

— Nu sunt convins că aşa e. Îşi plimbă degetele tremurânde pe gâtul ei. Drept răspuns, inima ei începu să bată nebuneşte, iar ea icni, şuierând puternic în întuneric. Nu poţi să stai pur şi simplu acolo şi să-mi spui că nu simţi nimic, adăugă el.

O, cu siguranţă că simţea – prea mult chiar, iar senzaţia era prea ispititoare.

— Nu mă poţi convinge că ai fi dispusă să intri într-o căsătorie fără să nutreşti vreun sentiment duios.

Ea se întinse spre el, sperând să-l împace, dar îşi strânse numaidecât pumnul. Mai bine să nu îl atingă, ţinând cont de dispoziţia lui.

— Nu aş fi prima care face asta. Mama ei, de exemplu, se gândi ea, făcuse o astfel de înţelegere. Nu voi fi nici prima, nici ultima, adăugă ea.

— Atunci ai pierde ce e mai frumos în viaţă.

— Şi m-aş scuti de multă durere pe care aş simţi-o când s-ar prăbuşi totul.

— Pentru unele lucruri merită să suferi. Şi cu siguranţă merită să îţi asumi riscuri.

Din pricina întunericului, nu observă mişcarea, dar emoţia care pulsa dinspre el îi ascuţi restul simţurilor. Singurul avertisment de care avu parte fu foşnetul de material. Înainte ca mintea ei să poată procesa

semnificaţia acelui sunet, el o apucă de umeri şi o sărută apăsat.

Capitolul 9

În clipa în care buzele li se atinseră, Julia se crispă, iar Benedict se pregăti să fie pălmuit. Să fie pălmuit sau lovit cu genunchiul în vintre. Le merita pe ambele pentru felul în care o asalta.

Nu se întâmplă aşa.

În schimb, ea scânci, sunetul acela tânguitor fiind mai răsunător ca o palmă usturătoare. Atunci o sărută mai uşor, vrând să o facă să se relaxeze. Voia ca ea să-i răspundă.

Ba nu, avea nevoie ca ea să-i răspundă.

Trupul lui avea nevoie cu disperare de capitularea ei, aşa cum plămânii lui aveau nevoie cu disperare de aer. Îşi mişcă gura peste a ei, tachinând-o, ispitind-o, până când ea răsuflă şi oftă lung. El profită de faptul că îşi desfăcuse buzele şi gustă cu limba moliciunea lor îmbătătoare.

— Ah!

Şoapta aceea de uimire îi provocă un fior de căldură în vintre, iar el îi cuprinse ceafa cu palma, ca să o ţină nemişcată. Îşi mai apăsă o dată buzele pe ale ei şi o simţi răspunzând la rândul ei, ezitant. Julia îşi puse mâinile pe umerii lui şi le vârî în haina lui de lână, agăţându-se de el.

Da.

O cuprinse cu celălalt braţ de după mijloc şi o trase spre el, savurând senzaţia trupului ei lipit de al lui. Sânii ei frumoşi, legănatul şoldurilor ei, coapsele ei suple. Ea se clătină şi se lăsă îmbrăţişată, iar el o sărută şi mai profund.

Se simţi învăluit de un sentiment de triumf când ea îşi împleti limba cu a lui. Scoase un mârâit jos şi profită de situaţie. Reacţia ei involuntară, alimentată de pasiunea ei tot mai intensă, îl aţâţa mai mult ca mângâierea unei

curtezane experimentate.

Pentru că era vorba de Julia, de Julia a lui, şi nu mai putea nega sentimentele pe care le nutrea faţă de ea. O trase şi mai aproape de el, cerându-i să-i răspundă şi mai intens. Avea nevoie de mai mult, să guste din ea, să-i simtă parfumul de iasomie cum îi înconjoară pe amândoi. Ea îşi încâlci degetele în părul lui şi îi răspunse la sărut.

Apoi, fără cel mai mic avertisment, se smulse din sărutul lui, îşi puse palmele pe pieptul lui şi îl împinse. Benedict înlemni şi, preţ de o clipă îndelungată, în încăpere se auziră doar respiraţiile lor greoaie.

— Asta nu trebuie să se mai repete, rosti ea cu atâta hotărâre, de parcă ar fi strigat cuvintele.

Un moment, Benedict rămase în stare de şoc, parcă îngheţat. După care înaintă, cu intenţia de a o prinde din nou şi de a-i demonstra că spusese o minciună. Acum că o sărutase o dată, nici prin gând nu-i trecea să lase ca asta să fie o întâmplare unică. Se gândea că Julia tocmai le detronase pe toate celelalte femei din punctul lui de vedere.

Cumva, în întuneric, ea reuşi să-i scape, aşa că el se mulţumi să-i răspundă verbal.

— De ce nu? Nu cred că nu ţi-a plăcut.

— Nu se poate repeta, niciodată, spuse ea şi vocea îi tremură într-un mod straniu la sfârşitul frazei.

Părea pe punctul de-a izbucni în lacrimi, iar el îşi dori doar să o strângă din nou în braţe şi să o aline.

— Îmi cer iertare dacă te-am rănit la început.

— Nu m-ai rănit, nu la început şi nu aşa cum crezi tu.

El îşi înăbuşi o înjurătură la adresa întunericului din încăpere. Dacă ar fi reuşit să-i vadă expresia, ar fi ştiut mai bine ce să-i răspundă.

— Dar te-am rănit.

— Mai degrabă m-ai trădat, spuse ea înăbuşit.

Şi-o imagină vorbind cu capul plecat, cu mâna pe

maxilar.

— Te-am trădat? Nu crezi că exagerezi puţin?

— Nu, chiar deloc. Se presupunea că eram prieteni, rosti ea cu o voce tot mai puternică, până atinse un ton acuzator, rece şi dur. Se presupunea că eşti singurul bărbat de care pot fi sigură că atunci când mă invită la dans nu trebuie să-mi fac griji că va face ceva necuvenit. Întotdeauna m-am putut baza pe tine în sensul acesta, iar acum ai stricat totul.

Ea se răsuci, iar el o auzi îndreptându-se spre uşă.

Începu să se înfurie şi scrâşni din dinţi, ca şi când asta i-ar fi curmat izbucnirea.

— Ţi-am stricat doar iluziile.

Ea înlemni în pragul uşii, silueta rigidă conturându-se în lumina slabă care venea de pe coridor.

Din doi paşi, Benedict ajunse lângă uşă.

— Preferi să te prefaci că nu nutreşti niciun sentiment, că nu ai ce oferi unui bărbat. Şi acum, că ţi-am dovedit că te înşeli, nu poţi îndura adevărul.

— Nu am văzut niciodată ca un astfel de sentiment să ducă la fericire. Noapte bună, Lord Benedict.

El îşi trânti palma pe uşă, care se închise cu zgomot.

— Ce-ai făcut? spuse ea cu o voce joasă, neputând însă să ascundă tremurul din ea. Trase zadarnic de uşă. Tu chiar *vrei* să fim prinşi?

— Nu-mi pasă dacă suntem prinşi. Vreau o explicaţie. Se lăsă cu toată greutatea pe uşa din stejar. Nu plecăm de aici până nu îmi explici.

— Ce vrei să ştii? întrebă ea tăios, de parcă ar fi vorbit cu maxilarul încleştat.

— E foarte simplu. Aş vrea să ştiu de ce eşti atât de dispusă să te mulţumeşti cu… o idee atât de sterilă despre căsnicie.

— Prefer să o consider raţională.

Deoarece închisese uşa, încăperea se cufundase din

nou într-un întuneric beznă, ceea ce îi ascunsese din nou expresia, dar Benedict şi-o imagină ţinându-şi bărbia sus. Sfidătoare, ca întotdeauna, aşa cum fusese şi în copilărie când, într-o zi, pe când erau lângă heleşteu, guvernanta ei o certase pentru că îşi udase şi îşi murdărise rochia. Pe atunci nu fusese atât de preocupată de cele raţionale.

— Atunci, de ce spui că nu ai văzut niciodată ca dragostea să ducă la fericire?

— Te-ai uitat vreodată la perechile din jurul nostru? zise ea şi pufni. De exemplu, sora mea. Nu a avut decât de suferit din pricina sentimentelor ei.

El îşi încrucişă braţele.

— Aşa zici tu. Nu cred că se rezumă doar la atât.

— Nu uita de mama mea. Trebuia să se mărite cu contele de Cheltenham, doar că acesta a abandonat-o şi a trebuit să se mulţumească cu tatăl meu.

Nu că ar fi ajutat-o prea mult dacă s-ar fi căsătorit cu el. Cheltenham se însurase, făcuse o fiică şi dăduse colţul în scurtă vreme, titlul şi avuţia lui trecând ca moştenire unei alte ramuri a familiei.

El îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Oare starea căsniciei alor tăi nu ar trebui să fie un argument împotriva unui astfel de aranjament raţional?

— Dar mama a pretins mereu că şi-a iubit contele, spuse ea pe un ton disperat.

În cazul în care doamna St. Claire iubise vreodată ceva la contele ei, atunci fusese vorba de titlul lui.

El îşi ridică un colţ al gurii. În întuneric nu avea de ce să îşi ascundă expresia.

— Să spunem că te cred. Durerea surorii şi a mamei tale se datorează faptului că sentimentele nu le-au fost împărtăşite, în schimb tu…

Nu mai spuse nimic. Cuvintele se amestecară cu emoţiile care îl rodeau pe dinăuntru, dar încă nu era pregătit să le spună cu voce tare, aşa cum nici ea nu era

pregătită să le asculte.

— Benedict, eu… Te rog să nu-mi ceri prea multe.

— Nu se rezumă doar la Sophia şi la mama ta, nu-i aşa?

În timp ce-i aştepta răspunsul, în încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de respiraţia ei, tăcere care deveni tot mai apăsătoare, până dispărură toate sunetele din restul casei.

În cele din urmă, nemaisuportând, începu să o caute pipăind în întuneric. Îi găsi mâna, şi degetele li se întrepătrunseră, dar ea nu îşi trase mâna.

— Spune-mi cine te-a rănit.

— Nu m-a rănit nimeni. Nu aşa cum crezi tu. Se opri şi îl strânse mai tare de mână. Îţi aminteşti de guvernanta noastră?

Îşi amintea vag de ea, ca de un personaj hazliu, ţinta farselor lor, a păcălelilor lor.

— Domnişoara Misery[2]?

— Domnişoara *Mallory,* îl corectă ea surprinzător de vehement.

— Ce-are ea a face cu toate astea?

— Şi-a permis să se îndrăgostească, spuse ea pe un ton sec. Eu şi Sophia nu ar fi trebuit să ştim, dar am prins-o. Mereu se îmbujora şi se agita pe lângă Smithers.

— Smithers?

— Unul dintre lachei, îi explică ea. Sophia i-a văzut sărutându-se.

— A fost concediată din pricina asta?

— Nu. Julia oftă. Nu i-am spus niciodată mamei. Chiar şi atunci ştiam că n-ar fi înţeles. Domnişoara Mallory provenea dintr-o familie bună. Un lacheu era mult mai prejos de ea.

— Doar nu s-a căsătorit cu el.

Julia clătină din cap, o mişcare pe care el nu o văzu,

2 Domnişoara Nefericire

ci mai mult o simţi din pricină că se ţineau de mână.

— Cred că, până la urmă, Smithers nu nutrea sentimente la fel de puternice pentru ea. A plecat de la noi în vara aceea ca să se însoare cu o fată dintr-un sat, iar domnişoara Mallory… Domnişoara Mallory… a…

— Ce?

— A luat prea mult laudanum.

El îşi puse mâna pe umărul ei, apoi şi-o trecu peste partea din spate a gâtului ei şi îi trase capul pe pieptul lui. Slavă Domnului că de data aceasta Julia nu se trase de la el. Sigur urma ceva şi mai rău. O simţea. Îşi apăsă buzele pe creştetul capului ei şi inspiră mirosul ei de iasomie.

— Erai atât de mică. Cum de-ai ştiut?

— Eu am găsit-o. M-am dus în odaia ei. Nici măcar nu-mi amintesc de ce. La început am crezut că doarme, numai că – Julia se cutremură în braţele lui – nu se mişca.

Lui Benedict i se frânse inima. Julia pesemne că fusese foarte mică pe atunci, iar el probabil că plecase deja la şcoală, voios nevoie mare, fără să ştie ce se întâmplase, şi când se întorsese în vacanţă, abia de îşi dăduse seama că fetele aveau o guvernantă nouă. Poate că ar fi putut să o aline dacă ar fi ştiut, aşa cum prezenţa ei îi mângâiase sufletul îndurerat după moartea părinţilor lui. Oare înainte de ziua aceea, în care fusese nevoită să se confrunte cu moartea, înţelesese măcar acest concept?

El se mişcă şi o trase mai aproape.

— Sophia… ştia? Ştie?

— Mama mi-a interzis să-i spun.

Era ciudat că o ascultase pe mama ei, mai ales la o vârstă la care a fi ascultătoare nu îi stătuse deloc în fire. Copilă fiind, probabil că bănuise că Sophia era mai fragilă când venea vorba de chestiuni sentimentale. Doar că asta însemna că Julia purtase singură povara descoperirii pe care o făcuse.

Nu putuse niciodată să împărtăşească altora ce

învăţase: că dragostea te putea împinge la extrem, că durerea ar fi putut deveni atât de insuportabilă, încât te-ar fi putut face să îţi curmi singur viaţa.

— I-ai spus cuiva despre asta?

— Mama nu mi-a dat voie să vorbesc despre asta, nici măcar cu ea. Ce-ar fi zis lumea dacă s-ar fi auzit că angajase o tânără atât de instabilă ca să aibă grijă de fiicele ei? Cum ne-ar fi afectat o astfel de educaţie abilitatea de a pune mâna pe soţi adecvaţi?

— La naiba cu soţii adecvaţi. Aveai nevoie să vorbeşti cu cineva despre asta, nu să o ţii în tine. Îşi plimbă vârfurile degetelor peste urechea ei, apoi pe marginea feţei. Nimeni nu ar trebui să poarte o astfel de povară de unul singur.

— Dar nu-ţi dai seama ce-a făcut doamna Mallory din pricina sentimentelor pe care le nutrea faţă de Smithers?

— Sentimente neîmpărtăşite, insistă el. Nu e totuna.

Ea se împinse din îmbrăţişarea lui, de lângă el.

— Nu-mi cere mai mult decât pot da. N-am văzut niciodată ca dragostea să ducă la fericire sau altceva asemănător. Aşa-numitele căsătorii din dragoste din cadrul societăţii se răcesc după câţiva ani. Ai văzut şi tu. Cum rămâne cu prinţul regent, forţat să se însoare cu o femeie pe care nu o suportă, când, după spusele tuturor, era îndrăgostit de doamna Fitzherbert? Şi nici măcar pasiunea aceea nu a durat.

— Înseamnă că nu a iubit-o cu adevărat.

— Nu sunt în stare să împărtăşesc un astfel de sentiment, insistă ea. Ţi-ai primit explicaţia, aşa că te implor să-mi dai drumul.

— Nu se termină aici, mârâi el.

— Ba mă tem că da. Apucă mânerul uşii şi trase de el. Noapte bună, milord.

Se îndepărtă cu paşi apăsaţi, închizând uşa în urma ei. Sunetul încuietorii îi răsună puternic în urechi, la fel şi

respingerea ei, fiecare cuvânt rece şi indiferent fiind ca un cui bătut în inima lui.

*

Julia îşi păstră calmul până ajunse în dormitorul pe care îl împărţea cu sora ei. Când fu înconjurată de lucrurile cunoscute ei – şi sigure pentru ea – se prăbuşi cu spatele de perete şi se lăsă în jos pe covorul gros. Îşi atinse buzele cu vârfurile degetelor.

Încă erau umflate, încă o gâdilau. Încă îi simţea braţele strângând-o puternic, şi pieptul tare pe sânii ei…

Îşi cuprinse obrajii cu mâinile reci. Ce avea să facă acum? Benedict o sărutase o singură dată şi întreaga ei lume se întorsese cu susul în jos. Îşi mişcase buzele atât de senzual peste ale ei. Atât de îmbietor. Şi mişcarea lină a limbii lui…

Uşa se deschise cu zgomot, iar Julia se chinui să se ridice în picioare. Prea târziu.

— Dumnezeule mare, ce spectacol în salon! spuse Sophia în timp ce intră parcă plutind în dormitor. Eram convinsă că mama şi Lady Wexford aveau să ajungă să se încaiere.

— Parcă te durea capul.

— Highgate m-a convins că ar fi mai prudent să fiu prezentă. Sophia o privi din cap până în picioare. Dar tu nu erai în salon. Ce căutai pe podea? Şi încă în rochia de seară?

— Nimic.

— Şi atunci de ce eşti atât de palidă? S-a întâmplat ceva.

Julia o privi cu atenţie pe sora ei. Era îmbujorată. Suspicios de îmbujorată.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Unde ai dispărut după cină?

— În bibliotecă. Nu cred că eşti prea şocată de asta. Vârful urechilor, uşor vizibile prin cârlionţii bălai, îi deveniră de aceeaşi culoare cu obrajii.

Julia ridică dintr-o sprânceană.

— În bibliotecă, zici? Şi ce anume din bibliotecă te face să roşeşti?

— Păi… Sophia îşi plecă privirea în pământ, ţinându-şi mâinile încrucişate în faţa ei. Se prea poate ca Highgate să fi reuşit să mă găsească.

Bineînţeles, după care o convinsese să se întoarcă la ceilalţi.

— N-ai învăţat nimic de la balul Posselthwaite?

De parcă ar fi avut vreun drept să îşi critice sora după ceea ce tocmai se întâmplase în biroul tatălui lor.

— Ce s-ar mai putea întâmpla? Şi-aşa suntem deja logodiţi.

— Dacă nu ai foarte mare grijă, nu vei mai putea anula logodna.

Sophia începu să se joace cu pandantivul de la gât, aşa cum făcea de obicei. Degetele începură să îi tremure uşor, făcându-i mâna să se zbată precum aripa unei păsări.

— Nu ne-a văzut nimeni.

— Nu va mai conta dacă v-a văzut sau nu cineva, la felul în care te porţi.

Încetă brusc să se joace cu pandantivul.

— Cum mă port?

— Tulburată. Nu te-am mai văzut atât de aiurită de când…

Julia tăcu din gură. Aproape că rostise numele lui Ludlowe, iar Sophia nu avea nevoie să i se aducă aminte de el.

Sophia se duse în garderobă şi se apucă să tragă de cârlionţi. Acele de păr începură să cadă în ploaie pe podea.

— Ce motiv aş avea să fiu agitată? Am purtat pur şi simplu o conversaţie şi i-am împrumutat un roman.

— Citeşte romane?

— Mi-a spus că i-a plăcut *Raţiune şi simţire.* Mi se pare foarte plăcut faptul că nu şi-a bătut imediat joc de el şi nu i s-a părut o nerozie de femei.

— Într-adevăr.

Sophia se răsuci spre sora ei, cu trăsăturile încordate.

— Să nu crezi că nu ştiu ce încerci să faci.

— Ce fac?

— Îmi distragi atenţia ca să eviţi întrebarea.

— Ah, da? Ce m-ai întrebat, de fapt?

— Ce căutai pe podea când am intrat în cameră?

Julia îşi concentră atenţia pe miniatura de pe masa din lemn de trandafir de lângă pat. Dintr-o ramă de aur bogat ornamentată, două fete, una cu păr bălai şi cealaltă cu păr de culoare mai închisă, se uitau cu seninătate la lume. Îşi amintea cum stătuse perfect nemişcată în timp ce artistul desenase pe caietul lui de schiţe. Pozase ore la rând, alături de Sophia, o sarcină dificilă pentru o copilă de unsprezece ani care ar fi preferat să cutreiere pădurile împreună cu Benedict. Dar asta se întâmplase înainte să i se fure inocenţa.

Îşi înăbuşi un fior când îşi aminti de mâna domnişoarei Mallory, nefiresc de rece şi rigidă sub degetele ei. Îşi dăduse încet seama ce se întâmplase, dar pe atunci avea doar unsprezece ani. Se spălase de nenumărate ori pe mână ca să îndepărteze senzaţia pe care i-o lăsase pielea aceea moartă.

— Mă gândeam.

— Serios, acum. Sophia veni lângă ea şi, cu o mână mult mai fermă, începu să-i scoată acele din păr. Încă eviţi întrebarea.

Julia icni.

— I-ai permis vreodată vreunui domn să te sărute?

Sophia tresări, înfigându-i o agrafă în cap Juliei.

— Bineînţeles că nu. Ţi-aş fi spus, şi ştii că i-aş permite unui singur bărbat astfel de libertăţi.

Se lăsă tăcerea, iar Julia strânse din buze. Sora ei nu o spusese, dar era conştientă de asta: că Ludlowe mai mult ca sigur nu avea să-i ceară niciodată Sophiei să îi permită să o sărute.

— Julia, întrebă Sophia, ca şi când nu avea să-i placă răspunsul, te-a sărutat cineva în seara asta?

— Benedict, şopti ea.

— Of, Julia, chiar *e* îndrăgostit de tine!

Se întoarse spre Sophia şi o văzu zâmbind cu gura până la urechi.

— Aş prefera să nu fie.

— De ce nu? Vă cunoaşteţi de-o veşnicie. Deja vă înţelegeţi foarte bine. Of, trebuie să-mi povesteşti cum a fost.

— Neaşteptat. Misterios, tulburător şi, cu toate acestea, ciudat de delicios.

Nu că avea să se repete. Nu că el avea să încerce din nou după ce îl respinsese într-un mod atât de rece. Dar categoric nu ar fi putut să acţioneze altfel. Cu siguranţă că o domnişoară bine-crescută nu ar fi cerut mai mult.

Nu că ar fi vrut mai mult. Of, nu.

Sophia o pocni în joacă peste braţ.

— Pfui, nu eşti deloc distractivă. Acum că eşti o femeie experimentată, ai putea măcar să-mi spui la ce să mă aştept.

Julia se trânti pe pat.

— Nu ştiu dacă aş putea să-ţi descriu. De ce nu-i ceri lui Highgate să te sărute? Atunci ai şti.

Sophia clătină din cap.

— Nu aş putea să-l trădez pe William în halul acesta.

Cuvintele se formară în mintea Juliei şi i se blocară în gât.

Cuvinte îngrozitoare şi crude: „Cum ai putea să-l

trădezi, când nici măcar nu s-a uitat cu adevărat la tine?” Pe scurt, adevărul.

Dar Sophia nu voia să audă adevărul. Nu voise niciodată.

Cu ochii mari, se uita la Julia, aşteptându-se să fie încurajată în fanteziile ei, dar, în seara asta, Julia nu reuşea să găsească în ea puterea de a o încuraja. Nu când venea vorba de Ludlowe şi nu după modul urâcios în care încercase să o ceară în căsătorie. Dar nu putea să-i spună Sophiei nici despre asta.

— Aşa este, bineînţeles că nu ai putea să-l trădezi pe William în halul acela, răspunse ea aproape monoton, ca un elev care recită o lecţie învăţată de mult pe de rost.

— Şi dacă te cere în căsătorie?

Simţi un junghi îngrozitor în stomac şi se uită din nou la Sophia.

— Cine?

— Benedict, gâsculiţo. Doar nu credeai că mă refeream la William, nu?

— Opreşte-te, te rog.

Sophia ridică din sprâncene.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mă pot mărita cu Benedict şi o ştii prea bine.

Sophia dădu din mână.

— Mama va trece peste faptul că nu are niciun titlu nobil.

Lipsa titlului nu o îngrijora câtuşi de puţin pe Julia, dar prefera să nu discute astfel de chestiuni cu sora ei. Era prea dureros pentru amândouă. Făcea parte dintr-un trecut pe care se chinuise din răsputeri să îl dea uitării. Şi acolo avea să rămână, bine îngropat.

— Nu sunt convinsă că o va face.

— Din câte ştie ea, am pus mâna pe un conte. E încântată până peste cap de asta. Poate că ar fi dispusă să treacă cu vederea treaba cu Benedict.

— Cât timp plănuieşti să aştepţi înainte să anulezi logodna? întrebă Julia, înghiţind în sec. Nu că ar conta prea mult. Nu m-a cerut.

Şi, cu voia lui Dumnezeu, nici nu avea să o facă.

*

Un lichid dens de culoarea chihlimbarului se legăna în pahar, cu mişcări hipnotice. Benedict dădu pe gât coniacul. Îl arse până în stomac şi, preţ de o clipă, murmurul conversaţiei din jurul lui se estompă. Era mult mai bine aşa. Alesese colţul acela de club deoarece prefera să evite obişnuitele observaţii insipide despre vreme şi dezbaterile politice interminabile. După încă o zi nereuşită de cercetat cai, un singur pahar nu era de ajuns.

Şi asta fără să ia în considerare dezastrul pe care îl provocase când o sărutase pe Julia. După trei zile, încă nu îşi putea şterge din minte imaginile acelea, sau cel puţin partea de dinainte să-l respingă. Ridică un deget şi chemă un lacheu. Avea nevoie de o sticlă întreagă ca să uite sărutul lor.

Căci, după ezitarea ei de la început, îi *răspunsese* la sărut preţ de câteva momente, mult prea scurte, dar îndeajuns cât să-i alimenteze imaginaţia pe timpul nopţii. Îndeajuns cât să şi-o imagineze răspunzând la atingeri mult mai intime decât cea dintre buzele lor. Aproape că simţea gustul sărat al pielii ei pe limbă.

Bătu cu degetele în masă. Unde era lacheul ăla?

— Sincer să fiu, ai devenit de-a dreptul mohorât în ultimele zile.

Încetă să mai bată cu degetele în masă. Upperton stătea de partea cealaltă, cu lavaliera într-o parte şi părul ciufulit, de parcă ar fi venit la club direct din patul amantei lui.

— Dacă mă întrebi pe mine, continuă el, ţi s-a vârât o

bucată bună de muselină pe sub piele.

Benedict îşi întinse palma de masă.

— Nu te-am întrebat nimic. Şi cum îndrăzneşti să o compari cu o bucată de muselină?

Upperton îşi trase un scaun şi se aşeză, încrucişându-şi braţele la piept şi întinzându-şi picioarele în faţă.

— Poate că dacă mi-ai spune cine este nu aş îndrăzni să o numesc aşa.

— Abia am început să beau. Ar trebui să fiu beat criţă ca să-ţi spun asta.

Lacheul apăru din nou, cu o sticlă plină de Hennessy şi un al doilea pahar, pe care Upperton îl revendică numaidecât.

— Ce zici dacă facem un joc din asta? Turnă două degete în fiecare pahar. O să numesc o domnişoară. Dacă mă înşel în privinţa identităţii ei, o să beau ce-i în pahar. Iar dacă ghicesc, bei tu. Cel care se îmbată turtă primul câştigă.

— Ce câştigă? Dacă nu e ceva util, cum ar fi o iapă de prăsilă, nu mă interesează. Mă descurc şi singur şi fără jocuri.

Ca să o demonstreze, Benedict dădu pe gât ce avea în pahar.

Upperton bătu cu degetele în paharul lui neatins.

— Îţi dai seama că mâine te vei trezi cu diavolul dansându-ţi pe cap şi tânjind după chestii scârboase la micul dejun, gen ficat şi scrumbii afumate?

— Măcar voi dormi.

Upperton ridică dintr-o sprânceană şi sorbi din băutură.

— E chiar atât de grav? Ce-ar fi să punem un pariu? Am dreptul la o singură încercare. Pe cinci sute de lire că ghicesc.

Benedict trânti paharul de masă, care pârâi în urma impactului.

— Un pariu? La naiba cu tine şi cu pariurile tale. De-aia am intrat în bucluc în primul rând.

Upperton îşi privi unghiile.

— Într-adevăr. Şi i-ai spus domnişoarei Julia ce simţi pentru ea?

Benedict rămase mut şi clipi doar surprins spre prietenul lui.

— Nu ştiu de ce eşti atât de şocat. Upperton se aplecă în faţă. Doar nu ai crezut că o puteai ascunde, nu-i aşa? La cum vă daţi în spectacol…

— În spectacol?

— Când te-am luat peste picior că ar trebui să încerci o relaţie cu ea. În timpul seratei muzicale. Doar nu ţi-ai pierdut minţile în aşa hal, încât să fi uitat deja episodul. Surorile mele afone? Nedreptăţindu-i îngrozitor pe Herr Mozart şi alţi câţiva compozitori?

Începu să fie iritat în toiul unei guri de coniac considerabile.

— Da, da. Ce-i cu ea?

— Bineînţeles că nu aveai cum să observi. Erai prea ocupat cu studiatul tapetului. Ai fi putut să frigi un ou pe faţa domnişoarei Julia, la cât era de roşie.

Benedict pipăi sticla de coniac.

— Eşti un adevărat poet. Ar trebui să-i dai lordului Byron câteva lecţii. Să-i arăţi cum se face.

— Ah, sarcasm. Ultimul refugiu al celui disperat. Văd că nu te chinui să negi. E mereu cu un pas în direcţia corectă.

— Ce vrei să spui cu asta, Upperton? înainte să cedez impulsului de-a descoperi ce culoare are părul tău dacă îţi răstorn sticla asta în cap.

— Nu ai comite sacrilegiul de-a irosi un coniac atât de bun.

Benedict strânse gâtul sticlei.

— Putem oricând să comandăm o altă sticlă.

— Bun, adăugă Upperton grăbit, ce vreau să spun? Cum să o zic cât mai delicat?

Benedict pufni.

— Tu ştii să fii delicat aşa cum ştiu surorile tale să cânte.

— De acord. Upperton îşi ridică paharul a salut. În cazul acesta, o să fiu direct. Nu erai singurul care nu se simţea confortabil din pricina tachinatului meu. Domnişoara Julia se simţea la fel de stânjenită. Părerea mea e că s-ar putea foarte bine să accepte să-i faci curte.

Benedict se aplecă în faţă.

— Pe asta cum ai vrea să pariezi?

— Să fiu al naibii!

— Ce-i?

— Dacă eşti atât de încrezător, ştiu că am pierdut din start. Ce s-a întâmplat?

Benedict îşi privi prietenul. Chiar dacă petrecuseră numeroase ore plăcute – Dumnezeu ştie că ambii suferiseră de dureri de cap după aceea – discutând despre femei, nu îi spusese niciodată ceva despre această femeie în particular. Refuza să o pună la acelaşi nivel cu dansatoare de operă, şi actriţe, şi genurile de femei pe care le frecventa Upperton. În mintea lui, Julia se diferenţia chiar şi de fiicele cu cea mai distinsă obârşie din înalta societate. Aşa fusese dintotdeauna şi aşa avea să fie mereu. Diferenţierea aceasta se schimbase doar după sărutul lor. Era de neimaginat să discute despre ea cu Upperton ca şi cum ar fi fost o cântăreaţă de operă după care tânjea.

Şi totuşi, coniacul îi pusese sângele în mişcare şi-i dezlegase limba.

— Am sărutat-o.

Upperton ridică din sprâncene până dispărură sub bretonul lui nepieptănat.

— Da? Şi?

— Nu a reacţionat aşa cum speram eu.

Upperton râse în hohote, ceea ce îl făcu pe un domn aflat la o masă sau două mai încolo să se uite urât la el.

— Te-a plesnit, aşa-i?

— Nu. Bine ar fi fost de-ar fi făcut-o.

Bănuia că i-ar fi fost mai uşor să îndure furia ei.

Comportamentul ei rece – de înţeles, evident, ţinând cont de secretul pe care i-l împărtăşise – îl făcuse să se întoarcă la scopul lui iniţial de-a achiziţiona un cal. Îşi amintea de prea multe episoade în care râseseră împreună în trecut. O voia înapoi pe Julia de atunci.

— Atunci? insistă Upperton.

— Mi-a răspuns la sărut.

— Şi *de aceea* ai ajuns în starea asta?

Benedict se întristă.

— Nu sunt în nicio stare.

— Bineînţeles că nu.

— Fir-ar să fie! A revenit cu picioarele pe pământ!

Upperton dădu pe gât ce-i mai rămăsese în pahar.

— Există o soluţie simplă pentru problema ta.

Benedict se uită urât la prietenul lui, ştiind din start că nu avea să-i placă ce urma să-i spună Upperton.

— Ce anume?

— Data viitoare asigură-te că îşi pierde minţile.

Se uită o clipă la paharul lui, după care şi-l duse la gură.

— Nu va exista o dată viitoare. A fost foarte clară în privinţa asta.

— Unde ţi-e curajul, omule? Upperton lovi masa, atrăgând şi mai multe priviri de la cei din jurul lor. Ţii la fata asta. Trebuie să îţi faci curaj şi s-o dai pe spate. Nu-i da timp să se oprească şi să se gândească. Ţine-o atât de ocupată, încât nici să nu-şi dea seama ce-a păţit până nu se trezeşte într-o dimineaţă în patul tău, iar atunci va fi atât de satisfăcută, că nici măcar nu va conta.

Benedict îşi puse paharul pe masă cu o bufnitură.

— Ai terminat? Nu pot să cred că mi-ai sugerat să seduc o domnişoară bine-crescută, dintr-o familie cinstită.

Upperton îl privi pieziş.

— N-ar fi prima dată când se întâmplă aşa ceva.

— Presupui că domnişoara în cauză este influenţabilă. Te asigur că nu e aşa.

Upperton mai turnă câte un pahar pentru fiecare.

— Măcar, în cazul acesta, lucrurile nu arată prea bine nici pentru Ludlowe.

Benedict îşi înghiţi coniacul dintr-o înghiţitură.

— A cerut-o deja.

Upperton deveni vânăt la faţă, în timp ce bolborosi şi tuşi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, hârâi el după ce reuşi să-şi controleze respiraţia. De ce nu ai spus aşa de la bun început? Şi, mai precis, ce-ai de gând să faci ca să-l opreşti?

Benedict nu-i răspunse. Surprinse o mişcare cu colţul ochiului şi se întoarse. Îl văzu pe domnul St. Claire, cu umerii aplecaţi şi lumina lumânării reflectându-i-se în creştetul capului, coborând scările dintr-una din odăile de la etaj.

Benedict miji ochii.

— Ce crezi că face aici?

Upperton se uită în aceeaşi direcţie ca Benedict şi îşi îndreptă spatele.

— Că tot vorbeam de diavol.

— Nu vorbeam despre St. Claire.

— Nu, dar l-am menţionat pe Ludlowe.

Upperton dădu din cap spre o siluetă care mergea în spatele domnului St. Claire. Înalt, îmbrăcat impecabil, bătând uşor cu bastonul în fiecare treaptă, pe măsură ce înainta. Alături de el era un alt bărbat, destul de obişnuit ca înălţime şi înfăţişare, remarcându-se doar datorită

nasului destul de impresionant.

Înainte ca Benedict să poată reacţiona, Upperton se ridică de pe scaun şi se duse cu paşi mari spre curba elegant sculptată a scărilor. Benedict mârâi. Chiar dacă Upperton nu băuse suficient ca să fie nici măcar pe jumătate beat, consumase în schimb îndeajuns coniac cât să îşi piardă simţul prudenţei, ceea ce îl făcea periculos.

Benedict se chinui să se ţină pe picioare. Podeaua de sub cizmele din piele se înclină precum o corabie asediată în timpul unei furtuni pe mare, aşa că se sprijini de scaun. Înghiţise mai mult alcool decât intenţionase, îndeajuns cât navigarea prin labirintul de mese şi scaune până la uşă să i se pară o sarcină inumană.

Şi asta fără să ia în calcul treptele care duceau spre parter.

— Încotro, Revelstoke?

Prea târziu. Upperton se întoarse, cu o licărire răutăcioasă în privire, cu Ludlowe şi însoţitorul acestuia. Prima dată când Benedict văzuse acea licărire aparte din privirea lui fusese în primul lor an ca elevi la Eton. După bătaia care îi urmase, Benedict se hotărâse să fie atent la acea licărire şi să fugă în direcţia opusă când avea să o vadă, dar, pe de altă parte, nu prea reuşea să se ţină de ce îşi propunea.

— Nu te chinui, Revelstoke, continuă Upperton, conducându-l pe Ludlowe spre un scaun. A primit nişte veşti proaste şi i-ar prinde bine să se înveselească puţin.

— Ştiu exact de ce are nevoie, zise însoţitorul lui Ludlowe şi scoase un pachet de cărţi din haină. Apoi le amestecă într-un fel ostentativ care nu îl linişti câtuşi de puţin pe Benedict. Un om cu dexteritatea lui ar fi putut să măsluiască uşor cărţile. Ce joc preferi? Pichet? Douăzeci şi unu?

Benedict nu băuse suficient ca să fie tentat. Ridică paharul.

— Am tot ce-mi trebuie chiar aici, mersi.

Ludlowe se uită la sticla de Hennessy şi zâmbi larg.

— Poate că ai vrea să mă ajuţi să sărbătoresc.

Benedict se trânti la loc pe scaun, prins între impulsul de a da pe gât ce mai rămăsese din coniac şi a se ruga să îşi piardă cunoştinţa, sau de-a sparge sticla în capul nesimţit al lui Ludlowe. Oricum, ar fi irosit un coniac cât se poate de bun, dar era prea beat ca să-i pese de asta.

— A, da? zise Upperton şi ridică din sprâncene. Şi ce anume sărbătorim în seara asta?

Ludlowe zâmbi şi mai larg. Luă paharul lui Benedict şi îşi turnă singur o măsură, apoi îl ridică.

— Un toast, prieteni.

Upperton ciocni cu Ludlowe.

— Noroc! Pentru ce bem?

— O curtare cu succes.

Benedict îl privi îngrozit pe Ludlowe dând pe gât conţinutul paharului. El, în schimb, nu mai putea înghiţi nici măcar un strop. De fapt, cantităţile pe care deja le băuse ameninţau să-i vină pe gât înapoi.

— Ah. Upperton luă o înghiţitură. Ia spune-ne, cine este norocoasa doamnă?

— Nu. Ludlowe puse jos paharul şi îşi clătină degetul cu manichiură impecabilă în faţa lui Upperton. Din câte se părea, deja băuse prea mult la rândul lui. Nu, nu, nu. Dacă nu ştii deja, n-am să-ţi spun eu.

— Atunci, ca să discutăm mai la subiect, spune-ne dacă a consimţit să se lase curtată de tine?

— Upperton, mârâi Benedict. Chiar nu voia să audă asta. Cred că mai bine plec.

Upperton îl ţintui cu un zâmbet larg care nu prevestea nimic bun şi îşi puse o mână pe antebraţul lui.

Ludlowe mai dădu pe gât o duşcă.

— Nu încă, nu, dar e doar o chestiune de timp. Am primit de veste de la Lordul Cancelar astăzi. Petiţia mea a

fost acceptată.

Upperton făcu o plecăciune exagerată cu capul.

— Milord. Sau poate ar trebui să spun condoleanţele mele pentru burlăcia ta. Căci o să-mi înghit pălăria de nu o să dea năvală pe tine în curând toate domnişoarele şi mamele lor.

— Ha! O soartă mai rea ca moartea, adăugă prietenul lui.

Clivesden, căci aşa trebuia să îl considere de acum înainte, mai înghiţi câteva degete de coniac.

— Tocmai de aceea am luat măsuri ca să ies de pe piaţa căsătoriei cât mai urgent posibil. În scurt timp, ar trebui să mă pot întoarce la existenţa mea paşnică de care mă bucuram înainte ca toate astea să îmi pice în poală.

Benedict apucă sticla şi o strânse tot mai tare, imaginându-şi cum o zdrobeşte în pumn, înainte să îl pocnească pe Clivesden în dinţii lui perfecţi.

Se uită la Upperton şi văzu pe faţa lui că se distra pe seama lor. De ce îl invitase pe Clivesden acolo? Doar ca să provoace un măcel, sau oare avusese un motiv mai concret? Atent şi tăcut, amicul lui Clivesden continuă să se joace cu cărţile lui.

Oricum, Benedict nu mai avea chef de prostiile lor. Se hotărî să se ridice.

— Cu permisiunea voastră, domnilor.

Upperton îl apăsă insistent pe umeri.

— Doar nu pleci atât de devreme, nu-i aşa? Mai ales acum când lucrurile tocmai au început să devină mai interesante.

Benedict nu mai ştia exact cât era ora, dar probabil că era în jur de miezul nopţii.

— Mi-am satisfăcut interesul pe seara aceasta. Încă puţin şi nu mai răspund pentru acţiunile mele.

— Fă-mi pe plac, te rog. După care Upperton se întoarse spre prada lui. Nu vei lăsa ca o chestiune atât de

neînsemnată precum o căsnicie să-ţi schimbe viaţa, din câte înţeleg eu.

— Păi, de ce ar face-o? spuse prietenul lui anonim.

Clivesden izbucni în hohote de râs.

— Nu văd să fi schimbat ceva major în vieţile celor mai mulţi bărbaţi din înalta societate. E o chestiune destul de neînsemnată să te culci cu nevasta până îţi oferă un moştenitor şi un al doilea fiu, dar după aceea? Dădu paharul pe gât şi se ridică. Intenţionez să mă simt bine, aşa cum am făcut întotdeauna.

Când Clivesden şi tovarăşul lui se îndepărtară, fără îndoială, în căutarea vreunui tolomac uşor de păcălit, Upperton zâmbi.

— Iată un prieten adevărat. Dacă ar fi să ne luăm după bârfe, Ludlowe o tăvăleşte în mod regulat pe logodnica amicului lui.

— Ce?

— Keaton. Ludlowe a cunoscut-o pe logodnica lui în termeni biblici.

Benedict îl ţintui pe prietenul lui cu o privire urâtă.

— De ce m-ai obligat să ascult aiurelile alea? Îmi venea să-l snopesc în bătaie.

Upperton zâmbi larg.

— Doar îmi protejez pariurile.

Capitolul 10

— Este adevărat ce-am auzit? întrebă Lady Epperley, mijindu-şi ochii apoşi la Julia din spatele lornietei.

Fir-ar să fie! Era prinsă în capcană pe coridorul care ducea spre toaleta doamnelor. De ce îşi călcase chiar atunci pe tiv, necesitând astfel reparaţii rapide? Îşi cususe deja şifonul de atâtea ori, încât se îndoia că îi mai

rămăsese mult material cu care să lucreze.

Julia bătu uşor cu degetele pe evantai. Ţinând cont că lordul Chuddleigh se făcea din nou de râs şi peste tot dădea doar de dragoni bârfitori, mai bine nu ar fi venit la balul Pendleton. Nu că ar fi avut de fapt de ales, mai ales în seara aceasta.

— Asta depinde de ce aţi auzit, milady.

Matroana se încruntă şi mai tare.

— Nu vorbi prostii. Sigur ştii la ce mă refer. A fost subiectul principal de discuţie la operă ieri-seară.

— Mă tem că nu am fost la operă. Prea multe chestiuni de familie.

— Hmm. Fălcile lui Lady Epperley zvâcniră în ritm cu penele de pe pălăria ei.

Julia încercă să găsească un subiect de bârfă.

— A avut de-a face cu viitoarea nuntă a prinţesei Charlotte?

— Bineînţeles că nu. Cei care contează s-au săturat efectiv să mai discute despre cine s-ar putea să fie invitat la nuntă şi dacă Maiestatea Sa chiar are de gând să poarte auriu.

— Atunci mă tem că nu vă pot răspunde la întrebare, spuse Julia şi făcu un pas plin de speranţă înspre toaletă.

— Nu fi prostuţă, copilă. Bineînţeles că o vei face.

Oare balaurul ăsta bătrân chiar voia să o scoată din sărite?

— Poate ar ajuta dacă aţi fi puţin mai precisă.

Matroana se aplecă aşa de tare spre ea, încât penele de păun de la evantaiul ei o gâdilară pe Julia pe nas.

— Nu cu tine am pălăvrăgit la balul Posselthwaite?

De-a dreptul confuză, Julia îşi înăbuşi imboldul de a ţipa.

— Puţin de tot. Cred că aţi discutat mai mult cu sora mea.

— Cu sora ta, da. Aş putea spune…

— Of, Julia, te-am căutat peste tot. Sophia străbătu îmbujorată coridorul, cât de rapid putu, ţinând cont de corsetul ei dantelat strâmt. Mama spune că trebuie să vii imediat în sala de dans. Te aşteaptă.

— Cine?

„Nu Benedict. Te rog, nu Benedict.” Deşi trecuseră câteva zile de la sărutul lor nechibzuit, nu era încă pregătită să dea ochii cu el. Nu încă. Poate că niciodată. I se umezeau palmele doar gândindu-se la el.

— Mama, şi tata, şi Highgate, şi sora lui, bineînţeles. Sunt gata să facă anunţul.

Clic! Apăru lornieta.

— Highgate, zici? Trebuie să vorbesc cu tine.

— Milady?

Julia nu o putea învinovăţi pe Sophia pentru tonul ei prudent. Matroana era la fel de subtilă precum un taur furios.

— Te-ai logodit cu unul ca el? Haide, copilă, spune acum. Aşa ai făcut?

Sophia păli şi se dădu un pas în spate.

— Da, rosti ea cu o voce piţigăiată.

— Din câte am auzit eu, nu prea ai avut de ales, decât să-i accepţi propunerea, continuă Lady Epperley. Pe vremea mea, domnişoarele abordau căsătoria cu mult mai multă precauţie.

Sophia se holbă la matroană cu ochii larg deschişi.

— Cu permisiunea dumneavoastră, spuse Julia, cred că mama noastră are nevoie de noi.

Precum o corabie de război, Lady Epperley înaintă spre prada ei.

— Nu am terminat. Sunteţi nişte fetişcane. E clar că aveţi nevoie de o educaţie mai bună. Zburdaţi de colo, colo, refuzaţi propuneri decente şi apoi vă aruncaţi în braţele unor bărbaţi ca Highgate.

Julia o privi pieziş pe sora ei. Buza de jos a Sophiei

tremura, aşa că sora ei şi-o prinse între dinţi.

— Ce au bărbaţii ca Highgate? întrebă Julia, deşi îi era teamă de răspunsul pe care avea să îl primească.

— Nu, te rog, şopti Sophia.

Julia o privi dur pe sora ei. De ce ar fi pus capăt acestei conversaţii? Sophia recunoscuse că plănuia să anuleze logodna. Bârfa lui Lady Epperley i-ar fi putut oferi pretextul de care avea nevoie să o facă. Doar dacă… doar dacă Sophia nu ştia deja ceva.

— Să nu ce? Ce-ai auzit despre Highgate?

Lady Epperley îşi coborî lornieta şi se apleca spre ele.

— Domnul Ludlowe a spus ceva. Sophia se uită la matroană. Te rog, nu mă face să repet.

— Domnul Ludlowe? se încruntă Lady Epperley. Am auzit că acum trebuie să i se spună Clivesden. Oricum, n-aş prea pune preţ pe ce are el de spus în legătură cu Highgate. Se apropie de ele, cu o privire răutăcioasă. Vedeţi voi, au avut de împărţit ceva.

Sophia clipi o dată, apoi încă o dată.

— Da?

— Da, draga mea. Nu aş crede nimic din ce-ar avea de spus unul despre celălalt. Fără vreun avertisment, îşi închise evantaiul şi plecă, lăsând-o pe Julia fără cuvinte preţ de o clipă.

— Ce-a fost asta?

Sophia îşi întoarse capul şi o privi pe matroană ducându-se spre sala de dans.

— Nu ştiu. În cuvintele ei se putea simţi un amestec ciudat de distracţie şi uşurare.

— Ba ştii tu ceva.

— În afară de faptul că e tot mai slabă la minte pe măsură ce îmbătrâneşte?

Probabil că o minte slabă se număra printre cele mai mici defecte ale lui Lady Epperley. Cel mai probabil că se

purta aşa tocmai ca să îi provoace pe alţii.

— Dacă ar fi fost vorba doar de mintea ei slabă, nu ai fi reacţionat atât de intens.

— Nu avem timp de asta acum. Mama…

— Poate aştepta. Trebuie să îmi coasă cineva tivul. Julia se îndreptă din nou spre toaleta doamnelor. Îmi poţi povesti în timp ce îl repară slujnicele.

— Nu voi repeta în faţa unei slujitoare ce mi-a spus William.

Julia se opri brusc.

— Dacă e chiar atât de rău, de ce nu ai profitat de asta ca scuză ca să scapi de logodnă mai repede?

— Cred că, în adâncul meu, nu am crezut că ar fi adevărat. William a încercat să mă avertizeze în privinţa lui Highgate în ziua aceea, când a venit să te viziteze, dar după aceea, la cină, nu a spus nimic împotriva logodnei. Dacă ceea ce mi-a spus ar fi adevărat, cu siguranţă ar fi zis ceva.

Julia se opri în faţa uşii toaletei.

— Şi ce ţi-a spus?

Sophia se uită la vârfurile condurilor împodobiţi cu mărgele.

— Mi-a dat de înţeles că Highgate ar fi responsabil pentru moartea soţiei lui.

Julia îşi înăbuşi un ţipăt.

— Sophia, ai ştiut asta dinainte ca Highgate să te ceară şi tot ai acceptat?

— Nu prea pot să explic. La început nu mi-a venit să cred, şi apoi Highgate a fost destul de insistent.

Julia vru să-i răspundă, dar chiar în clipa aceea, uşa se deschise şi ieşi o tânără brunetă frumuşică. Se opri brusc când o văzu pe Julia. O privi cu atâta dispreţ, încât Julia simţi un gol în stomac. Fără să spună ceva, bruneta o măsură pe Julia din cap până în picioare, plină de ură. Apoi se împinse în Sophia când trecu pe lângă ea şi o luă

furioasă pe coridor.

Julia se holbă la ea, obişnuită cu dojenile cârcotaşilor din pricina antecedentelor mamei ei, deşi acestea nu se ridicaseră niciodată la un asemenea nivel de răutate.

— Mă întreb cine era aia.

— Stricata, murmură Sophia.

Julia rămase cu gura căscată.

— Sophia! Dacă te-ar auzi mama că foloseşti un asemenea limbaj despre o lady, zău… nu ştiu ce ţi-ar face.

— Nu e deloc o lady. Îţi spun eu că este doar o târfă.

— De ce spui asta?

— La balul Posselthwaite, Ludlowe m-a dat la o parte ca să flirteze cu ea. Iar ea continuă să se poarte aşa, deşi cică e logodită cu tânărul Keaton.

— Şi atunci de ce s-a uitat la *mine* de parcă aş fi fost o cerşetoare zdrenţuită?

Julia regretă numaidecât întrebarea. Ar fi putut foarte bine să o facă pe sora ei să pună la rândul ei nişte întrebări… întrebări ale căror răspunsuri nu erau uşoare, cel puţin nu dacă voia să nu o rănească pe Sophia.

Din fericire, Sophia ridică din umeri.

— Cine ştie cum funcţionează mintea unei asemenea, ăăă, doamne? Haide, trebuie să ne grăbim, dacă nu vrem să vină mama după noi.

O conduse pe Julia în încăpere, după care chemă o slujnică să se ocupe de tivul desprins al surorii ei. În timp ce fata se aplecă şi începu să coasă rochia din mătase şi şifon, Julia îl readuse în discuţie pe Highgate.

— Chiar te grăbeşti atât de tare să mergi până la capăt cu toată treaba asta, ţinând cont de ce ai auzit?

Sophia se uită prin cameră înainte să răspundă. Poate că Lady Epperley se întorsese la bal, dar cu siguranţă nu era singura bârfitoare din înalta societate.

— La ce te referi mai exact? E o şaradă temporară şi, când se va termina, ne vom vedea fiecare de drumul lui şi

cu asta, basta. Dădu scurt din cap, ceea ce-i făcu cârlionţii blonzi să-i salte.

Julia îşi strânse buzele. Planul Sophiei semăna mult cu celelalte fantezii ale ei. În realitate, lucrurile aveau să decurgă cu totul altfel decât îşi imagina sora ei.

— Gata, domnişoară, spuse slujnica şi se ridică în picioare. Ar trebui să ţină până ajungeţi acasă.

Julia îi zâmbi absentă şi o porni spre uşă. Sophia o prinse de braţ cu degetele tremurânde şi străbătură coridorul cu lambriuri crem, apoi coborâră scările. Le întâmpină muzica de la etajul inferior.

Se întâlniră cu mama lor la intrarea în sala de dans.

— Aici eraţi. I-aţi făcut deja pe tatăl vostru şi pe Highgate să vă aştepte prea mult.

Sophia îşi înfipse unghiile în braţul Juliei.

— A fost vina mea, mamă, spuse Julia rapid. A trebuit să îmi repar rochia.

Mama se încruntă.

— Trebuie să ne grăbim. Lady Wexford va dori să plece curând.

— Dar nu e nici măcar miezul nopţii, protestă Julia.

Mama îi zâmbi şi dădu scurt din cap, după care trecu de două matroane care stăteau la bârfă.

— Tocmai de aceea. Nu e obişnuită cu programul de la oraş şi nu vreau să piardă anunţul.

— Credeam că nu e de acord cu niciun anunţ public.

O licărire răutăcioasă apăru în ochii de un albastru-azuriu ai mamei, precum cei ai Sophiei.

— Şi din acest motiv vreau să fie martoră la acesta.

Sophia încetini, până ajunse să o ţină în urmă pe Julia, ca o piatră de moară.

— Nu ştiu ce să zic, mamă. Ştii că e în stare să se dea în spectacol. Aminteşte-ţi ce ţi-am zis că ne-a spus în parc.

— O, nu ar îndrăzni. Nu în faţa întregii înaltei societăţi.

Probabil că observaţia făcută de mama ei nu era chiar atât de exagerată. Sala de dans a familiei Pendleton era plină de oaspeţi. Fustele doamnelor se roteau pline de culoare pe paşii ritmaţi ai unui dans. Peste tot în încăpere se vedeau grupuleţe de oameni care conversau.

— În plus, nu e ca şi cum avem de gând să oprim orchestra şi să anunţăm pe toată lumea. Doar câteva persoane mai alese, adăugă mama lor.

În timp ce îşi croiau drum prin mulţime, Julia văzu că printre persoanele alese, aşa cum le numise mama ei, se număra şi Lady Epperley. Îi putea vedea penele de păun plutind deasupra turbanului ei albastru, în timp ce inspecta mulţimea.

Lângă ea, Highgate încercă să se ferească de pene. Fu prea lent. Femeia se aplecă prin faţa lui ca să schimbe câteva cuvinte cu Lady Wexford, iar el îşi dădu brusc capul pe spate, într-o mişcare violentă, şi strănută.

Julia privi dincolo de Lady Wexford, care se uita fioroasă, îmbrăcată într-o rochie de stofă mov şi îl văzu pe tatăl lor, şi o privelişte deosebit de nedorită.

O străbătu un fior rece, prevestitor de rău, şi se opri brusc.

— Ce caută domnul Ludlowe acolo?

Mama se întoarse spre ei.

— Haide, dragă, am aşteptat îndeajuns.

Chiar atunci, Ludlowe o văzu şi îi zâmbi, uitându-se la ea cu o privire vicleană, tăioasă, prea perspicace. Julia simţi imboldul de-a se răsuci pe călcâie şi de-a ieşi din sala de bal, dar i-ar fi fost imposibil să fugă, ţinând cont de faptul că Sophia îşi înfipsese degetele în braţul ei şi de mulţimea din jurul lor.

Nu numai că părinţii ei aveau să anunţe o logodnă nedorită, sortită din start eşecului, dar aveau să o facă în faţa singurului bărbat a cărui cerere în căsătorie Sophia ar accepta-o fără cea mai mică ezitare.

Avea să fie un dezastru, şi cea mai mare parte din vină o purtau părinţii ei.

— Aha, iată-le, în sfârşit. Tatăl ei îşi duse un pahar cu un lichid deschis la culoare la buze. Bule se ridicară la suprafaţă în spirale ameţitoare. Şampanie. Doamnele mele, una mai încântătoare ca cealaltă, adăugă tatăl ei.

Julia se uită cu atenţie la nasul lui: suspect de roşu, bineînţeles. Probabil că băuse destul de mult vin spumant dacă făcea astfel de afirmaţii exuberante.

— Haide, haide. Se dădu la o parte ca să le facă loc lângă Highgate.

Sophia o strângea atât de tare de braţ, încât mai mult ca sigur că avea să rămână cu vânătăi.

— Ai fost de acord cu asta, îi spuse Julia printre dinţi. Acum trebuie să mergi până la capăt.

Când Sophia îşi târşâi picioarele ca să ajungă lângă Highgate, tata îşi drese vocea. Din fericire – pentru el – chiar atunci se auziră şi ultimele note ale dansului. Vorbele lui răsunară destul de tare în tăcerea care se lăsă.

— Milady, zise el şi făcu semn spre Lady Epperley. Sunt convins că aţi fi interesată de această veste.

Matroana nu era singura. Mai multe persoane îşi întoarseră capetele spre el.

— Se pare că am o veste chiar minunată de dat. Fiica mea, Sophia, a acceptat să fie curtată de Highgate.

Lornieta îşi făcu brusc apariţia, iar Lady Epperley măsură perechea din cap până în picioare.

— Ştiam eu că avea să o facă în cele din urmă. De câte propuneri a avut nevoie ca să-şi vină în fire?

Sophia se îmbujoră, iar Juliei îi păru rău pentru sora ei. Tatăl îşi ridică paharul în cinstea perechii. În jurul lor, murmurul conversaţiei începu să se înteţească. St. Claire avea să îşi mărite în sfârşit una din fiice.

Una s-a dus, una i-a rămas.

Zumzetul crescu în intensitate până păru să umple

sala de bal, suficient cât orchestra să amâne următoarea piesă. O străbătu încă un fior rece. De ce nu începeau odată următoarea melodie?

După care se întâmplă ceva de negândit.

Papa ridică o mână şi îşi drese din nou vocea. În colţul încăperii în care se aflau ei, murmurul se stinse şi se lăsă tăcerea.

— S-ar părea că mai am o veste. Cât se poate de uluitoare, de fapt.

Îşi formulă fraza de parcă ar fi purtat o conversaţie privată cu Lady Epperley, dar toţi cei din jurul lor se întoarseră spre ei. Nimeni nu voia să rateze anunţul.

— O voi mărita şi pe cealaltă.

Julia rămase mută de uimire. Îi veniră în minte multe cuvinte furioase, majoritatea culese din conversaţiile cu Benedict, deci nepotrivite spre a fi rostite în faţa înaltei societăţi, fiecare cuvânt amestecându-se cu următorul, fără cale de scăpare. Se împotmoliră în gâtlejul ei şi formară un nod, împiedicând-o să mai vorbească sau să mai respire.

Mama ei o înghionti dureros cu cotul ascuţit în coaste, făcând-o să se împleticească în faţă. Ludlowe ieşi din grup, să o ia de braţ.

Nu!

Dar nu putu să rostească nimic cu voce tare. Cuvântul îi rămase blocat în gâtlej, alăturându-se nodului de cuvinte deja existent şi înăbuşindu-i strigătul pe care îşi dorea cu disperare să îl emită în sala de dans.

— Lordul Clivesden a cerut-o în căsătorie pe Julia. Şi, bineînţeles, am acceptat.

Bâzâitul reîncepu, devenind de data aceasta un iureş copleşitor, înăbuşi orice alt sunet. Julia înlemni, de parcă ar fi prins rădăcini. Lângă Ludlowe, ba nu, acum Clivesden. Un titlu, un conte. Era visul mamei pentru ea, un vis pe care îl simţea puternic înfipt în carnea ei, lăsând-

o fără vreo portiţă de scăpare.

Julia îşi dorea din toată inima să scape de acolo. Deoarece vedea doar expresia de trădare deplină de pe chipul Sophiei.

Capitolul 11

Toţi cei din jurul Juliei începură să o felicite. Cei care doreau să îi ureze de bine o înconjurară, împingând-o spre Clivesden, care o prinse de braţ şi o trase aproape de el. Era prea amorţită ca să mai protesteze, prea amorţită ca să se mişte din loc.

I se făcu greaţă. Dacă ar fi făcut un singur pas, probabil că ar fi vărsat tot ce mâncase în ziua aceea pe rochia ei de şifon de un roz pal.

Mama şi tata străluceau de mândrie, dar pe Julia cel mai tare o îngrijora sora ei. O privi disperată pe Sophia.

Sora ei îi răspunse cu o privire rece. Expresia ei de trădare absolută i se întipări în inimă: obrajii ei rozalii deveniseră albi ca varul, buzele îi erau ţuguiate, bărbia încreţită.

— N-am vrut să se întâmple aşa, se plânse ea, dar, din pricina şocului, vocea îi era subţire şi stridentă.

Cuvintele ei se pierdură în zgomotul din încăpere.

Vestea se răspândea şi probabil că ajunsese deja până în cealaltă parte a sălii de dans. Până dimineaţă, chiar şi cei mai retraşi membri ai societăţii aveau să afle: infamele surori St. Claire, ambele logodite într-o noapte.

Fără îndoială că părinţii ei plănuiseră să facă anunţul astfel, ca Julia să nu se poată împotrivi fără să işte un scandal. Nu conta. Mâine-dimineaţă avea să discute cu tatăl ei departe de priviri curioase şi urma să-l facă să înţeleagă. Nu avea de gând să tolereze o astfel de turnură

a lucrurilor.

*

Sophia respiră adânc şi se chinui să îşi păstreze calmul, ceea ce nu era deloc uşor când emoţiile se războiau în sufletul ei. Mânia şi durerea se luptau pentru supremaţie, dar, la suprafaţă, tremura.

Cinci ani. Cinci ani îl iubise pe omul acela în zadar, pentru ca lucrurile să sfârşească aşa. O alesese pe sora ei, care nu-i acordase vreodată câtuşi de puţină atenţie.

Nu era drept.

I-ar fi oferit bucuroasă inima ei pulsând pe tavă, dar el nu o voia.

Începu să vadă pete negre. Nu. Se hotărâse să nu mai leşine niciodată la astfel de evenimente. Nu avea să o facă nici acum. Nu când singurul care ar fi putut să o prindă era Highgate.

Acceptă mecanic felicitări de la o cunoştinţă a mamei ei. Abia observă de la cine anume. Chipurile oamenilor se amestecau, se înceţoşau şi întreaga sală de bal deveni o celulă mică, sufocantă.

Aer. Avea nevoie de aer. Ba mai mult, trebuia să se îndepărteze de idiotul acela care rânjea insipid şi pe care îşi irosise sentimentele, idiotul care o apucase pe sora ei de braţ şi care dădea mâna cu toată lumea.

— Copilă, te simţi rău?

Cuvintele îi îngheţară în urechi, iar sunetele se rearanjară astfel încât să capete sens. Clipi. Lady Epperley se încrunta de după lornieta ei.

— Bineînţeles că nu.

— Ba bineînţeles că da. Nu încerca să mă păcăleşti. Sunt prea bătrână ca să mă las păcălită de copile de vârsta ta.

Sophia îi dădu drumul la braţ lui Highgate. Îşi dădu

instinctiv seama că nu voia ca acesta să le audă conversaţia.

— Dacă tot aţi adus vorba…

Matroana dădu scurt din cap, ceea ce îi făcu fălcile să-i tremure.

— Poate că e la modă pielea palidă, dar tenul tău e de-a dreptul bolnăvicios. Cred că nu l-ai păcălit nici măcar pe lordul Pendleton, iar el e orb ca noaptea.

Sophia se îndepărtă şi mai tare de mulţimea din jurul familiei ei.

— Milady, serios…

— Haide, dragă, o bătu Lady Epperley pe umăr cu o forţă surprinzătoare pentru cineva aparent foarte fragil. Fruntea sus şi lasă prostiile. Şi asta va trece.

Pentru prima dată în viaţa ei, Sophia o privi cu adevărat pe Lady Epperley. Cu adevărat. În spatele purtării ei aspre şi a ridurilor, se ascundea o minte cunoscătoare, lucru destul de vizibil în privirea ei. Chiar dacă avea ochii roşii şi părea mioapă, licărirea din privirea ei trăda cunoştinţele acumulate în decenii de observare atentă. Buza de jos a Sophiei tremură, iar ea şi-o prinse cu dinţii.

— Aşa-i că ţi-am atras atenţia acum? continuă matroana. Făcu un semn din cap spre Highgate. Poate că nu mă crezi acum, dar s-ar putea ca într-o zi să te gândeşti la seara aceasta şi să îţi dai seama că ai scăpat ca prin urechile acului.

Furia începu să îşi croiască drum spre suprafaţă, iar Sophia inspiră adânc ca să-i dea voce. Lady Epperley nu ştia nimic despre circumstanţele ei. Nimic!

— Nu te enerva aşa de tare. Acordă-i o şansă lui Highgate şi-ai să vezi dacă nu am dreptate.

Sophia îşi apucă atât de tare evantaiul, că îi plesniră câteva lamele.

— Să-i acord o şansă? Păi, cu nici jumătate de oră în

urmă, m-aţi întrebat de ce mă arunc în braţele lui.

— Poate că m-am răzgândit.

— Răzgândit? Mai cedară câteva lamele din evantaiul chinuit al Sophiei. Probabil că Lady Epperley se scrântise din pricina vârstei. Nu găsea altă explicaţie. Cu ce drept vă pronunţaţi asupra viitorului meu în primul rând?

Lady Epperley îşi ridică bărbia.

— Experienţa, draga mea. Dacă vei avea noroc să ajungi la vârsta mea, s-ar putea să descoperi avantajele de-a deveni o figură importantă a societăţii.

Cu siguranţă se scrântise la cap. Ţinând cont de istoricul mamei sale, societatea nu avea să-i permită niciodată o astfel de importanţă.

— Nu înţeleg cum…

Un chicotit o întrerupse.

— Vei înţelege, dacă vei avea aceeaşi avere ca mine. Gândeşte-te. Pot să spun ce vreau cui vreau şi nimeni nu îndrăzneşte să mă contrazică. Mă pot contrazice singură cât vreau. Ba chiar le pot face pe toate copilele să se agite, insistând pe toate regulile de bună-cuviinţă, chiar dacă eu cred că sunt nişte tâmpenii.

Sophia clătină din cap într-o parte şi în cealaltă.

— Dar…

— Acordă-i o şansă contelui tău şi îţi va aranja frumos un astfel de loc în societate, cândva. Ţinând cont de vârsta lui, s-ar putea ca această oportunitate să se ivească destul de curând. Atâta timp cât e discretă, o văduvă poate face orice doreşte.

Spunând acestea, matroana plecă, croindu-şi drum prin mulţime, lăsând-o pe Sophia să se uite cu gura căscată după penele ei de păun. Nu înţelegea de ce nimeni nu o trimisese la spitalul de nebuni până atunci.

— Ce-a fost asta?

Sophia se întoarse şi îl văzu pe Highgate privind-o pătrunzător. Şi el vedea prea multe. În timp ce Lady

Epperley îi stârnise doar un sentiment vag de disconfort, Highgate o făcea să se simtă gol-goluţă. Îşi înăbuşi impulsul de a îşi încrucişa braţele peste piept, ca un scut.

Nu suporta felul în care o cerceta cu privirea, aşa că îi studie lavaliera frumos legată. Nu era nimic de prost gust sau scandalos în nodul acela.

— N-am nici cea mai vagă idee. Cred că pur şi simplu s-a scrântit la bătrâneţe.

El îşi plecă uşor capul, vrând să-i surprindă privirea, dar ea se uită cu încăpăţânare dincolo de umărul lui. O idee proastă. O văzu pe Julia, care încă stătea lângă Clivesden, acceptând urări de bine entuziaste de la Henrietta Upperton.

— Sophia, sâsâi el, pe un ton aspru şi jos, dar îndeajuns de puternic cât să străbată prin murmurul de conversaţie din jurul lor.

Era prea mult. Îl privi în ochi şi-i spuse:

— Nu ţi-am dat permisiunea să mi te adresezi pe numele mic, milord.

— Cu toate acestea, aşa voi face.

— Ba vei…

El o prinse de încheietura mâinii, ca o cătuşă, iar ea îşi scăpă evantaiul din mână.

— Vino cu mine.

Chiar dacă voia nespus de mult să iasă din încăpere, se înfipse bine pe picioare.

— Vino, spuse el, cu privirea mai blândă.

Nu. Sophia nu avea de gând să cedeze. Voia să scape de acel coşmar, dar nu la comanda lui. Nu cu el. Voia doar să plece acasă, unde putea să plângă în voie în intimitatea camerei ei, aşa cum făcuse de multe ori în trecut.

Iar Julia…

Un hohot de plâns i se puse în gât. Nici măcar de acea alinare nu avea să aibă parte. Cum să o mângâie sora ei? De acum înainte, ori de câte ori avea să închidă ochii,

avea să o vadă pe Julia stând lângă Ludlowe, în locul ei.

Sophia îşi plecă fruntea şi cedă, permiţându-i să o scoată din sala de bal aglomerată, şi vag conştientă de scuzele pe care le murmura în trecerea lor celor care le urau de bine. Când îşi reveni, se aflau la intrarea în casa familiei Pendleton, iar Highgate poruncea să i se aducă trăsura.

— Ce crezi că faci? scrâşni ea.

— Te duc acasă, răspunse el pe un ton indescifrabil. Nu arăţi deloc bine.

Nu se putea duce acasă, în camera pe care o împărţise cu sora ei, dar nici nu se putea gândi la o altă destinaţie. Şi faptul că el voia să o conducă, chiar dacă erau logodiţi, nu era admis. Logodiţi. Dumnezeule mare, în ce se băgase?

— Nu poţi face aşa ceva. Nu se cuvine.

— Draga mea, mă tem că nu ai de ales. Dacă te linişteşte puţin, promit că nu te voi atinge deloc.

Ea se apropie de el.

— Nu îţi aminteşti înţelegerea noastră? întreabă ea, cu voce joasă, înfuriindu-se din nou. Va fi imposibil să anulăm logodna şi să îmi păstrez reputaţia.

— Chiar credeai că vei ieşi din toată treaba asta cu reputaţia intactă?

— Nu în întregime, nu, dar de ce să înrăutăţim lucrurile?

— Deoarece insişti să te faci de râs din pricina unui bărbat care nu te merită.

— Cum îndrăzneşti?!

— Îndrăznesc pentru că ştiu exact ce fel de om este Ludlowe. O îmbujorare rapidă, o roşeaţă care-i scoase şi mai tare în evidenţă cicatricea, în contrast cu pielea lui, îi trădă furia. Cu sau fără titlu, ai fost mereu cu mult deasupra lui. De ce ai vrea să te întinezi…

— Să mă întinez? spuse ea, încercând din răsputeri

să nu-i tremure vocea. Dar bănuiesc că nu e valabil şi pentru sora mea.

El îşi mută mâna de la încheietura ei deasupra cotului. Ea simţi o dâră de căldură în urma atingerii lui.

— Sora ta nu este grija mea. Sora ta se poate apăra şi singură de cei ca William Ludlowe, deoarece nu simte nimic pentru el, în timp ce ţie…

— În timp ce mie ce?

— Ţi-a sucit prea mult minţile. Dar intenţionez să remediez situaţia.

*

Rufus se lăsă pe spate pe perne, în timp ce cupeul lui străbătea străzile aglomerate ale zonei Mayfair. Sophia stătea vizavi de el, cu spatele drept, uitându-se cu hotărâre pe geam. În spatele calmului aparent, de fapt clocotea. Respiraţia ei scurtă şi rapidă şi pumnii încleştaţi o dădeau de gol, dar, dincolo de toate acestea, Rufus cunoştea din proprie experienţă amărăciunea provocată de trădare.

Îşi drese vocea. Ea tresări, dar continuă să privească parada de trăsuri înstărite şi casele de oraş şi mai luxoase.

— Să ştii că nu ţi-ar fi fost credincios.

Bun, aşa îi atrăsese atenţia. În întunericul din cupeu, ea îşi întoarse numaidecât privirea spre el, acum de un cenuşiu întunecat din pricina umbrelor.

— Nu am nici cea mai vagă idee la cine te referi, milord.

— Păi, la Ludlowe, bineînţeles, zise el şi îşi întinse picioarele, aşteptând ca ea să explodeze.

— Cred că se numeşte Clivesden acum. Şi, dacă îmi permiţi să întreb, ce ştii dumneata despre asta?

El îşi ţuguie buzele. Se aşteptase la foc, nu la gheaţă.

— Ştiu destul de multe lucruri despre el. Pe care tu nu le ştii.

Ea ridică umărul drept şi se întoarse din nou spre geam.

— Minciuni, zvonuri şi bârfe, fără îndoială.

— Doamnă, ţi se pare că aş fi genul bârfitor?

Ea îşi întoarse din nou privirea spre el, iar pieptul i se umflă când luă o gură de aer. La fel de repede îi şi dădu drumul, iar el ştiu. Se pregătise să-i toarne o minciună gogonată, o minciună pe care, în cele din urmă, nu mai fusese în stare să o rostească.

— Nu, şopti ea aproape imperceptibil.

Îşi ţinea degetele împreunate în poală, arcul format de braţele ei constituind un zid protector în jurul ei: nu avea de gând să îşi trădeze sentimentele. Nici furia, nici durerea şi cu siguranţă nici plânsul. Şi totuşi, era sigur că toate acelea clocoteau în interiorul ei, tânjind să iasă la iveală. Îşi amintea foarte bine durerea pe care o simţise el.

— Sophia, spuse el blând, aşa cum trebuia pronunţat numele ei, ca o şoaptă uşoară. Ea îl privi cu ochii înlăcrimaţi. Sophia, descarcă-te. Nu te vede nimeni aici.

Ea înghiţi în sec, apoi îi răspunse:

— Doar dumneata.

— Iar eu nu voi spune nimănui. Inima ta zdrobită e în siguranţă în mâinile mele. Ştiu exact cum te simţi.

— Ştii? spuse ea cu voce înecată.

O lacrimă i se prelinse din colţul ochiului pe conturul obrazului.

— Să-ţi povestesc?

Faţa i se contorsionă, bărbia i se crispă şi făcu o grimasă. Îşi acoperi faţa cu mâinile, ca să se ascundă. Lui i se frânse inima când văzu atâta durere.

Se mută pe locul de lângă ea şi o îmbrăţişă. Îi puse o mână pe ceafă şi îi apăsă capul la pieptul lui. Mai bine să-i absoarbă hohotele de plâns jalnice cu ţinuta lui de seară.

— Cum a putut să facă aşa ceva? icni ea. Cum a putut să o ceară de soţie pe sora mea, nu pe mine? Îl iubeam.

— Nu merită, nici din partea ta, nici a surorii tale, nici a oricărei femei, de altfel.

Lăsă ca mişcările trăsurii să îi legene pe amândoi. Nu se îngrijora că avea să ajungă la adresa ei din Boulton Row prea curând; îi dăduse instrucţiuni vizitiului să se învârtească pe străzile din Mayfair până avea să-i spună el. Mai avea atât de multe să-i povestească Sophiei.

Ea se cuibări în braţele lui, iar el inhală aroma ei de trandafiri şi de femeie. Dorinţa îi dezvălui un nod insistent din stomac, dar se luptă împotriva lui. După atâţia ani în care trăise singur, se obişnuise de mult timp cu emoţii neîmpărtăşite.

Sophia nu avea nevoie să se mai apere şi de avansurile lui, ci avea nevoie de prezenţa lui, de îmbrăţişarea lui, ca o oază privată, protejată, în care să îşi verse amarul în siguranţă, departe de priviri curioase şi întrebări impertinente.

Highgate era mânat mai degrabă de empatie decât de dorinţa tot mai puternică. Îşi urmă impulsul şi îşi trecu uşor buzele peste creştetul ei. Fire bălaie fine îi gâdilară nasul.

Ea se crispă şi îşi înălţă capul, făcând ochii mari, ca şi când tocmai şi-ar fi amintit cine o ţinea în braţe. Se afla la doar câţiva centimetri de el, cu faţa încă încântătoare, în pofida petelor de lacrimi şi a emoţiilor dezvăluite. Simţi un imbold de-a se apropia de ea, de a o săruta şi de a o învăţa şi i se puse din nou un nod în stomac, dar i se împotrivi cu hotărâre.

Era prea curând. Dacă încerca să o sărute acum, poate că ar fi reuşit doar să o sperie şi să o îndepărteze. Şi pe soţia lui o îndepărtase din pricina firii lui pătimaşe. Nu voia să repete aceeaşi greşeală.

Pentru a masca momentul, îşi vârî mâna în buzunar şi-i oferi o batistă.

Când văzu bucata de pânză, de un alb fantomatic în

trăsura întunecoasă, ea zâmbi timid.

— Va trebui să îţi cumpăr câteva noi. Se pare că mi-am făcut un obicei din a le strica.

— Dacă le-am pierdut, a fost pentru o cauză bună.

Îşi tamponă ochii.

— Mă simt ca o prostuţă, să plâng aşa pe umărul tău.

— Crede-mă, draga mea, te înţeleg perfect. Ai vrea să-ţi spun de ce?

Ea clipi şi se trase în spate. Se încruntă, nesigură.

El îi dădu drumul, lăsând-o să se retragă înapoi în colţul ei şi să se distanţeze de el.

— Îţi spun de la bun început că vei auzi lucruri care nu îţi vor plăcea.

— Spune-mi ce-a fost mai rău. Ce aveţi de împărţit dumneata şi Clivesden? Trebuie să fie ceva, ţinând cont că a insinuat că ţi-ai fi ucis soţia.

El se lăsă pe perne şi o privi preţ de o clipă. Uneori – cum ar fi cu câteva minute în urmă, când plângea după netrebnicul acela – părea atât de tânără, dar acum, când îndrăznea să fie singură cu el, în pofida lucrurilor care îi fuseseră spuse despre el… Acum i se părea puternică şi îndrăzneaţă.

— Şi zici că aşa ţi-a spus? Bănuiesc că nu ar trebui să mă şocheze. Dar, spune-mi totuşi, de ce ai acceptat să te curtez dacă aveai impresia că am fost implicat în moartea soţiei mele.

— Nu am crezut aşa ceva. Nu după ce am discutat cu dumneata şi cu atât mai puţin acum. Probabil că Clivesden s-a înşelat.

— Nu s-a înşelat. Nu în întregime.

Ea se chirci în colţul ei, încercând să se facă mică de tot.

— Te asigur că nu reprezint un pericol pentru tine. Te voi duce numaidecât acasă dacă asta doreşti.

Ridică o mână ca să-i facă semn vizitiului.

Ea se îndreptă de spate şi îşi încrucişă mâinile în poală.

— Nu… nu, cred că aş vrea să aud ce ai de spus.

El respiră adânc, conştient de riscul pe care şi-l asuma. Dar mai bine să dea cărţile pe faţă. Reuşise să distrugă o căsnicie. Îi plăcea să creadă că învăţase din greşelile lui.

— Mi-am iubit soţia. Când ne-am căsătorit, ştiam că nu îmi împărtăşea sentimentele. M-am gândit însă că lucrurile aveau să se schimbe cu timpul.

— Şi-atunci de ce s-a căsătorit cu dumneata?

— Familia ei a încurajat căsătoria noastră. Îşi doreau un titlu pentru ea, înţelegi?

— Da, înţeleg.

El încuviinţă.

— La fel ca mama ta, îndrăznesc să spun.

Ea îşi feri privirea.

— Poate că m-ar fi lăsat să îmi urmez inima şi să devin oricum contesă.

— Trebuie să mă crezi când îţi spun că Ludlowe ţi-ar fi frânt inima în cele din urmă. Probabil că orice durere pe care o simţi acum ar fi fost multiplicată de sute de ori dacă ai fi acceptat să te curteze. Nu ţi-ar fi fost credincios.

— Ai mai spus asta. Îl privi cu prudenţă, apoi adăugă: De… de unde ştii?

— Sunt convins că o fată isteaţă ca tine poate ghici.

— Vrei să spui că el… şi soţia dumitale…

— Au avut o aventură, da. Sunt convins că au fost şi altele, dar de cea cu Ludlowe s-a asigurat că voi afla. Vezi tu, a făcut astfel încât să îi descopăr împreună.

Ea se prinse de corsaj.

— O! Cerule!

— Întocmai. Mă întreb acum dacă nu cumva voia să mă forţeze să divorţez de ea.

Închise ochii şi şi-i aminti pe cei doi în pat, goi şi

răvăşiţi, aşteptându-l. Nu îşi mai văzuse niciodată soţia atât de satisfăcută ca atunci când spărsese uşa de la încăperea pe care o aleseseră pentru întâlnirea lor.

— Înţeleg furia care probabil că te încearcă acum. Şocul. Durerea, întrebările. De ce nu mi-a împărtăşit sentimentele, care erau reale şi sincere? De ce a căutat mângâiere la altcineva? De ce nu am fost îndeajuns de bun pentru ea?

Sophiei i se tăie respiraţia şi o podidiră din nou lacrimile.

— Dacă te ajută cu ceva, îţi pot spune că durerea se estompează în timp. Oricât de dificil ar fi să crezi asta acum, într-o zi te vei trezi şi te vei întreba ce-ai văzut la idiotul ăla.

Ea se înecă şi îşi acoperi faţa cu batista lui.

— Cât va dura?

— Asta depinde de profunzimea sentimentelor dumitale pentru el.

— Îl iubesc de cinci ani.

Cinci ani. În adâncul fiinţei lui, inima îi ezită. Era destul de greu să îţi revii după o pasiune de cinci ani. Apoi inima prinse avânt, sângele începu să i se înfierbânte, iar sentimentul cunoscut care îl încerca i se părea aproape alinător. Se obişnuise cu gelozia cu mult timp înainte.

Îşi înăbuşi un râs plin de amărăciune la gândul plin de ironie că Ludlowe stătea încă o dată între el şi femeia pe care o dorea.

Căci o dorea pe Sophia.

O dorea datorită tinereţii, a inocenţei şi a capacităţii ei de a iubi. Îşi dorea idealismul ei, voia să apuce o bucată din siguranţa aceea cu ochi mari a ei cum că totul avea să fie bine şi să îşi amintească vremea în care şi el crezuse la fel.

Ea izbucni din nou în hohote de plâns, iar el se întinse după ea, o îmbrăţişă din nou şi îi murmură în păr:

— Dacă mă laşi, te voi ajuta să-l uiţi.

Trecură câteva minute până Sophia reuşi să se adune şi să-i răspundă. Îşi ridică capul spre el şi îl întrebă:

— Cum ai putea face asta?

O lacrimă se prelinse pe marginea obrazului. El întinse mâna să i-o şteargă. Sânii ei se atinseră de el când Sophia inspiră brusc şi îşi trase buza de jos între dinţi.

Asta îi înfrânse orice rezistenţă.

— Uite aşa. Privind-o în ochi, se aplecă spre ea, măsurându-şi mişcarea, oferindu-i ocazia să-l oprească.

Cu ochii larg deschişi, ea aşteptă, iar el o sărută pe colţul gurii. Îi simţi gustul amar-sărat al lacrimilor. Preţ de o clipă, ea rămase nemişcată, iar el îşi imagină că îi putea auzi bătăile inimii, aşteptându-i reacţia. Dacă îl pălmuia, avea să accepte ce i se cuvenea fără să se plângă.

Ea oftă şi îşi întoarse faţa spre dreapta, buzele lor unindu-se.

*

Nici măcar o dată de când îl văzuse prima dată pe William Ludlowe, Sophia nu îşi imaginase cum ar fi fost să se sărute cu un alt bărbat. Cu siguranţă că nu ar fi trebuit să le permită buzelor ei să se unească cu cele ale acestui bărbat, dar nu se putea stăpâni. Îl simţi sărutându-i uşor pielea, iar inima îi bătu mai tare şi o îndemnă să-i răspundă cu aceeaşi monedă: tandreţe pentru tandreţe, ardoare pentru ardoare.

Highgate o cuprinse cu braţul de după mijloc, trăgând-o la pieptul lui, îmbujorată. Ea inhală aroma bogată de lemn de santal şi condimente care plutea în jurul lui şi simţi un val de vibraţii calde în stomac.

Gemu şi se trase în spate. El o privi cu ochii lui întunecoşi preţ de o clipă îndelungată, până când o străfulgeră cu intensitatea privirii lui. Ea respira

neregulat, conştientă că pieptul lui îi strivea sânii. Ar trebui să îl împingă la o parte şi să se îndepărteze de el.

Spre surprinderea ei însă, nu voia să o facă.

Cu îndrăzneală, întinse mâna şi îl atinse cu degetul tremurând pe cicatricea în zigzag care îi cresta obrazul. Intui cum anume o dobândise, ceea ce ar fi trebuit să îi taie din elan, dar în clipa aceea, vedea în el doar faptul că o înţelegea, că empatiza cu ea, că se crease o legătură între ei din pricină că amândoi aveau inima frântă.

Ceva se făcu ţăndări în adâncul fiinţei ei şi un sentiment sălbatic, nesăbuit, erupse şi începu să-i curgă prin vene. La naiba cu totul! Cu mama ei, cu tatăl ei. La naiba cu societatea! La naiba cu Julia şi, mai ales, la naiba cu William Ludlowe! Fir-ar al dracului de orb ce era!

Îşi puse palma pe obrazul lui Highgate, acoperindu-i cicatricea, şi îl sărută.

El scoase un mârâit gutural şi preluă comanda. Îşi deschise gura sub a ei, cerându-i să-i răspundă, poruncindu-i să facă la fel numaidecât. Tandreţea dispăru, lăsând loc ardorii dogoritoare şi nevoii care o îndemna, când îi simţi limba fierbinte pătrunzând printre dinţi.

În comparaţie cu acest asalt întunecos, săruturile lor de mai devreme i se păreau acum ca nişte bătăi de aripi de fluture. De data aceasta se dădea o luptă între ei, iar el îi cerea capitularea deplină.

Cerule mare! Îşi dorea atât de mult să i-o ofere.

El îşi dezlipi buzele de ale ei şi începu să o sărute pe obraji, pe gât, pe claviculă. Ea putu doar să se *agate* de el şi să îşi lase capul pe spate, oferindu-i-se. O ofrandă pe care el o acceptă de bunăvoie.

Coborî spre pieptul ei, sărutând-o, iar ea gemu.

Brusc, el o împinse la o parte. Sophia încă îşi auzea bătăile inimii în urechi. *Bum-bum, bum-bum.* Confuză şi ameţită, deschise ochii şi îl văzu cum o priveşte cu ochii mijiţi.

Părul lui, de obicei îngrijit, era acum tot ciufulit. Oare din pricina ei? *Bum-bum.* Se holbă la mâinile ei, aşteptându-se oarecum să găsească fire de păr închise la culoare printre degete.

— Jucăm un joc periculos, Sophia.

Bum-bum. Nu ar fi trebuit să-i permită să i se adreseze pe numele mic. Nu ar fi trebuit să-i permită nimic din ce se întâmpla. Vru să protesteze, dar el îşi puse degetele pe buzele ei înainte ca ea să apuce să spună ceva.

— În circumstanţele de faţă, cred că mi se poate ierta că ţi-am spus pe numele mic. Eşti atât de inocentă, şi totuşi atât de pasională. Mi-ar plăcea nespus de mult să te duc acasă şi să te las să-ţi descoperi adevărata profunzime după bunul meu plac.

Promisiunea din spatele acelor cuvinte imperioase îi încinse sufletul şi sângele. O promisiune atât de interzisă. În clipa aceea tânjea după lucruri interzise.

— Dar trebuie să înţelegi că, dacă permitem lucrurilor să meargă mai departe, chiar că vei fi ruinată şi logodna noastră va trebui să ducă la căsătorie.

Ea îi răspunse cu nesăbuinţă.

— Nu dau doi bani pe reputaţia mea. Nu după seara asta. Acum chiar că nu mă voi mai căsători vreodată, aşa că nimeni în afară de mine nu va şti dacă mi-am păstrat virtutea sau nu.

El îi ridică bărbia.

— Eu voi şti. Nu voi risca să rămâi însărcinată. Am destule pe conştiinţă.

Când făcu referire la căsnicia lui, ea închise ochii.

— Nu cred că ţi-ai ucis soţia.

— Sunt îmbărbătat de încrederea ta, dar dacă e să fim în întregime sinceri, într-un sens foarte real, am ucis-o.

Ea icni.

— Nu cred. Nu se poate.

El zâmbi plin de amărăciune.

— Îţi mulţumesc pentru încrederea pe care o ai în mine.

— Dar sora dumitale…

— Ce-i drept, dacă aş fi sugrumat-o cu propriile mele mâini, sora mea s-ar fi asigurat că ajung la Newgate. Stai liniştită, nu pentru crimă, ci pentru că am adus scandal asupra familiei. Bătu în acoperiş, semnalizându-i vizitiului să se îndrepte spre Boulton Row.

— Ai vrea… Se opri şi înghiţi în sec. Ştiu că nu e treaba mea, dar ai vrea să-mi povesteşti de ce crezi că eşti responsabil pentru moartea ei?

— Nu ar fi trebuit să mă însor cu ea. Ar fi trebuit să îi dau o şansă să anuleze logodna.

— Dar ai zis că familia ei a forţat-o.

— Aşa e, dar poate că s-ar fi domolit dacă aş fi spus eu ceva. Dar vai! Eu eram convins că urma să învăţăm să fim fericiţi unul cu celălalt, cu timpul. Nu m-a suferit de la bun început. Se ducea să se întâlnească cu Ludlowe când s-a răsturnat cu trăsura.

Ea se holbă la cicatricea lui. Din bârfe reieşea că ar fi avut-o de la accident.

— Da, am fost acolo. Ca un prost, m-am dus după ea. Voiam doar să o fac să mă asculte. Ar fi trebuit să o las să plece.

Ea îşi puse mâna pe mâneca lui.

— Tot ar fi făcut accident.

— Poate că nu. Dacă nu aş fi urmărit-o, poate că vizitiul nu ar fi mânat caii cu o asemenea viteză.

Tăcu. Sophia îi simţi muşchii braţului încordându-se. Ce grozăvii îl forţase oare să retrăiască? Mai mult ca sigur că durerea care îl încerca pe el era infinit mai grea decât cea pe care o simţea ea. Un fior rece de timiditate o făcu să se retragă. Nu avea niciun drept să îl atingă.

Fără să spună ceva, el îşi puse mâna peste a ei.

— Nu te îndepărta. Aşa a făcut şi ea.

Cerule mare, câtă durere se ascundea în spatele acelor cuvinte. Nu îl putea refuza, dar nici nu reuşea să găsească un răspuns adecvat. Rămase aşezată lângă el, fără să se mişte, fără să vorbească, în timp ce zgomote precum huruitul roţilor şi tropotul constant al cailor umpleau cupeul.

Câteva clipe mai târziu, trăsura se opri cu un hurducăit, iar el aruncă o privire pe geam.

— Am ajuns acasă la tine. Cred că nu s-a mai întors nimeni de la familia Pendleton.

Foarte bine. Nu putea da ochii cu Julia în seara aceea. Chiar dacă trebuia să înfrunte realitatea faptului că avea să îl uite pe William, viitorul i se părea destul de întunecat. Căsătorită sau nu, la orice eveniment social sau în familie la care avea să participe urma să dea de Julia şi William. Nu avea cum să îl evite.

Şi totuşi, Highgate îi promisese că o va ajuta. Putea să-i accepte ajutorul, dar dacă o făcea, oare ar fi putut anula cu bună ştiinţă logodna lor?

Capitolul 12

— Trebuia să-mi dau seama că aveam să te găsesc aici. Ar fi trebuit să vin aici de la început.

Benedict se uită cu privirea înceţoşată la Upperton care stătea aplecat peste masa lui. Nu mai ştia exact cât era ceasul. Ştia doar că era târziu, poate chiar atât de târziu, încât avea să se întoarcă acasă în zori de zi.

Fără să aştepte vreo invitaţie, Upperton îşi trase un scaun şi se aşeză. În pofida orei târzii, ţinuta lui de seară era în continuare impecabilă. Până şi părul îi era ciufulit cu grijă, lucru care probabil îi luase o veşnicie valetului lui.

Prin comparaţie cu el, Benedict ştia că arăta ca un

beţiv ordinar, îşi desfăcuse lavaliera cu câteva ore în urmă, iar vesta îi atârna pe umeri pe jumătate încheiată. Pe scurt, era un beţiv nearanjat.

Upperton se lăsă pe spate în scaun, cu o nonşalanţă exersată.

— Cred că ţi-ai făcut un obicei din a ocupa scaunul acela în ultimele seri. Te-ai gândit să ieşi mai mult în societate?

Benedict luă sticla cu coniac ca să-şi umple din nou paharul, dar îşi dădu seama că blestemăţia aia era goală.

— La dracu'!

Upperton îl ignoră.

— Am venit direct de la balul Pendleton. Ce-i drept, mai puţin timpul petrecut cercetând mesele de joc. Afli lucruri amuzante când mergi la baluri.

Benedict clipi. Aerul din jurul lor se încărcă de o senzaţie de aşteptare, în timp ce Upperton zâmbi şi îşi încrucişă braţele. Benedict se încruntă la el, dar prietenul lui aşteptă în continuare.

— Haide odată. Spune-mi ce-ai auzit şi ce-ai făcut. Nu am toată noaptea la dispoziţie.

— Cred şi eu. E aproape cinci dimineaţa.

Urmă o altă pauză. Upperton zâmbi şi mai larg. Ce enervant era!

— Nu o să-mi dau niciodată seama de ce nu ţi-am făcut fundul arşice în prima zi la Eton. Ia aminteşte-mi tu.

— Erai prea ocupat cu idiotul ăla de Battencliffe. Aşa era. Din fericire, Upperton se hotărâse să fie diplomat şi să nu-i aducă aminte că Battencliffe era în avantaj în bătaia aceea. Din fericire pentru tine, adăugă el, am venit eu şi i-am distras atenţia cu isteţimea mea superioară.

— Ce amuzant eşti! Nu ştiam că isteţimea e sinonim cu un croşeu de dreapta dat naibii.

Upperton îşi duse o mână la piept şi dădu scurt din cap.

— Sluga ta. Şi mă bucur să văd că-ţi păstrezi simţul umorului. Cred că ai nevoie de asta.

Benedict îşi îndreptă spatele – o treabă dificilă, ţinând cont de cantitatea de coniac pe care o consumase de-a lungul serii. Îşi dorea doar să îşi sprijine capul pe braţ şi să doarmă până treceau efectele alcoolului. Totuşi, tonul lui Upperton îi solicita întreaga atenţie, sau cât de multă îi permitea starea în care se afla.

— O să am nevoie de o altă sticlă?

— S-ar putea să mai vrei una. Cu nevoia e altă treabă.

— Ce-ai auzit?

— Prietenul nostru, Clivesden, crede că a câştigat pariul.

Benedict făcu un semn cu mâna.

— Păi, bineînţeles că aşa crede. Ar trebui să fii de-a dreptul idiot să pariezi atât de mult fără să crezi că poţi câştiga. Julia e isteaţă. Nu ar fi niciodată de acord…

— A fost.

Benedict pocni cu pumnul în masă.

— Ba pe naiba!

— Ba da. A fost de-acord. Am văzut-o chiar eu, la balul Pendleton, cum stătea lângă el. Nu am auzit tot ce s-a spus, dar vestea s-a răspândit destul de repede. Tatăl ei a anunţat logodna lor.

— Nu. Probabil că nu ai auzit bine. Sora ei s-a logodit cu Highgate. Am participat la cina la care familia ei plănuia cum să anunţe în societate.

— Revelstoke… Benedict… Upperton se întinse peste masă şi îşi puse mâna pe braţul lui Benedict. Au anunţat două logodne în seara asta.

— Ba nu, te înşeli. Nu pot să cred că Julia ar fi fost de-acord cu aşa ceva.

Dar chiar atunci simţi cum i se face greaţă. Toată cantitatea de coniac pe care o consumase ameninţa să i se

întoarcă pe gât. Julia recunoscuse în faţa lui că îşi dorea o căsnicie lipsită de afecţiune. Poate că se gândise mai bine şi fusese de acord cu cererea în căsătorie a lui Ludlowe. Dar nu se potrivea deloc cu Julia pe care o cunoştea el. Femeia pe care o cunoştea el era apropiată de sora ei. Nu ar fi trădat-o niciodată pe Sophia.

Sau da?

— Nu părea că s-ar fi împotrivit. Cel puţin mie nu mi s-a părut.

Aşa se părea.

— Nu erai prea aproape de ei, ţinând cont că nu auzeai ce spuneau.

— Ştiu ce-am văzut. A fost de acord cu totul.

Benedict îşi smulse un pumn de păr.

— L-a refuzat. Aşa mi-a spus.

— Înseamnă că s-a răzgândit. De cât timp ne cunoaştem? Îţi jur că nu te-aş minţi niciodată în legătură cu astfel de lucruri.

Benedict avu impresia că e înjunghiat în inimă cu ţurţuri de gheaţă.

— Ştiu că nu ai face-o. Doar că îmi doresc nespus de mult să te înşeli.

— Mai bine ai accepta lucrurile aşa cum sunt. Dar nu de asta ţi-am spus. Vreau să ştiu ce-ai de gând să faci în privinţa asta.

Benedict sări în picioare şi se sprijini cu o mână pe masă, să nu cadă, ţinând cont că încăperea se învârtea cu el.

— Ce voi face în privinţa asta? Răspunsul era cât se poate de evident. Ştia deja ce părere avea Julia despre el. N-o să fac naibii nimic.

Upperton se ridică mai încet.

— Vei renunţa pur şi simplu? Nu credeam că voi ajunge să trăiesc şi ziua asta.

— Ce-ţi pasă ţie de asta? se forţă el să spună, deşi

gâtul i se îngustase. Oricum n-ai niciun interes personal în asta.

— Ba da, dacă o să sfârşesc prin a-i plăti naibii lui Clivesden cinci mii de lire pe care nu le am.

— Ai acceptat pariul? Îl prinse pe Upperton de revere şi-l scutură bine. Atunci eşti şi mai idiot ca Ludlowe… Clivesden… îl aruncă pe Upperton la o parte. Sau cum naiba îl cheamă săptămâna asta.

*

Lângă biroul tatălui ei, Julia luă o gură mare de aer şi apoi expiră treptat, şuierat. Era pe punctul de-a intra în singurul spaţiu în întregime masculin din casa aceea dominată de femei.

Biroul particular al lui Charles St. Claire era teritoriu interzis pentru ele. Nici măcar mama lor nu îndrăznea să intre în partea aceea a casei lor, decât în situaţii de urgenţă îngrozitoare. Şi cum în încăperea respectivă se sărutase cu Benedict, ei bine… îşi alungă din gând amintirea sărutului lor, a limbii lui în gura ei, a mâinilor lui atingând-o peste tot pe corp. *Papa* nu avea de ce să afle despre asta.

O urgenţă teribilă o mâna şi pe Julia acum – încă de seara precedentă, de când se anunţase logodna ei cu contele de Clivesden, logodnă care, cu puţin noroc, nu avea să dureze mai mult de o zi.

Mai respiră o dată adânc, să se liniştească, apoi bătu uşor la uşă. Un mârâit jos, estompat din pricina lemnului gros, îi dădu de înţeles că se luase cunoştinţă de prezenţa ei, aşa că trecu pragul biroului. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri grele de nuc, iar ferestrele erau acoperite de draperii de un verde crud. Încăperea mirosea a ţigări de foi şi a coniac, singurul spaţiu din întreaga casă unde astfel de arome erau permise.

Tatăl ei stătea la birou, privind încruntat un registru contabil. Cele câteva smocuri de păr cărunt pe care le avea stăteau răzleţite. Când se apropie Julia, îşi scoase ochelarii.

— Ce te aduce aici atât de devreme? Mă gândeam că aştepţi vizitatori.

— I-am dat ordin lui Billings să informeze orice posibili vizitator că nu sunt acasă.

El îşi ridică sprânceana albă.

— Chiar şi pe flăcăul ăla, Revelstoke?

— Mai ales pe el.

— Foarte bine. Mama ta e încă băţoasă din pricina faptului că a apărut neinvitat la cina de logodnă a Sophiei. Se opri şi se şterse pe frunte cu batista. Nu ştiu când va înceta cu asta.

Julia îşi ridică bărbia.

— Dar a fost invitat. De mine.

— Şi totuşi, nu vrei să te felicite.

— Mă îndoiesc că, dacă într-adevăr mă vizitează, mă va felicita.

Probabil că ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Prefera să nu îşi imagineze reacţia lui când avea să afle că se logodise.

— De ce nu? Nu-i de mirare că s-a dus vestea, iar cei care nu au fost prezenţi noaptea trecută cu siguranţă că vor să îţi ureze fericire. Tatăl ei îi făcu semn spre un scaun din faţa lui, de parcă ar fi fost partenerul lui de afaceri, dar oricum pusese întotdeauna afacerile, aşa cum erau ele, înaintea fiicelor lui. Ia loc, adăugă el.

— Cred că prefer să stau în picioare. Dacă tot trebuia să discute cu el pe teritoriul lui, se simţea oarecum mai în control dacă se uita de sus la el.

Tatăl ei se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

Ea îşi ridică mâinile în aer şi le lăsă imediat la loc.

— Ceva? Eşti de acord cu o logodnă fără să mă consulţi şi când aflu despre asta mă întrebi dacă s-a întâmplat ceva. La ce te gândeai când ai făcut-o?

Pieptul tatălui ei se umflă şi, odată cu el, şi burta.

— Ia ascultă aici! Am îndurat destule prostii de la tine şi sora ta. Ai douăzeci şi doi de ani. E timpul să te măriţi.

— Ai fi putut măcar să dai dovadă de bunăvoinţă şi să-mi permiţi să-mi aleg singură peţitorul.

— V-am permis ţie şi surorii tale tot felul de libertăţi în acest sens şi unde am ajuns cu asta? Se ridică, greoi, din scaun şi o privi în lungul nasului. Aţi avut amândouă mult timp la dispoziţie să alegeţi cu cine vreţi să vă căsătoriţi. Dar i-aţi refuzat pe toţi. Sophia a avut şansa ei cu marchizul de Petherton.

El se opri din nou să se şteargă pe frunte.

— Un marchiz, pentru numele lui Dumnezeu, cu un venit de zece mii pe an. L-a refuzat. M-a lăsat să mă descurc cu crizele mamei tale timp de săptămâni întregi, şi crede-mă când îţi spun că a fost mai mult decât puteam duce.

Julia îşi puse mâinile pe lemnul lustruit al biroului şi îi susţinu privirea.

— Ştii de ce l-a refuzat pe marchiz? E îndrăgostită de Clivesden de când l-a văzut prima dată.

Tata fornăi.

— Nu e dragoste. E o *tendre.* O pasiune prostească.

— O pasiune prostească ce durează de cinci ani. Cinci ani, tată. Bineînţeles că el nu observase. Îşi petrecuse ultimii cinci ani cinând la clubul lui şi pierzând la whist. Aducând familia în pragul falimentului. Iar eu a trebuit să o alin după fiecare eveniment social la care a ignorat-o, adăugă ea. Sau când, Doamne fereşte, i-a acordat câtuşi de puţin atenţie. Atunci începea să spere mai tare, doar ca să sufere din nou când el îşi lua tălpăşiţa

şi flirta cu alta. Şi acum te aştepţi să fiu de acord cu căsătoria asta şi să nu-mi pese deloc de sentimentele Sophiei? Închise ochii şi înghiţi în sec. Sophia nu-i vorbise deloc în dimineaţa aceea. Nu pot, tată! Nu o pot trăda în halul acesta!

Tatăl ei făcu un pas în spate, încruntându-se şi mai tare.

— Dacă fata e îndrăgostită, cum zici tu, de Clivesden, de ce a acceptat să fie curtată de Highgate?

Ea scrâşni din dinţi, ca să nu rostească primele cuvinte care îi veniră în minte, cuvinte pe care îl auzise pe Benedict bombănindu-le când o scosese din belele, cuvinte pe care tatăl ei cu siguranţă că nu le-ar fi apreciat.

— Nu a avut de ales. Au fost prinşi singuri. Este o înţelegere, ca să evite scandalul.

Îşi puse mâna la gură, ca să nu-i spună şi restul poveştii: cum că Sophia plănuia să anuleze logodna. Întrucât tatăl lor era atât de hotărât să le mărite pe amândouă, fără îndoială că ar fi găsit o modalitate de o forţa pe Sophia să ajungă în faţa unui preot cât ai zice peşte. Cu precădere dacă descoperea că Highgate avea ceva bani.

Tatăl ei se frecă pe bărbie.

— Atunci, nu cred că era chiar atât de îndrăgostită de Clivesden dacă şi-a permis să ajungă într-o astfel de situaţie. Nu contează. Se va aşeza la casa ei, şi încă cu un conte, şi la fel şi tu. Mama ta e încântată până peste poate, iar eu refuz să vă las să o dezamăgiţi, după toată bătaia de cap pe care i-au pricinuit-o şovăielile voastre. Mă voi asigura că v-aţi măritat înainte să se încheie sezonul, şi cu asta am încheiat discuţia.

— Tată, nu poţi…

— Ba pot. Doi bărbaţi cu titlu, ba chiar conţi, au fost de acord să se însoare cu tine şi cu sora ta, chiar dacă aveţi puţină zestre. Nu veţi mai avea astfel de oportunităţi.

Îşi luă ochelarii, şi-i puse la ochi şi se lăsă la loc în scaun. Îşi trase mai aproape registrul contabil şi îi spuse: Acum, pleacă!

Julia îl privi cu gura căscată. O expediase pur şi simplu. Nu avea de gând să ţină cont de sentimentele ei sau de ale Sophiei, atâta timp cât se căsătoreau bine şi scăpa de grija lor. Atâta timp cât mama se putea lăuda în societate că ambele ei fiice erau contese.

Contese!

— Refuz să mă mărit cu Clivesden. Nu mă poţi forţa.

El îşi ridică privirea din registru, mişcându-şi gura şi roşu ca para focului.

— Te vei căsători cu el. Îmi datorezi măcar atât.

— Îţi *datorez?* Îşi ridică braţele, după care le lăsă să-i cadă pe lângă corp. Cum aş putea să am o astfel de datorie faţă de dumneata?

— Ştii cât m-aţi costat în ultimele sezoane? Rochiile, bonetele, casa de la oraş?

— Şi cât te-a costat ultima mână la douăzeci şi unu?

El păli, îşi strânse pumnul şi scrâşni din dinţi. Julia mersese prea departe. Nu avusese motiv să se poarte atât de necuviincios cu tatăl ei, în mare parte deoarece, de cele mai multe ori, prefera să o lase pe mama lor să se ocupe de fiicele lor îndărătnice, iar el se ascundea în biroul lui, prefăcându-se că stăteau mai bine financiar.

— Nu voiam să menţionez asta, dar nu-mi dai de ales, se răsti el. Îi datorez lui Clivesden cinci mii de lire.

— Cinci mii…

El lovi cu pumnul în birou.

— Cinci mii pe care, aş adăuga eu, nu le am. Clivesden ar putea să ceară să fiu aruncat la închisoarea datornicilor. Şi atunci ce s-ar alege de voi, fără protecţia unor soţi?

Julia simţi cum îi fuge podeaua de sub picioare şi se prinse de birou. Protecţia unui soţ. Ce bine se descurcase

tatăl ei în a-şi proteja soţia. Dacă ar fi ajuns la închisoarea datornicilor, mama şi Sophia aveau să sfârşească pe străzi.

— Mama ştie?

— Nu ştie cât de mari sunt datoriile mele şi am aranjat astfel încât nici să nu afle.

— Cum anume? spuse ea, înfigându-şi atât de adânc degetele în birou, încât o dureau. Cum ai putea să-i ascunzi aşa ceva?

— Am făcut o înţelegere cu Clivesden. A fost de acord să treacă cu vederea această chestiune dacă îi ofer o soţie potrivită.

Julia deschise gura, apoi o închise la loc. Mâinile i se făcură reci ca gheaţa. I se tăie respiraţia, aşa că, preţ de o clipă, nu reuşi să spună nimic.

— Şi m-ai ales pe *mine?* întrebă ea încet. Pe mine? De ce nu pe Sophia?

— Foarte simplu. El te-a cerut pe tine.

O ceruse pe ea. Bineînţeles că da, şi ştia şi de ce, dar oare auzise şi tatăl ei de reputaţia ei atât de discutată? Şi dacă da, oare s-ar fi deranjat măcar să îl pună la punct pe bârfitorul acela?

— Te-ai întrebat de ce?

El o privi furios de după ochelari.

— Nu contează de ce. Clivesden mi-a oferit o soluţie, iar eu am acceptat. Uneori, trebuie să ne sacrificăm pentru binele tuturor.

Să ne sacrificăm. Cuvântul îi răsună în minte. Tatăl ei voia să o sacrifice *pe ea* pentru o situaţie pe care o crease el.

*

Julia reuşi să ajungă în dormitorul ei, după care dădu frâu liber furiei. Argumentele ei nu îl impresionaseră pe tatăl ei. Cu cât protestase mai mult, cu atât el insistase mai

înverşunat să îşi facă datoria de fiică.

Traversă încăperea din patru paşi – unu, doi, trei, întoarcere; unu, doi, trei, întoarcere – şi la fiecare întoarcere îşi înfigea unghiile în palme. După a zecea tură prin cameră, urmele în formă de semilună lăsate de unghiile ei începură să-i sângereze. Era forţată să o facă. Era forţată să se lase curtată de Clivesden şi să ignore sentimentele surorii ei. Şi toate astea din pricina a cinci mii de lire. Ce îngrozitor!

Practic, tatăl ei o vânduse.

Începură să o usture ochii, aşa că se uită prin cameră, ca să stăvilească lacrimile care o podidiră. Avea nevoie de un plan, nu de lacrimi.

Privirea i se lumină când dădu cu ochii de miniatura care le înfăţişa pe ea şi pe Sophia în copilărie. Fuseseră atât de tinere pe atunci, atât de inocente. Nu cunoscuseră partea urâtă a vieţii. Nu mai suporta nici măcar o clipă să le privească pe copilele acelea zâmbitoare.

Se duse apăsat spre masa de lângă pat, apucă portretul şi îl azvârli de perete. Rama de lemn se despică zgomotos. Perioada aceea din viaţa ei era la fel de ireparabilă ca miniatura aceea sau ca relaţia cu sora ei.

Se înecă din pricina unui hohot de plâns care îi strânse brusc gâtul. Sophia nu avea să o ierte niciodată că mersese până la capăt cu căsătoria – nu când avea să dea peste tot ochii cu Clivesden.

La urma urmei, avea de ales între sora ei sau tatăl ei iresponsabil şi cheltuitor. Dacă se ruinase, o făcuse din propria prostie. De ce trebuia ea să plătească pentru asta? Sau Sophia şi mama lor?

Julia respiră adânc şi se opri din tremurat. Putea să-i plătească ea, cumva. Bineînţeles, nu toţi banii odată, dar poate că ar fi reuşit să o facă în rate. Şi dacă se mărita, ar fi reuşit să le asigure viitorul mamei ei şi Sophiei. Dar mai întâi trebuia să găsească o cale de-a scăpa de logodnă.

Deci, tatăl său voia să se aşeze la casa ei? Dacă era să fie sinceră, nu îşi făcea câtuşi de puţin griji pentru măritiş, dar dacă tot trebuia să se căsătorească, atunci avea să o facă. Dar nu cu Clivesden.

Capitolul 13

Julia îşi strânse mai bine mantia pe ea, cuibărindu-se la intrarea servitorilor. Afară turna cu găleata şi sufla un vânt rece ca gheaţa.

Trebuia să iasă din casă curând, chiar dacă asta însemna că avea să moară din pricina vreunei răceli.

Cu o ureche ciulită spre bucătărie, asculta să vadă dacă nu cumva avea să audă trâmbiţele Apocalipsei sau, în cazul ei, mersul apăsat al lui Billings. Chiar dacă era un simplu slujitor, dacă ar fi prins-o fugind, bărbatul ar fi târât-o sus, la etaj, şi ar fi dat-o pe mâna mamei ei.

Auzi sunet de paşi de-a lungul coridorului care ducea spre scările dosnice. Mai aproape, tot mai aproape. Nu avea de ales. Îşi făcu curaj şi ieşi din casă, înfruntând vremea năprasnică.

O rafală de vânt o biciui cu stropi înţepători peste faţă şi îi tăie respiraţia. În pofida mantiei de lână grele şi a bonetei, avea să fie udă leoarcă în doar câteva minute. Doamnele nu se aventurau afară pe astfel de vreme, cel puţin nu fără o trăsură şi un lacheu care să-i ţină umbrela şi să fie folosit ca scut împotriva intemperiilor.

Astăzi, Julia nu era o doamnă. Astăzi, comportamentul ei era scandalos. Astăzi, îşi lua viitorul în propriile mâini.

Ţopăind, ca să evite băltoacele care îi ajungeau până la glezne răspândite pe aleea pavată, o apucă pe Boulton

Row, apoi se îndreptă spre Curzon Street, sperând să găsească o birjă liberă.

Se lăsa seara, alungând puţina lumină a zilei care mai rămăsese, în pofida faptului că străzile erau goale, ea îşi mări pasul. Chiar dacă locuia în centrul Mayfairului, se ştia că erau şi hoţi de buzunare pe acolo, şi era pur şi simplu de neimaginat ca o lady să se plimbe singură.

Auzi huruit de roţi rostogolindu-se cu viteză mare pe pavaj, aşa că se trase într-o parte. Călcă până la gleznă într-o băltoacă rece ca gheaţa, în timp ce o trăsură trecu pe lângă ea. I se puse un nod în gât când văzu blazonul de pe uşile ei: preţ de o clipă, se temu că era al lui Clivesden.

Iuţi pasul. La ritmul în care i se uda mantia de la ploaie, în curând nu mai avea să conteze dacă găsea sau nu o birjă. Şi dacă mergea pe jos până la destinaţie, cu siguranţă că nu ar fi ajuns acolo într-o stare mai deplorabilă şi mai leoarcă decât era deja.

Jumătate de oră mai târziu, udă până la piele, cu dinţii clănţănindu-i şi cu degetele îngheţate pe sforile săculeţului ei de mână, ajunse la destinaţie. Respiră uşurată şi urcă udă scările care duceau spre uşa de stejar impozantă, apucă inelul de alamă şi ciocăni o dată. După aceea se îmbrăţişă singură, încercând în zadar să păstreze căldura, rugându-se în acelaşi timp ca valetul să nu-i arunce o singură privire şi apoi să o alunge de acolo ca pe-o haimana.

— Te rog să te grăbeşti. Te rog să fii acasă, murmură ea ca o rugăciune printre dinţii încleştaţi, în timp ce vântul tăios îi smulgea mantia.

Era pe punctul de-a apuca a doua oară de inel, când uşa se deschise. Phipps apăru în prag, uitându-se la ea de-a lungul nasului lui încovoiat. Se încruntă.

— Da?

— Te rog, lordul Benedict e acasă?

— Va trebui să verific. Şi cine să-i spun că îl caută la

o oră atât de ciudată?

Ea scoase o carte de vizită udă de sub mantie. Phipps o acceptă pufnind din nas. O clipă mai târziu, ridică din sprâncene, şi spuse:

— Domnişoară Julia. Iertaţi-mă. Nu v-am recunoscut în starea în care sunteţi. Dar sunteţi singură? E foarte neobişnuit.

— Te rog, Phipps, aş vrea să mă adăpostesc de ploaie.

— Bineînţeles, domnişoară, bineînţeles.

Se dădu la o parte şi-o lăsă să intre în foaierul casei de la oraş a lui Benedict. Sau, mai bine zis, casa îi aparţinea fratelui său mai mare, marchizul de Enfield, care alesese să rămână la ţară în sezonul acela.

Phipps făcu ochii mari când văzu băltoaca tot mai mare ce se strângea la picioarele Juliei.

— Nu prea ştiu ce să spun, domnişoară. Ar trebui să vă schimbaţi în nişte haine uscate, ca să nu vă îmbolnăviţi, dar…

— Dar nu e nicio doamnă în casă care să îmi împrumute ceva, adăugă ea. Poftim. Îşi dădea seama ce făcea: vizita un burlac, singură. Momentan, va trebui să mă mulţumesc cu un foc cald.

— Voi trimite numaidecât o servitoare să vă aducă ceai. Sau poate că bucătăreasa poate încropi ceva care să vă înzdrăvenească. Mă tem că în ultima vreme lordul Benedict petrece mai mult timp pe la club decât pe aici.

Julia se întristă.

— Înseamnă că nu e acasă?

O clipire rapidă şi faptul că obrajii i se roşiră puţin fură singurele semne care trădară disconfortul valetului. Poate că oricui nu cunoştea familia i-ar fi scăpat semnele. Nu şi Juliei. Mai ales că fusese vecina lui Benedict şi intrase şi ieşise din casa lui aproape la fel de des ca el.

— Voi verifica. Vă rog să aşteptaţi în salon.

Atentă la covorul persan gros din încăpere, Julia îşi privi mâhnită picioarele. Formal ca întotdeauna, Phipps îi luă mantia udă leoarcă cu o expresie de nezdruncinat.

— Mergeţi să vă încălziţi, domnişoară.

În clipa în care Phipps dispăru pe coridor, Julia se duse grăbită în salon. Se apropie cât îndrăzni de mult de flăcările care pâlpâiau, ca să se încălzească. Încetul cu încetul, începu să se simtă mai uman şi mai puţin ca un sloi de gheaţă.

Dar, în timp ce se dezgheţa, o năpădiră o mulţime de griji. Dacă Benedict ieşise deja? Dacă nu accepta să o primească? După care îşi dădu seama de un lucru: posibil ca simpla ei prezenţă acolo să fi fost de-ajuns. Dacă ar fi putut să facă cumva să se ducă vestea! Era o treabă destul de dificilă, ţinând cont că însăşi vremea care îi oferise acoperirea perfectă ca să se furişeze din casă îi ţinea de asemenea pe majoritatea oamenilor cu minte în casă şi, prin urmare, incapabili să o surprindă.

Cu minte.

Se considerase mereu o persoană cu minte. Cu minte, practică, atentă la reputaţia ei. Aşa fusese până în clipa în care tatăl ei îi anunţase logodna într-o sală de bal aglomerată.

Acum era doar disperată şi posibil nebună. Mai mult ca sigur, de se aventurase afară pe o astfel de vreme.

Auzi sunet de paşi pe hol. Fiind convinsă că era o servitoare care aducea ceva mâncare, nu îşi luă privirea de la foc. Auzi zgomot de cizme tot mai aproape. Ciudat, dar nu auzi nimic care să indice un căruţ pentru servit ceaiul.

Bufniturile încetară. Îşi întoarse capul şi îl văzu pe Benedict în pragul uşii. Acesta se încruntă în timp ce o măsură din cap până în picioare.

— Ce naiba te-a apucat, de-ai venit aici?

Când îi auzi cuvintele reci, Julia se răsuci, fusta ei udă leoarcă agăţându-i-se de picioare.

Benedict se propti în cot de marginea uşii, într-o postură degajată, cu o alură expeditivă. Părul lui negru îi cădea peste frunte, răvăşit într-un stil mult mai atrăgător decât la orice dandy al cărui valet petrecea ore întregi ca să i-l aranjeze cu măiestrie. Nu se sinchisise să îşi pună un veston sau o vestă. Cămaşa îi atârna larg, descheiată la gât, lăsând să se întrevadă o bucată fascinantă de piele. Bărbia nerasă îi umbrea adâncitura de la baza gâtului.

Ea îşi ţinu respiraţia. Niciun gentleman nu ar fi trebuit să se înfăţişeze atât de dezbrăcat în faţa unei doamne, iar acum înţelegea de ce. Priveliştea îi făcu inima să-i bată mai puternic, iar respiratul deveni dintr-odată o sarcină greu de îndeplinit. Se încălzi mai tare de la el, decât de la foc.

În timp ce se uita la el, Benedict se desprinse din pragul uşii şi înaintă spre ea. Pantalonii lui din piele de căprioară i se mulau pe coapsele puternice ca un al doilea strat de piele. Julia îşi prinse buza de jos între dinţi. Oare de ce nu-i mai observase muşchii şi înainte când se apropia de ea?

— Ai de gând să-mi răspunzi, sau să presupun că ai venit să te holbezi?

Ea înghiţi în sec înainte să-i poată răspunde.

— Poate că aş fi fost puţin mai dispusă să-ţi răspund la întrebare dacă ai fi formulat-o mai politicos.

— Vrei politeţe? spuse el, apoi izbucni într-un râs ironic care o făcu să se înfioare. Da, presupun că asta vrei. Din câte îmi amintesc eu, cuvintele pe care mi le-ai adresat când ne-am despărţit nu au fost deloc *de rigueur.*

— Eşti beat?

El se apropie de ea cu paşi mari.

— Încă nu, chiar dacă aş vrea să fiu.

Un smoc de păr se întrevedea prin deschizătura cămăşii. Julia îşi strânse pumnii când mintea ei îndărătnică o îmboldi să pună mâna pe el ca să-i simtă textura.

— Atunci, să înţeleg că abia acum te-ai dat jos din pat?

El făcu o plecăciune ironică.

— Ce atentă eşti. Da, în ultimele câteva zile, am observat că am un orar destul de interesant.

Auzi un huruit pe coridor, semn că sosise căruciorul pentru servit ceai. Servitoarea aruncă o privire fugară la angajatorul ei şi duse căruciorul înspre divan, după care îşi plecă scurt capul acoperit de o bonetă şi se retrase.

Benedict ridică din sprânceană şi se duse spre o masă laterală, pe care se afla o carafă din sticlă şlefuită în care se reflecta lumina focului. Apucă un pahar, îşi turnă o porţie de lichid dens de culoarea chihlimbarului şi apoi îl gustă. Julia îi privi mărul lui Adam ridicându-se şi coborând în timp ce înghiţea.

Cu paharul aproape de gură, el se opri şi o privi pe deasupra lui.

— Nu trebuie să pari atât de dezaprobatoare. Sau poate ai prefera să bei asta, în loc de ceai? E chiar bun, dar cam tare dacă nu eşti obişnuită.

Julia se duse agale spre căruciorul cu ceai.

— Nu, mulţumesc.

— Eşti sigură? S-ar putea să te ajute să te simţi mai puţin leoarcă.

Ea îşi turnă o ceaşcă de ceai, adăugă zahăr, apoi luă o gură, ca să-şi facă curaj.

— Nu am venit să beau cu tine.

— Ce păcat. Eu oricum am de gând să beau. Ca să-i dovedească, dădu pe gât lichidul din pahar. Dar aşa am ajuns la subiect. De ce ai venit? Ba, mai precis, de ce ai venit neînsoţită la reşedinţa unui burlac convins? Oare logodnicul tău nu va avea nimic de spus în privinţa asta?

Ea strânse mai tare ceaşca de ceai.

— Deci ai auzit.

— Upperton abia a aşteptat să-mi spună. Se pare că

avea impresia că urma să îţi sar fericit în ajutor. Benedict ridică din umeri. A fost destul de dezamăgit când şi-a dat seama că lucrurile nu stau aşa.

Julia simţi că i se strânge inima.

— Atunci, presupun că nu vei vrea să afli de ce-am venit.

El îşi mai turnă o porţie de băutură şi o dădu pe gât.

— Fă-mi pe plac. Am câteva minute libere înainte să merite să o apuc spre club.

Ea îşi îndreptă spatele şi luă o gură de aer cu miros de fum. O parte din ea îşi dădea seama că răceala lui era o prefăcătorie. Chiar dacă postura lui indica lipsă de interes, poziţia umerilor lui emana o tensiune subtilă. Aşa cum se întâmplase mai devreme, cu valetul, Julia putea fi mulţumită că, întrucât se cunoşteau de mult timp, reuşea să vadă dincolo de aparenţe.

— Am o propunere pentru tine.

El se uită la modelul cu măsline şi cruci de pe sticlă.

— Serios? Ce anume?

— Trebuie să mă compromiţi.

Spatele lui deveni rigid preţ de o clipă, după care înclină carafa şi turnă cel puţin două degete de lichid dens în pahar.

— Serios? Îşi lăsă capul pe spate şi dădu pe gât porţia. Ah, ce minunat el Sigur nu vrei şi tu? E mai tare decât băuturile cu care eşti obişnuită tu, bineînţeles, dar ţi-l recomand.

Ea îşi ridică ceaşca.

— Mă mulţumesc cu ceai. Şi poate ai vrea să o laşi mai moale.

— De ce? Nu sunt nici pe departe atât de beat pe cât aş vrea să fiu. Dar poate eşti îngrijorată din pricina propunerii tale. Te temi că aş ajunge atât de beat, încât nu mi-aş mai putea duce sarcina la îndeplinire?

Ea rămase cu gura căscată. Despre ce naiba vorbea?

— Cred că ţi-ai pierdut minţile mai tare decât aveam eu impresia dacă ai de gând să spui astfel de prostii.

El lăsă paharul gol din mână. Din câţiva paşi ajunse lângă ea. Îşi trecu dosul arătătorului de-a lungul maxilarului ei, lăsând o dâră de foc în urma atingerii. Ea icni din pricina senzaţiei pe care i-o stârnise, dar expresia lui rămase în continuare dură, implacabilă.

— Te asigur că încă nu mi-am pierdut minţile. Din păcate, nu-ţi voi accepta oferta.

— Poftim?

— Răspunsul meu este „nu”. Nu te voi compromite.

— Dacă te îngrijorează onoarea ta…

— Câtuşi de puţin. Se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre fereastră. Cu nicio săptămână în urmă, m-ai alungat din pricina unor gesturi care, dacă ar fi fost descoperite, te-ar fi compromis pe deplin. Tot în seara aceea ai pretins că l-ai refuzat pe Clivesden. Acum am auzit că nu numai ai acceptat ca idiotul ăla să te curteze, dar te-ai răzgândit şi în privinţa mea.

Se întoarse din nou, oftând, şi veni lângă ea. Chiar nu mă aşteptam la astfel de jocuri femeieşti nestatornice, şi totuşi, uite că exact asta faci.

Ea făcu un pas în faţă, întinzând o mână, în semn de împăcare.

— Nu înţelegi. Nu am fost de acord să mă curteze.

El îi dădu mâna la o parte.

— Atunci de ce-ai anunţat logodna în faţa mulţimii prezente la balul Pendleton?

— S-a înţeles cu tata. Nu ştiam nimic despre logodna noastră, până tata nu a găsit de cuviinţă să o anunţe.

— Şi, din ce povesteşte lumea, ai fost de acord cu ea.

— Eram în stare de şoc. M-au luat pe neaşteptate. Te rog…

Ochii lui Benedict licăriră, duri ca safirul.

— E ciudat, dar nu mă afectează rugăminţile tale.

Julia deschise gura, apoi o închise la loc. O podidi un hohot de plâns, dar refuză să-i dea glas. Benedict, pe care se putea bizui oricând, refuza să o ajute când avea mai multă nevoie. De necrezut! Şi totuşi, la fel de necrezut era felul în care pretindea că nu îi pasă şi trăncănea fără încetare. Evident îi păsase îndeajuns cât să asculte mai multe relatări despre evenimentele de seara trecută.

Îşi ridică bărbia şi respiră adânc, să se liniştească.

— În regulă. Dacă nu vrei să mă ajuţi tu, voi găsi pe cineva care să o facă. Poate că Upperton mi-ar face pe plac.

Nu apucă se plece, pentru că el o prinse de încheietura mâinii, atingerea lui părându-i-se ca tăciunele aprins.

— Nu te vei oferi unuia ca Upperton.

— Unuia ca Upperton? Credeam că ţi-e prieten.

— Nu mă aştept să înţelegi. Să spunem doar că ştiu ce părere are el despre… femei. Deşi, ca gentleman, ar trebui să te refuze.

Poate că da, dar ezitarea uşoară din tonul lui îi trădă nesiguranţa. Ea îşi smuci încheietura, dar el o ţinu bine.

— Nu îmi dai de ales. Şi dacă Upperton refuză, voi găsi un gentleman mai dispus să o facă. Poate că lordul Chuddleigh ar fi interesat.

El o strânse aşa de tare de încheietură, încât Julia era convinsă că în dimineaţa următoare avea să găsească cinci vânătăi.

— N-ai îndrăzni să faci una ca asta.

Juliei îi venea să zâmbească, dar se stăpâni. Nu avea de ce să îi dea de înţeles că victoria ei era iminentă, întrucât era posibil ca asta să îl facă să se încăpăţâneze. Venise momentul, din nou, să schimbe tactica.

— Revelstoke. Se apropie de el şi îl atinse pe braţ. Îi simţi muşchii puternici mişcându-se pe sub materialul fin al cămăşii, încordându-se. Benedict, am nevoie să mă

compromiţi.

Încordarea îi emana prin cămaşă. Muşchii i se încleştară sub atingerea ei. O privi alarmat; sau poate precaut. Juliei i se strânse iarăşi inima. Avea să o refuze din nou, pentru că îi ceruse mai mult decât era dispus să-i ofere.

Fără vreo avertizare, el îi dădu drumul la mână.

— Te-ai gândit la consecinţele unei astfel de acţiuni?

— Bineînţeles că da.

— La toate?

— La…

— Opreşte-te şi gândeşte-te pentru o clipă. Se smulse de sub atingerea ei şi se duse spre fereastra mare cu menouri care dădea spre grădina din spatele casei. Ploaia se izbea de geam, împinsă de un vânt aspru. Julia se înfioră. Dară voi face asta, ca gentleman, voi fi nevoit să te cer în căsătorie. Te-ai gândit la asta?

— Dacă trebuie neapărat să mă căsătoresc… înghiţi în sec. Asta era. Nu mai putea nega faptul că avea să fie nevoită să se mărite. Dacă e musai să mă căsătoresc, aş prefera să fie cu cineva cu care mă înţeleg.

El îşi întoarse privirea de la priveliştea de afară şi se uită la ea. Arăta de-a dreptul impunător pe fundalul ferestrei din spatele lui.

— Asta crezi tu că înseamnă o căsnicie? O legătură între doi oameni care se înţeleg?

— Mai bine decât o chestiune de afaceri sau o modalitate de a obţine o poziţie mai înaltă în societate. Asta înseamnă pentru părinţii mei.

El se îndepărtă de fereastră şi veni lângă ea.

— Sau, mai bine zis, aşa vor sta lucrurile între noi doi?

O spusese pe o voce mai joasă ca de obicei. Auzise aceeaşi tonalitate joasă şi la alţi bărbaţi, alţi pretendenţi, aşa că o recunoscuse: seducţie. O trecu un fior de

neexplicat, care îi făcu pielea de găină pe braţe, aşa că şi le strânse în jurul ei, ca un scut.

Nu îşi imaginase niciodată că avea să poarte o astfel de discuţie cu Benedict, dar, dacă tot veni vorba, nu îşi imaginase vreodată nici că avea să îl sărute. Alungă amintirea buzelor lui alunecând peste ale ei, a limbii lui împingându-se în gura ei, a căldurii pe care o declanşa atingerea lui…

El o prinse de bărbie cu două degete şi i-o ridică.

— Răspunde-mi, Julia. Aşa ar sta lucrurile între noi?

Sub forţa privirii lui, ea îşi îndreptă umerii.

— Nu văd de ce nu ne-am putea înţelege. Mereu ne-am înţeles bine.

— Aşa să fie? De aceea m-ai expediat aşa din scurt în noaptea aceea?

— Am considerat că, în circumstanţele respective, cel mai bine era să ne distanţăm puţin.

— Atunci mă tem că am ajuns într-un impas.

— Impas? Nu înţeleg.

— Nu avem aceleaşi aşteptări de la o căsnicie. Spus cât mai simplu şi direct, Julia, dacă ar fi să devii soţia mea, mă aştept să îţi îndeplineşti toate sarcinile obişnuite acestui rol.

Juliei i se uscă gâtlejul, dar renunţase de mult la ceaşca de ceai.

— Sarcini? şopti ea.

El îşi înclină capul, ca să o privească în ochi.

— Ştii la ce sarcini mă refer?

Ea încuviinţă uşor.

— Eu…

— Vreau să îmi încălzeşti patul. De bunăvoie, în mod regulat. Se aplecă spre ea, până Julia aproape că îi putea gusta coniacul de pe buze. Cu pasiune, adăugă el.

Cu pasiune. Când îl auzi, o străbătu un fior de căldură până în stomac.

— Gândeşte-te cu atenţie, continuă el, dacă într-adevăr vrei să te compromit sau nu, deoarece va trebui să trăieşti cu această consecinţă.

Julia se îndepărtă de el, îşi încrucişă braţele şi încercă să îşi pună ordine în vârtejul de gânduri care o năpădiră. Avea doar o idee vagă despre ce ar fi presupus să îi încălzească patul. Ştia că implica sărutări şi atingeri, dar, în afară de asta, mai ştia doar că, în circumstanţele greşite, astfel de relaţii erau scandaloase. Dacă s-ar fi putut lua după sărutul lor, atunci putea spune că invoca sentimente intense.

Închise ochii şi îşi aminti de seara aceea în biroul tatălui ei. Benedict o sărutase şi îi ceruse să-i răspundă cumva, şi trezise în ea sentimente încărcate cu promisiunea plăcerii. Sentimente întunecate, copleşitoare, cum nu mai trăise vreodată cu vreun alt bărbat.

Avea să îi ceară în mod regulat astfel de lucruri. Oare putea să îi ofere ce îşi dorea şi să îşi păzească în acelaşi timp inima?

Deschise ochii şi îl văzu privind-o intens şi alert, de parcă nu s-ar fi atins nici măcar de un strop de coniac. Nu reuşea să îl citească, dar era clar că aştepta un răspuns de la ea, răspuns căruia, dintr-odată, nu îi putea da glas.

— Te-am speriat chiar aşa de tare când te-am sărutat? murmură el.

— Nu m-am speriat de la sărut, nu.

Era adevărat. Sărutul nu o speriase deloc.

— Dar a fost primul tău sărut, aşa-i?

Ea încuviinţă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Ar fi trebuit să fiu mai tandru.

Dintr-un pas, ajunse lângă ea şi îşi puse mâna la baza gâtului ei. Vârfurile degetelor lui îi gâdilau linia maxilarului. Avea să o revendice. Ea îşi depărtă buzele, aşteptând.

— Cerule mare, murmură el, eşti udă leoarcă. Ce te-a făcut să te aventurezi afară pe o vreme ca asta, şi încă singură?

— Cred că disperarea, răspunse ea răguşit. Am venit pe jos până aici, pentru că nu am reuşit să găsesc o birjă.

El mârâi mai multe înjurături urâte care o făcură să simtă căldură în obraji.

— Îţi dai seama cât ai riscat venind aici?

— Cred că toţi hoţii de buzunare au avut destulă minte ca să stea în casă.

El îşi mută mâna, până când vârfurile degetelor lui îi ajunseră pe gât.

— Nu vei mai face niciodată ceva atât de prostesc. M-ai înţeles?

— Atunci trebuie să fii de acord să mă compromiţi. Dacă nu o faci, va trebui să găsesc pe cineva care o va face, deoarece refuz să mă mărit cu Clivesden.

— Dar înţelegi că simpla ta prezenţă aici, singură, cu mine, te compromite deja?

— Doar dacă se află despre asta.

— Se va afla. Cât crezi că va dura până să ţi se observe lipsa?

— Dar cine se va gândi să mă caute aici?

— Într-adevăr, cine? zise el şi o trase de o şuviţă de păr udă. Trebuie să te dezbraci de hainele astea şi să faci o baie fierbinte, până nu te îmbolnăveşti.

O străfulgeră un val de căldură lichidă când îi văzu privirea tot mai întunecată. Fără îndoială că îşi imagina cum arăta goală, în cadă.

— Nu voi avea cu ce să mă îmbrac după ce termin, recunoscu eu, îmbujorându-se şi mai tare.

El zâmbi aproape imperceptibil.

— Mă tem că nu am nimic adecvat să-ţi împrumut. Nu te voi putea trimite înapoi acasă până nu ţi se usucă hainele.

Poate că o tachina, dar timbrul lui jos lăsa să se înţeleagă altceva. Stârni în ea o îndrăzneală care o făcu să se apropie îndeajuns de mult de el, încât să îi atingă uşor pieptul cu sânii. Sfârcurile i se încreţiră în urma atingerii.

Benedict înghiţi în sec, iar mărul lui Adam îi zvâcni.

Ea îl privi în ochi.

— Poate că nu vreau să mă duc acasă.

— Julia…

Când îşi auzi numele rostit pe tonul acela jos, o străbătu un fior rece. Îi despărţea doar materialul fin al cămăşii lui şi straturile groase ale rochiei, cămăşii şi corsetului ei, reduse aproape la nimic din pricina faptului că erau îmbibate cu apă. Căldura emanată de pielea lui o pătrundea şi o făcea să tânjească după mai mult, după mai multă apropiere.

El o cuprinse cu braţul de mijloc, îşi puse palma mare pe spatele ei, cu degetele răsfirate, apoi o mută mai sus, între omoplaţi.

— Ne jucăm cu focul. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa?

Ea dădu din cap a încuviinţare.

— Dar nu vei da înapoi.

Ea clătină din cap.

— Poate că vreau să ard.

El gemu şi o sărută. Julia se cutremură şi se deschise în faţa lui, răspunzându-i cu uşurinţă la explorările pe care le făcea limba lui, mânată de amintirea ultimului lor sărut. Simţi gustul dulce-amărui al coniacului de pe buzele lui şi mirosul lui şi întinse mâna să îi pipăie barba nerasă.

El mârâi gutural, o strânse puternic în braţe şi o lipi de trupul lui tare, în întregime îmbujorată. Îşi împinse limba adânc în gura ei. Ea îşi trecu degetele peste partea din faţă a cămăşii lui, strecurându-şi degetele în părul lui. O zgâria cu maxilarul lui nebărbierit pe bărbie, dar se lăsă oricum condusă de el.

Putea să o facă. Îşi putea lăsa trupul să se muleze

după al lui. Îi putea permite să-i exploreze adâncimile pasiunii şi să îi răspundă aşa cum voia el. Avea să se ocupe mai târziu de confuzia şi ameţeala care puseseră stăpânire pe mintea ei. Momentan însă, voia doar să simtă.

El se trase în spate, respirând scurt şi aspru. Ochii lui albaştri deveniră de o nuanţă nocturnă, reflectând flăcările din vatră.

Intensitatea privirii lui o făcu să scâncească gutural. Cerule mare! O emoţie atât de sinceră! Nu o putea înfrunta, aşa că închise ochii şi se prinse de gâtul lui, trăgându-l spre ea. El gemu aspru şi puternic şi începu din nou să o sărute, împingându-se în ea, până când greutatea lui o obligă să se dea în spate.

Pas cu pas, ea cedă sub apăsarea lui şi se dădu în spate până se lovi de ceva solid. Divanul. Suspină şi se lăsă să cadă printre perne.

El se retrase din nou. Julia îşi prinse buza de jos între dinţi şi îi inspiră aroma. Simţi mirosul de coniac şi un iz masculin. Rochia umedă îi udase cămaşa subţire până i se lipise de piele. Era aproape transparentă. În lumina focului, pielea lui părea poleită cu aur.

Ea îşi trecu arătătorul de-a lungul gâtului lui, peste vena prin care i se simţea pulsul rapid, spre bucata de piele seducătoare ce se întrevedea prin gulerul desfăcut. Un smoc de păr creţ îi gâdilă vârful degetului, aşa că îşi apăsă palma pe pielea lui.

El se înfioră şi se lăsă cu toată greutatea pe ea. Trupul ei îi răspunse cu o zvâcnire dureroasă în adâncul lui.

— Julia.

O atinse cu vârfurile degetelor pe tâmple, dându-i la o parte şuviţele de păr ude de pe frunte.

Îi vedea doar privirea albastră intensă, aşa că îşi închise din nou ochii. Dacă ar fi putut să nu mai vadă nimic, doar să simtă!

El îşi trecu buzele peste maxilarul ei, spre lobul urechii şi pulsul care îi bătea puternic chiar sub acesta. Ea se foi, trupul ei mulându-se după al lui.

El gemu şi se împinse la rândul lui, cu mădularul dur ca oţelul între trupurile lor. Îşi coborî degetele, mângâind-o tandru pe obraz şi apoi pe gât, unde se opri când dădu de închizătorile corsajului ei.

Inima Juliei bătea tot mai tare, pe măsură ce el trase de nasturii micuţi. Cerule mare! Era pe punctul de-a o dezbrăca. Ar fi trebuit să îl oprească înainte să o copleşească de tot.

Fără vreun avertisment, el înlemni, cu trupul încordat şi alert.

— Ce e? reuşi Julia să îngaime.

El îşi întoarse privirea tulburătoare spre uşă.

— Am auzit ceva. Servitorii. Oftă şi se ridică în picioare. Mai bine aşa. Peste câteva momente…

El îi întinse mâna, iar ea îl lăsă să o tragă ca să se ridice în picioare.

— Peste câteva momente ce anume?

El îi zâmbi uşor.

— Aş fi făcut ceva ce ar fi şocat-o pe servitoare când venea după ceainic.

— Dar eu te-am rugat să mă compromiţi.

— Mi-ar plăcea totuşi să o fac într-un loc mai intim, nu în salon. O apucă de umeri şi o sărută uşor pe obraji şi pe frunte, după care o strânse mai tare în braţe, zdrobind-o de el. Suntem pe cale să declanşăm un scandal de asemenea proporţii, că s-ar putea să nu mai primeşti invitaţii la baluri şi la toate evenimentele la care participai.

Ea îşi puse capul pe umărul lui, minunându-se de cât de simplu şi firesc i se părea acest gest.

— Nu contează. Ieşeam în societate doar ca să-i fac pe plac mamei. Din moment ce se pare că a-i face pe plac mamei presupune să devin contesa de Clivesden, mă tem

că va fi tare dezamăgită de mine.

El se dădu în spate şi îi cuprinse obrajii în palme.

— Am o casă în Kent. Mi-a lăsat-o mama ca parte din zestrea ei. Dacă vrei, ţi-o voi arăta.

Kent. Doar numele acela îi amintea de zile de vară însorite în care bătea pădurile în căutarea aventurii. Ea şi Sophia îşi petrecuseră copilăria la Clareton House, făcându-şi de cap ori de câte ori reuşeau să scape de domnişoara Mallory. Atunci îl cunoscuse pe Benedict, deoarece proprietatea lor se învecina cu pământurile marchizului de Enfield. Nu se mai întorsese acolo de la primul sezon al Sophiei. Tatăl ei vânduse proprietatea, iar cu câştigurile obţinute mutase familia la oraş. Schimbase o viaţă idilică pe rochii de bal şi statut social.

— Vrei să plecăm în seara aceasta?

— Nu ai haine, îi aminti el. Şi nu poţi ieşi din nou pe vremea asta îmbrăcată aşa. Lasă asta pe seama mea. O să poruncesc să ţi se pregătească o baie, iar doamna Brown va pregăti o cameră de oaspeţi pentru tine.

— Şi tu ce vei face?

— Trebuie să mă ocup de nişte treburi şi, dacă trec pe la club, nu voi da nimănui nimic de bănuit. Se aplecă şi o mai sărută uşor de două ori. Îţi jur că nu îţi voi cere nimic din ce nu eşti dispusă să faci. Ai încredere în mine în privinţa asta?

Ea clipi. În faţa ei se afla din nou Benedict cel de demult, cel cu care copilărise.

— Bineînţeles.

— Atunci, trebuie să te avertizez, spuse el, privindu-şi cu atenţie mâinile. Moşia mea este într-o stare destul de deplorabilă. Majoritatea camerelor din casa principală sunt de nelocuit.

— Ah, da?

Înţelegea cum apărea degradarea treptată din pricina fondurilor tot mai sărace. Trăia în astfel de condiţii

încă de când tatăl ei vânduse casa în care crescuse şi se mutaseră cu toţii la oraş.

— Avem unde sta, dar e un loc foarte mic.

— Cât de mic?

El o privi direct în ochi:

— Are un singur dormitor.

Capitolul 14

Proaspăt bărbierit şi îmbrăcat, Benedict coborî din trăsură lângă intrarea de la Boodle's. Se ruga să îl găsească pe Upperton acolo la ora aceea şi ca acesta să-i mai vorbească după felul în care se despărţiseră ultima dată. Cu paşi repezi, se duse direct spre masa la care stătea de obicei, făcându-i semn să plece lacheului care ieşise din penumbră ca să-i ofere coniac.

În seara aceasta, Benedict voia să-şi păstreze luciditatea.

— Revelstoke. Slavă Domnului! îşi întoarse capul spre dreapta şi îl văzu pe Upperton venind cu paşi mari spre el. Credeam că n-o să mai ajungi.

Benedict se uită la ceasul de buzunar. Era ora şapte şi jumătate, adică devreme pentru el.

— Ce s-a întâmplat, omule? Arăţi de parcă te-a prins soţul amantei tale furişându-te pe uşa din dos.

Upperton se opri brusc.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Nu mă încurc cu doamne măritate, din motive bine întemeiate.

— Oricum, mă bucur că am dat de tine. Trebuie să vorbim într-un loc în care nu riscăm să fim auziţi.

Cu ochii mijiţi, Upperton se uită atent la Benedict preţ de o clipă.

— Se pare că domnişoara Julia lipseşte. Nu ştii nimic

despre asta, aşa-i?

Benedict îşi strânse buzele. Nu se aşteptase ca vestea să se răspândească chiar atât de repede.

— Vino cu mine.

Îl conduse pe Upperton la al treilea etaj, unde un coridor lung mărginit de uşi închise se întindea înaintea lor. Camere private, disponibile pentru membrii care doreau să aibă activităţi mai intime.

Upperton ezită când Benedict deschise cea mai apropiată uşă de stejar.

— Nu aş vrea ca oamenii să îşi facă vreo idee greşită.

Benedict îl apucă de guler şi îl târî înăuntru.

— Spune-le că am angajat o curtezană care a fost foarte iubitoare cu amândoi deodată. Acum, ia zi-mi, care-i treaba cu Julia?

Upperton îşi ridică privirea.

— Eram sigur că ştii ceva despre asta.

— Chiar *ştiu.* Dar vreau să ştiu cum de ştii *tu* şi, poate şi mai important, dacă ar trebui să mă aştept ca familia ei să apară la uşa mea ca să o ia înapoi acasă?

I se puse un nod în stomac, de îngrijorare. Nu ar fi trebuit să o lase singură. Ar fi trebuit să o trimită direct în Kent şi să se ducă şi el în dimineaţa următoare. Cu siguranţă că dacă soţii St. Claire o căutaseră la casa familiei Upperton, aveau să se gândească să verifice şi la el acasă.

Şi dacă urmau să o descopere acolo, aveau să o ducă pe furiş înapoi acasă şi să o ţină sub supraveghere atentă până se căsătorea cu Clivesden. Indiferent ce părere avea Julia despre căsătoria lor, era clar că părinţii ei preferau o alianţă cu Clivesden.

— Nu cred că familia ei bănuieşte că ai avea ceva de-a face cu asta, spuse Upperton. Eu am aflat din pur noroc. Sora mea a vizitat-o pe Sophia şi ne-a spus când s-a întors. E secret, aşa că bineînţeles că Henrietta s-a întors

valvârtej acasă, ca să ne spună.

Benedict respiră uşurat.

— Deci mai am timp.

— N-aş prea spune asta. Până mâine se va fi dus vestea peste tot. Upperton îl înghionti. Deci, ia zi: Ce te-a făcut să te răzgândeşti şi să vrei să mă ajuţi?

— Să-ţi fie clar pentru totdeauna: nu fac nimic ca să te ajut să câştigi pariul ăla idiot!

— În regulă, dar dacă aşa o să câştig… Upperton ridică din umeri. Gândeşte-te ce scandal va ieşi, omule! Clivesden nu se va mai atinge de ea.

— O să mă asigur de asta. Mâine-dimineaţă o duc în Kent.

— Ah, da, mâine-dimineaţă, bineînţeles, după ce o vei fi defăimat cum trebuie.

Benedict îl apucă de rever pe Upperton.

— Îţi voi fi recunoscător dacă nu ţi-ai băga nasul unde nu-ţi fierbe oala. Nu ţi-aş fi dezvăluit planurile mele, doar că am nevoie de ajutorul tău.

Upperton se trase din strânsoarea lui Benedict şi îşi scutură mânecile.

— Ai un mod amuzant de-a cere favoruri.

— Ar ajuta dacă ai învăţa să-ţi ţii fleanca. Dar mă gândesc că mă vei ajuta doar pentru că aşa vei fi sigur că vei câştiga pariul ăla.

Upperton oftă şi se dădu în spate.

— Ce vrei să fac?

Benedict ridică trei degete.

— Trei lucruri. În primul rând, vei răspândi vestea cum că m-ai văzut pe la vreo masă de jocuri în noaptea asta. Nu contează la care, atâta timp cât oamenii vor crede că nu mi-am petrecut seara acasă.

Upperton încuviinţă.

— Destul de uşor. Ce altceva?

— Mâine-dimineaţă la prima oră, te vei duce la

societatea avocaţilor şi îmi vei face rost de o autorizaţie specială.

— Va trece cel puţin o săptămână până să o emită biroul arhiepiscopului. Mai bine te-ai duce direct în Scoţia.

Benedict clătină din cap.

— Mi-ar lua o săptămână să ajung acolo. Ba chiar mai mult, dacă vremea continuă aşa. Şi se vor aştepta să facem asta, după ce îşi vor da seama ce s-a întâmplat. Vom fi mai în siguranţă în Kent. Imediat ce-ai obţinut autorizaţia, trebuie să mi-o aduci la Shoreford House. Sau, mai bine zis, la casa pădurarului, căci aia este partea locuibilă.

Upperton ridică dintr-o sprânceană.

— Ştii că e posibil ca oamenii să spună că ai răpit-o.

— Nu e aşa. Ea a venit la mine.

— Să înţeleg că domnişoara Julia şi-a dat în sfârşit seama ce vrea?

Benedict ignoră remarca.

— Şi ar mai fi ceva.

*

Rufus coborî din trăsura lui în Boulton Row, strângând din umeri din pricina vântului rece care sufla. Billings îl întâmpină la uşă cu o expresie înverşunată.

— Aş dori să o vizitez pe domnişoara St. Claire.

— Voi verifica dacă este acasă.

Sub mantie, Rufus tremură, în timp ce Billings se schimbă la faţă şi îl lăsă să aştepte în prag.

— Ce naiba?!

Era trecut de ora unsprezece dimineaţa. Billings nu avea de ce să se joace cu el de-a şoarecele şi pisica, acum că era oficial logodnicul Sophiei. Doar fata nu voia să anuleze logodna în acel moment crucial, nu?

Nu după călătoria cu trăsura şi îmbrăţişarea lor încinsă, îl lăsase înfometat după promisiunea patului lor

nupţial, cu săruturile ei neprihănite şi reacţiile ei feciorelnice. Dacă anula înţelegerea dintre ei, atunci…

Uşa se deschise, şi Billings, la fel de implacabil, îşi făcu din nou apariţia.

— Vă va primi în salonul mic, milord.

Rufus respiră uşurat şi trecu pragul, dându-i mantia şi pălăria ude valetului. Sophia îi veni în întâmpinare pe la jumătatea coridorului.

— Slavă cerului că ai venit. Era mai palidă decât de obicei, aproape albă ca varul. Sub ochi avea cercuri vineţii, care ieşeau în evidenţă pe tenul ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Julia a dispărut şi e vina mea.

O lacrimă i se prelinse pe obraz.

Vru să îi şteargă lacrima, dar se opri. Îşi puse în schimb mâna pe partea îngustă a spatelui ei şi o conduse încet spre salonul mic.

— Vina ta? De ce zici că e vina ta?

— M-am purtat îngrozitor cu ea încă de la anunţarea logodnei. Eu… Se aşeză pe un divan şi îşi frânse mâinile. N-am putut să vorbesc cu ea, să o întreb cum a fost în stare să stea pur şi simplu acolo şi să accepte logodna, deşi m-a asigurat că avea să îl refuze. Cum să fac? Cum să trăiesc tot restul vieţii având-ul pe *el* drept cumnat?

Rufus se aşeză lângă ea. Coapsa i se frecă de fustele ei.

— De unde ştii că nu de asta a plecat? Ca să scape de logodnă?

— Sunt sigură că ne-ar fi lăsat vorbă, măcar ca să nu ne îngrijorăm.

— De cât timp lipseşte?

— De noaptea trecută. Mama a insistat să mă ducă la croitoreasa ei, pentru trusou, şi când ne-am întors, Julia nu mai era. *Papa* spune că a vorbit cu ea. Am întrebat în stânga şi în dreapta, dar nimeni nu a văzut-o.

Rufus îşi frecă bărbia.

— De noaptea trecută, spui? Nu s-a gândit nimeni să verifice drumurile care duc spre nord?

— Pe furtuna aia îngrozitoare? Nimeni întreg la cap nu ar fi plecat pe o astfel de vreme.

— Sau poate că da, dacă nu voiau să fie prinşi.

— Dar spre nord? De ce… Rămase gură-cască preţ de o clipă. Crezi că a fugit?

— Dacă ar fi să pariez, aş zice că a fugit în Scoţia cu lordul Benedict.

Ca să vezi! Nenorocitul ăla de Clivesden, încornorat, sau pe-aproape. Era timpul să înveţe şi el cum era! Nu că ar fi simţit vreodată mai mult decât o umilire usturătoare. Nu era îndeajuns de simţitor ca să înţeleagă profunzimea durerii pe care păcatele lui o provocaseră altora.

Sophia se încruntă. El îşi înăbuşi imboldul de a-i netezi fruntea cu degetul arătător.

— O, n-ar fugi niciodată cu lordul Benedict. Vezi tu, este îndrăgostit de ea.

— Atunci mi se pare pe deplin rezonabil să fugă împreună.

— Nu şi în cazul surorii mele. Nu vrea să se mărite din dragoste.

Rufus se lăsă pe spate, umărul lui frecându-se de cel al Sophiei, şi începu să bată darabana pe braţul de lemn al divanului.

— Poate că a convins-o de contrariul.

Ea se lăsă spre el, prelungind contat tul dintre ei şi stârnindu-i un fior plăcut în abdomen.

— Oricum, tata a întrebat deja la el acasă.

— Şi?

— După spusele valetului lui, nu a fost acasă, dar… Of, nu ar fi putut fugi cu Julia. Prietenul lui, domnul Upperton ştie foarte bine ce face Revelstoke şi şi-a dat cuvântul că l-a văzut la club, noaptea trecută.

Rufus se încruntă.

— Şi cu Clivesden cum rămâne?

— Adică?

— A fost înştiinţat de dispariţia bruscă a logodnicei lui?

— Tata i-a trimis un mesaj, bineînţeles. Îl prinse pe Rufus de antebraţ, ceea ce îl făcu să se concentreze cu greu la următoarele ei cuvinte. Mai bine să o audă de la noi decât ca bârfă, la operă.

*

Benedict dădu draperia la o parte şi aruncă o privire la peisajul scăldat în lumina amurgului. Toată ziua, nori gri şi joşi plutiseră pe cer, mânaţi de un vânt rece ca gheaţa, dar măcar nu plouase. De fapt, ploaia torenţială din ziua precedentă făcuse drumurile foarte noroioase, încetinindu-le nespus de mult înaintarea.

După câteva ore pe drum, se apropiau de coastă, de conac. Măcar nu aveau să fie urmăriţi prea curând, ţinând cont de starea drumurilor. Mai ales dacă Clivesden şi St. Claire aveau să verifice mai întâi drumurile care duceau spre nord, înainte să ajungă la concluzia că se întorsese la moşia lui din Kent.

Julia dormea pe umărul lui, capul ei cald legănându-se în ritmul trăsurii. Tremuratul şi huruitul constante o adormiseră, ca pe un copil. Cum dormise jumătate din zi, probabil că nu avea să-i fie prea somn în seara aceea.

La gândul acela, simţi un val de căldură în vintre, dar îşi potoli reacţia. Nu o atinsese noaptea precedentă şi se hotărâse să facă la fel şi la noapte, chiar dacă aveau să doarmă în acelaşi pat. După ce se căsătoreau, urma să aibă ani întregi la dispoziţie ca să-i descopere toate secretele. Cu siguranţă că mai putea rezista câteva nopţi până avea să ajungă Upperton cu autorizaţia lor specială.

Sau până avea să fie ea doritoare. Oricare s-ar fi întâmplat mai întâi.

Avea să aştepte, chiar dacă anumite părţi ale trupului său nu erau de acord cu planurile lui. Şi, până atunci, nimic nu îl împiedica să aranjeze lucrurile astfel încât ea să devină doritoare mai rapid.

Cu grijă, ca să nu o deranjeze, scoase capul pe geam şi se uită în urma lor. Nu văzu niciun semn cum că ar fi fost urmăriţi. De fapt, nu prea se vedea niciun semn de orice altceva pe drumurile acelea. Numai Arthur, care mergea la trap în spatele trăsurii, legat cu o funie. Animalul îşi azvârli capul pe spate. Sigur voia un pas mai rapid.

Aveau să ajungă în curând la conac, iar Arthur avea să aibă loc să-şi dezmorţească picioarele. Şi Benedict la fel, dacă voia să se ţină departe de Julia până se acomoda ea.

Trăsura încetini, apoi viră. Fără să se uite, ştia că tocmai ce intraseră pe aleea lungă spre Shoreford House. Nu aveau să meargă până în capătul ei, unde se afla clădirea în stil Tudor care dădea spre strâmtoarea Dover.

Nu, îi dăduse instrucţiuni vizitiului să se oprească la casa pădurarului. O asigurare în plus, în caz că Clivesden le lua urma prea curând. Probabil că acesta s-ar fi aşteptat ca ei să stea în conac, nu în căsuţa ponosită, cu acoperiş din paie şi ferestre cu ochiuri de geam în formă de romb.

În trecut, vara, grădinarul ar fi umplut jardinierele cu o sumedenie de flori viu colorate. Asta pe când moşia încă avea grădinar. Acum, sub ramurile care atârnau golaşe, arăta mai degrabă jalnic.

Trăsura începu deja să încetinească. Îşi vârî un deget pe sub boneta Juliei şi şi-l trecu peste obrazul ei.

— Trezeşte-te. Am ajuns.

Ea clipi, iar el o privi cum se dezmeticeşte din somn. Julia se ridică în şezut, adoptând o poziţie demnă de o

doamnă şi întrerupând orice contact fizic cu el, lăsând ca aerul rece să pătrundă în spaţiul astfel creat între ei.

— Îmi cer iertare. Nu am fost o tovarăşă de drum prea interesantă.

— Mai bine că te-ai odihnit, după frigul pe care l-ai îndurat ieri.

Ea îşi strânse mantia, protector, în jurul ei. Valetul lui reuşise să o usuce peste noapte lângă foc şi să o perieze, aşa că arăta ca nouă. Benedict îşi dădu seama de semnificaţia gestului ei. Acum că ajunseseră, avea un atac de panică sau poate chiar se răzgândise în ceea ce privea planurile lor.

Trebuia să aibă grijă.

Vizitiul deschise portiera cu un huruit şi coborî scările. Benedict coborî şi îi întinse mâna.

— Haide să-ţi arăt noua noastră moşie.

Ea îl prinse de mână, mult prea tare, probabil ca să îi ascundă tremurul, se gândi el. Când puse piciorul jos, făcu ochii mari.

— O, se minună ea.

— Puţin cam rustică, mă tem, dar este mai bine decât casa principală.

— Ba nu, e încântătoare.

El îşi zâmbi în sinea lui. Julia chiar vorbise serios.

— Vei mai fi oare de aceeaşi părere când îţi vei da seama că nu vei avea servitori care să se ocupe de tine? Adăugă imediat: Ce-i drept, nu va trebui să gătim singuri. Îl voi trimite pe vizitiu la conac, cu instrucţiuni să ne aducă mesele la intervale regulate de timp, dar în afară de asta…

Se opri şi îşi trecu o mână prin păr. Voise să-i distragă atenţia de la emoţii şi uite că pălăvrăgea întruna, ca un băieţandru.

— Încerc să spun că, dacă ai nevoie de o slujnică, cred că va trebui să-mi asum eu acest rol.

Grozav. O făcuse să roşească. Comentariul nu îl

ajutase prea mult nici pe el, întrucât îşi imagină numaidecât cum o ajuta să se dezbrace, atingându-i pielea moale şi albă.

— Atunci, cred că va trebui să mă descurc cum pot.

Măcar îi răspunsese, chiar dacă cu ochii în pământ.

*

Julia îşi strânse umerii din pricina vântului rece şi aspru. Simţi un iz sărat care îi dădu de înţeles că moşia se afla lângă coastă. Aroma aceea amară o nelinişti, întrucât nu-i era familiară.

Sau până avea să fie ea doritoare. Oricare s-ar fi întâmplat mai întâi.

Avea să aştepte, chiar dacă anumite părţi ale trupului său nu erau de acord cu planurile lui. Şi, până atunci, nimic nu îl împiedica să aranjeze lucrurile astfel încât ea să devină doritoare mai rapid.

Cu grijă, ca să nu o deranjeze, scoase capul pe geam şi se uită în urma lor. Nu văzu niciun semn cum că ar fi fost urmăriţi. De fapt, nu prea se vedea niciun semn de orice altceva pe drumurile acelea. Numai Arthur, care mergea la trap în spatele trăsurii, legat cu o funie. Animalul îşi azvârli capul pe spate. Sigur voia un pas mai rapid.

Aveau să ajungă în curând la conac, iar Arthur avea să aibă loc să-şi dezmorţească picioarele. Şi Benedict la fel, dacă voia să se ţină departe de Julia până se acomoda ea.

Trăsura încetini, apoi viră. Fără să se uite, ştia că tocmai ce intraseră pe aleea lungă spre Shoreford House. Nu aveau să meargă până în capătul ei, unde se afla clădirea în stil Tudor care dădea spre strâmtoarea Dover.

Nu, îi dăduse instrucţiuni vizitiului să se oprească la casa pădurarului. O asigurare în plus, în caz că Clivesden

le lua urma prea curând. Probabil că acesta s-ar fi aşteptat ca ei să stea în conac, nu în căsuţa ponosită, cu acoperiş din paie şi ferestre cu ochiuri de geam în formă de romb.

În trecut, vara, grădinarul ar fi umplut jardinierele cu o sumedenie de flori viu colorate. Asta pe când moşia încă avea grădinar. Acum, sub ramurile care atârnau golaşe, arăta mai degrabă jalnic.

Trăsura începu deja să încetinească. Îşi vârî un deget pe sub boneta Juliei şi şi-l trecu peste obrazul ei.

— Trezeşte-te. Am ajuns.

Ea clipi, iar el o privi cum se dezmeticeşte din somn. Julia se ridică în şezut, adoptând o poziţie demnă de o doamnă şi întrerupând orice contact fizic cu el, lăsând ca aerul rece să pătrundă în spaţiul astfel creat între ei.

— Îmi cer iertare. Nu am fost o tovarăşă de drum prea interesantă.

— Mai bine că te-ai odihnit, după frigul pe care l-ai îndurat ieri.

Ea îşi strânse mantia, protector, în jurul ei. Valetul lui reuşise să o usuce peste noapte lângă foc şi să o perieze, aşa că arăta ca nouă. Benedict îşi dădu seama de semnificaţia gestului ei. Acum că ajunseseră, avea un atac de panică sau poate chiar se răzgândise în ceea ce privea planurile lor.

Trebuia să aibă grijă.

Vizitiul deschise portiera cu un huruit şi coborî scările. Benedict coborî şi îi întinse mâna.

— Haide să-ţi arăt noua noastră moşie.

Ea îl prinse de mână, mult prea tare, probabil ca să îi ascundă tremurul, se gândi el. Când puse piciorul jos, făcu ochii mari.

— O, se minună ea.

— Puţin cam rustică, mă tem, dar este mai bine decât casa principală.

— Ba nu, e încântătoare.

El îşi zâmbi în sinea lui. Julia chiar vorbise serios.

— Vei mai fi oare de aceeaşi părere când îţi vei da seama că nu vei avea servitori care să se ocupe de tine? Adăugă imediat: Ce-i drept, nu va trebui să gătim singuri. Îl voi trimite pe vizitiu la conac, cu instrucţiuni să ne aducă mesele la intervale regulate de timp, dar în afară de asta…

Se opri şi îşi trecu o mână prin păr. Voise să-i distragă atenţia de la emoţii şi uite că pălăvrăgea întruna, ca un băieţandru.

— Încerc să spun că, dacă ai nevoie de o slujnică, cred că va trebui să-mi asum eu acest rol.

Grozav. O făcuse să roşească. Comentariul nu îl ajutase prea mult nici pe el, întrucât îşi imagină numaidecât cum o ajuta să se dezbrace, atingându-i pielea moale şi albă.

— Atunci, cred că va trebui să mă descurc cum pot.

Măcar îi răspunsese, chiar dacă cu ochii în pământ.

*

Julia îşi strânse umerii din pricina vântului rece şi aspru. Simţi un iz sărat care îi dădu de înţeles că moşia se afla lângă coastă. Aroma aceea amară o nelinişti, întrucât nu-i era familiară.

Regiunea pe care o cunoscuse ea în copilărie se aflase mult spre interior, aşa că mirosise mai mult a pământ, iarbă, copaci şi mlaştini.

După ce se udase leoarcă în ziua precedentă, nu crezuse că avea să se mai încălzească vreodată. Momentan, îşi dorea doar un foc şi o ceaşcă cu ceai fierbinte, dar hornul singuratic al căsuţei, din care nu ieşea fum, nu părea prea promiţător în acest sens.

Intră după Benedict. În mare, căsuţa era formată dintr-o singură încăpere, cu un şemineu mare cu vatră deschisă într-un capăt. În faţa acestuia era o masă rustică

mare ce servea atât ca spaţiu de lucru, cât şi pentru cinat. Mai erau şi nişte rafturi pline cu oale de lut şi de cositor; legături de ierburi atârnau de grinzi, înmiresmând aerul cu o aromă de levănţică.

În celălalt capăt al încăperii, o uşă ducea spre o odaie care era probabil acel singur dormitor de care îi spusese Benedict. Un dormitor pe care în curând trebuia să îl împartă cu Benedict. O străbătu un fior de o altă natură.

Benedict ridică dintr-o sprânceană.

— Încă mai crezi că e încântător?

Ea se uită din nou în jur. Cu siguranţă era departe de pretenţiile înaltei societăţi şi de rigorile ei sociale. Dădu scurt din cap, hotărând:

— Da, cred. Ne vom purta singuri de grijă şi o vom transforma într-o aventură.

El se aşeză în faţa vetrei din piatră şi se uită pe coş.

— În cazul acesta, primul lucru de pe lista noastră este să facem focul.

— Adevărul e că e cam curent şi mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai.

Tremură din nou. Avea să dureze o veşnicie până să se încălzească încăperea aceea cavernoasă. Oare cât va dura până să ajungă căldura în capătul celălalt al încăperii, unde se afla dormitorul? Asta în caz că avea să ajungă până acolo.

— Ce-ar fi să te schimbi din hainele de drum? Iar eu mă ocup de foc.

— Ştii cum să o faci?

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Să ştii că nu sunt chiar în întregime inutil. Am învăţat în primul an la şcoală şi a trebuit să mă descurc deseori în astfel de situaţii pe când eram la cavalerie.

Ea îşi strânse buzele.

— Nu fi atât de sceptică. Du-te şi schimbă-te şi până termini tu voi face un foc zdravăn.

— La şcoală te-au învăţat şi cum să faci foc fără lemne, sau şmecheria asta ai învăţat-o la cavalerie? îl tachină ea.

El o privi încruntat.

— Ai fi surprinsă. Făcu semn spre dormitor. Acum, du-te.

Ea se duse spre uşă, o deschise şi îşi înăbuşi un scâncet. Nu se aşteptase la asta. Salteaua groasă umplută cu pene şi cuvertura aranjată, ambele albe, străluceau în lumina amurgului, iar pernele umflate părea destul de îmbietoare – dar era atât de îngust.

Sperase la ceva lat, pe care ea s-ar fi putut culca într-o parte, iar el în cealaltă, şi să mai fi rămas şi o bucată bună de saltea între ei. Atunci s-ar fi putut preface că împărţea patul cu sora ei.

În patul acesta însă, nu se putea preface. În patul acesta, cu siguranţă s-ar fi atins unul de celălalt. Tremură în încăperea expusă curentului. În patul acesta, trebuiau să se agaţe unul de celălalt ca să se încălzească câtuşi de puţin.

Bagajul lor se afla în colţul îndepărtat, lângă dulapul de haine, unde îl lăsase vizitiul. Despachetă cele câteva articole de îmbrăcăminte pe care le luase la ea şi le puse lângă hainele şi pantalonii lui Benedict. Da, îi spusese că această căsuţă era în mare parte de nelocuită.

Alese o rochie în care să se schimbe de hainele în care călătorise. Era o rochie din muselină de un albastru pal, demodată de cel puţin două sezoane. Nu se gândise de unde îi făcuse rost Benedict de câteva schimburi de haine într-un timp atât de scurt, dar măcar era sigură că nu intrase prin efracţie în casa ei ca să le ia. Nici ea, nici sora ei nu avuseseră vreodată o rochie atât de împopoţonată, cu atâtea volănaşe şi încreţituri.

Dacă se gândea mai bine, stilul era exact pe gustul surorilor lui Upperton.

Cu degete neîndemânatice şi amorţite de la frig, îşi desfăcu pe cât de repede putu nasturii, îşi dădu jos hainele de drum şi îşi puse rochia cu un munte de volănaşe pe ea. Măcar excesul de material poate că avea să-i ţină de cald. Când încercă să o încheie, îşi dădu seama de ce se optase pentru atâtea volănaşe: pentru a masca nişte sâni mai puţin înzestraţi ca ai ei.

Henrietta Upperton, cu siguranţă.

Rochia de muselină se întindea peste sâni şi o strângea la umeri. Pe când se chinuia cu ultimul nasture, o cusătură pocni, ca un semn prevestitor de rău.

Julia respiră adânc, dar nu prea adânc, ca să nu rupă efectiv ceva, apoi răsuci mânerul uşii. Oricum, probabil că focul ardea deja în vatră.

Îl găsi pe Benedict în patru labe, suflând într-o grămadă de vreascuri.

— Asta e şmecheria ta secretă? zise ea, înăbuşindu-şi un zâmbet. Să faci foc din aer?

El se încruntă la ea.

— Ale dracului de lemne, sunt ude. Nu pot să pornesc focul.

Ea se ghemui lângă el, iar el se lăsă pe călcâie.

— Cum îţi place până acum aventura noastră? întrebă el. Probabil că vom degera dacă rămânem aici.

— Ai putea să trimiţi vorbă la conac să vină cineva să facă un foc cum trebuie.

— Am făcut un foc cum trebuie. Împunse grămăjoara de lemne haotică cu degetul. Nu e vina mea că a plouat atât de mult, încât toată grămada de lemne e udă.

— Atunci, persoana după care ai trimis nu se va descurca mai bine ca tine. Se aşeză lângă el, pe pardoseala din scânduri. Doar dacă nu vrei să încerc şi eu.

— Ai fost nevoită vreodată, în viaţa ta, să faci focul?

— Nu, dar cred că pot să scapăr un amnar.

Se întinse după amnar, cu intenţia de a-l lua din

mâini, în schimb, degetele ei se împletiră cu ale lui. El îşi trecu degetul mare peste ele.

— Eşti atât de rece, murmură el. Nu putem sta aici. Nu ştiu ce-a fost în capul meu.

Ea se gândi la patul acela îngust pe care trebuiau să îl împartă şi inima începu să-i bată cu putere. Ar fi trebuit să se bucure de păsuirea pe care i-o oferea. Dacă s-ar fi putut muta în casa principală, ar fi avut fiecare camera lui, aşa cum ar fi trebuit să fie, de fapt, aşa cum se întâmpla chiar şi cu cei căsătoriţi.

Ar fi fost în continuare compromisă, dar nu ar fi fost *compromisă.*

Dar iată că i se oferea oportunitatea de a experimenta relaţia dintre un bărbat şi o femeie. Chiar dacă sentimentele pe care i le mărturisise el că le-ar nutri pentru ea o înspăimântau, se încredea în Benedict ca în nimeni altul. Şi chiar dacă nu avea încredere în niciun bărbat cât să-i ofere inima ei, putea să aibă încredere în el cât să-i ofere trupul ei. Numai lui.

— Vrei să spui că vei renunţa aşa rapid la aventura noastră? Haide. Prefă-te că lucrurile sunt aşa cum erau înainte, când eram copii, spuse ea.

El o privi cu atenţie, ochii lui albaştri întunecându-se, până dobândiră o intensitate care numai copilărească nu era. Spirale de căldură se descolăciră în mijlocul ei. Mai adânc înăuntrul ei, avu impresia că se topea ceva.

Nu era inima ei. Orice-ar fi fost, se afla adânc în burta ei, mai aproape de miezul ei feminin.

El îşi mută strânsoarea, până îi cuprinse mâna cu degetele.

— Când eram copii, nu-mi amintesc să fi vrut să fac asta.

O privi direct în ochi, apoi îi sărută mâna. Ea icni când el îi atinse uşor, catifelat, dosul palmei.

— Sau asta. Îi întoarse mâna şi o sărută apăsat în

centrul palmei. Sau asta, continuă el, sărutând-o pe încheietura mâinii.

Ea închise ochii şi îşi ascultă sângele bubuindu-i zgomotos în urechi, şi îşi permise să experimenteze. Să se deschidă. Să se lase purtată de val.

Printre bătăile puternice ale inimii ei, o mişcare uşoară, ca o şoaptă, îi dădu de înţeles că el se apropiase de ea, cu prezenţa lui luminoasă şi captivantă.

Se aplică spre el, aşa cum o floare se întoarce după soare, îi simţi respiraţia plutind peste buzele ei şi le desfăcu. El o sărută uşor, liniştit, la fel de blând pe cât de apăsat o sărutase prima dată. Se împinse în ea, iar ea se împinse în el – un schimb simplu.

Ea oftă sub buzele lui, iar el îşi puse o mână pe ceafa ei, apăsând-o încet, poziţionându-i capul ca să o poată pătrunde mai adânc cu limba. Ea răspunse la fiecare mişcare a lui, de parcă ar fi valsat din nou. El conduse, iar ea îl urmă, până când capul i se învârtea din nou printr-o sală de bal, doar că, de data aceasta, în loc să se ferească de alte perechi, erau pe deplin singuri.

Benedict se trase înapoi preţ de o clipă, iar inima ei bătu mai repede, speriată că avea să se oprească. Se aplecă în faţă, după el, îşi înfipse degetele în lâna aspră a reverelor lui şi îl trase înapoi spre ea.

El o sărută uşor şi nerăbdător pe obraz şi pe tâmple, mici săruturi rapide, vioaie, care îi stârniră încă un val dulce-amărui de emoţii. În cele din urmă, îşi sprijini fruntea de a lui. Preţ de câteva momente, în încăpere se auziră doar respiraţiile lor scurte.

— Mi-ai răspuns atât de dulce, îi şopti el. Mă ispiteşti să îmi doresc mai mult.

Julia îi cuprinse faţa cu mâinile, şi el expiră şuierător, iar ea aşteptă să îşi deschidă ochii.

— Cred… Ştiu că vreau mai mult.

Benedict închise ochii şi păru să se înfioare. Ea îi

simţi mişcarea fremătată sub vârfurile degetelor, precum tremuratul pielii unui cal care alungă o muscă.

— Îmi îngreunezi foarte mult hotărârea de-a mă purta ca un gentleman.

Ea vru să spună ceva, dar înainte să apuce să rostească vreo vorbă, el îi puse un deget pe buze.

— N-o spune. Nu mă ispiti şi mai tare.

— Ce crezi că voiam să spun? îl tachină ea, în pofida faptului că el îşi ţinea degetul pe gura ei.

— Că nu vrei să mă port ca un gentleman.

O cunoştea mult prea bine. Voise să-i arunce o provocare, aşa cum făcuse deseori în timpul copilăriei lor.

— Poate că nu vreau.

El o prinse de umeri şi o îndepărtă puţin.

— Nu înţelegi. Dacă cedez în faţa pasiunii, te-aş poseda chiar aici şi acum, iar tu meriţi mult mai mult decât o tăvăleală rapidă pe o podea rece.

— Ciudat, dar nu mi-e câtuşi de puţin rece.

Chiar nu-i era când se afla în braţele lui Benedict.

El zâmbi amar.

— S-ar putea să te răzgândeşti când o să fie prea târziu. Se lăsă pe călcâie, distanţându-se de ea. Mai bine să ne gândim cum să pornim focul. Mâine o să-ţi arăt locul.

Capitolul 15

— Nu înţeleg de ce se insistă pe spectacolul acesta public, când căsătoria asta s-ar putea încheia la fel de uşor în particular. Mariah trase de o mănuşă. Departe de priviri curioase.

În faţa ei, doamna St. Claire se înfoie, fără îndoială ca să-i răspundă, bineînţeles, pe cât de politicos posibil.

Rufus se uita pe geam şi încerca să le ignore, ceea ce

îi era imposibil din pricina felului în care erau aşezaţi. Era o călătorie cu trăsura ruptă din iad. Nu numai că era înghesuit lângă sora lui, ca un spectator captiv la cearta ei constantă – dar mereu civilizată – cu viitoarea lui soacră, ci şi aproape că băteau pasul pe loc din pricina aglomeraţiei de pe Bond Street. Trecătorii se opreau şi se holbau preţ de o clipă sau două la blazonul de pe cupeul lui, după care îşi vedeau de drum, deplasându-se mult mai rapid pe jos.

Lângă mama ei, Sophia se foi, dând în zadar dintr-o mână, în încercarea de a-şi face vânt. Îl privi, iar el îşi dori ca ea să-i zâmbească – nu că ar fi avut vreun motiv să o facă.

Julia lipsea deja de două zile; fără îndoială că absenţa ei avea să se observe curând. Clivesden dăduse buzna peste familia ei, ieri-seară, cu ideea năstruşnică de-a se duce după Julia şi iubitul ei. Indiferent cât de mult îşi doreau soţii St. Claire şi chiar şi Clivesden să ţină totul secret, vestea urma să se răspândească pe după evantaiele ridicate, de la gură la gură. Probabil că măcar în parte Sophia era de acord cu Mariah – iar Mariah nu ştia nimic despre ultimele evenimente. Familia nu trebuia să atragă atenţia asupra lor ţinând cont de scandalul care avea să urmeze.

— Mamă, poate ar trebui să mergem acasă.

Mariah încuviinţă hotărâtă.

— În sfârşit, copila a spus ceva raţional. Nu o credeam în stare.

— Prostii! interveni doamna St. Claire, înainte ca Rufus să-i poată lua apărarea Sophiei. Urmează să vă căsătoriţi. Dacă nu te văd cumpărându-ţi trusoul, oamenii vor începe să speculeze de ce nu o faci.

Sophia surprinse privirea lui Rufus şi păli. Dacă doamna St. Claire nu avea grijă, Mariah ar fi putut începe să pună întrebări dificile.

El îşi drese vocea.

— Cred că pe jos am ajunge mai repede la destinaţie.

Sophia îşi îndreptă spatele.

— Ce idee minunată!

— Domnişoară, să nu te mişti de la locul tău. Mariah se aplecă până când ajunse cu faţa la doar câţiva centimetri de a Sophiei. Nu se cuvine să fii văzută în compania lui Highgate fără însoţitoare, iar eu cu siguranţă nu am de gând să merg pe jos.

Rufus se întoarse spre ea.

— O, da, un bărbat e foarte periculos pentru domnişoare vulnerabile în mijlocul unei străzi aglomerate. Doar nu crezi că o să-i propun să ne furişăm pe străduţe lăturalnice spre Vauxhall.

Bătu în acoperiş, un act ridicol, probabil, din moment ce stăteau pe loc de cinci minute, dar fu un semnal pentru lacheu să coboare scările.

Rufus sări din trăsură pe artera principală aglomerată.

— Am de gând să iau o gură de aer proaspăt. Ai vrea să mă însoţeşti?

— Nu fi ridicol, începu Mariah, dar Sophia o ignoră.

Îşi puse mâna în palma lui întinsă şi coborî. Zâmbi puţin forţat, ştiind că era doar o faţadă, pentru ca lumea să creadă că totul era perfect în regulă.

— Slavă cerului! murmură ea. Nu le mai suportam.

— Nu te pot învinovăţi pentru asta. Îi aşeză mâna în îndoitura braţului şi plecară, lăsând cupeul la locul lui, oprit în mijlocul străzii.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru ieşire, dar sora dumitale probabil că are dreptate. Ar fi mai bine să stăm acasă.

Rufus îşi atinse pălăria, salutând două doamne care trecură pe lângă ei. Acestea se uitară la el, apoi întoarseră capul să se mai uite o dată. Din pricina cicatricei, bineînţeles. O considerau un simbol al primei lui căsnicii

tragice.

— Cred că ieşirea îţi va prinde bine. Mai bine decât să stai acasă şi să-ţi faci griji pentru… lucruri pe care nu le poţi schimba.

Ea dădu din cap a încuviinţare. Era singurul fel în care îi putea răspunde pe o stradă aglomerată din Mayfair, plină de nenumărate urechi nerăbdătoare să audă ce discută. Dar el ştia ce gânduri îi treceau prin minte: era îngrijorată pentru sora ei şi neliniştită în ceea ce privea viitorul.

Faptul că îi putea ghici gândurile după o simplă expresie şi înclinare a capului îi încălzi sufletul. Era prima dată când ajungea la un astfel de nivel de empatie cu o femeie.

— Tot mă întreb dacă mersul la cumpărături este o idee bună. Când vom ajunge la modistă, mama se va pierde cu firea, mai mult ca sigur.

El o privi pieziş. Nu prea ştia el multe lucruri despre moda feminină, dar până şi ochiul lui neformat observa că rochia ei avea un aer mai ponosit şi tivul zdrenţuit, spencerul ei era cam vechi, iar dantela de la bonetă, lăsată. Merita mai mult decât îi putea oferi familia ei.

— Dacă vezi ceva ce îţi place, o voi trece în contul meu.

Ea se opri în mijlocul trotuarului, sub ochi apărându-i două pete rozalii, ca doi boboci de trandafir. Trecătorii continuară să se înmulţească în jurul lor.

— Nu pot permite aşa ceva, spuse ea încet, dar fiecare cuvânt pluti răspicat peste huruitul trăsurilor.

— Mi-ar face plăcere. Ia-o ca pe un dar pentru neplăcerile pe care ţi le-a cauzat aranjamentul nostru.

Nuanţa rozalie din obraji i se adânci, iar ea îşi muşcă buza. Lui Rufus îi veni în minte o imagine. Poate că exact aşa ar fi arătat şi în circumstanţe mai plăcute: în patul lui, cu dorinţa trupească împlinită. Sângele îi pulsă spre vintre

când şi-o imagină satisfăcută printre un talmeş-balmeş de cearşafuri albe, goală, respirând rapid, cu nuanţa aceea rozalie nu numai în obraji. Ci şi pe gât, pe sâni…

El o privi în ochi, iar ea se îmbujoră şi mai tare.

— Ar… ar trebui să mergem mai departe.

— Da, ar trebui. În ritmul acesta, mama dumitale şi sora mea vor ajunge înaintea noastră. Sunt sigur că ar fi ceva scandalos, deşi nu îmi imaginez de ce.

Ei bine, poate doar pentru gândurile lui depravate.

— S-ar putea ca sora dumitale să pretindă că m-ai ademenit în cine ştie ce vizuină a păcatului.

El clipi şi îi venea să rânjească.

— Şi ce ştii dumneata despre vizuinile păcatului?

— Chiar nimic.

Oare i se păruse lui sau o spusese pe un ton dezamăgit? Cu siguranţă că i se păruse.

Ea se răsuci înainte ca el să poată fi sigur. O porniră din nou de-a lungul străzii, îndreptându-se cu repeziciune spre modistă. Alţi trecători îl priviră speculativ. Îşi atinse pălăria în faţa unei domnişoare care părea a fi încă şcolăriţă. Copila făcu ochii mari, iar guvernanta ei, încruntată, o îndemnă să îşi vadă de drum.

Sophia îl prinse mai bine de braţ şi umerii li se atinseră când se aplecă spre el, ca să vorbească fără să fie auziţi.

— De ce se holbează lumea aşa? Zici că m-am umplut brusc de pete.

— Au auzit despre logodna noastră, draga mea, aşa că se întreabă.

— Ce se întreabă?

— Tot felul de lucruri care nu sunt treaba lor. Dacă ne vom potrivi. Cât i-am plătit tatălui tău ca să te iau de pe capul lui. Cât va trece de la rostirea jurămintelor până îmi pui coarne.

Ea se opri din nou.

— Dar nimic nu este adevărat. Nu suntem… Se întrerupse, conştientă de faptul că se aflau în mijlocul unei mulţimi de oameni foarte interesaţi, dar pentru el nu era nevoie să îşi termine gândul.

— Aşa gândesc ei. Le place să creadă ce-i mai rău despre ceilalţi. Ca şi surorii mele. Mereu trage cea mai proastă concluzie şi exagerează pornind de acolo. O face să se simtă superioară.

— Ce… Se uită în jur, apoi spuse mai încet: Ce va crede despre mine după ce anulez logodna?

El îşi înăbuşi un val de neplăcere pricinuit de faptul că adusese în discuţie acest subiect şi reuşi să îi răspundă pe un ton cât de cât blând.

— Se va bucura să audă asta. Te consideră mai prejos de mine. Eu însă rareori îi împărtăşesc părerile. De fapt, prefer ca oricât de des pot să adopt o părere contrarie.

Iată. O făcuse să se îmbujoreze şi mai tare. Era chiar fermecătoare cu boneta ei ponosită, dar cu tenul strălucitor. Trebuia să îşi amintească să îi facă complimente mai des.

Ea îşi drese vocea:

— Cred că am ajuns.

Intrară în magazin şi Rufus văzu că, momentan, sora lui încă nu ajunsese. Bonete, evantaie, dantelă şi tot felul de articole femeieşti ridicole erau expuse pe rafturi. În aer se simţea un amestec de parfumuri grele, de praf şi pene.

— Cerule mare, e chiar domnişoara St. Claire.

Rufus văzu o domnişoară brunetă croindu-şi drum printre exponate. Mireasma de parfum se simţi tot mai puternic, iar el îşi scotoci prin memorie. I se părea cunoscută.

Sophia înlemni în timp ce pipăia o bucată de panglică albastră.

— Bună ziua.

O spusese pe un ton căruia îi lipsea căldura

obişnuită, dar nou-venita ignoră acest fapt.

— Nu cred că i-am fost prezentată… Păi, bănuiesc că este logodnicul tău, aşa e?

— Dumnealui este contele de Highgate, murmură Sophia, cu ochii mijiţi.

— Milord.

Bruneta făcu o reverenţă.

El dădu din cap, dar întrucât Sophia nu îi spusese numele tinerei domnişoare, nu mai putea adăuga nimic.

Oricum, fata se întoarse din nou spre Sophia.

— Ce mai face sora ta? Sper că e bine. Nu am mai văzut-o de câteva zile la niciuna dintre întâlnirile obişnuite.

Sophia se făcu albă ca varul şi îl strânse mai tare pe Rufus de braţ.

— Eu… Julia…

— Mă tem că este bolnavă de câteva zile, interveni Rufus.

— Ce păcat! Am auzit un zvon foarte ciudat despre ea. Bruneta îndreptă cu mare avânt dantela care îi cădea valuri de la manşete. Cineva mi-a spus că a plecat din oraş. Şi nu singură.

Sophia tresări.

— Cine ţi-a spus asta?

Bruneta îşi lăsă capul pe spate şi râse ascuţit, ca un scârţâit îngrozitor care i-ar fi făcut şi pe câinii din apropiere să latre, ceea ce îi declanşă o amintire. Însoţitoarea lui Clivesden de la balul Posselthwaite. Îşi înfipse unghiile în palme, până când pielea de pe articulaţiile degetelor i se albi.

— Şi tu, acum, răspunse bruneta. Nu pot divulga astfel de informaţii. Deşi sunt convinsă că bărbatul ştie foarte bine ce vorbeşte, e o idee pur şi simplu ridicolă. De ce ar fugi cu un fiu mai tânăr, când ar putea avea un titlu?

Sophia îşi duse mâna la gât.

— Întocmai.

Biata de ea. Avea să se dea de gol din clipă în clipă. Rufus o apucă pe Sophia de braţ. Aceasta îşi îndreptă spatele, îşi umflă pieptul, iar carnea de sub degetele lui se întări, semn că prezenţa lui îi conferea încredere.

— N-am timp să ascult bârfe de nimic.

Se gândi la Mariah şi făcu afirmaţia pe un ton dispreţuitor de care doar aceasta ar fi fost capabilă – genul de ton care ar fi făcut pe oricine să înlemnească.

Bruneta îşi întoarse privirea spre el şi se holbă numaidecât la obrazul lui stâng.

El îi dădu drumul Sophiei şi se apropie de intrusă. Aceasta era îndeajuns de micuţă de statură, încât să o domine cu înălţimea.

— Ai primit o explicaţie privind locul unde se află domnişoara Julia. Orice altă speculaţie e nepotrivită pentru o domnişoară bine-crescută.

Aceasta îşi duse mâna la inimă şi se retrase, roşeaţa din obraji dispărându-i.

— Iertaţi-mă, milord, dar se pare că am uitat că aveam un angajament urgent.

Ieşi grăbită din magazin, tocurile ei ţăcănind în ritm rapid.

— Cerule mare, Highgate, nu trebuia s-o înspăimânţi de moarte.

Se întoarse şi o văzu pe Sophia privindu-l cu ochii mari şi strălucitori. Să fi fost oare admiraţie ce vedea în ei? Gândul îl uimi. Chiar şi în tinereţea lui neîntinată, nu îşi amintea să-l fi privit vreodată vreo femeie aşa. Şi îi spusese Highgate, ca şi când s-ar fi cunoscut de-o viaţă. Oare îşi dăduse seama că o făcuse?

Îşi permise să zâmbească.

— Pur şi simplu o imitam pe sora mea. Nu credeam că mă voi pricepe aşa de bine la asta. Poate că ar trebui să mă fac actor.

Expresia Sophiei se îmblânzi, dar nu se topi chiar în

zâmbetul pe care el sperase să îl obţină.

— Nu e momentul pentru glume. Ştie şi va răspândi zvonuri.

Rufus aruncă o privire prin magazin. Proprietara era ocupată cu două matroane din înalta societate în capătul celălalt. Bun. O prinse pe Sophia de umeri şi o duse spre partea din spate a magazinului, unde un aranjament de pălării cu pene îi ascundeau parţial.

Ea icni, desfăcându-şi puţin buzele, iar el îşi aminti de noaptea trecută, când îi răspunsese cu atâta ardoare la săruturi. Se apropie de ea, inspirându-i aroma. De trandafiri, dulceaţă şi femeie, îl ispitea să retrăiască acea experienţă, dar nu acolo, într-un magazin de modă. Nu când sora lui şi mama ei ar fi putut intra în orice moment. Timpul era esenţial.

— Nu ştie nimic.

— Dar a spus…

— Cu siguranţă bănuieşte. Voia să i se confirme. Peste o clipă, aşa ai fi făcut.

Sophia îşi muşcă buza de jos.

— Îţi datorez mulţumiri că ai intervenit. M-a luat prin surprindere. Dar, of, cu siguranţă ştie. Se arunca efectiv în braţele lui Clivesden la balul Posselthwaite. Probabil… probabil că l-a convins să-i povestească.

Rufus îşi încleştă maxilarul când ea ezită. Ştia la ce se gândea: nemernicul ăla afurisit o lăsase pe femeiuşcă brunetă să-i sucească minţile.

— Nu, nu cred că i-a spus.

— Dar a zis că *un bărbat* i-a spus. Că informatorul ei era un domn.

— A minţit, ca să te facă să recunoşti adevărul. Clivesden nu i-ar fi spus nici în ruptul capului despre sora ta.

— De ce eşti aşa de sigur?

— Pentru că e bărbat. Pentru că e Clivesden şi pentru

că este obişnuit să obţină tot ce vrea. Nu ar recunoaşte niciodată că o domnişoară a avut ac de cojocul lui.

Ea îşi strânse buzele şi se uită ţintă la pardoseală.

— Povestea se va răspândi.

El îi cuprinse bărbia cu mâna, ridicându-i capul până o putu privi direct în ochi.

— Da, îndrăznesc să spun că aşa va fi. Dar vom înfrunta furtuna.

Se opri chiar înainte să adauge *împreună.*

— Nu mă gândesc la mine, spuse Sophia încet. Mă gândesc la Julia.

*

Hornuri roşii duble, din care se desprindeau bucăţi de cărămidă pe un acoperiş de ardezie presărat pe alocuri cu plăci lipsă, se înălţau pe o clădire imensă în stil Tudor aflată la capătul aleii late, şerpuitoare. Ferestre cu ochiuri de geam în formă de romb străluceau ponosite în lumina apoasă a zilei. Întregul loc avea un aer trist de neglijenţă.

O briză tăioasă îi biciui boneta Juliei, aducând cu sine un iz sărat marin, făcând-o să tremure.

— Nu mi-am imaginat că ai un asemenea conac, spuse ea, privindu-şi mâinile.

Petrecuse o noapte neliniştită, înghesuindu-se în colţul ei de pat. Fusese greu să ignore prezenţa nefamiliară de lângă ea. Totuşi, după săruturile lor, Benedict fusese un gentleman desăvârşit şi nu o mai atinsese.

La gândul acesta, se simţi deopotrivă frustrată şi uşurată. În timp ce o parte din ea îşi dorea să depăşească obstacolul intimităţii fizice dintre ei, o altă parte a ei era chiar bucuroasă că nu o forţase în acest sens. Cu fiecare sărut şi atingere a lor, îi era tot mai greu să nu se piardă pe sine.

— A cam fost dat uitării în ultima vreme. Se pare că îmi lipseşte un administrator. Benedict o luă de mână şi i-o vârî sub braţul lui. Haide să-ţi arăt locul.

Pietrişul scârţâia sub picioarele ei pe măsură ce înaintau. Ziduri de un ocru pal se încruntau la ei, de parcă sosirea lor ar fi deranjat odihna conacului. Piatra era străbătută de linii fine, zimţate, şi erodată de la vânturile sărate dinspre canal şi năpădită de iederă încolăcită.

Julia îşi cuprinse mijlocul cu braţul liber.

— Şi ai de gând să te stabileşti aici?

— Doar câteva încăperi din casa principală mai pot fi locuite. Le-am lăsat puţinilor servitori pe care i-am păstrat în slujba mea.

Da, menţionase că administratorul moşiei dispăruse şi alţi câţiva angajaţi îşi căutau de lucru în altă parte.

Ajunseră pe scările din faţa conacului. O altă rafală de vânt ameninţa să-i smulgă boneta de pe cap.

— Ştiu că nu arată foarte bine, continuă Benedict, dar pământul e bun. Excelent pentru păşunat.

Ea nu îi răspunse, aşa că el o trase de cot.

— Lasă-mă măcar să-ţi arăt grajdurile.

— Grajdurile. Bineînţeles. De unde altundeva să îţi începi turul proprietăţii, dacă nu de la grajduri?

Paşii lor răsunară sonor pe cărare, în tăcerea desăvârşită care le permitea să audă până şi valurile care se sfărâmau de ţărm în apropiere. Ocoliră straturi de flori năpădite de buruieni, organizate cândva cu o precizie care nu mai era la modă de ani buni, dar acum plantele atârnau jalnic dincolo de spaţiul destinat lor. Tufişuri triste, înalte, care nu mai fuseseră curăţate de uscături de ani întregi sufocau cărările unui labirint în paragină. Starea de abandon a lucrurilor aproape că îi aducea mângâiere, deoarece îi era atât de familiară.

Julia începu să catalogheze mental tot ce trebuia făcut pentru ca locul să poată fi din nou locuibil, de la

proptirea hornurilor lăsate, la înlocuirea ochiurilor de geam sparte şi tunderea arbuştilor. Şi astea erau doar pentru exterior. Dumnezeu ştie în ce stare ajunsese conacul la interior.

Până să o ia spre grajduri, adăugă pe listă şi pavatul cărărilor cu dale adecvate.

— De aceea ai venit la oraş?

Benedict ezită puţin înainte să mai facă un pas.

— Ce anume?

— Asta. Făcu un semn cu mâna spre proprietatea lui aflată în paragină. Ai venit la oraş ca să cauţi o soţie care să te ajute cu toate astea.

Îi simţi braţul devenindu-i rigid.

— Nu voi nega faptul că sarcina de a face din locul acesta unul locuibil mă depăşeşte ţinând cont de servitorii pe care îi am acum, dar nu am mers în Londra ca să caut o soţie. Nu m-ai văzut la multe baluri, nu-i aşa?

Ea îl privi cu atenţie. Briza aspră a mării îi înroşise obrajii.

— Cu excepţia celui dat de soţii Posselthwaite.

— La balul Posselthwaite am mers ca să te găsesc şi să te avertizez în legătură cu Ludlowe. Atâta tot. Nu aveam planuri să mă însor.

Ea îl ţintui cu privirea, încercând să îşi dea seama de sensul ultimei propoziţii. Tonul lui sugerase un „doar dacă”. *Doar dacă mă puteam căsători cu tine.* Ea îşi coborî privirea în pământ, uitându-se cu atenţie la cărăruia pe care se aflau şi lovi alene o piatră micuţă care se rostogoli pe pietriş şi se pierdu în stratul de flori năpădit de buruieni.

Benedict îşi drese vocea.

— Am venit la oraş ca să caut cai pursânge. Sunt sigur că ţi-am spus.

— Ah, da. Tattersall’s. De ce să angajezi un grădinar, când îţi poţi irosi banii pe animale?

— Oricum, nu am irosit nici măcar un sfanţ, spuse el, rostind clar fiecare silabă. Ea îi simţi braţul devenindu-i rigid. Ştiu că mi-am neglijat datoria pe care o am aici. Chiar vreau să fac ceva din locul acesta, dar nu pot să cresc iepe pe care nu le am.

Fir-ar să fie. Reuşise să atingă o coardă sensibilă cu gafa ei. Îşi întinse mâna liberă spre el, dar el îi dădu drumul la braţ şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre grajduri. Ea se duse grăbită după el, dar el se opri când mai multe lătrături voioase sparseră tăcerea sinistră.

Mai mulţi ogari de culoare ruginie veniră în viteză de după colţul unei anexe. Julia se dădu temătoare în spate, dar Benedict se duse chiar în mijlocul lor, scărpinându-i după urechi şi bătându-i uşor pe coaste, în timp ce ei săreau pe el şi îi murdăreau haina cu labele lor noroioase. Râsul lui se auzi mai tare ca zarva câinilor. El zâmbi larg, arătând ca un băiat poznaş, ca un ecou al zilelor însorite de vară din copilăria lor.

Inima parcă i se topi şi i se strânse deopotrivă când îl văzu. Dintr-odată, starea de ruină şi neglijare în care se afla moşia nu mai conta deloc. El era fericit acolo, aşa cum nu îl văzuse niciodată în oraş.

Îl urmări cum se lasă în genunchi şi apucă unul dintre câini de pielea care îi atârna la gât, frecându-l până când animalul începu să dea încântat din coadă, şi şi-l imagină brusc cum ar fi fost ca tată. Nu avea să se mulţumească să îşi lase copiii pe seama profesorilor şi a guvernantelor. Avea să alerge după ei pe păşuni şi prin păduri, împărtăşind fiecare descoperire a lor. Şi-l imagină stând lângă un băieţel cu părul închis la culoare, tropăind împreună prin noroi, nepăsători că îşi mânjeau hainele.

În mintea ei, copilul îşi ridică brusc privirea şi o privi iscoditor, îi zâmbi, un rânjet neastâmpărat care promitea să-i aducă doar belele. Ea simţea acelaşi lucru şi era convinsă că expresia ei o oglindea pe a lui.

Şi apoi inima îi zvâcni pe măsură ce îşi dădu seama de un lucru. Ochii băieţelului, care licăreau năzdrăvani, erau exact ca ai ei: căprui, cu pete aurii. Cerule mare! Era fiul ei. Al ei şi al lui Benedict. Îşi aminti ce-i spusese Upperton: „Odraslele voastre ar băga groaza în profesorii lor. Ar fi răzbunarea perfectă. Înscrieţi-i la Eton din clipa în care se nasc”.

Simţi o dorinţă dulce-amăruie după un astfel de viitor, nu la fel de insistentă ca dorinţa pe care o stârneau săruturile lui Benedict, dar, într-un fel, mai irezistibilă. Cu toate acestea, puternică şi chinuitoare. Ar fi putut avea un astfel de viitor dacă ar fi fost îndeajuns de curajoasă încât să îşi rişte inima.

Un chelălăit ascuţit îi atrase atenţia. Unul dintre ogari se abătuse de lângă ceilalţi şi se uita la ea cu ochi negri şi adânci. Bătu o dată, plin de speranţă, cu coada lui cu pete albe, pământul tare din curtea grajdurilor.

Ea îngenunche să îl mângâie pe cap şi să îl scarpine după urechi.

— Ce bine-crescut eşti tu. Ia te uită, cum aştepţi răbdător ce ţi se cuvine, în loc să sari de colo-colo precum ceilalţi din haită.

Căţeluşul dădu bucuros din coadă când ea îl lăudă. Ea zâmbi. Oare cât trecuse de când nu mai mângâiase un câine? Ani întregi, cu siguranţă. Din copilăria petrecută la Clareton House. Parcă pe la zece ani mama ei se hotărâse că nu mai suferea animalele, mirosul lor şi evident petele şi rupturile pe care le făceau în fustele fiicelor ei.

Julia întinse mâna să-l mângâie şi îşi permise să viseze. Copiii ei vor avea voie să se joace şi să exploreze fără să se gândească deloc la starea hainelor lor. *Copiii ei.*

Se uită pe furiş la Benedict. Acesta plecase jucându-se cu haita de câini şi acum o privea cu atenţie, serios şi pătrunzător, ceea ce îi zbârli părul pe ceafă. Briza îi ciufuli părul lui Benedict, făcându-i şuviţele să fluture ca nişte

stindarde negre zdrenţuite.

Ea îşi desprinse încet degetele din blana ogarului şi se ridică. El continuă să o privească, intens, dându-i impresia că şi el îşi imaginase viitorul lor.

Vântul se înăspri, biciuindu-i părul şi smucind de haina ei. O picătură de ploaie rece ca gheaţa îi căzu pe faţă. Altele se izbiră de pământ, în jurul picioarelor ei, lăsând mici adâncituri în urma lor.

El se apropie şi îi întinse mâna.

— Mai bine ne-am adăposti.

O luă de mână şi porniră rapid din loc. Julia îl urmă împleticindu-se. Când ajunse la căsuţă, respira deja în reprize scurte, aspre.

*

El se uită la ea pe toată durata cinei, privind-o cum ciuguleşte din tocăniţa de carne de miel cu degetele tremurânde, sorbind constant dintr-un pahar cu vin. Când Julia îşi goli paharul a treia oară, el îşi puse furculiţa pe lemnul plin de zgârieturi. Erau în cel mai rustic decor posibil, mâncând preparate simple, băţoşi, fiecare la capătul lui de masă, de parcă ar fi fost separaţi de o masă de şase metri din mahon lustruit, deasupra căreia atârna un candelabru din cristal şi de parcă ar fi fost serviţi de lachei în uniformă.

Julia clipi spre el pe deasupra buzei paharului cu vin, cu ochi căprui rotunzi şi adânci, în care se reflecta lumina focului. Avea buzele pătate cu o nuanţă cireşie de la vin, care o prindea foarte bine. Ea îşi depărtă puţin buzele, fără să îşi dea seama, invitându-l parcă să guste din resturile de vin rămase pe limba ei.

Sângele i se învălmăşi în vintre când se gândi la patul care îi aştepta. Ce-i drept, salteaua era rece, dar aveau să o încălzească ei cât de curând. Dar nu încă. Voia să mai

savureze puţin sentimentul de anticipare. Şi, mai presus de toate, dacă avea să o atingă în noaptea aceea, îşi dorea ca ea să fie sigură că voia. Chiar dacă cerea să-i fie soţie în adevăratul sens al cuvântului după căsătorie, trebuia să ţină cont de faptul că, totuşi, nu era încă soţia lui. În caz că ea voia mai mult timp ca să se obişnuiască cu ideea intimităţii fizice, era dispus să-i ofere măcar atât.

— Abia te-ai atins de cină.

Prefera să facă observaţii banale, sigure, sperând ca astfel să îşi înfrâneze propria nerăbdare.

Dacă, în cele din urmă, Julia avea să îl refuze, atunci urma să petreacă încă o noapte ruptă din iad. Nu, mai bine să nu se gândească nici la asta. Indiferent ce intensităţi pasionale se ascundeau sub suprafaţă, Julia era totuşi virgină şi neştiutoare, ca orice domnişoară de clasa ei. Realitatea brută a unei relaţii carnale, chiar şi cu el, încă o putea şoca.

Ea îşi înfipse furculiţa într-o bucată de morcov.

— Cred că nu m-am dat niciodată în vânt după carnea de miel. Vinul e chiar bun.

O spusese ca pe un apropo foarte evident.

— Poate vrei să o laşi mai moale. Nu l-a subţiat nimeni cu apă.

— O, zise ea, apoi se îmbujoră, după care chicoti, plină de viaţă, vioaie.

Nu se aşteptase niciodată de la ea să scoată astfel de sunete.

O auzise râzând de multe ori în trecut, ca un torent adânc, gutural, mai potrivit pentru dormitor decât pentru sala de bal. Îi plăcuse foarte mult să o facă să râdă prin comentarii ironice. Dar să chicotească aşa, ca o fetişcană? Nu o auzise niciodată chicotind, nici măcar în copilărie.

— Deja se vede efectul. Semeni cu sora ta.

Remarca lui o făcu să chicotească din nou, de data asta îndeajuns de lung, încât cârlionţii prinşi ca o aureolă

în jurul feţei ei începură să se legene.

— O, vai. O, cerule mare, zise ea şi îşi puse o mână peste volănaşele de pe corsaj. Măcar nu semăn cu stricata aia, nu? Sau da?

Benedict aproape că scuipă vinul.

— Stricată? Ce ştii tu despre stricate?

Ea ridică din umeri.

— Bine, nu pot să zic că este chiar o stricată. Doar că aşa îi spune Sophia, pentru că Ludlowe… Ba nu, cred că acum îl cheamă Clivesden.

— Spune-i cum vrei. Personal, prefer „nemernicul ăla idiot”.

Ea chicoti din nou, iar el zâmbi în sinea lui. După ce aveau să se căsătorească, plănuia să se amuze îmbiind-o cu vin şi făcând-o să râdă. De preferat, în timp ce era goală puşcă, în patul lui. Dacă chicotitul ei îi făcea cârlionţii să fluture astfel, putea doar să-şi imagineze ce efect ar fi avut asupra sânilor ei neîncorsetaţi.

Ah, da, după ce urmau să se căsătorească, avea să-i tolereze plăcerea de-a bea vin. Avea să îşi tolereze şi sieşi plăcerea de vin – sorbit chiar de pe trupul ei.

Poc!

Sunetul, însoţit de o nouă revărsare de chicoteli, îl trezi la realitate.

— Ce naiba?

Poc, poc.

Nu era de la foc. Se auzise dinspre Julia. Roşeaţa ei strălucitoare se întinse până la frunte. Buzele şi bărbia îi tremurară. În scurt timp, nu se mai putu abţine, aşa că izbucni în hohote de râs.

Poc, poc, poc.

— Ce se aude?

— Rochia asta. *Poc.* E prea mică. *Poc.* Cusăturile se tot rup.

Ar fi trebuit să-i spună să se oprească din râs, dar

gândul că avea să chicotească până pica rochia aia ridicolă de pe ea i se părea mult prea îmbietor. Un volănaş de la guler se clătină ameninţător. Oare peste cât timp avea să-i cedeze corsajul de tot, dând la iveală sânii ei plini, albi? Se foi pe lemnul tare al scaunului, dar nimic nu i-ar fi putut alina starea de disconfort, în afară de mâna ei, sau gura ei, sau trupul ei moale şi supus...

Ea se opri, ca să-şi vină în fire.

Fir-ar să fie!

— Deci, unde eram? O, da. Nemernicul acela idiot a dat-o la o parte pe Sophia pentru o fată care are cel mai enervant râs din înalta societate. Dacă mă gândesc mai bine, şi ea este o nemernică idioată.

El se muşcă de limbă, ca să-şi înăbuşe un zâmbet. Poate că avea să regrete faptul că îi tolera astfel de izbucniri, dar era chiar amuzantă când înjura.

— De ce zici asta?

— Cred că îl vrea pe nemernicul ăla idiot doar pentru ea. Dumnezeule mare, imaginează-ţi cum ar fi dacă ar avea copii. O întreagă familie de idioţi. Oricum, la balul Pendleton, s-a uitat cât se poate de urât la mine. Şi asta era înainte ca tata să anunţe logodna mea. Nu ştiu de ce a făcut asta, dar bănuiesc că era geloasă.

Făcu o pauză să respire, apoi dădu amplu din mână, gata-gata să trântească pe jos rămăşiţele aproape reci ale cinei ei.

Benedict îşi propti bărbia în podul palmei şi se uită la ea. Da, vin roşu. După nunta lor, avea să îl comande cu lăzile. Clar îi dezlegase limba. Mai târziu trebuia să găsească un mod mai bun de a-i ţine ocupată limba aceea rozalie şi delicioasă.

— Deci, unde eram?

— Cred că pălăvrăgeai despre stricate.

— Pălăvrăgeam? Serios? Chiar pălăvrăgeam?

— Puţin, da. Dar te rog să continui. Mi se pare chiar

amuzant. De fapt…

Îi mai turnă vin în pahar.

Ea clipi şi sorbi ca o doamnă din el. Scoase limba ca să prindă cu vârful un strop răzleţ, iar el se simţi iarăşi aprins de dorinţă. Fusese pe punctul de a-şi turna încă un pahar de vin, dar se hotărî să nu o mai facă. După ce avea să o ducă în patul lui, caldă şi doritoare, voia să se bucure de fiecare secundă a experienţei.

Zâmbetul ei îmbietor îl făcu să tresară din nou. Ameţeala îi făcea obrajii să strălucească într-un mod care o prindea bine. Ochii căprui îi licăreau. O privi lung, ca să îşi amintească de ea în ipostaza aceea: în continuare inocentă, şi totuşi dispusă să i se încredinţeze, cel puţin cu trupul.

Dacă voia să-i câştige şi inima, trebuia să muncească din greu la asta. Avea să înceapă cu partea fizică, sperând ca astfel să îi stârnească sentimente mai profunde. Dacă avea să îi dezlănţuie pasiunea, poate că reuşea să îi aprindă şi dragostea.

Probabil că se vedea la ce se gândea, căci ea îşi plecă privirea. Apucă piciorul paharului şi bău, de data aceasta mai mult decât o înghiţitură, o gură plină, care îi făcu muşchii gâtului să-i tresară.

El dădu farfuria la o parte şi se ridică. Julia îl privi din nou, precaută. Benedict ştia că avea o parte aventuroasă în ea, dar, mai bănuia şi că era normal să se simtă emoţionată. Ea îi urmări mişcarea, în timp ce el ocoli masa şi îi întinse o mână.

Ea îl privi pe sub gene.

— Nu vrei desert?

Lui i se ridică colţul gurii.

— O, ba da.

Julia îşi plecă din nou privirea. Nu era prima dată când Benedict văzuse asta. Ar fi putut însemna că o femeie era interesată, dacă… Iată. Julia îşi ridică din nou privirea

spre el. Interes – ba chiar anticipaţie – şi precauţie.

El se lăsă jos lângă genunchii ei, coborându-şi chipul sub al ei, cedându-i ei puterea. Dacă, la urma urmei, voia să îl refuze, aşa să fie. Îşi puse o mână pe coapsa ei.

Ea icni şi se crispă sub atingerea lui, chiar dacă el îi simţi căldura emanată prin fustă.

— Ţi-e teamă?

Ochii îi licăriră şi nările i se umflară, semn sigur că avea de gând să mintă, după care se răzgândi şi încuviinţă:

— Poate că puţin.

— Ţi-e teamă de mine sau de act în sine?

— Cred că mai degrabă de necunoscut.

Vocea i se frânse când rosti ultimul cuvânt.

Ar fi putut să se refere la ignoranţa ei când venea vorba de ce se întâmpla între îndrăgostiţi în spatele uşilor închise. Sau ar fi putut să se refere la viitorul lor.

— Nu te voi forţa cu nimic. Nici măcar nu te voi săruta dacă nu vrei.

— De fapt, săruturile sunt chiar plăcute. Obrajii ei de un roz aprins, de la vin, i se făcură roşii ca para focului.

— Atunci, sugerez să pornim de acolo şi să vedem încotro duce. Se opri. Ce urma să spună s-ar fi putut dovedi a fi dureros. Oricând vrei să te opreşti, îţi jur că aşa voi face.

Cu ochii închişi, ea încuviinţă din nou.

El se aplecă spre ea şi o sărută. Ea îşi desfăcu buzele sub ale lui, când le simţi atingerea şi limba i-o întâmpină pe-a lui. Avea gust de vin roşu, iar în jurul ei se simţea mireasma uşor sărată a dorinţei. Dumnezeu să-l apere dacă aveau să o năpădească temerile şi să îi ceară să se oprească. Avea să îşi ţină cuvântul dat, dar ar fi putut prea bine ca asta să îl ucidă.

Fără să se oprească din sărut, îi dădu la o parte părul de pe faţă şi îşi strecură degetele în cârlionţii ei. Se auziră pocnete – alte câteva cusături rupte – când ea îşi puse

mâinile pe umerii lui.

El îşi înăbuşi un geamăt. Tocmai se imaginase rupându-i rochia aia ridicolă, mult prea strâmtă pentru ea, volănaş cu volănaş, ca să-i expună sânii perfecţi, ca de porţelan. Mârâi şi îşi desprinse buzele de ale ei, înainte să îşi piardă în întregime controlul şi să o întindă pe masă.

Dumnezeule mare, cum ar fi fost să îi aşeze posteriorul mic şi ferm chiar pe margine, să-i ridice fustele şi să o pătrundă! Sau poate mai întâi s-ar fi înfruptat din ea. Îşi încleştă mâna în părul ei şi se înfioră.

Nu, era prea curând. Ea avea nevoie ca noaptea să se deruleze încet. Îi era dator măcar cu atât. Aveau să aibă la dispoziţie tot restul vieţii ca să îşi exploreze latura pasională.

— De ce te-ai oprit?

El deschise ochii şi o privi drept în ochi.

— Simţi atracţia dintre noi?

Ea îl privi cu hotărâre, cu ochii ei cafenii cu pete verzui şi aurii, întunecaţi din pricina dorinţei.

— Da.

— Unde o simţi? Arată-mi.

Ea îşi duse o mână la abdomen, chiar deasupra pântecelui.

— Aici.

Îl străbătu un fior de triumf, împletit cu o străfulgerare de dorinţă pură. Cu grijă, îşi luă mâna din părul ei, trecându-i-o peste gât, apoi în jos, pe sub corsajul lărgit, până îi acoperi un sân rotund, ferm – se potrivea perfect în palma lui. Ştiuse mereu că aşa avea să fie.

— O! exclamă ea şi închise ochii, dându-şi capul pe spate, îmbiindu-l într-un mod atât de evident, în timp ce sfârcul i se făcu tare ca o pietricică.

El se aplecă şi o sărută chiar sub ureche. Inima îi zvâcni, bătându-i cu sălbăticie şi dezordonat, precum zborul unui fluture ameţit.

— Îmi răspunzi aşa frumos, dragostea mea.

Ea înlemni. Începu să tremure tot mai tare sub săruturile lui, iar degetele i se încordară.

El îşi dădu prea târziu seama de greşeala pe care o făcuse. Prea târziu ca să mai poată nega. Nu era chiar atât de ameţită de vin şi de dorinţă, ca să nu simtă adevărul din spatele dezmierdării lui.

— Ce e?

Ea se trase din strânsoarea lui şi se uită la el. Negura pasiunii se ridicase şi lăsase în urma ei teama. Avea ochii rotunzi, înspăimântaţi.

— Julia?

— Eu… Dacă facem asta… înghiţi în sec, iar muşchii gâtului i se crispară. Ce… ce se va întâmpla cu mine?

El îşi luă mâinile de pe ea.

— La ce te referi? Nu se va întâmpla nimic.

Se frecă pe ceafă, năpădit de gânduri. Nu avea deloc experienţă în a linişti o fecioară emoţionată, aşa că nu ştia ce să spună. Nici nu putea gândi prea clar, când anumite părţi ale trupului îl dureau de la nevoia de a termina ce începuseră.

— Nu?

— Adică, vei fi compromisă, bineînţeles, dar oricum eşti. Va trebui să ne căsătorim. Ştii asta.

— Da, ştiu, dar nu la asta mă refer. Se uită la mâinile pe care le ţinea împreunate. Când mă priveşti, aşa cum mă priveai adineauri, ca şi când ai vrea să mă devorezi. E… Of, nici măcar nu ştiu cum s-o spun. Mă simt de parcă mă vei mistui şi nu va mai rămâne nimic din mine când vei termina.

Dumnezeule, nici măcar nu îşi dădea seama ce imagini îi stârnea în minte. Ignoră pulsul ridicat din vintre şi o apucă de mâini.

— Nu vreau să te rănesc. Vreau să mai rămână ceva din tine şi pentru data viitoare.

Maxilarul ei se încordă. Fir-ar să fie! De ce se gândise să ia în glumă lucrurile, când ea era al naibii de serioasă?

— Nu mă pot gândi la o dată viitoare. Nu mă pot gândi la viitor.

— Atunci nu o face. Concentrează-te pe ce simţi. Relaxează-te şi lasă-te cuprinsă de plăcere.

Ea se încruntă.

— Ai jurat că te vei opri dacă îţi cer.

La naiba cu totul!

— Aşa am zis. Îmi ceri să mă opresc?

— Eu… Julia încuviinţă din cap. Cred că da.

El îi dădu drumul la mâini şi se ridică brusc în picioare. Trupul îi era plin de pofte nestinse. Era timpul să se îndepărteze de ea, până nu avea să spargă ceva.

— Benedict?

Dacă era să se ia după ezitarea din vocea ei, probabil că Julia îi văzuse expresia.

El se întoarse şi se întinse după sticla de vin.

— Fă-mi o favoare, se poate? Rosti fiecare cuvânt, fiecare silabă pe un ton scurt şi precis, ca să ascundă tremurul dinlăuntrul lui. Dacă vrei să mă ţin de cuvânt, vei pleca din încăpere. Acum.

Se întoarse doar după ce îi auzi paşii tot mai încet, iar clinchetul încuietorii îi dădu de înţeles că se dusese în dormitor. În dormitor, fir-ar al naibii! Luă o gură bună din sticla de vin, dorindu-şi să fi avut ceva mai tare la îndemână, care să-i potolească nevoia furioasă.

Atât de aproape. Fusese atât de aproape să o aibă sub el, doritoare, dar stricase totul din pricină că îl luase gura pe dinainte. La naiba! Îşi lăsă capul pe spate şi dădu sticla pe gât.

Întrucât era laş, aşteptă mai bine de o oră, până fu sigur că Julia adormise, înainte să intre în dormitor. Dacă ar fi fost precaut şi ar fi poruncit să i se aducă o sticlă de

coniac din casa principală, poate că ar fi rezistat mai mult de atât.

Pe de altă parte, dacă ar fi fost câtuşi de puţin precaut, poate că ar fi reuşit să-şi înfrâneze limba. Măcar îşi învăţase lecţia. Faptul că îi spusese sincer ce simţea pentru ea o făcuse să îşi vină în simţiri. Nu era pregătită să înfrunte impactul deplin al sentimentelor pe care le nutrea pentru ea.

Data viitoare avea să ţină cont de sfatul lui Upperton şi să-i permită Juliei să gândească doar când avea să fie prea târziu. Atâta timp cât nu o lăsa să se gândească, Julia nu avea nicio problemă cu senzualitatea. Dimpotrivă, se delecta cu săruturile şi atingerile lui.

Lumina lunii, în noaptea aceasta nestânjenită de nori, scălda încăperea într-o strălucire argintie. Cearşafurile albe şi perdelele transparente străluceau precum perlele în licărirea ei blândă. Julia era întinsă în mijlocul patului, cu braţele desfăcute, de parcă ar fi vrut să protejeze întreaga saltea cu pene chiar şi în somn.

Respira uniform, lent, ritmic şi viu, chiar dacă era moartă faţă de lume, ajungând în starea aceea cu ajutorul vinului.

El respiră şuierat, în timp ce îl străbătu un nou val de dorinţă. Data viitoare – curând – avea să o copleşească cu senzualitate.

Îşi desfăcu fără să se gândească lavaliera, apoi începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă. Îşi dădu jos haina şi vesta, aruncându-le pe dulapul de haine. Fără îndoială că valetul lui ar fi fost indignat de faptul că le lăsa să se şifoneze, dar în căsuţă nu aveau condiţii, precum o garderobă în care să îşi atârne hainele de seară.

Pe când fusese în cavalerie, uniforma lui supravieţuise unor grozăvii şi mai grave. Hainele lui de civil trebuiau să se adapteze.

Îşi dădu jos şi pantalonii şi se duse gol spre pat.

Poate că Julia avea să fie şocată, dar dacă îşi juca bine cărţile, poate că aveau să îşi continue dimineaţa explorările începute în seara aceea. Dacă era îndeajuns de norocos încât să o prindă chiar când avea să se trezească, pentru a-i distrage atenţia cu plăceri senzuale.

Se aştepta să îşi dea seama când avea să fie momentul propice pentru a acţiona. Ştia deja că nu avea să pună geană pe geană atâta timp cât trebuia să stea întins lângă ea, nesatisfăcut.

Capitolul 16

Benedict stătea întins în lumina fragedă a zorilor, ascultând-o pe Julia cum respiră. Încercase toată noaptea să-şi potrivească respiraţia cu cadenţa ei lină, dar faptul că se afla în patul lui alungă orice urmă de somn. Cum să adoarmă, când tot ce-şi dorise vreodată se afla la îndemâna lui?

Cu spatele la el, ea continuă să doarmă liniştită, cu părul răsfirat pe pernă. Cu grijă, să nu o trezească, ridică o şuviţă de păr de culoarea mierii şi o răsuci pe după deget.

Ea oftă şi se cuibări în el. Posteriorul ei rotund se frecă de vintrele lui, iar el îşi înăbuşi un geamăt, trezindu-se la viaţă. Curând. Curând, ea urma să se trezească şi seducţia avea să înceapă.

Silueta ei micuţă emana căldură, trecând prin bariera formată de cămaşa ei subţire şi pătrunzând în fiinţa lui. Nu se putu stăpâni şi îşi trecu palma peste braţul ei gol. Tresărirea pe care o stârni îi aminti de un mânz sperios.

Trebuia să o abordeze ca pe un mânz sperios, dacă voia să şi-o facă a lui cu adevărat. Julia merita mai mult decât o împerechere în grabă care ar fi putut foarte bine să o facă să dispreţuiască actul în fiecare noapte de atunci

înainte.

Se aplecă în faţă şi o cuprinse cu braţul de după mijloc. Îşi răsfiră palma peste abdomenul ei, frecându-şi degetele peste curbele de jos ale sânilor ei. A lui. A lui în întregime.

Ea suspină. *Da.* Mintea ei încă rătăcea pe tărâmul de nicăieri dintre somn şi veghe, iar trupul îi reacţiona în mod instinctiv la atingerea lui.

El îi atinse uşor cu buzele umărul gol, inhalând mirosul curat de iasomie amestecată cu cel de levănţică al cearşafurilor, apoi îi gustă pentru prima dată pielea. Trupul ei se încordă, tensionat.

Benedict îşi ţinu respiraţia. Iată. Era trează acum, trează şi conştientă de locul în care se afla şi în al cui pat era întinsă.

Prea bine. Voia ca ea să fie trează şi conştientă când avea să o posede. Voia să vadă cum petele aurii din ochii ei se întunecau de dorinţă. Voia să o privească în ochi în timp ce, în sfârşit, trupurile lor aveau să se împreuneze. Voia să o audă rostindu-i numele în timp ce era în extaz.

Ea încercă să se întoarcă în îmbrăţişarea lui.

— Benedict?

— Şşşt, Julia, îi şopti el, sub ureche. Ea tremură, iar el îşi înfipse degetele în curba moale a abdomenului ei. Nu te mişca încă.

— Ce...

— Şşşt. E devreme. Avem toată ziua la dispoziţie ca să o petrecem aşa cum vrem. Dacă eşti dispusă să accepţi, vor mai trece ore bune înainte să ne ridicăm din pat.

Sau cel puţin înainte să se ridice ea din pat.

Ea inspiră adânc, şuierător, printre dinţi, şi umerii i se ridicară.

— Ore?

El zâmbi cu capul afundat în părul ei mătăsos, ca o draperie.

— Ore întregi.
— Şi ce-o să facem atâtea ore?
El izbucni în hohote de râs. Inocenţa ei îl amuza şi îl înfierbânta în acelaşi timp.
— Poate că... El îşi ridică mâna şi îşi trecu degetele prin buclele ei. Poate că ne vom petrece câteva dintre ele amintindu-ne de copilăria noastră.
Dumnezeu ştia că avea nevoie de orice formă de distragere ca să uite de dorinţa care îi curgea năvalnic prin vene şi îi înflăcăra sângele.
— Copilăria noastră?
— De ce nu? Îi dădu la o parte părul de pe gât şi îşi trecu un deget peste ceafa ei. Suntem în Kent, chiar dacă nu în casele în care am copilărit. Ce loc mai bun în care să ne amintim de zile mai inocente?
— Inocente? Nu ai fost niciodată inocent.
El continuă să o atingă cu degetul, de data aceasta pe şira spinării.
— Eram mai inocent ca acum. Haide, spune-mi cea mai de preţ amintire a ta din copilărie.
Picioarele îi zvâcniră, ea îşi apropie uşor coapsele, iar el zâmbi de felul în care îi răspundea. Lui şi numai lui. Niciun alt bărbat nu avea să afle vreodată că Julia St. Claire avea o fântână de pasiune ascunsă, infinit de adâncă, care aştepta doar ca el să dezlănţuie potopul.
— Cea mai de preţ amintire din copilărie. Trebuie să mă gândesc bine.
El o sărută la îmbinarea dintre umăr şi gât.
— Nu pot să gândesc dacă faci asta, îngăimă ea, pe un ton jos, gutural.
— Serios? zise el şi o strânse mai tare în braţe. Atunci va trebui să fac asta.
Îşi plecă uşor capul spre acelaşi loc, iar de data aceasta o ciupi uşor, căutându-i pulsul şi simţind cum îi accelerează sub atingerea fierbinte a limbii lui. Julia

respiră diafan, arcuindu-şi gâtul. Îşi întoarse capul până reuşi să îl privească peste umăr, cu ochii pe jumătate închişi şi îndreptaţi pieziş. Ca o pisică. Se îmbujoră şi îşi desfăcu buzele, pline şi îmbietoare.

O ofrandă pe care el o acceptă bucuros.

Înclinându-i bărbia spre el, se aplecă să guste din ea. Se deschise numaidecât în faţa lui şi îşi schimbă poziţia în încercarea de a-i întâmpina sărutul. El îşi potoli un val de dorinţă.

Nu încă.

Reticent, se trase uşor în spate. O mai muşcă o dată, încet, de buza de jos, apoi se retrase.

După o clipă, ea deschise ochii, privindu-l întrebător. Da. Începuse să fie aprinsă de dorinţă. Acum trebuia să o lase să fiarbă la foc mic o vreme, până avea să îşi dorească nebuneşte următorul val.

El o strânse din nou la piept. Posteriorul ei rotund era aşezat pe mădularul lui. Ea tresări uşor când îl simţi, dar nu se îndepărtă.

El inhală mirosul curat al părului ei, amestecat cu izul slab al excitării ei.

Cerule mare, deja se umezise pentru el. Aproape că gemu gândindu-se la asta. Chiar dacă îşi dorea nespus de mult să îşi vâre degetele sub cămaşa ei şi să îşi confirme teoria, se sili să rămână nemişcat şi să o asculte cum respiră.

Cu cât prelungea mai mult momentul, cu cât se abţineau mai mult amândoi de la plăcerea supremă, cu atât mai mare avea să fie recompensa la final.

Se forţă să aibă răbdare.

— Dar acum?

— Ce?

— Acum poţi gândi?

— Poţi să repeţi întrebarea?

El zâmbi cu capul în părul ei.

— Vreau să ştiu care e cea mai dragă amintire a ta din copilărie.

— Mi-o vei spune şi tu pe-a ta?

— Da, dacă mi-o spui tu prima dată pe-a ta.

Preţ de o clipă se lăsă tăcerea, oferindu-i lui Benedict timp ca să se gândească şi la alte mijloace de distracţie. Mijloace delicioase. Înainte să se încheie ziua, avea de gând să descopere fiecare părticică din trupul ei care stârnea un răspuns.

— Îţi aminteşti de copacul acela cu scorbură? spuse ea în cele din urmă.

— Da.

Evident că îşi amintea. Un stejar uriaş aflat la limitele moşiei Clareton House, chiar după hotarul reşedinţei familiei lui. În centrul trunchiului enorm al acestuia se afla un spaţiu gol, iar la baza lui o crăpătură îndeajuns de largă încât să intre ghemuit un copil.

Chiar dacă Julia îl descoperise prima, el îl considerase mereu ca fiind tărâmul Sophiei. Era castelul ei de basm. În imaginaţia ei de copilă, frunzele uscate de pe podeaua scorburii ţineau loc de covoare, iar coaja interioară care se desprindea ţinea loc de tapiserie.

Imediat ce guvernanta lor descoperise motivul pentru care tivurile lor erau mereu zdrenţuite şi fustele mereu pătate, fetelor St. Claire li se interzisese să se mai joace acolo. Evident, ori de câte ori reuşeau să scape de vigilenţa acesteia, fugeau pe furiş direct spre copac.

— Credeam că nu-ţi plăcea să te joci de-a prinţesa închisă în turn, care aştepta ca un prinţ să vină călare să o salveze, spuse el.

Ea încuviinţă.

— Mă jucam doar pentru că Sophia era mai mare şi insista, în zilele în care reuşeam să scap de una singură, nu-mi putea spune ce să-mi imaginez.

— Şi atunci, ce-ţi imaginai când erai singură?

Ea îşi îngropă faţa în pernă, aşa că rosti următoarele cuvinte înăbuşit:

— Vei râde de mine.

El îşi trecu o palmă peste braţul ei.

— Îţi dau cuvântul meu că nu o s-o fac.

Ea se rostogoli pe spate şi se uită la tavan.

— Voiam să zbor. Voiam să simt vântul pe faţă şi în păr. Voiam să mă înalţ în zbor şi să mă contopesc cu cerul.

El îşi propti capul în mână şi îşi coborî privirea spre ea. Păturile alunecaseră până în dreptul taliei. Materialul subţire al cămăşii ei era îndeajuns de transparent ca să lase să se întrevadă umbrele întunecoase ale sfârcurilor. I se uscă gâtul când se gândi cum ar fi fost să îi prindă un sfârc în gură, să umezească materialul cu limba, până avea să devină transparent, tachinându-i vârful până avea să se transforme într-un mugur încordat.

Ea îl privi în ochi.

— Îţi aminteşti de ziua aceea?

— Din copacul cu scorbură? Au fost atât de multe.

— Nu în scorbură. Când m-am căţărat în copac.

El îşi aminti brusc. Julia, pe la unsprezece ani, cu rochia din muselină de o nuanţă deschisă pătată iremediabil, se chinuise să se urce cât mai sus în copac, apoi se ridicase cu grijă şi îşi întinsese braţele, ca să îşi ţină echilibrul.

— Tu ai venit în galop, pe fiara aia îngrozitoare.

— Aici ţin să te contrazic. În viaţa mea n-am călărit ceva care ar putea fi clasificat drept o fiară îngrozitoare.

Ea îşi încrucişă braţele, apăsându-şi sânii până deveniră două grămăjoare ispititoare care se umflară deasupra marginii cămăşii ei.

— Ba da, la paisprezece ani.

— Bucefal?

Julia se înfioră.

— Aşa îl chema. Era atât de prost crescut.

— Era o pacoste, ce-i drept, recunoscu Benedict.

O pacoste prea mare pentru un ţânc de paisprezece ani, în opinia tatălui lui. Evident, Benedict acceptase provocarea tatălui său ori de câte ori reuşea să se furişeze de lângă dascălul lui.

— Mai mult decât o pacoste. Creatura aia s-a ridicat pe picioarele din spate când ai strigat la mine să mă dau jos din copac. Mai sus, tot mai sus, până am fost convinsă că avea să cadă pe spate peste tine.

— Dar, până la urmă, tu ai fost cea care a căzut din copac.

— M-am speriat aşa de tare, încât nu reuşeam să îmi revin.

Şi el îşi amintea cum se înspăimântase şi inima îi bătuse nebuneşte când o văzuse chircită la pământ, atât de aproape de copitele letale ale lui Bucefal. Ar fi putut foarte uşor să o calce în picioare.

— De ce este amintirea ta cea mai dragă? Doar ţi-ai sucit glezna atunci.

— Nu aia e amintirea mea cea mai dragă. Ci ceea ce a urmat.

Oare i se părea lui sau chiar se îmbujorase? Căci îşi amintea foarte bine ce se întâmplase după aceea, de parcă ar fi avut loc chiar ieri, nu cu unsprezece ani în urmă. Îşi strunise calul. Se dăduse jos. Alergase lângă ea. Ochii ei căprui şi mari îi ieşeau în evidenţă, în contrast cu pielea ei palidă. Păruseră să-i străpungă sufletul. O podidiseră lacrimile, accentuând punctele verzi şi aurii ale irişilor ei. Muşchii gâtului i se contractaseră, în încercarea de a-şi înăbuşi un hohot de plâns.

Nici atunci nu voise să îşi manifeste toate emoţiile pe care le simţea. Benedict avea de gând să o vindece de această rezervă a ei în următoarea oră. Voia să o atingă atât de profund, încât să nu îşi mai poată controla pasiunea.

— Doar te-am ridicat de jos.

Ea clătină din cap.

— Te-ai asigurat că eram bine. Te-ai uitat să vezi dacă nu mi-am rupt ceva. Ai fost foarte blând cu mine.

Gândul de a o atinge într-un loc atât de interzis precum glezna îl şocase pe atunci, la paisprezece ani, deoarece ea avea doar unsprezece ani şi era încă doar o fetiţă. Nu ar fi trebuit să se îmbujoreze din pricina asta sau din pricina faptului că o luase pe braţe şi o pusese pe spinarea lui Bucefal.

— Te-am pus pe fiara aia îngrozitoare, cum îi spui tu.

— Ştiu! M-a înspăimântat mai tare ca atunci când l-am văzut cum se ridică pe picioarele din spate.

Se făcuse albă ca varul, şi Benedict se temuse că avea să leşine, dar apoi îi simţise strânsoarea degetelor pe încheietura mâinii. O strânsoare tare ca fierul.

El o înghionti uşor.

— Nu ţi-au prea plăcut ţie caii în general. Va trebui să schimbăm asta.

— Nu o să reuşeşti să mă urci pe una dintre fiarele tale.

— Nici dacă voi fi acolo, ca să nu te las să cazi?

Pieptul Juliei începu să se roşească. El privi cum nuanţa roşie se întinse tot mai mult, până îi ajunse la obraji.

— Atunci s-ar putea să îţi permit să o faci.

Îi cuprinse maxilarul cu palma, atingând-o cu degetele chiar sub ureche, simţindu-i pulsul. Acesta se acceleră sub atingerea lui, iar Benedict îi întoarse capul spre el.

— Într-adevăr?

— Ar fi din nou ca în ziua aceea, când m-ai dus acasă.

— Erai atât de speriată, că nici măcar nu puteai ţine ochii deschişi.

Îşi îngropase faţa în pieptul lui în clipa în care se

urcase în spatele ei.

— Călăreai atât de rapid.

— Erai rănită. Trebuia să te duc acasă repede.

Ea înghiţi în sec, iar muşchii gâtului îi tremurară.

— Când mi-am închis ochii, aproape că îmi puteam imagina că zbor.

— Julia.

Îşi plimbă mâna peste gâtul ei şi mai jos, atingându-i uşor cu degetele clavicula.

— Da? rosti ea, expirând brusc.

— Mai vrei să zbori?

Îşi mută mâna încă vreo doi centimetri, oprindu-se pe curba superioară a sânului ei.

Ea se împinse cu umerii în saltea, înclinându-se uşor spre el, arcuindu-şi uşor spatele. Era modul tăcut, involuntar al trupului ei de a cere mai mult. O, da, voia să zboare, chiar dacă îşi dădea sau nu seama de asta.

Îşi puse palma peste mâna lui, încolăcindu-şi degetele peste ale lui.

— Era doar o fantezie copilărească.

— Există mai multe moduri în care poţi zbura. Se aplecă spre ea, până când buzele lor erau la un fir de păr distanţă. Lasă-mă să îţi arăt.

Ea se apropie de tot de el. Era îndrăzneţ din partea ei, dar el îi stârnea acel sentiment. Trezea în ea o senzaţie amestecată de înverşunare, nesăbuinţă şi neastâmpăr. Genul acela de nesăbuinţă care o făcuse să fugă de Sophia şi de domnişoara Mallory şi să încerce să zboare.

La scurt timp după aceea, învăţase cum să îşi potolească astfel de sentimente, să le ascundă în inima ei. Dar uneori, noaptea, când nu putea dormi, închidea ochii şi preţ de câteva momente delicioase îşi amintea senzaţia pe care o avusese când călărise spre casă pe spinarea acelui cal fioros. Încleştată în braţele lui Benedict, inima îi bătuse cu putere de spaimă, dar simţise în acelaşi timp şi un iureş

plin de bucurie care îi făcuse stomacul să i se strângă, să i se întoarcă pe dos, şi da, să zboare.

În clipa aceea, oricât de scurtă ar fi fost, crezuse că ştia cum era să zbori. Iar acum el îi promitea încă o şansă la zbor. Trebuia doar să îşi dea frâu liber sentimentelor şi să profite de oportunitate.

El o sărută, urmându-i îndemnul. Se întinse peste ea, greutatea lui solidă împingând-o în salteaua cu fulgi care ceda sub ei. Frânghiile patului scârţâiră sub saltea.

Ea îşi scoase degetele dintre ale lui şi îşi puse mâna pe umărul lui gol. Muşchi încordaţi tresăriră sub atingerea ei. El îşi vârî limba adânc în gura ei, dar se retrase repede şi începu să o sărute în ploaie pe obraji.

Respiraţia lui fierbinte o gâdilă pe bărbie. El coborî cu sărutările, căutând cu limba clavicula delicată, apoi continuă mai jos. Ea îşi strecură degetele prin părul lui des, iar el îşi coborî şi mai mult capul.

O tachină cu săruturi de-a lungul marginii cămăşii. Se opri şi îşi ridică privirea spre ea. În lumina zorilor îl văzu întins peste ea gol-goluţ, cu părul brunet răsfirându-i-se în jurul feţei în valuri nestăpânite, cu ochii întunecaţi de dorinţă pură.

Un fior sălbatic, un iureş de spaimă şi fascinaţie se întrepătrunseră, cutremurându-i trupul.

El îşi trecu mâna în sus, peste trunchiul ei, şi îi cuprinse un sân, împingându-l până i se umflă deasupra cămăşii. O privi în ochi şi îi cuprinse cu gura sfârcul acoperit de material, umezindu-i cămaşa cu limba, până deveni transparentă. Îl cuprinse între buze, iar Julia simţi cum i se înfierbântă sângele şi îşi arcui spatele, vârându-şi capul între perne.

— Eşti frumoasă, murmură el, apoi îi supse din nou sfârcul.

Continuă să îi tachineze sfârcul şi îşi furişă o mână spre şoldul ei. Degetele i se încâlciră în cămaşa ei,

strângându-i materialul în dreptul taliei.

— Din păcate, chestia asta trebuie să dispară. Îmi stă în cale.

La cererea lui, ea îşi ridică braţele şi îl lăsă să îi tragă cămaşa.

Se făcu roşie ca para focului sub privirea lui atentă şi îşi prinse buza de jos între dinţi.

Era Benedict. Îl ştia de o veşnicie. În copilărie îi fusese tovarăş de joacă, animase balurile plictisitoare cu remarcile lui ironice la adresa înaltei societăţi, o scăpase de atenţiile peţitorilor prea zeloşi.

Iar acum stătea lângă ea, în pat, gol, cu pielea aurie şi muşchi de oţel, cu ochii arzându-i de emoţie teribilă, în timp ce îi admira curbele trupului. Nu se mai dezgolise aşa în faţa nici unui alt suflet, iar în clipa aceea nu îşi putea imagina cum ar fi fost să-i permită altui bărbat să fie atât de intim cu ea.

Doar lui Benedict. Era singurul bărbat în care avea atâta încredere.

— Frumoasă, şopti el. Cerule mare, câtă adoraţie se simţea în tonul lui. Mai frumoasă decât mi-am imaginat vreodată.

Îşi întinse un deget şi îi încercui sfârcul. Ea se împinse în atingerea lui, iar el o cuprinse cu palma.

— Ţi-ai imaginat? şopti ea.

— Am visat.

O sărută arzător. Nu se mai putea abţine. Sărutul lui o inundă cu o pasiune întunecată care i se revărsă fierbinte prin vene. Îi răspunse cu aceeaşi monedă, împletindu-şi limba cu a lui, trecându-şi mâinile tremurânde peste umeri şi spate.

Acceptă întreaga greutate a trupului lui, căldura pielii lui, erecţia lui grea şi tare care îi pulsa pe burtă. Avea să o întregească, în trup şi suflet.

Gemu în gura lui.

El îşi desprinse buzele de pe ale ei şi o sărută din nou pe gât. Cu dinţii şi limba alinătoare, îi veneră din nou fiecare sân, pe rând, tachinându-i sfârcurile până se strânseră ca nişte muguri încordaţi şi dureroşi, în timp ce, înăuntrul ei, Julia ardea plină de dorinţă.

El îşi puse mâna pe curbura abdomenului ei şi îşi îndoi degetele, iar ea se încordă. Oare cât de departe avea să îndrăznească să o atingă? îşi împinse şoldurile în saltea. Trezea o dorinţă în ea, un gol care implora să fie umplut. El supse tare de un sfârc, iar ea gemu.

— Te rog.

El îşi înălţă capul şi o privi cu ochii închişi la culoare şi intenşi, zâmbind uşor. O privire atât de primejdioasă. Chibzuită, plină de planuri pentru ea. Îi promitea atâta plăcere.

— Ce vrei, Julia?

Nu avea cum să-i spună în cuvinte unde anume voia să o atingă. Se făcu roşie ca para focului, iar roşeaţa începu să coboare.

— Eu… eu…

El îşi coborî mâna încă vreo doi centimetri.

— Spune-mi.

— Nu pot.

— Ba poţi. Să nu existe secrete între noi.

Ea îşi întoarse privirea, iar el îşi înclină capul, păstrând contactul vizual.

— Nu există nimic interzis între noi. Îşi mişcă mai departe mâna, până atinse cu degetele cârlionţii dintre picioarele ei. Absolut nimic, adăugă el.

Ea îşi împinse şoldurile în sus, într-o cerere nerostită, şi îşi desfăcu coapsele. El îşi coborî şi mai mult mâna, încolăcindu-şi degetele în pliurile ei lunecoase. Ea îşi întoarse faţa în pieptul lui şi gemu pe un ton gutural.

După aceea, el îşi mişcă degetele, desfăcând-o, alunecând înăuntru, explorând. Erupţii scurte de plăcere

ascuţită pulsară prin ea în ritm cu fiecare mângâiere. Îi inhală mirosul cunoscut de piele şi condimente, şi masculinitate brută. Iar el continua să o mângâie uşor cu degetele şi să o dezmierde, să exploreze, să caute, găsindu-i în cele din urmă însuşi centrul nevoii.

Ea îşi arcui spatele şi ţipă. Îşi înfipse unghiile în umerii lui când simţi o plăcere incandescentă brăzdând-o, o senzaţie minunată şi totuşi frustrantă, pe măsură ce sentimentul de presiune din interiorul ei creştea tot mai mult.

Respira scurt şi aspru, iar el continua să o tachineze fără oprire. Continua să îi ofere plăcere, tot mai mult, până abia mai putea să o suporte, şi totuşi, trupul ei dansa pe melodia lui, iar şoldurile i se legănau la fiecare mângâiere a lui.

El o privea atent, iar ei nu-i păsa. O apăsa cu privirea, iar respiraţia i se acceleră în ritm cu a ei.

Capul i se zvârcolea pe perne, dar plăcerea continua să se intensifice. El îşi lăsă capul în jos şi îi supse un sfârc, îl linse în cercuri, concomitent cu mişcările, pe care le făceau degetele lui. Mări ritmul, iar trupul i se adună ca într-un nod.

— Haide, Julia. Dezlănţuie-te.

La cererea lui pasională, întreaga ei fiinţă se convulsionă în jurul degetelor lui, în valuri învolburate de plăcere intensă. Val după val după val. Respiră, ca un geamăt şuierător.

În cele din urmă, se prăbuşi pe perne, străbătută din când în când de câte un fior renăscut.

El o atinse tot mai uşor, dar nu se opri de tot. O sărută pe linia părului. Ea se întinse după el şi îl mângâie pe faţă, simţindu-i barba scurtă şi uşor aspră, ca nisipul, până el îi prinse un deget între dinţi.

O trase într-un sărut pătimaş, o îmbrăţişă şi se rostogoli pe spate. După care o puse deasupra lui,

mângâind-o pe şira spinării şi pe posterior.

Ea se încordă fără să vrea când îi simţi erecţia fermă pulsând între ei, ca o invitaţie foarte clară.

— Nu ştiu ce să fac.

El zâmbi şi o luă de mână, punându-i palma peste pieptul lui tare.

— Atinge, sărută, fă orice îţi doreşte inima. Mă îndoiesc că îmi va displăcea ceva.

Ea îl privi în timp ce îl mângâie printre firele de păr răspândite pe pieptul lui. În mijlocul texturii aspre a acestora, îşi trecu degetul de-a lungul unei cicatrici. Inima i se opri. Văzu o linie albă subţire pe trunchiul lui, înspre abdomen.

— Când ai căpătat-o?

El ridică din umeri.

— O mică încăierare în Belgia.

— Dar scrisorile tale. Niciodată nu…

Mesajele ocazionale pe care le primise pe când el fusese plecat în armată conţinuseră anecdote despre oamenii şi superiorii lui.

— Nu avea niciun rost să vă fac să vă îngrijoraţi. Tăietura nu a fost adâncă şi m-am recuperat.

— Totuşi, mi-ar fi plăcut să ştiu. Dacă ar fi fost o rană gravă? L-ar fi putut pierde fără să îşi dea seama, se gândi ea. Este puţin mai serios ca atunci când colonelul tău şi-a ameninţat calul cu jumătate de porţie pentru proastă purtare.

El zâmbi.

— Ai reţinut asta?

Julia tresări când îşi dădu seama că îşi amintea fiecare scrisoare a lui.

— Bineînţeles.

— Toate au trecut. Să nu ne mai gândim la ele.

Julia îşi ţinea în continuare palma pe pieptul lui. El îşi puse mâna peste a ei, ca să o aducă din nou în prezent. Ea

îl atinse uşor pe piele, iar carnea de dedesubt se întări. El închise ochii, cu respiraţia întretăiată, iar ea zâmbi în sinea ei.

Julia se aplecă şi îl sărută pe gât. El îşi strecură degetele în părul ei, după care şi le trecu peste şira spinării ei. Ea îl linse, să-i simtă gustul sărat al pielii. El gemu şi tremură sub ea. Căpătând curaj, Julia continuă să exploreze, învăţând unde anume să îl atingă pentru a-l face să se înfioare, să îşi încordeze degetele sau să geamă de plăcere.

Îi linse cercul plat al sfârcului, iar el se încordă sub ea, respirând scurt şi aspru. Îşi trecu mâinile de-a lungul coapselor ei, în jos, apoi iarăşi în sus, până se desfăcură.

— Iartă-mă, draga mea. Nu mai pot aştepta.

O prinse de şolduri şi o ridică, în grabă înfigându-şi degetele în carnea ei. Se poziţionă la intrarea ei şi îşi arcui şoldurile. Carnea ei moale se întinse când începu să o umple.

— Uşor, spuse el încordat, pe un ton deloc calm.

Venele de pe gât i se umflară ca nişte sfori, în încercarea de-a se abţine. Se retrase şi apoi se împinse din nou. De data aceasta, ceva din interiorul ei se rupse şi ea ţipă.

— Dumnezeule, dacă te doare, mă opresc.

Juliei i se păru că, dacă se opreau, avea să îl doară pe *el.* Scrâşni din dinţi, îl apucă de umeri şi îşi împinse şoldurile în jos.

— Julia! spuse el, pe jumătate certând-o, pe jumătate implorând-o.

— Ai spus că nimic din ce-aş face eu nu ţi-ar displăcea, spuse ea gâfâind.

Îl apucă mai strâns de umeri.

— Nu mi-a displăcut, dar te-aş fi cruţat.

Ea îşi înclină şoldurile, experimental. Durerea ascuţită pe care o simţise când el o pătrunsese prima dată

se domolise puţin.

El ţipă, încordat.

— Dumnezeule mare, nu te mişca.

Ea înlemni.

— Te doare?

El izbucni în hohote de râs, şi, din pricină că erau uniţi, tremurul lui radie în trupul ei. Ea se înfioră, pe măsură ce dorinţa din interiorul ei se trezi din nou la viaţă, depăşind senzaţia de disconfort.

— Doamne, nu. El închise ochii şi inspiră, mişcare ce îl împinse şi mai adânc în ea. Eşti atât de strânsă şi de fierbinte şi umedă în jurul meu. De parcă aş fi în paradis, fără doar şi poate.

Tonul îi era atât de profund, de pasional, de ademenitor. O absorbea în el, în lumea lui, unde putea să aibă încredere în el şi în dragostea lui şi în faptul că nu avea să-i facă vreodată rău. În prezenţa lui, nu avea de ce să îşi păzească inima.

El se cutremură, iar ea îl simţi în adâncul ei. El se ridică pe coate şi îşi frecă buzele de-ale ei, o dată, apoi încă o dată, şi, cu fiecare mică mişcare, ea se relaxă tot mai mult. Îi spusese să nu se mişte, dar, Dumnezeule, îşi dorea din răsputeri să o facă. El o sărută în adâncitura gâtului, iar ea gemu.

— Ţi-aş mai da timp ca să te adaptezi, spuse el, cu vocea răguşită, dar nu mă mai pot abţine.

Se întinse pe spate şi o prinse de şolduri, ţinând-o bine, şi se retrase, centimetru cu centimetru, chinuitor. Ea se prăbuşi peste el, chinuită între senzaţia de alinare a cărnii răvăşite şi golul pe care îl lăsase el când se retrăsese.

El o privi în ochi, ochii lui albaştri părând aproape negri din pricina dorinţei, sfredelind-o, captivând-o şi ademenind-o. Apoi se împinse în ea, cu o smucitură bruscă a şoldurilor, umplând-o în întregime şi atingând un punct

în adâncul ei din care parcă îi ţâşni lavă în tot trupul.

Julia îşi închise ochii şi îşi înfipse degetele în umerii lui, agăţându-se cu disperare de el. El se împinse din nou şi din nou, intensificând senzaţia de extaz, în timp ce ea gâfâia deasupra lui.

El continuă, iar senzaţia de plăcere crescu în ea, gonind spre un alt punct culminant. Acesta puse din nou stăpânire peste ea, doar că de data aceasta şi mai intens ca înainte, întrucât şi el gonea alături de ea.

Benedict îi dădu drumul la şolduri, iar ea căzu pe el, mişcându-se odată cu el, iar el o trase în faţă şi îi supse un sfârc.

Plăcerea se dublă. Ea îşi lăsă capul pe spate. Curând. În curând avea să atingă din nou acel punct şi să simtă că zboară. Da şi da, şi *da.*

— Dumnezeule, scrâşni el, cu voce joasă şi răguşită.

În acelaşi timp, măria ritmul, împingându-se tot mai tare, tot mai adânc, tot mai îndrăzneţ, până se încovoie, ridicându-se de pe pat. Se împinse o ultimă dată şi ţipă gâtuit, după care se prăbuşi pe perne.

O strânse mai tare în braţe, trăgând-o în faţă şi pierzându-se într-un sărut, eliberându-se în acelaşi timp de sub trupul ei. Julia încă îşi auzea iuţeala sângelui care îi curgea năvalnic prin vene, dar când el o strânse mai tare în braţe, se relaxă în îmbrăţişarea lui, îşi puse capul pe pieptul lui şi îi ascultă bătăile inimii încetinind. Un sentiment de pace o umplu de jur împrejur.

Îşi frecă obrazul de carnea lui caldă. Se părea că Benedict nu se putea stăpâni să nu o atingă pe sprâncene, pe lobii urechilor, pe tendonul gâtului, venerând-o parcă cu fiecare atingere uşoară a degetelor.

Se cuibări mai aproape de el.

— Nu mi-ai mai spus amintirea ta cea mai de preţ.

— Nu mai contează. Îi cuprinse capul cu degetele. Nimic nu întrece momentul acesta. Ştiu că nu vrei să auzi

asta, dar te iubesc. Mereu te-am iubit. Chiar şi la paisprezece ani, când nu aveam nimic mai bun de făcut decât să scap de meditatorul meu şi să călăresc cai prea sălbatici pentru mine.

Ea îşi săltă capul.

— Mă iubeai şi atunci?

El o privi în ochi şi încuviinţă din cap.

— Cred că în ziua aceea mi-am dat seama prima dată de asta.

Un val de emoţie o cuprinse şi o podidiră lacrimile. Îşi dorea cu disperare să simtă cu adevărat acelaşi lucru.

— O, Benedict…

În aerul liniştit de afară se auzi ecoul unui huruit de trăsură. Apoi două strigăte, unul după celălalt. Căsuţa răsună de lovituri de pumn în uşa de la intrare. Aceasta se deschise cu o bufnitură. Se auziră paşi pe podeaua încăperii principale.

Benedict se împinse în coate.

— Ce naiba?

Trase cearşafurile peste ei chiar când uşa de la dormitor se deschise larg. În pragul ei stătea Clivesden, într-un hal în care nu îl mai văzuse niciodată în public: faţa roşie, ciufulit şi cu lavaliera strâmbă.

Capitolul 17

Fără să-i pese că era gol, Benedict sări în picioare.

— Cum îndrăzneşti? Ce naiba cauţi aici?

Clivesden făcu ochii mari când înţelese scena de dinaintea lui. După care se năpusti spre Benedict.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, urlă el, încercând să-l lovească.

Benedict se feri de pumnul lui Clivesden şi îl trânti de

perete, înainte ca acesta să îşi tragă răsuflarea, Benedict îi dădu o lovitură sub bărbie, pocnindu-l pe idiot cu capul de tencuială.

Ignorând durerea din articulaţiile degetelor, Benedict îşi retrase braţul, pregătindu-se pentru o altă lovitură.

— Benedict! Opreşte-te!

Când o auzi pe Julia ţipând, ezită, dar doar pentru o clipă, cât dură să îşi amintească toate motivele pentru care se afla în situaţia aceea: pariul, reputaţia pierdută a Juliei, nasul deseori însângerat şi ochii vineţi ai lui Amherst. Nu, nu se putea opri.

Nu acum. Îl pocni pe Clivesden de mai multe ori, în faţa lui prea frumoasă, chiar dacă, ce-i drept, nebărbierită.

Două braţe puternice îl opriră de la încă o lovitură şi îl traseră la o parte.

— Opreşte-te, omule, îl auzi el pe Upperton, prin vuietul sângelui şi al mâniei care curgeau prin el. Nu îl ucide. Nu ai nevoie de asta pe conştiinţă.

— De unde naiba ai mai apărut şi tu? întrebă Benedict, descleştându-şi pumnul şi scuturându-şi mâna. Articulaţiile degetelor îl dureau de la loviturile repetate în faţa lui Clivesden. Îşi răscumpărase anii din timpul şcolii, când nu făcuse nimic ca să îl ajute pe Amherst, care fusese tiranizat de nenumărate ori. De fapt, de unde naiba a apărut el?

Făcu semn spre Clivesden. Nemernicul era căzut la perete, cu ochii pe jumătate închişi şi sticloşi. Îi curgea sânge din nas, care acum îi era îndoit într-un mod straniu. Osul şi cartilajul cedaseră sub loviturile lui Benedict, cu un pârâit care îi adusese numai satisfacţie.

— Pare-mi-se că tu mi-ai zis să vin, răspunse Upperton înverşunat. Deşi primirea nu a fost cine ştie ce.

Prea târziu, Benedict îşi aminti că era gol-goluţ. De fapt, la fel şi Julia. Dumnezeule, ce spectacol! Îi aruncă o privire rapidă şi îşi dădu seama că aceasta reuşise să îşi

recupereze cămăşuţa din amestecătura de cearşafuri. Cu o mână ţinea de cuvertura pe care şi-o înfăşurase pe după umeri. Pe cealaltă mână avea înfăşurată cămaşa lui lungă, pe care probabil că o smulsese de pe dulapul de haine când el îl pocnea pe Clivesden.

— Poftim, zise ea cu ochii mari şi obrajii roşii, şi îi azvârli cămaşa din brocart roşu.

El dădu scurt din cap şi se îmbrăcă, apoi se întoarse din nou spre Upperton.

— Încă nu mi-ai spus cum naiba ne-a găsit.

— Probabil că m-au urmărit. Îmi pare rău, amice. Am crezut că am fost precaut.

— Ei? strigă Julia. Cine a mai venit cu el?

Upperton aruncă o privire în direcţia ei, dar avu grijă să nu se uite bine. Mai bine aşa. Chiar dacă Julia se acoperise, Benedict nu voia să mai bată un bărbat pentru că se holbase la logodnica lui.

— Tatăl tău a venit cu Clivesden. L-am convins că mai bine aşteaptă afară, dar nu ştiu cât de răbdător e.

Benedict ignoră ţipătul Juliei. Clivesden se mişcă. Îşi scutură părul blond şi îşi palpă umflătura de pe maxilar care creştea rapid. Se încruntă când văzu că sângerează şi se holbă la Benedict, cu ochii mijiţi şi plini de răutate.

Clivesden se ridică în picioare, iar Benedict se năpusti asupra lui, cu pumnii strânşi, pregătit să-l ia din nou la bătaie. Upperton se puse între ei, cu braţele întinse.

— Poţi să-ţi chemi înapoi câinele de pază, spuse Clivesden scuipând printre dinţi. Lavaliera lui cândva de un alb imaculat era acum pătată de sânge. Nu am nicio intenţie de-a rezolva această situaţie acum.

— Mereu te-ai temut să nu fii luat la pumni de cineva, nu-i aşa? zise Benedict scrâşnit. Ţi-a fost mai uşor să te iei de cei mai slabi ca tine.

— Te-aş provoca la duel pentru afirmaţia asta, doar că n-aş vrea ca bârfitoarele să răstălmăcească povestea şi

să spună că ne-am confruntat pentru o târfă.

Ce jigodie! Benedict se năpusti asupra lui, dar dădu de umărul lui Upperton, ca de o barieră de netrecut.

— Târfă? ţipă Julia furioasă. Asta aţi fi făcut tu şi tatăl meu din mine!

Benedict nu avu ocazia să reacţioneze la afirmaţia ei. Pe după umărul lui Upperton, îl zări pe Clivesden, bătut rău. Ticălosul probabil că voia să zâmbească afectat, doar că, din pricina umflăturii, avea o expresie răutăcioasă. După care gura însângerată i se rotunji, a şoc.

De nicăieri, altcineva îl prinse de reverele hainei şi îl trânti de perete.

— Cum i-ai spus fiicei mele?

— Tată!

Cumva, St. Claire reuşise să se strecoare în dormitorul aglomerat.

— I-am spus ce e. Chiar dacă avea faţa răvăşită, Clivesden tot reuşi să rânjească, la fel de arogant precum fusese în şcoală, când îi tachinase pe cei slabi. O târfă. O curvă.

St. Claire îşi umflă pieptul, faţa şi creştetul capului înroşindu-i-se.

— Ai grijă cum vorbeşti în faţa unei doamne.

Clivesden se îndreptă şi se scutură din strânsoarea lui St. Claire.

— Nu văd nicio doamnă aici. Doar o târfă ordinară. Şi-ar putea creşte valoarea dacă ar deservi bărbaţi pe alei.

Nu. Doar nu spusese aşa ceva. Nu se putea ca nemernicul ăla să fi spus aşa ceva. Pulsul îi răsuna puternic în urechi, când se năpusti din nou asupra lui Clivesden, doar ca să fie oprit încă o dată de Upperton.

— Jur pe Dumnezeu că îl omor, mârâi Benedict. Aici şi acum.

Upperton îl ţinu mai tare.

— Tocmai de asta mi-e teamă.

O broboană de sudoare se prelinse în spatele braţului ochelarilor lui St. Claire.

— Fiica mea a avut dreptate să fugă de tine, dacă o dispreţuieşti în halul acesta.

— O să mă asigur că ajungi la închisoarea Fleet.

— Ba mai bine de-atât, spuse St. Claire şi îşi îndreptă umerii, apoi îşi scoase mănuşa de la mâna stângă, deget cu deget, îşi smulse mănuşa de piele şi îl pocni pe Clivesden peste faţă cu ea. Pentru insulta adusă fiicei mele, ne vom întâlni când se crapă de ziuă.

Clivesden îl privi urât preţ de o clipă, după care pe trăsăturile însângerate se contură ceva ce aducea supărător de tare a zâmbet.

— Şi cine îţi va fi secund? Unul dintre creditorii tăi?

— Eu, zise Benedict şi îl dădu pe Upperton la o parte. Dacă domnul St. Claire nu îşi poate duce la îndeplinire rolul, mi-ar face nespus de mare plăcere să te împuşc eu însumi.

O licărire apăru în ochii lui Clivesden.

— Secundul meu vă va contacta. Pistoale, presupun.

— Bineînţeles, răspunse St. Claire.

Clivesden dădu scurt din cap, dar continuă să se holbeze la Benedict. Dacă ura pură ar fi putut fi cuprinsă într-o singură privire, atunci Clivesden reuşise să o facă. După o clipă sau două, ieşi din cabană.

— Tată! strigă Julia, întrerupându-l pe Benedict din şirul de înjurături din gând.

Benedict se întoarse spre ea. Obrajii ei erau roşii ca focul, mai mult decât s-ar fi putut pune pe seama activităţilor lor recente, deşi văzu şi o tentă rozalie pe umerii şi gâtul ei. Era îmbujorarea unei femei satisfăcute.

Doar că se uita furioasă la tatăl ei, muşcându-şi în acelaşi timp buzele, cu un amestec straniu de iritare şi jenă pe chip. Nu prea arăta ca o femeie care savurase o experienţă plăcută.

Fir-ar să fie, idiotul ăla de Clivesden, care îi stricase momentul perfect din viaţa lui.

— Tată, nu te poţi duela pentru asta. Nu voi permite aşa ceva.

— Ba sigur că pot, îi răspunse el. Nu voi permite ca un bărbat să spună astfel de lucruri despre tine. Mai ales când aveai perfectă dreptate să dai vina pe mine.

Chipul Juliei se schimonosi şi făcu un pas spre tatăl ei, doar că patul îi stătea în cale.

— N-am vrut niciodată să se ajungă la asta.

— Îmbracă-te. Şi tu, zise St. Claire mai dur când i se adresă lui Benedict. Putem discuta în drum spre oraş.

St. Claire ieşi apoi cu paşi apăsaţi din odaie, urmat de Upperton. Julia aşteptă ca uşa să se închidă în urma lor, apoi spuse:

— Trebuie să faci ceva ca să opreşti asta.

Benedict se duse la dulapul de haine şi îşi apucă iute cămaşa.

— Indiferent că îţi place sau nu, probabil că ziua de astăzi avea să se sfârşească în mod inevitabil cu un duel. Mă aşteptam să mă provoace pe mine.

Ea scânci, dar se opri numaidecât.

— Doar nu îţi imaginai că Clivesden avea să se dea pur şi simplu la o parte şi să ne ureze toate cele bune, nu-i aşa? Nu atâta timp cât…

Tăcu din gură. La naiba! Aproape că-i spusese adevărul. Sperând să treacă cumva peste moment, îşi trase pantalonii.

— Nu atâta timp cât ce?

Se opri în timp ce îşi băga cămaşa în pantaloni.

— Nu contează. Vreau să ştiu de ce i-ai spus ce i-ai spus.

Julia, care scutura rochia de muselină de un albastru pal, se opri.

— Ce i-am spus?

— Când te-a făcut… Gâtlejul i se contractă de mânie. Dumnezeule, nici măcar nu reuşea să repete cuvintele. Când te-a făcut curvă. L-aş fi ucis numai pentru asta, dar tu ai fost de acord cu ce-a zis. Şi ai dat vina pe tatăl tău.

Ea se uită la grămada de material, răsucind-o în mâini.

— Tata m-a vândut ca să achite o datorie. Se pare că valorez cinci mii de lire.

— Cinci mii?

Exact suma pariului. Îl năpădiră o mulţime de gânduri. Oare Clivesden suspectase că St. Claire nu avea să reuşească să-i plătească şi încercase să îşi recupereze pierderea prin pariul de la White? Câtă certitudine, câtă încredere, câtă aroganţă.

— Cinci mii?

— Ştiu. E ridicol.

— Cinci mii. Nu reuşea nicicum să priceapă. La fel ca… La naiba, iar se scăpase. Fir-ar să fie de gură spartă.

— La fel ca ce?

— Nimic.

— Ba e ceva, spuse ea, făcând în acelaşi timp un gest tăios cu mâna. Nu se poate să nu fie nimic. Vreau să ştiu de ce, dintre toate doamnele eligibile din înalta societate, m-a ales pe mine. Ştii ceva. Nu e corect să o ascunzi de mine.

— Nu ţi-a răspuns la întrebarea asta când te-a cerut în căsătorie?

Se uită la ea, rugându-se în gând să nu îl facă să repete nimic din cererea aceea dezgustătoare. Oricum, sigur îşi amintea. Doar fusese acolo.

— Sigur mai e ceva. De ce e atât de încăpăţânat în privinţa asta? Ar putea avea orice femeie vrea fără să mişte un deget. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut să o aibă pe sora mea.

Benedict se încurcă cu lavaliera. La dracu’! Nu

învăţase niciodată să o lege cum trebuie fără ajutor.

— Cred că te-a considerat o provocare. Ar fi putut avea orice femeie, cum spui tu, dar la fel ar fi putut şi majoritatea celorlalţi bărbaţi din înalta societate. Cred că vrea să se laude că a pus mâna pe singura femeie pe care nu o poate avea oricine.

— Ce idioţi îndărătnici mai sunteţi şi voi!

Îşi strânse buzele şi se îmbrăcă cu o altă rochie cu volănaşe a Henriettei Upperton. Fără să spună ceva, se întoarse cu spatele, ţinându-şi părul ridicat.

După un moment de confuzie, el îşi dădu seama că Julia voia să o ajute cu nasturii. Degetele îi tremurau în timp ce apropie marginile corsajului şi încheie bridă după bridă. Îi simţi prin articulaţiile degetelor căldura pielii care străbătea prin bariera subţire a cămăşuţei ei. Simţi furnicături în tot corpul când îşi aminti cât de moale era pielea aceea.

Scrâşni din dinţi şi îşi alungă imaginile din minte. Chiar dacă i-ar fi plăcut să îi smulgă rochia de pe ea şi să o ducă în pat, nu era momentul potrivit, ţinând cont că tatăl ei şi cel mai bun prieten al lui aşteptau de partea cealaltă a uşii.

— Ştii, spuse ea în timp ce el termina de încheiat corsajul, cred că nu mi-ai spus cum de ai ştiut că idiotul ăla avea să pună ochii pe mine în primul rând.

El se dădu în spate.

— O, sunt sigur că ţi-am spus.

O minciună sfruntată. Nu voise niciodată ca ea să afle că fusese obiectul unui pariu la White’s.

— Nu, nu mi-ai spus, zise Julia şi se întoarse spre el. Îmi amintesc foarte bine că mi-ai spus că Ludlowe m-a luat la ochi, dar nu şi de unde aveai această informaţie.

Urmă o pauză expectativă. El clipi. Ea clipi la rândul ei şi îşi încrucişă braţele. El mârâi şi îşi trecu mâna prin păr. „Gândeşte-te, omule.” Dar nu îi veni în minte nicio

explicaţie plauzibilă. Peste o clipă, probabil că Julia avea să bată din picior.

Bine, fie.

— A pariat cinci mii de lire pe tine.

— Ce-a făcut?

Benedict dădu din cap.

— A pariat cinci mii de lire că vei deveni următoarea contesă de Clivesden. Nu mi-am dat seama cum stă treaba până nu ne-a spus că urma să devină contele de Clivesden.

Julia îşi strânse buzele cu totul, semn clar prevestitor de rău.

— Sper din toată inima că ai avut decenţa de a nu semna pariul.

— Bineînţeles că nu am semnat. Asta crezi tu despre mine?

— Cred, când umbli cu indivizi de teapa lui George Upperton.

Benedict simţi un val de căldură pe ceafă, dar se abţinu să îşi tragă gulerul. Slavă Domnului că nu reuşea niciodată să îşi facă nod la lavalieră.

— S-ar putea ca Upperton, ăăă, să fi semnat pariul.

Julia îşi puse mâna la gură. Apoi respiră adânc, pieptul ei acoperit de volănaşe ridicându-se. Mai multe cusături protestară, pocnind puternic.

Benedict îşi ridică mâna, sperând că avea să fie îndeajuns ca să oprească explozia iminentă sau măcar să o împiedice să mărşăluiască în încăperea de alături ca să-l înfrunte pe Upperton.

— Am spus că *s-ar putea* să o fi făcut. Nu am văzut dovezile cu ochii mei. M-am luat doar după câteva lucruri pe care le-a spus.

— Aş zice că ai vrea să verifici astfel de bănuieli, rosti ea pe un ton la fel de rece ca vântul care suflase în ziua de dinainte şi avea să sufle şi în ziua aceea, fără îndoială.

— Corect. Am putea să o facem acum.

Ea continuă să se uite urât la el şi îşi încrucişă braţele. După felul în care îl privea, era norocos dacă avea să-l lase să o seducă din nou cândva în următorul deceniu. De fapt, şi Upperton ar fi făcut bine să se îngrijoreze de posibilitatea lui de a mai face copii. Ce noroc pe el că era în camera de alături.

El oftă adânc.

— Da, păi, strânge-ţi lucrurile, te rog. După aceea vom clarifica situaţia.

*

Benedict se înşela. Nu clarificaseră nimic, nici în căsuţă şi nici până la mai bine de jumătate din drumul de întoarcere. Nu când în trăsură domnea tăcerea, atât de apăsătoare, încât înăbuşea tropotul cailor şi huruitul roţilor.

— Idiot nemernic, mormăi Benedict.

Upperton îşi ridică sprâncenele.

— Nu îi voi menţiona titlul. Îl prefer pe cel pe care i l-am conferit eu.

Benedict încercă să-i surprindă privirea Juliei, dar aceasta continuă să privească în altă parte. N-avea decât să încerce să o facă să zâmbească. Nu avea de gând să joace după cum îi cânta el. Din partea ei, putea să fiarbă în suc propriu.

— O, într-adevăr. Upperton se uită o clipă pe geamul trăsurii. Ştii, îmi pare rău pentru toate astea.

— Ce vrei să spui?

— Mă gândesc că e vina mea că v-a găsit atât de repede. Am crezut că am reuşit să mă furişez din oraş.

— Bănuiesc că era prea mult să sperăm că avea să verifice mai întâi drumurile spre Scoţia, zise Benedict.

Lângă ea, pe banchetă, tatăl ei stătea rigid, prezenţa lui fiind mai impunătoare ca niciodată. De obicei prefera să

îşi ignore fiicele în favoarea tovarăşilor masculini, care beau şi pariau cu el. Tovarăşi care îl jecmăneau până era gata să îşi vândă chiar şi copiii ca să scape de datorie.

— Credeaţi că nu vom şti pe cine să urmărim? răbufni el, vocea lui auzindu-se mult prea tare în atmosfera încordată. Ce să zic? Proşti de daţi în gropi. Şi să nu crezi cumva că am încheiat socotelile, tinere. Doar pentru că ai fost de acord să intervii în duel, nu înseamnă că nu trebuie să rezolvăm alte lucruri.

Când auzi de duel, Julia bătu uşor cu degetele pe săculeţul ei de mână şi îşi muşcă limba. Nu avea să spună nimic. Întocmai. Nu vorbea cu niciunul dintre ei. Ce bărbaţi iresponsabili! Îşi rezolvau problemele prin violenţă: dacă nu cu pumnii, atunci de la douăzeci de paşi distanţă. Probabil că mai era puţin şi *papa* avea să îl provoace şi pe Benedict la duel.

— Care dintre noi este mai demn de condamnat, domnule? Cel care îşi anticipează noaptea nunţii sau cel care îşi vinde fiica pentru cinci mii de lire? replică Benedict, pronunţând fiecare silabă cu o precizie atentă, tăioasă, de parcă ar fi raportat unui ofiţer superior.

Tatăl ei îşi răsuci mănuşa între degetele butucănoase, aceeaşi mănuşă cu care îl plesnise pe Clivesden şi pe care încă nu şi-o pusese la loc.

— Noaptea nunţii?

Benedict se îmbujoră uşor.

— În pofida aparenţelor din dimineaţa aceasta, am intenţii onorabile.

Tatăl ei scoase un sunet gutural incoerent, ceva între hârâit şi mârâit.

— O pot dovedi. Benedict îl înghionti pe Upperton. Nu-i aşa?

Upperton îşi desprinse privirea de la peisajul care se derula prin faţa lui.

— Ce?

— O ai?

— Chiar aici, spuse Upperton şi se bătu peste piept. Nu mi-am dat seama că arhiepiscopul o va emite atât de repede.

— Ce să aibă? Fir-ar!

Cuvintele îi scăpară fără să vrea. Cuvinte inutile, întrucât ştia foarte bine ce trebuie să fi procurat Benedict de la arhiepiscop.

— Nu am avut timp înainte să plecăm din oraş, spuse Benedict, aşa că l-am rugat pe Upperton să obţină o autorizaţie specială.

Julia îşi privi unghiile.

— Se pare că această călătorie a fost o pierdere din toate punctele de vedere. Poate că, până la urmă, mă voi mărita totuşi cu Clivesden.

Upperton începu să tuşească convulsiv, iar Benedict o fixă cu o privire înspăimântătoare. Julia bănuia că se folosise de privirea aceea ca să-i înfricoşeze pe ofiţerii subalterni.

— Nici măcar să nu glumeşti cu aşa ceva, spuse el pe un ton jos, tăios, care putea fi auzit în pofida tusei lui Upperton. Julia simţi un fior rece pe şira spinării. Nu după…

Îşi întrerupse şirul gândurilor când Upperton se opri brusc din tuşit. Se lăsă o tăcere apăsătoare, în timp ce Benedict o privea fix, în ochii lui albaştri citindu-se mânie şi confuzie. Julia bănuia că acelaşi lucru se putea citi şi în ai ei.

— Nu vei putea scăpa de această căsătorie, spuse tatăl ei. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

Nu se putea apăra împotriva unei astfel de acuzaţii. Avea să se ducă vestea. Dacă nu până să se întoarcă ei în oraş, cu siguranţă că duelul avea să stârnească o mulţime de bârfe.

Duelul. Oare de ce considerase tatăl ei potrivit să îl

provoace pe Clivesden la duel, din pricina unei idei învechite despre onoare? Indiferent de rezultatul duelului, cu siguranţă că nimic bun nu avea să iasă din el. Poate că, în cel mai bun caz, tatăl ei avea să îşi păteze mâinile cu sângele altcuiva şi să trăiască având asta pe conştiinţă pentru tot restul vieţii. În cel mai rău caz, avea să moară chiar el.

Ghicind parcă la ce se gândea, tatăl ei se aplecă în faţă, cu mâinile împreunate între genunchi şi începu să discute despre detaliile duelului: arme, locaţie, condiţii ideale.

Julia îşi strânse buzele şi se uită pe geam. Drumul era mărginit de plopi. Plopii erau nişte copaci interesanţi. Cel puţin, îndeajuns de interesanţi încât să o distragă de la criticile răutăcioase la adresa idioţeniei masculine care îi treceau prin minte şi care ar fi putu rivaliza cu înjurăturile unui birjar, dacă le-ar fi rostit cu voce tare. În cele din urmă, nu se mai putu abţine.

— *Papa,* tu ai tras măcar vreodată cu pistolul?

Tatăl ei se lăsă pe spate şi îşi potrivi ochelarii.

— Bineînţeles că da.

— Da?

— M-am duelat cu Cheltenham pentru mama ta.

Julia amuţi şi clipi către tatăl ei, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. Se uită la ridurile din colţurile ochilor lui, la fruntea lui brăzdată de cute şi, în mintea ei, îşi dori ca toate acele semne să dispară. Îşi imagină o versiune mai puţin cărnoasă a feţei lui şi un cap acoperit cu mai mult păr. Şi-l imagină mai puţin ca pe un călugăr căruia îi plăcea cam mult berea şi mai mult ca pe un bărbat, încă tânăr, încă plin de speranţe pentru viitor.

Până atunci nu se mai gândise cum trebuie să fi arătat când era de-o vârstă cu Benedict, dar cu siguranţă că şi el avusese cândva aceeaşi vârstă.

— Tu şi Cheltenham.

— Şocant, ştiu, dar e adevărat. Nu pot îndura anumite cuvinte.

Din tonul lui, Julia înţelese foarte clar la ce cuvinte se referea.

— A făcut-o pe mama…

Nu reuşea să o spună.

— Da, când a lăsat-o cu buza umflată. Cineva trebuia să-i apere onoarea, rosti tatăl ei pe un ton categoric, de parcă puţinele cuvinte pe care le zisese erau îndeajuns ca să explice ceea ce probabil că pe atunci fusese un veritabil scandal. După care suspină adânc, într-un fel descurajator. Nu i-am putut oferi ce-şi dorea ea cel mai mult. Doar Cheltenham ar fi putut să o facă. Aşa că am încercat să compensez oferindu-i toate celelalte lucruri.

Toate celelalte lucruri: o casă la oraş în Mayfair, rochii de bal, petreceri, sezon după sezon pentru fiicele lui, gineri cu titluri.

— Măcar tu vei fi aşezată la casa ta, continuă el, vorbind aproape pentru sine. Când m-am târguit cu Clivesden, am făcut un pact cu diavolul, dar a fost un ultim efort disperat. Şi am dat greş. Am dezamăgit-o. Orice s-ar întâmpla cu mine, să ai grijă de mama ta.

Capitolul 18

— Şi unde crezi că te duci la ora asta?

Când auzi glasul tunător al surorii lui, Rufus dădu drumul la mânerul de alamă al uşii de la intrare şi se răsuci. La naiba! Aproape că reuşise.

— Sunt aşteptat la familia St. Claire, să o însoţesc pe domnişoara Sophia la teatru.

Mariah înaintă spre el, tocurile ei răsunând înăbuşit pe parchetul din foaier.

— Prostii! Nu vei face una ca asta.

El ridică o sprânceană. La ce folos că avea un titlu, dacă o lăsa pe sora lui să îi comande? Era clar că îi permisese să o facă deseori în copilăria lor. Fiind sora lui mai mare, Mariah considerase mereu că rolul ei era să-i hotărască viaţa, chiar şi atunci când fusese vorba de nişte banalităţi precum dispunerea soldaţilor lui de tinichea.

— Te rog să-mi spui de ce ai obiecta faţă de mersul la teatru.

— Nu aş avea nimic de obiectat. Dar mă ai doar pe mine ca însoţitoare, iar eu am hotărât să mă opun alianţei cu familia aceea.

— Într-adevăr? Şi asta de când? Din câte îmi amintesc, nu ai făcut nimic, chiar dacă ştiai că trebuia să o cer în căsătorie pe domnişoara St. Claire.

Mariah clătină din cap, cârlionţii ei tot mai cărunţi căzându-i pe lângă obraji.

— Dacă mi-aş fi dat seama de potenţialul de scandal al acestei acţiuni, aş fi obiectat mai vehement încă de la început. La cum stau lucrurile acum, ţi-ai păta titlul dacă te-ai căsători cu un membru al acelei familii.

El se pocni cu mănuşile peste palmă.

— La cum stau lucrurile acum? Ce anume s-a schimbat?

— Nu ai auzit?

La naiba! Dacă aveau să continue în ritmul ăsta, primul act va fi început deja până să ajungă ei pe Drury Lane.

— Iar pleci urechea la bârfe?

— Sora ei mai mică a fugit de-acasă. Asta nu înseamnă chiar nimic pentru tine?

— Da, ştiam despre asta.

— Ştiai?

— Bineînţeles. Domnişoara St. Claire a fost foarte îngrijorată când a dispărut sora ei.

Măcar atât ştia şi el direct de la sursă. Îşi petrecuse toată ziua precedentă în casa familiei St. Claire, lăsând-o pe Sophia să-i plângă pe umăr, în timp ce aşteptau ca tatăl ei să se întoarcă cu veşti. Se făcuse noaptea târziu şi acesta încă nu se întorsese.

— Speram ca o ieşire să îi distragă atenţia.

Mariah se înfurie, iar pielea lăsată de pe gâtul ei tremură.

— Ştiai despre acest scandal şi n-ai făcut nimic? Nici măcar n-ai considerat de cuviinţă să mă informezi.

— Se pare că nici nu a fost nevoie să o fac, nu-i aşa? Se pare că ai aflat pe cont propriu. Te-aş felicita pentru priceperea cu care asculţi ultimele bârfe, dar mă tem că sunt în întârziere.

— Şi chiar nu contează pentru tine că sora ei şi-a lăsat logodnicul ca să fugă cu un amărât de fost ofiţer de cavalerie? Ba mai mult, au fost prinşi.

Rufus se uită la sora lui. Ultima parte îl luase prin surprindere, îşi dăduse şi singur seama de restul poveştii. Ce-i drept, se putea să nu fi fost adevărat faptul că fuseseră prinşi. Poate că scorpia aia tânără cu care se întâlniseră răspândise tot felul de zvonuri. Pe de altă parte, era foarte posibil şi ca St. Claire să se fi întors în oraş.

— Da, e o veste încântătoare. Şi-acum, dacă nu te superi, chiar trebuie să plec.

— Nu poţi continua cu această logodnă.

— Ba pot şi aşa voi face. Chiar şi dacă nu aş mai dori să mă căsătoresc cu domnişoara St. Claire, un gentleman nu anulează o logodnă.

Ea mai înaintă un pas.

— Un gentleman poate aranja lucrurile astfel încât doamna să anuleze logodna. Dar nici prin gând nu i-ar trece, nu-i aşa? Nu avea nicio şansă să obţină un titlu, în pofida înfăţişării ei. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, de

unde ştii că a leşinat cu adevărat în seara aceea la balul Posselthwaite?

Rufus oftă şi îşi puse mănuşile.

— Am de gând să petrec seara la teatru cu o domnişoară care, indiferent de familia din care provine, am decis că mi se potriveşte cel mai bine ca soţie. Pe scurt, nu dau nici doi bani pe ce crede înalta societate despre căsătoria noastră, întrucât plănuiesc să mă retrag oricum pe moşiile mele imediat după ce ne rostim jurămintele. Nu e problema mea dacă legătura dintre mine şi familia ei ţi se pare o ruşine.

Mariah începu să tremure de-a dreptul.

— Voi face din asta problema ta, dacă nu poţi alege o domnişoară mai potrivită.

— Atunci nu vei mai fi bine-venită pe moşia mea.

— Doar nu te aştepţi să îmi petrec verile în oraş, în lipsa unei societăţi despre care să vorbesc.

El se uită prin foaier. Era plin de marmură italiană de import şi tapet auriu, semn al educaţiei impecabile a locuitorilor casei. Casa de la oraş îi aparţinuse defunctului Lord Wexford, şi nu fusese inclusă în succesiune. Mariah nu îi născuse soţului ei un moştenitor, aşa că posesiunile lui ajunseseră la un verişor îndepărtat. Dacă voia să scape de căldura şi de murdăria verilor din Londra, depindea de fratele ei şi de orice alte invitaţii pe care le primea.

Rufus îşi puse o mănuşă de piele.

— La cum văd eu lucrurile, ai două alternative. Ori îmi tolerezi alegerea în materie de soţie, şi, înainte de toate, o tratezi cu respect, ori îţi cauţi un alt soţ.

— Cum? La vârsta mea?

El zâmbi. Avea patruzeci şi un pic de ani, nu era îndeosebi de frumoasă şi cel mai probabil că era stearpă.

— Poate că un soţ ţi-ar domoli temperamentul.

— Soţ, ce să zic! hârâi ea.

El recunoscu ce însemna de fapt tremurul ei aproape

constant. Nu avea de-a face doar cu surplusul de greutate adunat de-a lungul anilor, nici cu superioritatea morală pe care o afişa. O, nu, era teamă. Teama că, dacă pierdea controlul asupra standardelor ei, şi-ar fi putut pierde direcţia, scopul şi poziţia.

Dar nu ar fi putut să o spună cu voce tare. Nu o făcuse niciodată, deoarece nu se cuvenea, aşa cum nu s-ar fi cuvenit nici să o ceară în căsătorie pe spălătoreasă de vase. Astfel că îi răspunse aşa cum era de aşteptat, aşa cum făcuse întotdeauna încă de când descoperise în copilărie că Mariah se temea de păianjeni, iar lui îi plăcea, când o auzea ţipând, să strivească păianjenul scârbos şi să o chinuie cu rămăşiţele acestuia.

— Ai nevoie de un bărbat pe care să îl reformezi, o tachină el. Am auzit că lordul Chuddleigh are nevoie disperată de aşa ceva.

Ea respiră adânc, gata să explodeze.

— Dacă refuzi o sarcină atât de intimidantă, vezi că e un roman în birou. *Mândrie şi prejudecată,* pare-mi-se că îi spune. S-ar putea să ţi se pară educativ. Şi acum, dacă îmi permiţi, sunt deja în întârziere.

O lăsă fremătând în pragul uşii şi sări în cupeul care îl aştepta deja. Tropotul cailor răsună tare pe pavajul ud când o porni spre Boulton Row. Era din nou o seară ploioasă, cu un vânt rece ce pătrundea până la os.

Chiar dacă nu îi plăcea să fie de acord cu Mariah, sora lui avea dreptate într-o privinţă. Nu putea merge la teatru în seara aceea, cu sau fără însoţitoare. Chiar dacă ieşirea s-ar fi dovedit o distracţie bine-venită pentru Sophia, prefera să nu o expună privirilor speculative ale înaltei societăţi.

Trăsura lui se opri în faţa casei familiei St. Claire. Lacheul îi lăsă scările, iar el coborî numaidecât din vehicul într-o burniţă amestecată cu ceaţă şi urcă scările din faţă. Bătu la uşă, iar Billings îi deschise aproape imediat.

— Cred că domnişoara St. Claire mă aşteaptă, spuse el când văzu că majordomul rămase în pragul uşii, nelăsându-l să intre.

— Va trebui să întreb dacă nu cumva şi-a schimbat planurile.

— Înţeleg.

Nu înţelegea, dar nu avea de ales. Trebuia să aştepte în foaier, până se interesa majordomul.

Câteva momente mai târziu, Sophia coborî scările, îmbrăcată încă într-o rochie de zi din muselină.

— Îmi pare îngrozitor de rău, milord. Nu pot merge la teatru în seara aceasta, ţinând cont de ce s-a întâmplat.

El îşi scoase o mănuşă, deget cu deget.

— La aceeaşi concluzie ajunsesem şi eu.

— Dar nu ştii totul. După ce se întoarce Julia, se va isca un scandal îngrozitor.

— Credeam că ne-am dat deja seama de asta.

— Sunt sigură că va fi mult mai rău decât ne aşteptam noi. Julia nu va mai putea ieşi vreodată în societate. Nu după zvonurile pe care cu siguranţă le va răspândi Eleanor.

El se uită fix preţ de o clipă, nedumerit.

— Eleanor?

— Da, femeia din magazin de ieri. Nepoata lui Lady Whitby. Mă tem că în aceste circumstanţe…

Părul de pe ceafă i se zbârli când ea se opri şi îşi coborî privirea în pământ.

— În aceste circumstanţe, ce anume?

Ea îl prinse de mânecă, tremurând.

— Sigur îţi dai seama că alianţa noastră devine imposibilă. Cu siguranţă că nu vrei ca titlul dumitale să fie asociat cu… Ei bine, cu cei de teapa familiei St. Claire.

El ridică o sprânceană.

— Anulezi logodna acum? Fără martori de faţă, care să-i confirme valabilitatea?

— Te rog.

Spre uimirea lui, observă că buza de jos îi tremura uşor. Nu se prefăcea, nu era o izbucnire de ochii lumii. Vorbea serios şi, dacă nu se înşela, nu era prea fericită că trebuia să o facă.

El o prinse de bărbie şi îi înălţă capul. Ochii ei albaştri mari erau plini de lacrimi.

— Ce-i cu asta?

— Nu asta îţi doreai? Ne-am înţeles că voi anula logodna. Doar că s-a întâmplat mai repede decât ne aşteptam, dar, ţinând cont de circumstanţe…

— La naiba cu circumstanţele. Ia-ţi şalul.

Ea se uită deznădăjduită la rochia ei mototolită.

— Nu pot ieşi în societate. Nu acum şi nu arătând în halul ăsta. Şi nu neînsoţită.

— Nu te va vedea nimeni unde te voi duce.

Ea se îndepărtă de el, întrerupând contactul fizic dintre ei. El îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. Ea îşi întoarse capul spre stânga, privindu-l precaută cu colţul ochiului.

— Unde mă duci?

— La o plimbare cu trăsura. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş dori să discutăm despre înţelegerea noastră.

*

Sophia stătea ghemuită în mantie, în timp ce trăsura îşi vedea de drum. Nu-i venea să creadă că plecase cu el, ba chiar fără să anunţe pe cineva despre asta. Se părea că era la fel de cutezătoare şi de neobrăzată ca Julia.

Simţi un nod în stomac pe măsură ce o năpădi un sentiment de vină pentru că, din gelozie, nu mai vorbise cu Julia.

Vizavi de ea, Highgate îşi drese vocea.

— Aş vrea să clarific un lucru de la bun început. Nu-ţi

face griji pentru mine şi pentru faptul că mi-aş asocia numele cu un scandal. În primul rând, pentru că m-am confruntat deja cu situaţii mai rele de-atât. În al doilea rând, pentru că tu nu ai făcut nimic scandalos.

Ea se uită în jur, foarte conştientă de faptul că erau singuri, încă îşi amintea ce se întâmplase ultima dată când călătoriseră împreună cu trăsura. Simţi furnicături în buze când îşi aminti senzaţia gurii lui mişcându-se peste a ei.

— Asta dacă nu ţii cont de circumstanţele în care ne-am întâlnit.

El dădu din mână, mişcarea lui ca o umbră în întuneric.

— Regulile impuse de societate sunt ridicole, nu-i aşa, dacă se poate spune că un bărbat a compromis o doamnă pentru că i-a sărit în ajutor.

— Noi doi ştim că nu s-a întâmplat nimic necuvenit, dar…

— Mereu au existat oameni cu limbi ascuţite, care nu au altceva mai bun de făcut decât să inventeze minciuni despre domnişoare decente, doar ca să se amuze. Şi vor continua să existe. Nu îi putem opri, dar îi putem ignora.

Ea îl privi atent, pe sub gene.

— Intenţionezi să-ţi ignori propria soră?

El zâmbi larg şi răutăcios, ceea ce îl făcu să pară mai tânăr cu câţiva ani. Nu părea chiar tânăr, ci doar îndeajuns de tânăr, şi totuşi experimentat, versat. Sophia simţi o flacără în abdomen. Se opri la timp să nu îşi ducă o mână la locul cu pricina.

— Ani de zile mi-am făcut un obicei din a o ignora pe sora mea ori de câte ori s-a putut. Nu văd de ce m-aş opri acum.

Sophia izbucni într-un hohote de râs. După ce se opri, el o privi în ochi. Încă zâmbea ştrengăreşte.

— Eşti foarte frumoasă când râzi. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să văd mai des această expresie pe chipul

tău.

Ea se îmbujoră şi zâmbetul îi păli. Îşi plecă privirea.

— Mulţumesc. Mă tem că n-am prea avut motive să zâmbesc în ultima vreme.

— Dar ai avut vreodată?

Ea îl privi cu atenţie, încercând să-i citească expresia. Se uita la ea cu o intensitate neascunsă, pe care o mai văzuse doar pe chipurile peţitorilor ei. I se tăie respiraţia, dar inima începu să îi bată cu putere.

— Bineînţeles că da.

— Povesteşte-mi despre unul dintre ele.

Ea vru să-i răspundă, dar el ridică o mână.

— Stai aşa. Am o condiţie. Nici unul dintre ele nu poate fi despre Clivesden.

Ea îşi strânse buzele.

— Nu te teme. Nu m-a făcut niciodată să zâmbesc. Nu cu adevărat şi nu pentru mult timp. E uşor să-i zâmbeşti unui bărbat dacă vrei să-i atragi atenţia, dar după ce îţi dai seama că de fapt nu se uită cu adevărat la tine, sau că poate nu te-a *văzut* niciodată cu adevărat, ţi-e tot mai greu să o faci.

Spre groaza ei, îşi dădu seama că se chinuise să rostească ultimele cuvinte, întrucât gâtul i se strânse.

— Îmi pare rău. Tu încerci să îmi distragi atenţia cu gânduri fericite, iar eu sunt tot mai sentimentală. De ce nu pot să trec peste asta?

— Va dura ceva vreme. Este ca atunci când jeleşti pe cineva. El îşi mută privirea spre geam, iar ea ştiu că se gândea la soţia lui decedată. Uneori, te copleşeşte sentimentul de furie. Alteori, simţi doar o tristeţe atotpătrunzătoare care parcă mânjeşte totul în nuanţe de gri. Iar în alte zile, te trezeşti gândindu-te la persoana respectivă şi întrebându-te de ce li s-a întâmplat lor. Se întoarse din nou spre ea. Sunt un bărbat răbdător. Sunt dispus să-ţi ofer tot timpul de care ai nevoie.

Inima începu să-i bată ciudat, ca şi cum ar fi fost şocată, dar o încerca şi altă emoţie. Nu putea fi vorba despre speranţă. Doar nu mai avea la ce să spere.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ţi-am spus deja. Aş vrea să te mai gândeşti la înţelegerea noastră.

— La care parte din ea?

Deşi, chiar în timp ce punea întrebarea, începu să-şi dea seama care erau intenţiile lui. Era pe punctul de a o cere din nou în căsătorie, doar că de data aceasta la modul serios. Îşi simţi pulsul zvâcnind.

— Cred că ştii deja, dar dacă preferi aşa, voi vorbi direct. Aş dori să te gândeşti serios dacă ai vrea să fii soţia mea.

— De ce? Sunt convinsă că ştii că nu te iubesc. De ce ai vrea să te înhami la un alt mariaj nefericit?

— Pentru că, draga mea, nu cred că uniunea noastră ar fi nepotrivită. Ba din contră, ne înţelegem foarte bine. Avem despre ce vorbi. Amândurora ne plac cărţile şi grădinăritul. Ţi-ar plăcea moşia mea din Dorset.

— Vorbeşti doar despre raţiune. Cum rămâne cu simţirea?

— Dacă o cultivăm, dacă o hrănim, va veni şi ea. Ştiu deja cum să-ţi stârnesc pasiunea.

Ea îşi strânse mai tare mantia în jurul trupului, ca un scut.

— Noaptea trecută a fost o excepţie. Eram supărată.

— Aha, spuse el şi privi spre stradă. Bănuiesc că preferi ca un bărbat să arate bine şi nu contează celelalte lucruri.

Ea îşi îndreptă spatele.

— N-am spus aşa ceva.

Se aplecă spre ea, până ajunse la doar câţiva centimetri de faţa ei.

— Şi vrei să spui că nu ţi-aş putea stârni aceeaşi

reacţie?

Ea îşi ridică bărbia, pe deplin conştientă de mănuşa pe care tocmai i-o aruncase la picioare.

— Întocmai.

— Atunci, poate că ar trebui să o punem la încercare.

Nu îi dădu ocazia să răspundă sau să protesteze. Ca un şoim, se apropie de tot de ea şi o îmbrăţişă, sărutând-o cu o insistenţă care nu lăsă loc de îndoieli.

O apăsă cu limba la îmbinarea buzelor, cerându-i să îl lase să intre, şi orice gând de a-i interzice pătrunderea o părăsi. O trase cu sine într-un vârtej de senzaţii, şi dorinţă, şi nevoie.

Ea se topi în braţele lui, strecurându-şi degetele de-a lungul umerilor lui şi întrepătrunzându-şi-le la ceafa lui, în timp ce, în interiorul ei, o pulsaţie insistentă îşi cerea propriile drepturi – revendicări şocante care o făcură să îşi imagineze cum ar fi fost să nu existe niciun obstacol între ei, nici măcar haine.

Atunci, se desprinse din sărutarea lui, chinuindu-se să respire. El insistă, sărutând-o pe maxilar, pe lobul urechii, pe gât.

Pe sâni.

Ea îşi împinse capul în banchetă când îi simţi respiraţia caldă pe pielea expusă deasupra corsajului. Gemu încet, gutural. El îşi trecu mâna peste coastele ei şi îi cuprinse sânul. Acesta se umflă, umplându-i palma, iar sfârcul i se întări sub atingerea degetului lui mare.

Se foi sub atingerea lui, iar coapsele i se frecară una de cealaltă, dar presiunea nu uşură durerea neostoită pe care o simţea în interior.

El o sărută în sus pe gât, apoi din nou pe gură, posedând-o fierbinte. Ea se topi pe pernele de catifea, până când el aproape că stătea deasupra ei. Exact unde îl voia.

Exact unde trebuia să fie.

— Deci, draga mea, spune-mi, şopti el, ridicându-se puţin şi atingându-şi fruntea de-a ei, eşti supărată în seara asta?

— Da.

El râse în hohote grave şi senzuale. Tremurul lui o străbătu ca o săgeată înflăcărată.

— Mincinoaso.

— Ba nu, chiar sunt supărată.

— Doar pentru că am dreptate şi nu vrei să recunoşti. Dar voi admite că ai avut şi tu dreptate într-o privinţă.

Îi frământă sânul, iar ea închise ochii. Ar fi putut să o aibă foarte uşor, iar ei nu-i păsa câtuşi de puţin.

— În ce anume? spuse ea oftând.

— N-am obţinut aceeaşi reacţie de la tine ca noaptea trecută.

— Nu?

— Nu. Îşi coborî capul şi o muşcă uşor de la lobul urechii până la baza gâtului. Pasiunea ta e mult mai profundă în seara asta. Mult mai intensă. Ce-am trezit în tine?

Într-adevăr, ce? Un fel de foamete pe care nu o mai simţise până atunci, ascunsă adânc în pântecele ei, o foame de el.

Ea scoase un geamăt şi îşi trecu degetele prin părul lui, ţinându-l pe loc. El mârâi, profund şi sălbatic. Îşi trecu dinţii uşor peste pielea ei delicată, după care îi alină senzaţia cu limba caldă.

O, era pe deplin pierdută într-o lume făurită de Highgate, o lume formată doar din trăsura aceea, din bancheta aceea.

Din el.

Era plin de o senzualitate pură, incandescentă. Sophia îşi lăsă capul pe spate şi se lăsă în voia lui. El îşi trecu îndemânatic degetele peste pielea goală de deasupra corsajului ei, se jucă de-a lungul claviculei, trecu la gâtul ei

şi apoi continuă spre ceafa ei. Spre bridele rochiei.

Din doar câteva mişcări abile, le desfăcu. Apucă muselina moale şi o desprinse de pe umerii ei, împreună cu cămăşuţa şi corsetul. Sophia simţi aerul rece peste sânii ei goi şi i se făcu pielea de găină, iar sfârcurile i se întăriră dureros.

El respiră scurt. Sophia deschise ochii şi îl văzu cum se uită fix la trupul ei, cu privirea întunecată de dorinţă, cu o expresie lacomă, precum un înfometat pus în faţa unui festin somptuos.

El îşi trecu mâinile peste pielea ei, până îi cuprinse câte un sân în fiecare palmă, cântărindu-i, strângându-i uşor. Sophia îl privi fascinată. Ce contrast izbitor între mâinile lui bronzate şi pielea ei albă, pe care nu o mai văzuse nimeni în afară de ea.

El o privi, o văzu că îl urmărea şi se opri, zâmbind păcătos.

— Eşti o fiinţă atât de senzuală, Sophia mea. Şi când mă gândesc că sunt norocosul care te va descoperi.

După care îşi plecă uşor capul şi îi supse un sfârc. Sophia se înfioră de dorinţă şi oftă, desfăcându-şi uşor buzele. El apăsă şi mai tare, apoi o supse, în timp ce îi prinse celălalt sân cu mâna. Flacăra din pântecele ei se aprinse şi mai tare, topind-o, până se prăbuşi pe banchetă, amorţită, fără vlagă şi dornică.

Aşteptând următoarea plăcere depravată, următoarea senzaţie.

El o luă în braţe şi o trase în poală, apoi o sărută aprins pe pielea încinsă, ba ciupind-o de sfârc, ba frecându-şi nasul de câte un punct sensibil, până Sophia nu mai reuşi să îşi imagineze ce avea să facă în continuare.

Îşi înfipse degetele în umărul lui, ca punct de sprijin, şi pur şi simplu se ţinu de el şi îl lăsă să facă ce voia. O licărire mică de raţiune din mintea ei o avertiză că, în cazul în care nu era încă pe deplin compromisă, avea să fie

în curând, dacă nu îi cerea să se oprească.

Într-adevăr, ar fi trebuit să îl oprească de mult. Dar senzaţiile pe care i le stârnea erau prea delicioase, prea copleşitoare. Erau de-a dreptul imorale, dar trupul ei poftea fiecare sărut, fiecare atingere, şi era mai mult decât dispusă să se lase pradă desfrâului.

Simţi încă o dâră de aer rece pe pielea goală, de data aceasta pe coapse. Dacă reuşise să îi ridice fustele, chiar că ar fi trebuit să îl oprească. El îşi plimbă mâna de-a lungul coapsei interioare şi picioarele i se desfăcură de bunăvoie, ca să facă loc degetelor lui.

Ea respiră adânc şi se pregăti să protesteze, dar scoase un geamăt când el o atinse în locul cel mai intim.

— Highgate?

El o privi cu atenţie, cu o intensitate ciudată, de parcă ar fi aşteptat ceva de la ea.

— Nu mă poţi convinge că nu îţi doreşti să te ating. Reacţia trupului tău îmi spune altceva, îi spuse el tăios, cu respirări scurte.

Îşi vârî degetele în ea, Dumnezeule mare, atât de uşor. Desfăcu pliurile alunecoase de carne şi cercetă, căută, până când ea ţipă.

El gemu triumfător după care începu să facă mişcări circulare, neostoite, în jurul acelui punct. Ea se cutremură sub el. Oh, cât tânjea, doar acolo, unde o atingea el cu degetele lui cunoscătoare, din nou şi din nou, într-un ritm neiertător.

Gâfâi şi icni în ritmul impus de el, împingându-şi şoldurile în el, zdruncinăturile trăsurii adăugând contrapunct fiecărei mişcări. În toiul acestui asalt senzual, el o conducea înspre ceva, de-a lungul unei cărări spre păcat, fără îndoială, şi totuşi spre ceva iminent.

Trupul ei îşi dădu seama de asta, chiar dacă mintea şi experienţa ei nu. Muşchii i se strânseră şi încordară. Se zvârcoli şi se arcui şi tremură. Respiră scurt şi răguşit. Şi

în toiul acestor lucruri, plăcerea crescu spre un vârf aflat mult deasupra ei, iar ea urcă tot mai sus, odată cu ea.

Şi apoi, fără vreun avertisment, senzaţia aceea o copleşi. Trupul i se convulsiona în jurul degetelor lui, şi el o sărută, înăbuşindu-i gemetele.

Ea îi răspunse fără să îşi dea seama, până el se retrase. Sophia deschise ochii şi îl văzu privind-o.

Îşi veni treptat în fire şi îşi dădu seama că traversa străzile din Mayfair într-un cupeu, întinsă pe banchetă, cu rochia desfăcută şi părul ciufulit într-un mod desfrânat. Începu să se înroşească şi îşi încrucişă braţele ca să se ascundă.

Cu tandreţe, Highgate o apucă de încheieturile mâinilor.

— E păcat să ascundem asemenea perfecţiune, dar mă tem că suntem nevoiţi să o facem.

Ea clătină din cap, confuză, iar el o ajută să se ridice şi îi aranjă rochia.

— Dar n-am…

Nu putu continua. Nu avea o experienţă pe care să îşi bazeze afirmaţia şi, cu toate acestea, avea un sentiment vag cum că lăsaseră lucrurile neterminate. Oricât de puternică ar fi fost senzaţia, doar ea simţise plăcere.

Îl privi îndeaproape pe Highgate, încercând să îşi dea seama ce ar fi trebuit să facă în continuare. Nu reuşi, de parcă acesta s-ar fi protejat pe sine, de parcă s-ar fi abţinut de la ceva. Îşi ridică mâna şi vru să îl atingă pe obraz, dar el o prinse înainte ca ea să apuce să îl atingă.

— Te voi duce acasă.

— Dar… Asta a fost? Acum sunt cu reputaţia pătată?

El râse gâtuit.

— Încerc din răsputeri să *nu* te compromit. Se cutremură, iar ea simţi tremurul prin degetele lui întrepătrunse cu ale ei. În momentul de faţă, şansele de reuşită sunt destul de mici. Te implor să nu mă atingi,

întrucât ai înrăutăţi lucrurile.

Ea se uită la mâinile lor unite.

— Oh.

El o prinse cu două degete de bărbie şi îi săltă capul.

— Nu vreau să te forţez să te căsătoreşti cu mine, oricât de plăcut ar fi pentru amândoi.

Îşi trecu vârful degetului peste gâtul ei, oprindu-se în locul în care pulsul îi bătea cu putere. Un tremur mic se simţi pe pielea ei. Nările lui se umflară, iar buzele i se strânseră într-o grimasă de agonie şi reţinere.

— Îmi doresc nespus de mult să te fac soţia mea cu adevărat. Cuvintele lui, spuse pe un ton răguşit, o mistuiră. Nu mai auzise niciodată o foame atât de desăvârşită. Felul tău dulce de a răspunde la atingerea mea m-a făcut să tânjesc să împărtăşesc cu tine plăcerea supremă a trupului tău.

Dorinţa din vocea lui trezi din nou şi nevoia din ea şi o făcu să îşi dorească, să tânjească. *Plăcerea supremă.* Cum ar fi putut ceva să depăşească experienţa pe care tocmai o trăise? Şi totuşi, în ochii lui strălucea această promisiune.

Ar fi putut avea tot ce-i oferea el. Trebuia doar să spună da.

*

Discuţia despre duel dură câteva ore, până ajunseră pe străzile pavate din Mayfair. Străzile principale de obicei agitate se întindeau acum mohorâte sub un cer plumburiu care putea dezlănţui oricând un potop de gheaţă.

Julia se strânse singură în braţe, ca să alunge frigul, în timp ce Benedict şi Upperton încercau să găsească o metodă de a-l scoate pe tatăl ei din dificultăţile lui financiare, după ce onoarea avea să fie reparată. Se părea că Clivesden nu fusese deloc cinstit pe când fusese elev, ci

se delectase cu a-i aţâţa pe cei mai tari asupra celor mai slabi şi cu trişatul la diverse sporturi.

Cu toate acestea, tatăl ei atrase atenţia asupra realităţii evidente.

— Nu îl vei face să anuleze o datorie pentru nişte mărunţişuri de genul acesta. Majoritatea gentlemenilor nobili din înalta societate au făcut astfel de lucruri. Tot ce pot să fac este să îmi aşez fetele la casa lor şi să mă asigur că cineva se va îngriji de soţia mea. După aceea va trebui să plătesc.

Nu reuşeau nicicum să îl convingă de contrariul, aşa că începură să discute detaliile obositoare despre seara în care tatăl ei îi dăduse lui Ludlowe, aşa cum îl chema pe atunci, un bilet la ordin pentru cinci mii de lire. Cine fusese prezent? Cât de intens fusese jocul? Cât băuseră cei prezenţi? Oare Ludlowe ar fi putut să facă ceva necuvenit, şi în caz că da, ar mai fi putut confirma cineva?

Julia încerca din răsputeri să nu îi asculte. Cineva menţionă numele de Keaton ca fiind unul dintre participanţi. Keaton. De ce i se părea cunoscut? Nu, nu avea să le permită să o atragă în prostia lor. Încă nu vorbiseră despre faptul că Upperton semnase pariul care o privea pe ea. Şi, mai presus de orice, de ce insistau bărbaţii să rezolve dispute prin mijloace care ar fi putut foarte bine să ducă la moartea lor?

Îl lăsară pe Upperton la casa din oraş a familiei lui, apoi o porniră spre locuinţa lui Benedict. Acesta coborî scările, apoi îşi vârî capul în trăsură.

— Domnule, aş dori să vorbesc în privat cu fiica dumneavoastră. Nu va dura mult.

Tatăl ei încuviinţă, aşa că Julia acceptă mâna pe care i-o întinse Benedict şi îl urmă pe scările care duceau la casa lui. Era îndeajuns de departe ca să se asigure că orice ar fi discutat avea să rămână între ei, dar totuşi puteau fi văzuţi.

— Ai fost foarte tăcută pe tot parcursul călătoriei. El o privi atent, cu precauţie şi vigilenţă. Ai ceva să-mi spui?

Ea se uită la mâinile pe care le ţinea împreunate, cu modestie, aşa cum ar fi făcut orice domnişoară.

— Nu e nimic.

Nu era aşa, dar niciunul din ei nu putea face ceva ca să oprească mersul lucrurilor. Nu avea sens să discute în amănunt despre asta. Discutaseră îndeajuns bărbaţii despre asta tot drumul spre casă.

— Uită-te la mine, Julia, îi spuse el pe un ton atât de poruncitor, încât fu obligată să se supună. Trebuie să alegi cum ai de gând să mergi înainte, draga mea. Fie vei vorbi cu mine şi îmi vei spune ce te-a înfuriat atât de tare, fie vei risca să distrugi tot ce am însemnat unul pentru celălalt. Dar gândeşte-te cu atenţie. Nu avem altă alternativă, decât să ne căsătorim. Indiferent ce vei alege, va hotărî cursul vieţilor noastre pentru următorii patruzeci de ani.

Fiecare cuvânt al lui păru de gheaţă şi o înjunghie drept în inimă. Clipi, ca să nu izbucnească în lacrimi, chiar dacă merita dispreţul lui pentru felul în care se purtase cu el încă din seara precedentă, ce-i drept, cu excepţia unei ore foarte plăcute azi-dimineaţă.

— De ce nu putem rămâne prieteni, aşa cum eram cândva? zise ea, pe o voce care i se păru chiar şi ei nefirească, schimbată şi groasă.

— Nu ne putem întoarce la cum eram înainte.

— De ce?

— Pentru că, acum că te-am cunoscut intim, nu mă pot întoarce. Nu îmi imaginez cum ar fi să mă însor cu alta, deoarece de fiecare dată când mă voi duce în patul ei, voi închide ochii şi te voi vedea pe tine, Julia. Pe tine. *Nimic* nu îmi poate şterge imaginea ta din minte.

O spuse cu aceeaşi convingere ca azi-dimineaţă, când îi zisese: „Te iubesc, Julia. Te-am iubit mereu”. Ea închise ochii şi înghiţi în sec.

Câtă convingere şi încredere. Îşi pusese calm şi lipsit de griji inima în mâinile ei. Îi conferise o putere pe care nu şi-o dorise niciodată: puterea de a distruge, intenţionat sau nu. Şi nu îi cerea nimic în schimb. Încă.

Dar avea să îi ceară. Avea să se căsătorească cu ea şi, în timp, avea să se aştepte să fie deschisă cu el. Avea să o copleşească cu pasiunea lui şi să-i ceară să-i răspundă la fel. Iar azi-dimineaţă reuşise atât de uşor să o facă să-i răspundă. La momentul respectiv, să cedeze în faţa pasiunii i se păruse un lucru la fel de firesc ca respiratul. Dar acum, dacă privea în urmă… Oare ar fi putut să se obişnuiască să fie deschisă faţă de el, oare ar fi putut să devină complet vulnerabilă?

Da, avea încredere în el, dar intensitatea ascuţită pe care o evoca el atingea niveluri înspăimântătoare. Uneori, era prea mult.

— Şi, aşa cum zici tu, trebuie să ne căsătorim, şopti ea, înţelegând adevărul.

Ar fi putut foarte bine să fi rămas însărcinată după dimineaţa aceea. Şi chiar dacă nu se întâmplase, nu aveau cum să muşamalizeze scandalul.

— Îmi pare rău pentru remarca despre Clivesden. Doar că… încercă să găsească cuvintele potrivite. Gândeşte-te că *papa* va trebui să îl înfrunte. Gândeşte-te cum mă simt ştiind că am fost subiectul unui pariu.

— Nu am avut nimic a face cu asta.

— Ştiu. Dar nu mi-ai putut spune? Şi Upperton! La ce ţi-a stat mintea când l-ai încurajat în legătură cu pariul?

— În seara aceea…

Îşi trecu mâna prin păr, trăgând de el şi ciufulindu-l tare.

Ea se uită bine la el şi simţi un gol în stomac când văzu cât de tras la faţă era. Probabil că nu dormise mai deloc noaptea trecută. O cuprinse un sentiment de vină.

— În seara cu balul Posselthwaite, continuă el, eram

la clubul White. Nici măcar nu-mi amintesc ce voiam să notez în carnetul de pariuri. Am văzut că idiotul ăla ţi-a târât numele într-un pariu şi voiam doar să te avertizez să stai departe de el.

— Chiar îţi făceai griji că mi-ar suci minţile? Ar trebui să ştii că nu i-aş face aşa ceva surorii mele.

— Ştiu, doar că... Nu îţi va plăcea ce am de spus, dar n-am încotro. De când au început toate astea, nu am reuşit să gândesc cum trebuie în ceea ce te priveşte. L-am lăsat pe Upperton în urmă, ca să te caut la bal. Dacă a semnat pariul, s-a întâmplat după ce-am plecat eu de-acolo.

— Deci nu ai făcut toate astea doar ca să-ţi ajuţi prietenul să câştige nişte bani?

— Julia, aşa mă ştii tu pe mine? Colţul stâng al gurii i se ridică. De fapt, a vrut să o fac. A venit şi mi-a spus despre logodna ta. L-am refuzat. Dar, pe de altă parte, trebuie să recunoşti că ne-a ajutat să plecăm din oraş.

— Doar că hainele pe care mi le-a găsit sunt toate cam mici.

El zâmbi sarcastic, şi inima Juliei începu să bată mai rapid când îl văzu.

— Dacă ţi-ar fi găsit rochii care să ţi se potrivească perfect, ar fi trebuit să îl provoc şi pe el la duel.

Ea începu să zâmbească la rândul ei, dar când auzi despre duel, zâmbetul îi dispăru, înainte să apuce să înflorească complet.

— Te rog să nu glumeşti cu asta. Şi-aşa e destul de rău că *papa* trebuie să îl înfrunte pe Clivesden.

— Nu poate scăpa de asta. Chiar dacă nu l-ar fi provocat tatăl tău la duel, m-ar fi provocat el pe mine, indiferent de ce-a zis el. L-am făcut să piardă mulţi bani când am fugit cu tine. Sunt sigur că Upperton nu e singurul care a acceptat pariul.

— E vina lui că e atât de arogant şi pariază aşa de mult. Cinci mii. Ridicol! Va trebui să găsească o

moştenitoare, dacă vrea să le plătească tuturor.

— Poate speră că tatăl tău îl va împuşca, ca să-i curme suferinţa.

În circumstanţe normale, genul acesta de comentarii sarcastice ar fi făcut-o să râdă în hohote. Nu şi astăzi. Nu când tatăl ei avea la rândul lui şanse la fel de mari să moară.

— Te rog, spuse ea, dar vocea i se întretăie şi fu nevoită să înghită în sec înainte să continue. Te rog să nu spui astfel de lucruri.

— Să nu-mi zici că-ţi faci griji pentru Clivesden.

— Mă gândeam la *papa,* spuse ea răguşit.

— Oricât de furioasă ar fi fost pe el pentru rolul lui în toată beleaua aceea, nu voia să îl vadă riscându-şi viaţa.

El se aplecă spre ea şi o luă de mână, prinzându-i-o între ale lui. Atingerea lui stârni un val de căldură care îi străbătu braţul.

— Din câte spune el, nu ar fi prima dată când se pune în bătaia focului inamic.

— Da, dar ştiu cum s-au terminat lucrurile data trecută. A supravieţuit.

— Îţi dai seama că în majoritatea chestiunilor de genul acesta, de onoare, nimeni nu încearcă efectiv să îşi ucidă adversarul?

Voia să îl creadă, dar în ochii şi în tonul lui înăbuşit se citea îndoială. Indiferent de experienţa lui trecută cu Clivesden, era clar că Benedict îl considera capabil să recurgă la violenţă ca să îşi atingă scopurile.

— Nu pot opri duelul, spuse el, de parcă ar fi încercat să se convingă singur că totul avea să se termine cu bine. Ştii asta. Dar, al naibii să fiu, voi face tot ce pot ca să mă asigur că supravieţuieşte toată lumea.

Capitolul 19

Mama se năpusti asupra Juliei în clipa în care intră pe uşă. Ţipă cât Billings îi lua mantia Juliei. O certă în timp ce o luă de braţ şi o duse cu paşi apăsaţi la al treilea etaj, în dormitor. Acolo închise uşa, se înfipse bine pe picioare, îşi puse mâinile în şolduri şi dădu drumul unei predici moralizatoare lungi şi elocvente.

Julia stătea pe pat, frecându-şi locul în care mai mult ca sigur că aveau să îi apară cinci vânătăi în ziua următoare şi îndură admonestarea severă pe care o merita, dar aşteptă în tot acest timp ca mama să facă o pauză şi să respire. În scurt timp pierdu socoteala de câte ori se pronunţaseră cuvinte ca „scandal”, „compromisă”, „ruşinos”, şi „o catastrofă desăvârşită”.

La un moment dat, mama ei spuse ceva care aducea bănuitor de mult a întrebare.

— Îţi dai seama cât am muncit pentru asta, doar ca să dai tu cu piciorul la tot?

Julia nu se obosi să îi răspundă. Nu îi putea oferi nicio scuză şi oricum mama ei nu se opri îndeajuns de mult timp ca să-i permită să răspundă.

Probabil că trecuse mai bine de o jumătate de oră, după care mama ei spuse:

— Ei bine? Ce-ai de spus în apărarea ta?

— Nimic.

Mama clipi uimită, părul ei desprins de mult din coafură răsfirându-i-se în jurul obrajilor roşii. Era evident că se aşteptase la un fel de justificare.

— Nimic?

— Am spus deja tot ce aveam de spus, explică Julia, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Într-adevăr, de parcă ea

ar fi fost părintele. Aşa că nu voi mai zice nimic.

— Şi ce se va alege de noi? Îţi dai seama că suntem distruşi ca familie? Falimentaţi? Pricepi? întrebă mama, atingând nişte note atinse de obicei doar de soprane faimoase. Ai fi putut să ne salvezi.

— Îmi cer iertare, mamă, dar nu ţinea de mine să o fac.

— Nu ţinea de tine? Nu ţinea de tine?

Mama se înfoie din nou. O nouă izbucnire era iminentă, una care mai mult ca sigur că avea să cuprindă toate variaţiile posibile pentru „nerecunoscătoare”.

Bun. Era vremea să intervină. Era timpul ca Julia să vadă dacă tonul ei de căpitan funcţiona şi cu alţii, nu numai cu Benedict.

— Nu, nu ţinea de mine. Tata nu ar fi trebuit să permită să se ajungă în această situaţie.

Ea se gândi la tonul trist pe care acesta îi spusese cu disperare că îi oferise mereu mamei ei tot ce îşi dorise aceasta. Cerule mare, probabil că o iubise cândva. Poate că, în felul lui, încă o iubea. După mai bine de douăzeci şi cinci de ani de căsnicie, încă se chinuia să obţină imposibilul pentru soţia lui. Încă încerca să-i câştige aprobarea.

Oare mama ei îşi dădea măcar seama de asta?

— Bineînţeles că nu ar fi trebuit, spuse mama. Dar ce se va alege acum de noi?

— Mă voi aşeza la casa mea, cu siguranţă. Benedict intenţionează să se căsătorească cu mine.

— Cred şi eu, îi răspunse mama ei, apoi miji ochii şi adăugă: Sper să nu aud că îl refuzi. Nu după ce te-ai purtat atât de neobrăzat.

— Nu îl voi refuza. Sunt ca şi aşezată la casa mea.

— Şi Sophia se va aşeza la casa ei.

Sophia ar face bine să se aşeze la casa ei. La naiba. Sophia plănuia să anuleze logodna, dar Julia nu-i putea

spune asta mamei ei. Trebuia să găsească o modalitate de a o convinge pe Sophia să se mărite cu Highgate, în pofida scandalului care avea să se dezlănţuie.

— Unde e Sophia?

— La teatru cu Highgate. Dar nu încerca să îmi distragi atenţia cu nimicuri. Poate că nu îţi pasă de situaţia dificilă în care ne aflăm din moment ce în sfârşit aţi reuşit să vă găsiţi soţi, dar te-ai gândit vreodată la tatăl tău şi la mine?

— *Papa* m-a pus să promit că voi avea grijă de tine.

— De mine? spuse mama ei, încruntându-se. De ce de mine, de parcă ar plănui să nu mai facă parte din viitorul meu?

Julia o privi pe mama ei drept în ochi. Mai bine să dea piept cu adevărul.

— S-ar putea să nu mai facă.

— Ce vrea să însemne asta? Spre deosebire de izbucnirile ei de mai devreme, mama ei puse întrebarea pe un ton slab, aproape delicat, ca şi cum răspunsul avea să o frângă.

— L-a provocat pe Clivesden la duel.

— El? L-a provocat pe Clivesden? Se îndreptă de spate şi îşi drese vocea. Ce prostie mai e şi asta? Eventual, Clivesden ar fi trebuit să îl provoace la duel pe Revelstoke.

Poate că mama ar fi preferat într-adevăr un astfel de scenariu, întrucât atunci încă ar fi avut o şansă să obţină ce voia.

— Îţi urmăreşti aşa de tare interesul, încât să-i doreşti lui Benedict să înfrunte un pistol?

— Poftim? Nu. Îşi zvârli braţele în aer, după care şi le coborî numaidecât în lateral. Nu vreau să înfrunte nimeni aşa ceva. Iar tatăl tău…

Flutură din nou din braţe.

Îşi observase îndelung mama, şi în societate, şi în particular, şi văzuse mereu o femeie calmă, care îşi calcula

fiecare mişcare, fiecare gest, fiecare expresie. Chiar şi mai devreme, când o certase pe Julia pentru că fugise de acasă, cuvintele ei avuseseră un scop anume: să stârnească sentimentul de vină.

Mama ştia unde voia să ajungă şi se purta de parcă obţinuse deja o poziţie aleasă în societate. Nici măcar nu putea discuta în contradictoriu despre planuri de nuntă cu o cunoştinţă veche decât într-un mod civilizat, raţional. Îşi asumase şi asimilase cu mult timp în urmă regulile unei conduite adecvate.

O nelinişteа să o vadă atât de încurcată.

— Mamă. Julia se ridică de pe pat şi îşi puse mâna pe umărul mamei ei. Îi simţi pielea rece şi umedă. Mamă, va fi bine. Benedict a fost de acord să fie secundul lui *papa,* iar *papa* a mai făcut asta.

Mama ei îşi duse mâna la frunte, apăsând-o cu degetul mare şi degetul arătător depărtate.

— Duelul acela vechi. Ţi-a spus despre el?

Julia se apropie de ea.

— Mi-a spus că l-a provocat pe Cheltenham.

Oare i se părea ei sau mama ei se îmbujorase? Culoarea mai aprinsă o întinerea cu câţiva ani, până când Julia reuşi să şi-o imagineze tânără şi făcându-şi debutul în societate. Probabil că frumuseţea ei întorsese capetele tuturor bărbaţilor şi le stârnise gelozia celorlalte domnişoare. Cam la fel cum se întâmpla şi în cazul Sophiei.

— Ce ţi-a spus?

Julia îşi ciuli urechile când auzi îngrijorarea din tonul mamei ei.

— Doar că s-a simţit obligat să îţi apere onoarea.

Mama ei se făcu roşie ca para focului în obraji, nuanţa rozalie strecurându-se spre fruntea ei.

— Ce bătrân prost şi romantic, bombăni ea.

Julia îşi luă mâna de pe umărul mamei ei. În toţi anii în care îşi observase părinţii, nu îşi imaginase niciodată

aşa ceva. Mereu se tratau reciproc cu o politeţe rigidă, atunci când chiar erau obligaţi să interacţioneze. Şi acum, iată că mama ei se îmbujora ca o şcolăriţă când îşi aducea aminte…

— Mamă, ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu a fost rănit, dacă asta te îngrijorează. Ceea ce a fost un miracol. Niciunul dintre ei nu era în stare să tragă drept în starea în care era. Amândoi erau beţi criţă.

Julia strânse din buze şi încercă să şi-l imagineze pe tatăl ei mai tânăr, beat, abia ţinându-se pe picioare şi îndreptând un pistol de duel oarecum în direcţia altui bărbat.

— De ce crezi că a făcut-o?

Se cam gândea ea de ce, dar oare ce bănuia mama ei?

— Bărbatul era îndrăgostit de mine.

Bărbatul. Nu „tatăl tău”, nu „Charles”, ci bărbatul. Bărbatul care nu trebuia. Iar mama ei încă era amărâtă din pricina asta, după un sfert de secol.

— Te întrebi vreodată dacă mai este?

— Ce soi de întrebare mai e şi asta? se răsti mama.

— Una importantă. Da, foarte importantă. Cu o săptămână în urmă, nu s-ar fi gândit să pună astfel de întrebări.

— După atâta vreme? Mă îndoiesc, zise ea şi oftă. Poate că aş fi putut remedia asta la început. Dar e prea târziu acum. Prea târziu pentru tot. Închise ochii pentru o clipă şi înghiţi în sec. După care o atinse pe Julia pe obraz, uşor, rece, precum trecerea unei fantome. Să ştii că semeni cu tatăl tău.

— În ce sens?

— La înfăţişare, la temperament. Nici el nu îşi arăta sentimentele, spuse mama ei şi ieşi din încăpere.

Cu mintea vâjâindu-i, Julia se lăsă pe saltea. „Nu

vreau să ajung ca ea.” îşi aminti ce-i spusese Sophiei. Cuvintele acelea deveniseră din ce în ce mai adevărate. Nu voia să devină o replică a mamei ei, a cărei frumuseţe pălise odată cu trecerea anilor, dar era în continuare plăcută la vedere şi, cu toate acestea, în interior încă clocotea plină de furie din pricina unui trecut pe care nu îl putea schimba.

Dar Julia nu era obligată să se transforme într-o astfel de persoană. Avea tot viitorul în faţa ei, un viitor cu Benedict, şi, aşa cum îi subliniase acesta mai devreme, trebuia să aleagă doar cum intenţiona să se poarte în căsnicia lor. Trebuia doar să îşi deschidă inima.

Când Sophia intră valsând în dormitor, Julia se schimbase deja în cămaşa de noapte şi se vârâse sub cuvertură. Se ridică în şezut şi se prinse de genunchi. Oare cum avea să o primească Sophia? O ceartă cu sora ei avea să fie un sfârşit minunat pentru o seară cât se poate de îngrozitoare.

— Cum a fost la teatru? întrebă ea şovăitor, tatonând terenul.

Sophia înlemni pentru o clipă.

— Eşti acasă, spuse ea, surprinsă.

— Da, sunt acasă.

— Of, Julia, zise Sophia, cu faţa schimonosită. Îmi pare aşa de rău pentru cum m-am purtat seara trecută. Am fost aşa de îngrijorată când ai fugit de acasă şi la început m-am gândit că a fost vina mea…

— Nu, nu a fost vina ta, zise Julia, dând la o parte cuverturile, alergând spre sora ei şi îmbrăţişând-o. Am plecat pentru că voiam să mă asigur că nu mă voi mărita niciodată cu Clivesden.

— Da, dar…

Sophia tremură în braţele Juliei. Chiar dacă încerca să o liniştească, se părea că sora ei avea să izbucnească în plâns.

— Niciun „dar”. Spune-mi cum a fost la teatru.

— La teatru? Sophia îşi ridică privirea şi îşi şterse ochii roşii. O, da, la teatru.

Julia o privi atent. Sophia avea obrajii roşii ca para focului, iar cârlionţii ei de obicei frumos aranjaţi îi atârnau acum în jurul urechilor. Văzu un semn purpuriu dubios la baza gâtului, care ieşea puternic în relief pe pielea ei ca de porţelan.

— Mama mi-a spus că trebuia să te duci la teatru cu Highgate în seara asta.

Când îi auzi numele, Sophia oftă uşor şi se sprijini de perete, cu braţele în jurul taliei. Părea pierdută în gânduri.

— Aţi ajuns măcar până la teatru?

— Poftim? spuse Sophia, încercând să se dezmeticească. O, nu. Highgate s-a gândit că ar fi mai bine să nu apărem în public, ţinând conte de…

Făcu un semn din mână, fără să îşi mai termine propoziţia.

— Şi atunci, unde v-aţi dus? Să mă ierţi dacă sunt indiscretă, dar arăţi de parcă… Nu voia să-i spună direct că arăta de parcă ar fi fost tăvălită, doar că exact aşa arăta. Julia recunoştea simptomele de după o astfel de experienţă plăcută.

Sophia se duse parcă plutind spre pat şi se aruncă pe el, cu mâinile desfăcute larg.

Julia se crispă, alarmată.

— Mai exact, cu cine erai?

Sophia deschise ochii.

— Păi, cu Highgate, normal.

— Şi ce-aţi făcut tot acest timp?

Sophia zâmbi puţin, ştrengăreşte, descoperindu-şi vârfurile dinţilor. Un zâmbet atât de versat.

— Am discutat, printre altele.

— Of, Sophia, ce-ai făcut?

Julia îşi frecă palmele umede de cămaşa ei de noapte

albă. De un alb virginal. Ce ironic!

Sophia se ridică pe coate.

— Nimic care să mă distrugă, efectiv… Oh, a fost atât de delicios şi de vinovat, dar mă gândesc că ştii şi tu cum e.

Julia se prăbuşi pe pat, cu un zâmbet şters pe chip, simţindu-se uşurată că avea cu cine să vorbească, cineva care nu avea să o certe pentru că renunţase la şansa de a avea un titlu şi, mai rău, că târâse întreaga familie în scandal.

— Of, Sophia, *ce* am făcut? Probabil că mama deja face planuri să ne expedieze să putrezim la ţară. Cu puţin noroc, poate că ne vom putea arăta din nou feţele în oraş undeva în următorii zece ani.

— Credeam că îţi place la ţară.

— Îmi place, dar ţi-am distrus şi ţie viitorul.

— Cum anume? Sper că n-ai de gând să te măriţi cu Clivesden, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Trebuie să ştii că a venit după noi. Îşi trecu degetul arătător pe o cută de pe cuvertură. După ce-a văzut…

— Ce-a văzut, mai exact?

— Pe Benedict şi pe mine… în pat… împreună.

Sophia scânci.

— După ce se va duce vestea, şi ştii că aşa va fi, nimeni nu mă va mai vrea de soţie.

— Dar nu asta îţi doreşti? Şi nu spune ca nu te va vrea nimeni. Dacă Benedict ţi-a distrus reputaţia, va fi un gentleman şi te va cere în căsătorie.

— A aranjat deja să obţină o autorizaţie specială.

Sophia o bătu uşor pe mână.

— Poftim, asta era.

Julia se uită la sora ei, uimită de ironia situaţiei. Sophia, cea visătoare şi cu capul în nori, era acum realistă în legătură cu toată treaba cu scandalul, când cu doar

câteva minute mai devreme aproape că izbucnise în lacrimi, aşa cum făcea de obicei.

— Sophia, în legătură cu nunta…

— Dacă Benedict are o autorizaţie specială, vă puteţi căsători oricând doriţi.

— Nu, mă refeream la nunta ta. Nu o poţi anula.

— Dar Highgate m-a asigurat că nu sunt compromisă. Sophia îşi plecă privirea şi se uită cu atenţie la mâinile ei împreunate. Chiar dacă mi-a cerut într-adevăr să mă răzgândesc în legătură cu planul nostru.

— Aşa să faci. Nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat între tine şi Highgate în seara asta, dar are de-a face cu pariul.

Sophia îşi simţi dintr-odată mâinile reci şi le strânse pumn printre fuste, încercând în zadar să le încălzească din nou.

— Pariu? spuse ea încet. Ce pariu?

— Clivesden era atât de încrezător că mă va face să mă căsătoresc cu el, încât a pariat că voi deveni contesa lui, chiar înainte să mă ceară în căsătorie sau să aflu eu ce intenţii avea.

Sophia îşi ridică brusc privirea.

— Te-a cerut? Când?

— M-a cerut. În seara în care te-ai logodit tu. Sophia? spuse sora ei pe o voce ascuţită, plină de îngrijorare.

Bineînţeles, Julia credea că avea să izbucnească în hohote de plâns, aşa cum făcuse deseori în trecut din pricina lipsei de atenţie a lui Clivesden. Dar gata. Nu avea să-şi mai irosească lacrimile pe el.

— Ştii că nu am cerut niciodată asta, spuse Julia şi sări în picioare. Nu l-am încurajat nici măcar o dată. Nici măcar nu ştiam că era interesat de mine până în seara aceea de la balul Posselthwaite şi ştii – trebuie *să ştii*, Sophia – că am făcut tot ce-am putut ca să îl încurajez să se îndrepte spre tine.

— Ştiu, şopti Sophia.

Nu reuşea nicicum să vorbească mai tare de-atât.

Julia făcu un pas spre ea. Bărbia îi tremura.

— Oricum nu m-a iubit şi nici nu plănuia să o facă. Vrei să ştii de ce m-a ales pe mine şi nu pe tine?

Se opri, plimbându-se în susul şi în josul încăperii, dar Sophia nu reuşi să îi răspundă. O curiozitate morbidă o făcea să vrea să afle de ce. Oricare ar fi fost motivul, îi putea face faţă.

— Nu vrea o soţie care îl iubeşte. Mi-a spus că mă vrea pe mine tocmai pentru că nu îl iubeam, ba mai mult, s-ar părea că nu pot să iubesc pe nimeni. Aparent, am o reputaţie printre bărbaţii din înalta societate. Consideră că sunt făcută din gheaţă.

— Aşa că te-a cerut în căsătorie? întrebă ea monoton, deşi anii de durere acumulată înlăuntrul ei ar fi trebuit să se sfărâme, asemenea unui stăvilar, într-o erupţie de pasiune, pe măsură ce furia începea să clocotească în ea. În schimb, era foarte calmă. Ca să vezi!

Chiar discuta despre faptul că Clivesden ceruse în căsătorie o altă femeie – ba chiar pe sora ei dar ideea nu o deranja câtuşi de puţin.

— Îmi pare rău. Credeam că ar fi mai bine să nu-ţi spun. Ştiam că avea să te întristeze.

— Nu sunt supărată, sincer.

— L-am refuzat pe loc, continuă Julia, de parcă Sophia nu ar fi spus nimic. Tata şi Clivesden m-au luat prin surprindere în seara aceea. Au făcut o înţelegere pe la spatele meu, deoarece eu nu bănuiam nimic. Nu puteam face o scenă în mijlocul unei săli de bal, în faţa întregii societăţi. Şi, în plus, eram şocată. Nu-mi venea să cred ce se întâmpla.

— Julia, nu am de gând să plâng. Sincer.

Dar Julia nu îşi terminase discursul. Se aplecă spre Sophia şi îşi puse o mână pe umărul ei.

— Îmi pare rău că ai avut de suferit în toate astea, dar te rog să înţelegi un lucru: ai suferit din pricina faptelor lui Clivesden, nu ale mele. Mereu ai suferit din pricina lui. În ultimii cinci ani.

— Ştiu, şopti Sophia. Acum înţeleg asta.

Ba înţelegea chiar mai mult de atât, un adevăr neplăcut, poate chiar mai profund decât cel pe care îl exprimase Julia. Nu Clivesden o rănise în ultimii cinci ani. Sau, cel puţin, nu intenţionat. Nu ar fi avut cum să o rănească, ţinând cont că abia de o băgase în seama. Sophia se rănise singură permiţându-şi să îşi imagineze lucruri şi să îşi facă iluzii care se înrădăcinaseră atât de adânc în mintea ei, încât o făcuseră să piardă contactul cu realitatea.

— Dar ce are asta a face cu logodna mea cu Highgate?

— *Papa* îi datorează o groază de bani lui Clivesden. Julia se aşeză din nou lângă ea şi o privi direct în ochi. Dacă nu poate plăti, familia noastră este falimentată. Clivesden era dispus să uite de datorie dacă mă primea pe mine în schimb.

— *Nu!*

— E adevărat. Totul. *Papa* a recunoscut. Îţi dai seama dacă ar fi ştiut şi mama? Ar fi preferat să continui cu logodna, din datorie faţă de familie.

— Dar cum… cum *au putut* să facă aşa ceva?

Sophia nu reuşi să spună mai mult de-atât. Izbucnirea de furie la care se aşteptase mult mai devreme îi clocotea acum în vine. Şi totuşi, nu izbucni în plâns, ca şi cum erupţia de emoţii încinse îi evaporase toate lacrimile.

— Dacă te ajută cu ceva, cred că e mai ales vina lui Clivesden. Mai mult ca sigur că a fost ideea lui. Pariul pe care l-a făcut, că aveam să mă mărit cu el, suma pariului era egală cu suma pe care i-o datorează *papa.* Cred… Ba nu, sunt sigură, că încerca să găsească un mod de a-şi

recupera pierderile.

— Ce ticălos! Ce ticălos nemernic! Sophia inspiră adânc aerul rece din încăpere, în speranţa că aşa avea să potolească infernul din interiorul ei. Şi când te gândeşti, spuse ea când reuşi să continue, că în urmă cu o săptămână aş fi făcut orice ca să fiu în locul tău sau ca măcar ca să-i atrag privirea.

— Da, păi, întrucât am reuşit să fac astfel încât să nu mă mai vrea, e hotărât să îl trimită pe tata la închisoare din pricina datoriei. De aceea trebuie să te măriţi cu Highgate. Dacă te aşezi la casa ta, situaţia asta nu-ţi poate face rău.

— Şi cum rămâne cu mama?

— Am promis deja că voi avea grijă de ea. *Papa* e mulţumit de înţelegere.

— Şi ce se va alege de el?

— Asta rămâne de văzut. Mai întâi trebuie să supravieţuiască unui duel cu Clivesden.

Sophia îşi duse mâna la gât şi trase de medalion.

— Un duel? Tata are de gând să se dueleze?

— Da, iar Benedict îi va fi secund. Sophia. Julia se încruntă. Sophia, tocmai ce mi-am amintit. S-a tot vorbit despre pariu. Numele de Keaton îţi spune ceva?

— E logodit cu stricata aia.

Julia părea pe punctul de-a izbucni în râs, dar, sincer acum, ce ar fi fost de râs în circumstanţele date?

— Serios? Mă întreb ce ştie despre Clivesden.

— Nu am nici cea mai vagă idee, dar Highgate ştie multe despre el. Dar de ce m-ai întrebat de Keaton?

Julia se încruntă – o expresie din care Sophia îşi dădu seama că sora ei se gândea la ceva. Un fel de plan. Un plan care probabil că avea să aducă necazuri – cuiva.

— Keaton a fost acolo în noaptea în care tata a pierdut banii. Şi zici că Highgate ştie ceva.

— Se pare că au multe de împărţit. Şi nu sunt lucruri

frumoase.

— Atunci ai face bine să-mi spui totul. Poate că vom reuşi să oprim duelul.

*

Rufus trecea din întâmplare prin coridorul care împărţea casa lui de la oraş de foaier, spre salonul de muzică, când Hastings răspunse unei bătăi în uşă. Nici măcar nu era nevoie să se uite la pendulă, ca să îşi dea seama că era mult prea devreme pentru a primi vizite.

Curios, se apropie de ei. Hastings părea să discute foarte serios cu cineva: cineva prea scund, aşa că Rufus nu vedea de majordomul lui îndesat şi nu îşi dădea seama cine era.

— Este foarte neobişnuit, spuse Hastings pe un ton necruţător, specific angajatoarei lui.

Fără îndoială că Mariah îl alesese tocmai pentru această abilitate.

— Dar…

Când auzi vocea feminină, Rufus înlemni. Se părea că cea care stătea în pragul uşii, singură din câte îşi dădea el seama, era Sophia.

— Domnişoară, continuă Hastings, pur şi simplu nu se face aşa ceva.

Bun. Se pare că era timpul să intervină. Rufus se duse în foaier, cizmele lui din piele răsunând sonor pe parchet.

— Orice nu s-ar face, sunt sigur că se pot face şi excepţii.

Sophia tremura în pragul uşii, ţinând strâns de o mantie de un albastru-închis înfăşurată în jurul umerilor. O bonetă cu borul lat îi umbrea chipul, dar nu îndeajuns încât să-i ascundă ochii mari sau paloarea. Când îl văzu, încordarea din jurul buzelor se mai risipi.

Buzele acelea! Le gustase seara trecută, de fapt sorbise din ele, dar nu îndeajuns încât să îşi potolească setea de ea. Simţi furnicături în degete când îşi aminti cum trupul ei se topise în jurul lor, contractându-se într-o descărcare cutremurătoare.

— Milord, protestă Hastings, întrerupându-i şirul amintirilor. Domnişoara este singură.

— Domnişoara este logodnica mea şi, în plus, prezenţa surorii mele în casă îndeplineşte cerinţa unei însoţitoare potrivite.

Fu pe punctul de a-i porunci lui Hastings să se care de acolo, dar majordomul pricepu oricum aluzia. Pufni pe nas, aproape a nesupunere, după care se întoarse şi o porni apăsat pe coridor. Fără îndoială că Mariah avea să fie informată de incident în mai puţin de o oră.

— Din fericire, adăugă el când Hastings nu îl mai putea auzi, sora mea încă doarme. Cu puţin noroc, nu ne va deranja. Şi acum, ce te-a făcut să vii la mine şi să-ţi rişti reputaţia?

Ea îşi puse mâna înmănuşată pe mâneca foarte fină a hainei lui, iar el îşi imagină cum căldura se scurge din ea în antebraţul lui prin patru puncte precise, fiecare exact de mărimea vârfurilor degetelor ei. Inima îi zvâcni. Poate că luase o hotărâre în ceea ce privea viitorul lor.

— Of, Highgate, spuse ea cu voce tremurândă. Am putea vorbi într-un loc puţin mai privat?

Inima îi zvâcni din nou. Ceva din tonul ei sugera că avea să audă veşti rele. În pofida a tot ce se petrecuse între ei, în pofida tuturor lucrurilor pe care le aflase despre Clivesden, oare urma totuşi să îl refuze?

— Da, bineînţeles, răspunse el mecanic, încercând să se gândească la un loc potrivit.

Nu voia să o ducă în salonul mic şi să rişte ca sora lui să o întrerupă pe Sophia în timp ce îşi vărsa amarul. Mariah avea să fie de nesuferit în legătură cu întreaga

situaţie. Nu voia să îndure şi satisfacţia ei, pe lângă dezamăgirea provocată de faptul că nu avea să se căsătorească cu Sophia.

O conduse de-a lungul coridorului spre o încăpere puţin utilizată. Biroul răposatului Lord Wexford rămăsese neatins de la moartea acestuia, un spaţiu masculin cu pereţi lambrisaţi de culoare închisă şi mobilier greu din lemn. Draperiile de catifea groase nu lăsau să pătrundă lumina slabă a dimineţii. Un decor potrivit pentru sfârşitul speranţelor de viitor pe care şi le făcuse Highgate.

Se duse lângă fereastră şi se uită la Sophia cu colţul ochiului. Aceasta îşi muşca buza de jos şi se uită în jur.

— Am venit să-ţi cer ajutorul, spuse ea în cele din urmă.

El îşi întoarse capul spre ea.

— Ajutorul?

— Da, te rog. Trebuie să accepţi. Nu putem face asta fără perspectiva unui bărbat.

El ridică dintr-o sprânceană, simţindu-se cuprins de un sentiment de uşurare. Mai bine să pară intrigat, decât să se dea de gol că fusese îngrijorat că venise ca să anuleze logodna.

— Cred că mai bine începi cu începutul.

— Va avea loc un duel. *Papa* l-a provocat pe Clivesden.

Rufus îşi îndreptă spatele.

— Tatăl tău şi Clivesden? Nu Revelstoke.

— Nu, zise Sophia. Julia ştie mai bine cum s-a ajuns la asta, dar nu asta contează acum. Trebuie să aflăm când şi unde va avea loc.

El vru să întrebe de ce voia să afle atât de multe informaţii, dar nu mai spuse nimic. Ştia de ce. Sophia sau poate sora ei – sau, şi mai rău, amândouă – plănuiau să îl oprească.

— Nu.

— Nu? zise ea şi înaintă spre el. Doar nu vorbeşti serios.

— Ba mă tem că da.

— Dar…

— Nu poţi opri aşa ceva. E o chestiune de onoare. O prinse de umeri. După ce nevoia de onoare este satisfăcută, fiecare îşi va vedea de viaţa lui.

— Adică cei care vor supravieţui. Şi dacă îl împuşcă pe tata?

El îşi trecu degetele mari peste clavicula ei. Măcar nu se trăgea de lângă el.

— Astfel de lucruri sfârşesc rareori cu rănirea cuiva.

Sophia se uită la tavan preţ de o clipă. Nu putea răspunde la o asemenea afirmaţie. Chiar nu avea cum.

— De ce se poartă bărbaţii atât de prosteşte uneori?

— Din mândrie, draga mea, pur şi simplu din mândrie.

— Dar… Se opri. Tu aveai un motiv foarte bun ca să îl provoci la duel pe Clivesden şi… totuşi, nu ai făcut-o.

Sophia îl privi trecându-şi mâna prin păr, ciufulindu-se tare. Într-un fel, asta îl făcea să arate ca un băieţandru. Voia să i-l aranjeze la loc.

— Soţia mea murise deja, aşa că nu mai avea rost. Chiar dacă l-aş fi împuşcat pe Ludlowe, cum i se spunea pe atunci, nu aş fi putut să o aduc înapoi şi nu i-ar fi schimbat cu nimic sentimentele, în plus, era mai mult vina ei decât a lui Ludlowe. El a fost pur şi simplu la îndemână pentru ea. Dacă nu l-ar fi ales pe el, l-ar fi ales pe altul.

Un fior rece o străbătu brusc, aşa că îşi strânse mai tare mantia din jurul gâtului, încercând să se încălzească. Îşi dădu seama că voia să o încălzească el, să o strângă în braţe, să o mângâie cu mâna pe spate. Voia să îşi pună capul pe umărul lui, să îi simtă mirosul şi să uite de orice altceva.

De fapt, nu era chiar aşa. În realitate, voia să îl facă

pe el să uite, să-i şteargă trecutul şi să-i ofere un viitor.

— Te-ai gândit foarte mult la asta, nu-i aşa?

— Este cam singurul lucru la care m-am gândit în ultimii ani. Într-un fel, a fost convenabil pentru mine. Ori de câte ori Mariah începea să mă bată la cap în legătură cu datoria mea faţă de titlu, era de ajuns să-i amintesc de scandalul prin care trecusem. Ce familie bună ar fi vrut pe cineva cu un trecut ca al meu să le păteze reputaţia?

— Şi totuşi, sezonul acesta ai venit în oraş.

El zâmbi melancolic.

— După o vreme, Mariah te epuizează. A început să susţină că oamenii mai mult ca sigur au uitat ceva ce s-a petrecut cu zece ani în urmă. Într-un fel, am venit ca să-i închid gura, gândindu-mă că fiicele din înalta societate aveau să se uite o dată la faţa mea şi să mă ocolească. Asta ar fi dovedit că aveam dreptate.

— Şi, în schimb, ai fost prins în treburile noastre.

El îşi mută mâinile sub mantia ei şi o prinse cu degetele lungi de după mijloc. Ea simţi căldura simplă a mâinilor lui prin rochia ei de zi din muselină subţire, care radia din punctul de contact şi se strângea în interiorul ei. Când îşi aminti ce mâini abile avea, căldura aceea începu să clocotească înăuntrul ei.

— Am avut parte şi de lucruri mai rele. Cred că a meritat, chiar dacă numai pentru faptul că mi s-a permis să îţi ating puritatea şi inocenţa preţ de câteva momente scurte.

Ea se îmbujoră.

— Oh, îngăimă ea.

— Chiar că, şopti el, ecoul cuvintelor lui răsunând din pereţi.

Apoi se apropie mai tare de ea.

Cerule, câte ştia să facă cu gura aceea a lui. Înainte să îl cunoască, nu se aşteptase niciodată ca nişte buze atât de subţiri să fie capabile de sărutări atât de senzuale. Se

înfioră când îşi aminti atingerea lor uşoară, convingând-o, cerându-i să se deschidă în faţa lui.

Era pe punctul de a o face din nou. O, cât îşi dorea să o facă! Dar nu putea. Deja o zăpăcise atât de tare, încât aproape că uitase de ce venise acolo.

În ultima clipă, îşi plecă privirea şi se feri.

— Nu, nu te voi lăsa să mă distragi de la scopul meu.

El îşi concentră privirea întunecată pe buzele ei.

— Să înţeleg că ai venit aici cu un scop?

— Da. Încă o ţinea de după talie, aşa că se răsuci ca să iasă din strânsoarea lui. Cu cât menţinea mai mult contactul fizic cu el, cu atât creşteau şansele de a ceda ispitei. Te rog, Highgate... Rufus...

Când îşi auzi numele mic, el şuieră printre dinţi. Sophia amuţi. Oare să i se spună pe nume îl afecta chiar atât de tare?

— Rufus, trebuie să-mi spui.

— Ce anume? întrebă el în şoaptă, răguşit.

— Trebuie să ştiu unde se va ţine duelul.

El o prinse de bărbie.

— Tu şi sora ta nu puteţi opri asta.

— Trebuie să încercăm.

Încurajată de reacţia lui, ea se apropie de tot de el şi îşi puse mâinile pe pieptul lui.

Muşchii îi tresăriră sub palmele ei.

— Sophia.

— Trebuie să încercăm, spuse ea pe un ton jos, de nerecunoscut chiar şi pentru ea. Dacă nu să oprim duelul, atunci măcar să îl oprim pe Clivesden. Îl privi în ochi şi adăugă: Nu îmi poţi refuza asta.

*

Pământul îngheţat din Hyde Park scârţâi sub copitele lui Arthur. În afară de o briză răzleaţă ce făcea crengile să

scârţâie şi forma vârtejuri de ceaţă fantomatice, nimic altceva nu mişca în aer înainte de ivirea zorilor.

Benedict miji ochii înspre răsărit. Nu mai ajunsese nimeni, nici măcar secundul lui Clivesden. Îşi îndemnă calul să meargă înainte.

Ar fi putut să vină la locul de întâlnire într-o manieră mai elegantă, cu trăsura, dar nu i se părea corect. Arthur îl însoţise mereu la luptă. Împreună, supravieţuiseră celor mai rele atacuri ale lui Bonaparte. Acum, chiar dacă erau în joc doar interese personale, Benedict nu găsise niciun motiv ca să schimbe tradiţia.

Arthur îşi simţi stăpânul încordat, aşa că fornăi şi se dădu în lateralul cărării. Benedict îşi strânse coapsele, controlându-l. Îşi mută greutatea în spate şi trase de frâie, făcându-l pe Arthur să se oprească. Miji ochii spre copacii din faţa lui.

O siluetă ieşi din ceaţă. Când nou-venitul se apropie de ei, Arthur îşi lăsă capul în jos şi începu să râcâie pământul.

— Eşti hotărât să mergi până la capăt cu asta? spuse Upperton, o rafală de vânt tăioasă purtându-i vorbele până la urechile lui Benedict.

Benedict dădu scurt din cap şi descălecă.

— Nu am de ales. Mi-am dat cuvântul.

— Ştiu, omule. Mă refeream la restul lucrurilor.

— Într-un fel sau altul, voi îndura până la capăt.

Upperton îl privi dezaprobator.

— Eu, în locul tău…

— Dar nu eşti în locul meu. Te-ai ocupat de St. Claire?

— I-am strecurat nişte opiu în băutură, aseară, şi l-am dus acasă. I-am spus majordomului că şi-a făcut de cap. Până se va trezi, s-ar putea chiar ca lumea să nu mai bârfească despre asta.

Slavă Domnului că St. Claire ţinea la tabieturile lui.

Trebuise doar să îl trimită pe Upperton să îl găsească la club.

— Deşi… Upperton se foi de pe un picior pe celălalt şi îl privi cu atenţie. Eşti sigur că vrei să-ţi începi căsnicia cu stângul? St. Claire nu se va bucura prea tare că propriul ginere i-a răpit şansa de a-şi răscumpăra greşeala. Oamenii vor spune că a fost un laş.

Poate că aşa era, dar Benedict avea să găsească mai târziu un mod de a reveni în graţiile lui St. Claire.

— Ai adus pistoalele?

— Sunt chiar aici.

Upperton scoase de sub braţ o cutie de lemn de culoare închisă. Deschise încuietoarea de alamă şi îi arătă o pereche de pistoale. Mânerele de lemn şi ţevile de metal lustruit străluceau uşor în lumina slabă. Benedict apucă unul, să îi testeze greutatea necunoscută, şi îşi imagină că ţine în mână mânerul săbiei lui din cavalerie. Îi era dor de echilibrul ei şi de sunetele metalice pe care le scotea când o mânuia.

Sabia lui era o armă mult mai subtilă. Dacă era mânuită cu grijă, putea ucide fără zgomot.

— Eşti sigur că ştii să tragi cu astea? întrebă Upperton.

— Ştiu destul de bine.

— Dar eşti în stare să nimereşti ceva?

Benedict puse pistolul la loc.

— Nu va mai conta. Clivesden va fi satisfăcut şi ne vom vedea toţi de vieţile noastre.

— Într-adevăr. Şi domnişoara Julia?

— Depinde foarte mult de ce se întâmplă astăzi, nu crezi?

Prefera să nu se gândească la Julia chiar atunci. Nu avea nevoie să i se distragă atenţia.

Se auzi un huruit de trăsură, aşa că Upperton nu mai fu nevoit să-i răspundă. Benedict se întoarse şi văzu un

cupeu elegant oprindu-se. Un lacheu în uniformă sări din spatele ei, ca să coboare treptele.

Clivesden, îmbrăcat impecabil cu o jachetă de vânătoare şi o cămaşă apretată, veni dinspre trăsură, urmat de o persoană care i se păru cunoscută. Keaton, dacă era să se ia după semnătura de pe mesajele pe care Benedict le schimbase cu secundul lui Clivesden. Un secund căruia, din câte se părea, Clivesden îi punea coarne. Keaton, care, în mod surprinzător, era foarte priceput la cărţi. Suspect de priceput, chiar. Keaton, care luase parte la jocul acela dezgustător în seara în care St. Claire pierduse cinci mii de lire.

Poate că Benedict avea să schimbe oricum lucrurile, dar numai după ce onoarea avea să fie satisfăcută.

Când îl văzu pe Benedict, expresia lui Clivesden deveni dură ca granitul. Poate că ar fi mijit ochii la el, doar că erau deja umflaţi de la bătaia pe care o încasase zilele trecute.

Benedict se înfioră. Mai văzuse acest soi de hotărâre înverşunată pe chipurile soldaţilor lui Napoleon: era expresia bărbaţilor pregătiţi să ucidă, ca să nu fie ei ucişi, bărbaţi care nu aveau nimic de pierdut.

Upperton îl înghionti.

— Eşti sigur de asta?

— Nu mai putem da înapoi acum.

Când se apropiară, Clivesden se uită la Upperton de parcă ar fi fost un sărac în zdrenţe venit să îl viziteze pe prinţul regent.

— El ce caută aici? Şi unde e St. Claire?

— St. Claire nu se simte în stare de duel, în dimineaţa asta. Îi ţin eu locul. Iar Upperton îmi va fi secund. Şi acum, hai să terminăm odată cu asta.

Dar se părea că vremea era împotriva lui, şi ceaţa de dimineaţă parcă se îngroşase, devenind parcă o forţă care încetinea mişcarea. Benedict se îndepărtă, în timp ce

Upperton se târî încet spre secundul lui Clivesden. Abia dacă îi ascultă pe cei doi, care discutară condiţiile şi căzură de acord asupra armelor, şi aproape că nu observă cele patru pistoale încărcate, perechea în plus rămânând la secunzi.

Clivesden avea să fie mulţumit doar dacă se lăsa cu vărsare de sânge.

După un timp ce i se păru o veşnicie, se aşeză cu spatele la Clivesden, strângând pistolul încărcat precum o ancoră, o greutate care avea să i se pară tot mai mare cu fiecare pas dintre cei douăzeci pe care trebuia să îi facă.

— Unu.

Când îl auzi pe Upperton, făcu primul pas, apoi încă unul şi încă unul. La zece paşi, se încordă fără să vrea, aşteptându-se oarecum să simtă muşcătura plumbului în spate, cu fiecare pas pe care îl făcea spre destinul lui.

— Nouăsprezece, douăzeci.

Se întoarse spre Clivesden. Chiar şi de la distanţa aceea, putea vedea licărirea din ochii adversarului lui, maxilarul lui încleştat, hotărârea care se citea pe chipul lui. Mereu îşi imaginase că moartea semăna cu un craniu sau cu o nălucă, sau cu ceva la fel de îngrozitor. Sau cel puţin se aşteptase să o vadă pe chipul unui soldat francez. Niciodată, după ce războiul se încheiase şi el îşi vânduse postul, nu se gândise că avea să înfrunte din nou moartea şi cu siguranţă nu îşi imaginase că avea să o vadă la douăzeci de paşi distanţă de un vechi rival de-al lui.

La naiba cu nobilele intenţii. Dacă voia să aibă vreo şansă să scape cu viaţă din asta, trebuia să îl ucidă pe Clivesden.

Inspiră adânc şi îşi ridică pistolul.

Capitolul 20

Julia îşi ţinu respiraţia în timp ce trăsura lui Highgate se opri într-o zonă izolată din Hyde Park. Sophia o strânse mai tare de mână. Slavă Domnului că sora ei era acolo. Dacă nu ar fi fost Sophia, mâna i-ar fi tremurat şi cu siguranţă că picioarele ar fi făcut la fel. Şi atunci chiar că nu ar mai fi reuşit să coboare din trăsură.

— Vezi ceva? întrebă ea. Nu avea curaj să se uite.

— Nu, e prea multă ceaţă.

— E o vreme perfectă ca să nu fii depistat, spuse Highgate, care stătea pe bancheta opusă, cu o expresie dezaprobatoare pe faţă. Bineînţeles, insistase să le însoţească.

— Va trebui să ne dăm jos, zise Sophia.

— Ba nu veţi face aşa ceva. Doamnele nu trebuie să asiste la astfel de lucruri. Nu ştiu de ce v-am lăsat să mergeţi atât de departe…

Sophia îi aruncă o privire severă, întrerupându-l, ceea ce o făcu pe Julia să se îngrijoreze şi mai tare. Prefera să nu speculeze pe seama a ceea ce îi promisese Sophia ca să îl facă să coopereze. La cât de rigid le privea, parcă era chiar diavolul.

Diavolul se întoarse spre Julia.

— Nu ar vrea să fii aici. Nu ar vrea să vezi ce se întâmplă.

— În ciuda acestui fapt, eu consider că mi se cuvine să fiu martoră la asta, spuse ea pe o voce surprinzător de puternică. Cum de reuşea să pară atât de fermă, când era măcinată pe dinăuntru? Toate astea se întâmplă din cauza mea.

— Of, Julia, nu spune asta, o imploră Sophia. Dacă chiar trebuie, dă vina pe Clivesden, dar nu pe tine.

Highgate se ridică de pe banchetă, aplecându-se ca să nu dea cu capul de tavanul trăsurii.

— O să arunc o privire. Voi două să nu vă mişcaţi din

loc.

Inima Juliei începu să bată puternic când se gândi că tatăl ei era undeva pe-acolo, putând fi rănit sau chiar ucis. Nu putea să stea pur şi simplu locului. Era vina ei că se ajunsese la asta, că se înfruntau în duel. Cu puţin noroc, încă putea să oprească lucrurile. Se uită la Sophia, apoi se ridică.

Când se dădu jos din trăsură, îi văzu. La aproximativ o sută de metri mai încolo, Clivesden stătea faţă în faţă cu un alt bărbat, aflat la aproape patruzeci de metri de el. Unde naiba era tatăl ei? Căci adversarul lui Clivesden era mult mai tânăr, înalt, lat în umeri. Vântul îi sufla părul închis la culoare peste faţă.

Doar nu era Benedict. Nu putea fi Benedict.

I se tăiară picioarele.

— Nu!

O porni înainte, dar Highgate o prinse de braţ cu o forţă surprinzătoare.

— Nu trebuie să i se distragă atenţia, scrâşni el. Dacă nu reuşeşti să fii ascultătoare, ţine măcar acum seama de ce-ţi spun.

Julia îşi simţi inima în gât. Bărbaţii ridicară armele, îndreptând unul spre celălalt ţevile letale şi ochind.

— Opriţi-vă! le strigă Julia, dar prea târziu.

În ultima clipă, Benedict îşi îndreptă arma în sus. Din ţeavă ieşiră fum şi flăcări, ecoul împuşcăturii răsunând în tăcerea zorilor.

Highgate o prinse mai tare de umeri.

Niciunul dintre bărbaţi nu privi în direcţia lor. În faţa lui Benedict, Clivesden încă ţintea cu pistolul. Din câte se părea, era îndreptat direct spre inima lui Benedict. Cu arma încărcată şi mortală, Clivesden părea hotărât să tragă de timp, acum că Benedict ratase.

Smucindu-se violent din strânsoarea lui Highgate, Julia alergă spre Benedict. Highgate strigă şi o porni după

ea, dar ea îl ignoră. Trebuia să ajungă la Benedict. Îşi concentră toată atenţia pe el.

Clivesden nu dădu niciun semn că ar fi observat-o. Faţa i se contorsionă şi apăsă pe trăgaci. Pistolul bubui, iar Benedict se prăbuşi la pământ sub privirea Juliei.

— *Nu!*

Ţipătul Juliei brăzdă tăcerea din dimineaţa aceea rece şi răsună printre copaci. Bufnituri ferme de cizme se alăturară zgomotelor uşoare făcute de condurii ei pe iarba acoperită de chiciură, toate îndreptându-se spre cel căzut.

Lacrimile îi înceţoşau privirea. Spre stânga ei, o siluetă apăru de nicăieri şi îi blocă drumul. Clivesden. Ucigaşul ăla afurisit!

Cu o forţă pe care nu ştia că o are şi stimulată de o furie incandescentă, îl îmbrânci cu umărul şi se aruncă la pământ, lângă Benedict. Pistolul lui descărcat era întins lângă mâna lui moale, caldă încă de la împuşcătură. Sânge de un roşu aprins curgea dintr-o ruptură în vesta lui, îmbibându-i tot mai tare veşmintele. Atât de mult sânge. Avea o batistă în săculeţul de mână, dar dacă încerca să oprească sângerarea cu bucăţica aia de pânză, era ca şi cum ar fi încercat să stăvilească o revărsare primăvăratică de izvoare cu o crenguţă.

Alungând amintirile şi teama de trupuri neînsufleţite care i se strecura tot mai tare în vine, îl atinse pe faţă: era rece, jilav. Tenul lui de obicei sănătos, devenise de un gri calcaros.

— Nu, nu.

Închise ochii, dar imaginea lui Benedict întins pe jos, de o paloare cadaverică, i se întipărise în minte.

Văzu chipul unui bărbat corpolent, cu păr mai cărunt şi încreţituri în jurul ochilor.

— Domnişoară, trebuie să vă daţi la o parte. Trebuie să îl îngrijesc.

Simţi o mână pe umăr. O dădu la o parte, cu o

mişcare violentă, şi se întoarse, în continuare ghemuită. Clivesden îi privea cu o expresie indescifrabilă. Într-adevăr, singurul indiciu de vreo emoţie erau norişorii albi care se formau rapid în dreptul nărilor.

Julia fu cuprinsă de un acces de furie şi se ridică în picioare.

— Tu! Să nu îndrăzneşti să mă atingi. Acum, sau vreodată. Toată treaba asta e din vina ta!

— Domnişoară Julia, eu… zise el şi întinse o mână, împăciuitor.

— Ai auzit ce-a spus: să nu o atingi!

Julia îşi ridică privirea şocată. Cuvintele acelea, rostite pe un ton poruncitor şi încrezător, le spusese sora ei. Sora ei, care reuşise cumva să pună mâna pe unul din pistoalele de rezervă şi îl ţinea acum îndreptat spre capul lui Clivesden.

Julia amuţi şi clipi, dar scena rămase neschimbată. În timp ce doctorul se foia deasupra lui Benedict, Upperton se holba, alb ca varul, când la Clivesden, când la Sophia. Mai în spate, secundul lui Clivesden înlemni şi el. Highgate stătea puţin mai departe, încordat, cu maxilarul încleştat.

Expresia Sophiei deveni tot mai înverşunată. Julia nu o mai văzuse niciodată aşa. Ochii ei albaştri străluceau a hotărâre, iar braţul întins nu i se clătină nici măcar o dată. Ţeava pistolului era îndreptată cât se poate de clar chiar între ochii vineţi ai lui Clivesden. Articulaţiile degetelor i se albiră odată cu trecerea timpului şi, cu toate acestea, nu şovăi câtuşi de puţin.

Clivesden îşi ridică încet mâinile în aer.

— Haide… linişteşte-te, domnişoară St. Claire.

— Te-aş ruga să-ţi ţii gura, spuse Sophia pe un ton ca de oţel.

— Ai putea… ai putea măcar să laşi pistolul la o parte?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat? spuse Highgate tărăgănat. Te temi că e încărcat?

— Ştiu sigur că e încărcat, omule. Cu colţul ochiului, Julia observă că lui Clivesden îi tremurau mâinile. Am adus câte două fiecare, în caz că o singură împuşcătură nu avea să fie de ajuns.

— Ce? ţipă Julia.

— Nu aş fi fost mulţumit dacă nu s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge, spuse el fără emoţie de parcă încă încerca să se obişnuiască cu ideea. Secunzii noştri au fost de acord. Nici măcar nu trebuia să mă duelez cu el. Nu credeam că avea să rateze.

— Poate ştia că nu meritai să te ciuruiască, spuse Highgate tărăgănat, pe un ton care se potrivea mai mult într-un salon, nu într-un colţ izolat din Hyde Park, în zori de zi.

Clivesden începu să tremure şi mai tare.

— Crezi că ai putea să-ţi potoleşti logodnica?

Highgate îşi încrucişă braţele.

— De ce aş face-o? De fapt, chiar îmi face plăcere să urmăresc scena. În plus, are dreptate. Poate că onoarea încă nu a fost satisfăcută.

Clivesden îi aruncă o privire grăitoare secundului lui.

— În calitate de parte prejudiciată, mă declar satisfăcut.

— Parte prejudiciată? strigă Julia. Cum îndrăzneşti? Tu eşti cel care a pornit toate astea. Dacă sora mea vrea să ceară satisfacţie, aşa să fie.

— O femeie? Să se dueleze? În curând, pe Clivesden aveau să-l lase genunchii. Highgate, nu poţi accepta pur şi simplu aşa ceva. Doar dacă nu cumva vrei să-ţi iei revanşa şi pentru nemulţumiri mai vechi?

— Poate că aş fi vrut, dacă aş fi crezut că ar schimba ceva, spuse Highgate. Onoarea nu are cum să fie satisfăcută când un bărbat nu are deloc aşa ceva. Nu

înţeleg de ce societatea tolerează un astfel de comportament doar pentru că un bărbat deţine un titlu. Descendenţă adecvată pe naiba! Dumneata, domnule, eşti o ruşine la adresa conceptului de nobilime.

Clivesden tresări şi îşi dădu capul pe spate, de parcă l-ar fi lovit cineva. Ar fi avut tot dreptul să îl provoace la duel pe Highgate pentru o astfel de afirmaţie. Pe de-o parte, Julia spera să o facă, dar, pe de altă parte, văzuse destulă vărsare de sânge pentru o zi.

Dumnezeule, Benedict! Îi duse degetele reci ca gheaţa la buze şi se întoarse spre trupul lui nemişcat. Doctorul îi deschisese cămaşa şi vesta, dând la iveală sângele care încă se scurgea din rana zdrenţuită. Scrâşni din dinţi, se ghemui peste el şi îşi puse mâinile peste umerii lui. Măcar atât putea să facă: să îl ţină în braţe şi să se roage.

*

Sophia îşi dădu seama că lemnul pistolului pentru dueluri era surprinzător de cald. Se aşteptase ca un instrument mortal să fie rece şi neiertător. Ce-i drept, era greu, la fel de greu ca responsabilitatea pentru o altă viaţă. În scurt timp, mâna avea să înceapă să-i tremure din pricina greutăţii cu care nu era obişnuită. Apucă mai tare de mâner şi aşteptă ca Clivesden să răspundă insultei aduse de Highgate.

— Te simţi în siguranţă ştiind că logodnica ta mă ţine în bătaia armei?

— Mă simt în siguranţă ştiind că adevărul este de partea mea. Sophia nu îl putea vedea pe Highgate de unde se afla, dar şi-l imagină zâmbind îndârjit.

— Pot să trec uşor cu vederea trecutul tău şi să atrag atenţia asupra acţiunilor tale curente. Ce fel de om îl pune pe altul într-o poziţie în care acesta se simte nevoit să-şi

vândă propria fiică?

Julia îşi ridică privirea.

— Şi ce fel de om pariază profitând de o astfel de situaţie?

Apoi Upperton, care rămase tăcut tot timpul, înaintă, cu braţul întins spre Clivesden.

— Şi cum rămâne cu purtarea unui astfel de om faţă de viitoarea mireasă a unei anumite persoane?

Clivesden se întoarse brusc înspre Upperton.

— Ce insinuezi?

— Doar că am auzit din nenumărate surse că te-ai împrietenit destul de tare cu logodnica secundului tău. Dar poate că Keaton va avea mai mult noroc, acum că nu mai eşti chiar atât de drăguţ ca înainte.

— Bârfe, spuse Clivesden şi dădu din mână. Nu poţi dovedi nimic.

— Te-am văzut, spuse Sophia. În seara aceea, la balul dat de Lady Posselthwaite. Vă furişaţi amândoi.

— Ce?

Keaton se duse apăsat spre Clivesden şi îl prinse de revere pe prietenul lui de odinioară.

Sophia coborî pistolul. Nimeni nu o mai privea acum. Simţi o mână pe umăr, o atingere familiară şi liniştitoare. Highgate.

— O să-i crezi pe ei pe cuvânt, în loc să mă crezi pe mine? zise Clivesden.

— Cred că da, răspunse Keaton, scuturându-l bine. Aveam bănuielile mele. Tocmai mi-au fost confirmate. Şi îţi poţi căuta alt partener de cărţi. Să vedem dacă o să mai câştigi la fel de des.

Upperton se vârî între cei doi, îmbrâncindu-se cu umărul.

— Să o luăm ca pe o recunoaştere?

— Nu a recunoscut nimeni nimic.

Clivesden privi când la unul, când la celălalt, faţa lui

căpătând o nuanţă vineţie. Sophia nu îşi imaginase niciodată că un bărbat cu o piele atât de deschisă la culoare ar fi putut să capete o nuanţă atât de închisă. În afară de faptul că se asorta cu vânătăile lui, nu îl avantaja deloc.

— Nimic, adăugă el.

— Poate că nu, spuse Upperton, calm ca întotdeauna, dar dacă ar fi să luăm la întrebări alţi câţiva domni care au pierdut recent în faţa voastră, sunt convins că am da peste un tipar de noroc incredibil.

Highgate o strânse pe Sophia de umăr, apoi i se alătură lui Upperton.

— Bineînţeles, dacă îi ierţi datoria lui St. Claire, s-ar putea să nu scoatem niciun cuvânt despre toate astea.

Când îl auzi, Clivesden scoase un râset lipsit de veselie.

— Şi cine v-ar asculta pe voi? Toţi aţi provocat scandaluri, aşa că amfitrioanele din înalta societate nu v-ar tolera niciodată prezenţa.

Sophia o privi scurt pe Julia.

— Cred că nu mă deranjează prea tare asta. Pe tine?

— Nu, spuse Julia cu voce cârâită.

— Şi chiar de ar fi aşa, zise Highgate, sora mea este destul de influentă. Iar zvonurile au felul lor de-a circula.

Clivesden se împinse de lângă Upperton şi se duse cu paşi apăsaţi spre trăsura lui.

— Am terminat cu voi.

— Te poţi aştepta să primeşti un bilet de la mine pentru cele cinci mii de lire, îi strigă Upperton.

*

— O femeie nu are ce căuta într-o infirmerie. Părul alb al doctorului Hayward atârna stufos de creştetul capului înroşit. Cu atât mai puţin o domnişoară nemăritată.

Julia se uită la Upperton, care avea o expresie îndârjită, şi nu se clinti de lângă patul lui Benedict. Nu avea de gând să cedeze.

— Nu mi-am dat seama că e o infirmerie.

Făcu un semn spre decorul masculin: lemn greu, închis la culoare, şi tapet de culoarea vinului de Burgundia, fără vreun alt fel de zorzoane.

— Atunci e şi mai rău, se revoltă doctorul. Nu ai ce căuta nici în dormitorul unui domn.

Julia îşi muşcă limba, dar nu putea să-i spună omului că era prea târziu pentru asta. În plus, ţinând cont că Upperton era de faţă, iar Highgate aştepta jos, cu sora ei, virtutea ei nu era câtuşi de puţin ameninţată.

— Nu avem timp să ne contrazicem.

Îşi strânse degetele în pumn, ca să nu îi mai tremure. Pielea lui Benedict era cam de aceeaşi nuanţă cu cearşaful de pat. Doctorul oprise sângerarea pe loc, dar glonţul îi rămăsese înfipt în piept. Dumnezeule, încă îl putea pierde.

Doctorul Hayward se uită la pacientul lui şi strânse din buze.

— Ai dreptate. Vei pleca imediat.

Ea îl prinse pe Benedict de mână. Era atât de rece şi atârna ca o greutate fără viaţă în a ei, aşa cum se întâmplase cu mâna domnişoarei Mallory. Nu. Nu putea să moară. Nu avea să îl lase.

— Rămân, spuse ea cu o voce uimitor de fermă, deşi îşi simţea inima zvâcnindu-i în gât. Spuneţi-mi cum pot să ajut.

— Nu-mi sta în cale. Şi dacă cumva leşini, să te ajute bunul Dumnezeu, pentru că eu nu o voi face.

Julia îşi ridică bărbia.

— Nu voi leşina.

Dar nici mult nu mai avea. Incapabilă să îşi întoarcă privirea, se dădu la o parte şi se uită cum doctorul Hayward îl dezbracă pe Benedict de cămaşă. Sângele

începu să-i curgă din nou pe piept şi îl murdări pe doctor pe degete în timp ce căuta glonţul, iar Julia simţi că o lasă genunchii.

Benedict gemu şi îşi răsuci capul pe pernă. Doctorul făcu un semn din cap, iar Upperton îl apăsă pe Benedict pe umeri, în timp ce Julia se abţinu să izbucnească în plâns. „Te rog, să nu se trezească. Nu acum. Nu acum când durerea probabil că e insuportabilă. Dar, Doamne sfinte, nu-l lăsa nici să moară.” Se gândi cum ar fi fost să trăiască tot restul vieţii fără el şi simţi un sloi de gheaţă în stomac.

Concentrat, doctorul Hayward bombăni o serie de înjurături pe sub mustaţă. Luând un forceps din geantă, îl vârî în pieptul lui Benedict. Scoase ceva dur cu el şi îl lăsă să cadă pe podea.

Julia înghiţi în sec, dând drumul la grămada de material pe care o strânsese în pumn.

— Acela era glonţul?

Doctorul îşi ridică numaidecât privirea, ca şi cum ar fi uitat că era şi ea acolo. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— Da, dar nu am terminat. O rană ca asta lasă de obicei şi alte materiale în trup. Bucăţi de material. Fragmente de os.

Ea se cutremură.

— Dacă nu curăţ cum trebuie rana, se va infecta.

Îşi coborî din nou forcepsul. Julia închise ochii, dar nu îşi putea şterge din minte imaginea acelei găuri hidoase din pieptul lui Benedict. Nu numai că sângera, dar îi vătăma şi muşchiul acela încântător de deasupra inimii lui.

Inima lui. Atât de aproape.

La naiba cu Clivesden şi cu ţinta lui. Aproape că i-l omorâse pe Benedict. Încă avea şanse de reuşită.

Benedict gemu încet, de durere, aşa că ea îndrăzni să se mai uite o dată la el. Avea ochii închişi, dar se zbătea în strânsoarea lui Upperton. Respira scurt şi rapid.

— Va trebui să îl ţii şi dumneata, domnişoară, scrâşni doctorul printre dinţi. Dacă nu stă nemişcat, nu voi reuşi să scot tot.

Ea îşi îndreptă spatele şi se apropie de pat. Stând atât de aproape de el, simţi mirosul slab metalic al sângelui. Aproape că simţea gustul cuprului.

— Pune-ţi mâinile pe umerii lui şi ţine-l apăsat.

În timp ce Upperton se mută în partea cealaltă a patului, ea îşi puse mâinile pe mănunchiul de muşchi care îi încununa braţul drept şi apăsă. Slavă Domnului, pielea încă îi era caldă şi vie. Sub piele, muşchi de oţel, obişnuiţi să se lupte cu cai de sute de kilograme, se împotriviră strânsorii ei.

— Nu mai durează mult, murmură ea, neştiind sigur pe cine încerca să convingă. Trebuie să stai nemişcat, ca doctorul să poată termina.

Doctorul Hayward o atingea în timp ce continua să extragă bucăţi mici de plumb, dar ea nu îi acordă nicio atenţie. Nu-i păsa, atâta timp cât Benedict supravieţuia. Doctorul mai căută o dată, iar Benedict se ridică, aproape aruncând-o cât colo.

Ea îl împinse până începură să o doară braţele din pricina efortului.

— Fă-o. Fă-o pentru mine. Fă-o pentru viitorul nostru. Glasul i se frânse şi se aplecă peste el, până ajunse aproape nas în nas cu el. Fă-o pentru că nu pot înfrunta viaţa fără tine.

*

— Îţi dai seama că pistolul ăla era încărcat, nu-i aşa? întrebă Highgate cu vocea lui lină, stârnindu-i Sophiei un fior de plăcere.

Ea împinse la o parte ceaşca de ceai neatinsă. Dimineaţa cenuşie se transforma într-o după-amiază

mohorâtă, în timp ce ei aşteptau în salon. Doctorul şi Upperton coborâseră de câteva ore. Julia era în continuare la etaj, lângă Benedict. Sophia îşi dădu seama că Highgate încerca să-i distragă atenţia.

Se întoarse pe divan şi îl văzu privind-o cu admiraţie. Admiraţie! Nu-şi amintea ca vreun bărbat să o fi privit până atunci cu admiraţie, sau nu o admiraţie deplină, precum cea pe care o vedea la el, admiraţie pentru întreaga ei fiinţă, nu doar pentru chipul sau trupul ei. Simţi un fior cald când văzu cum o priveşte fierbinte.

— Păi, da, aşa a zis Clivesden, răspunse ea fad. Cred că nu m-am gândit la asta când l-am apucat. Şi oricum nu aş fi ştiut să trag cu el. Îşi aminti de scena care se derulase în parc. Dumnezeule! Mă rog ca Benedict să fie în regulă.

Highgate îşi puse braţul cald pe după umărul ei, iar ea se lăsă în îmbrăţişarea lui.

— Depinde cât de adâncă e rana.

Din tonul lui nu îşi dădu seama de nimic, dar se uită pe furiş la el şi văzu că avea maxilarul încleştat.

— Nu se poate să moară, nu din pricina unui lucru atât de prostesc. Pur şi simplu nu se poate, spuse ea, şovăind la ultima silabă.

Gâtul i se strânse dureros.

Fără să-i pese de servitorii care ar fi putut trece prin coridorul de lângă salon, Highgate o strânse la piept. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Dacă Benedict moare, o să-mi doresc să-l fi împuşcat pe omul ăla de nimic.

El o sărută pe linia părului.

— Ba nu o vei face. Nu ai vrea să ai o astfel de faptă pe conştiinţă. Ar trebui să te consoleze faptul că ai o conştiinţă şi că nu permiţi intereselor egoiste să îţi guverneze fiecare acţiune.

Ea îşi ridică fruntea.

— Dar aşa am făcut. În ultimii cinci ani…

— Şşşt. Îi întrerupse protestul cu un sărut rapid. Apoi o privi în ochi. Sunt mai multe feluri de interese egoiste.

Ea îl privi şi se simţi brusc mai uşoară, ca şi cum o mare greutate îi fusese ridicată de pe umeri.

— Ar fi fost în interesul tău să te măriţi cu unul dintre peţitorii tăi?

— Nu ştiu ce să spun. Nu i-am acordat nici unuia atenţia pe care o merita. Presupun… presupun că aş fi învăţat în cele din urmă să fiu fericită cu unul dintre ei.

Highgate îşi întinse picioarele în faţa lui şi se lăsă pe spate pe divanul tare, privind-o cu coada ochiului.

— Şi ţi-ar fi fost de ajuns, ţinând cont de felul tău de-a fi?

Ea se întoarse şi se uită la el.

— Cum adică, felul meu de-a fi?

El se răsuci cu faţa spre ea. Apoi se întinse şi o prinse puternic de braţ.

— Minunată şi curajoasă.

Curajoasă? Nimeni nu o mai considerase curajoasă până atunci. Toţi peţitorii ei o complimentaseră îndelung pentru frumuseţea ei. Niciunul dintre ei nu se sinchisise să laude un lucru important la ea, cum ar fi fost curajul.

Dar tocmai asta era problema. Ea, Sophia, în esenţa ei, nu era importantă pentru bărbaţii din înalta societate. Era ca o vitrină frumoasă, un lucru drăguţ la care să se uite în timp ce luau micul dejun, o femeie prezentabilă cu care să se afişeze la baluri, îndeajuns de încântătoare ca să le înfrumuseţeze paturile, dar niciunul dintre ei nu îşi făcuse timp să privească dincolo de suprafaţă şi să ajungă să o cunoască, să afle ce îi place şi ce nu. Să-i ceară părerea.

— Cineva, şopti el, cu multă dragoste în inimă, pe care i-o va acorda unui suflet norocos.

I se tăie respiraţia când auzi năzuinţa, dorinţa din tonul lui. Îşi dorea să fie *el* acel suflet norocos. Rufus

Frederick Shelburne, contele de Highgate, cel cu inima chinuită şi frântă. Şi el era plin de dragoste, de emoţii pe care le risipise pe o soţie care nu le meritase. Merita o parteneră care putea nutri aceleaşi sentimente ca el.

Nu mai suportă intensitatea privirii lui, aşa că se uită la lavaliera lui.

— Doar că mi-am irosit cinci ani din viaţă pentru cineva care nu o merita. Acum îmi dau seama de asta.

El o prinse de bărbie şi i-o ridică, obligând-o să înfrunte adevărul.

— Ştiind ce ştii acum, ai putea spune că l-ai iubit?

— Nu aveam cum, nu-i aşa, ţinând cont că nu l-am cunoscut de fapt.

Mai degrabă îl considerase perfect doar prin prisma înfăţişării şi a farmecului lui.

În timp ce o spusese, se aşteptase să simtă din nou durerea aceea pe care o cunoştea foarte bine, dar aceasta nu se materializă. Se transformase dintr-o durere ascuţită, incandescentă, într-una mocnită, impregnată cu o ruşine fierbinte pentru că fusese captivată atât de mult timp de cineva atât de nedemn. Acum nu o mai înrobea. De fapt, doar uitându-se la Highgate îşi dădea seama că acesta o eclipsa.

El se întinse după ea şi o îmbrăţişă.

— Ştiu cum e. Crede-mă că ştiu. Am fost şi eu exact în aceeaşi situaţie ca tine şi m-am forţat să înfrunt realitatea. În pofida faptului că am fost căsătoriţi câteva luni de zile, nu cred că mi-am cunoscut soţia mai bine decât l-ai cunoscut tu pe Clivesden. Nu m-a lăsat să mă apropii de ea. Eram doi străini care locuiau în aceeaşi casă.

Sophia închise ochii, se sprijini pe el şi-l ascultă. Îi inspiră cuvintele, le absorbi şi le făcu parte din ea. Ritmul lor jos o alina, la fel şi faptul că o mângâia pe spate.

— După atâţia ani, continuă el, cred că am înţeles

ceva. Dragostea nu e mereu deosebită şi intensă. E importantă, este adâncă, dar e şi tăcută şi liniştită.

Tăcută, liniştită, aşa cum erau ei acum. Ea se lăsă pe spate, simţind nevoia să îl privească în ochi, vrând să vadă ce se ascundea în ei.

— Cred că e uşor să îţi imaginezi tot felul de sentimente puternice, spuse ea cu voce joasă, dar, în cele din urmă, sunt fără temei dacă fundaţia lor e lipsită de substanţă.

El încuviinţă.

— Întocmai.

— E ca la Benedict şi Julia. Se iubesc de ani de zile, dar abia acum au ajuns să creadă.

El o atinse pe obraz.

— Şi cum rămâne cu tine, care îi vezi pe toţi ceilalţi atât de clar? Ce ştii? Oare vei putea să mă laşi vreodată să mă apropii de tine?

Confruntată cu emoţii atât de brute, Sophia simţi cum i se strânge gâtul. Chiar şi acum, pe chipul lui se citea prudenţă; cel puţin în parte, se temea de răspunsul ei. Suferise atât de mult timp. Merita o mână blândă şi un strop de fericire. Nu putu să îi răspundă cu voce tare, aşa că dădu din cap că da.

El îşi strecură mâna pe ceafa ei şi o trase cât mai aproape de buzele lui.

— Atunci, vrei să îmi faci marea onoare de a deveni soţia mea?

*

Se trezi gemând. Îşi simţi pieptul arzându-i, de parcă cineva i-ar fi înfipt un vătrai încins în coaste. Toată zona aceea îi pulsa.

— Benedict?

Îşi auzi numele rostit cu nelinişte şi scârţâitul

scaunului pe podeaua de lemn. Deschise ochii şi văzu tavanul cunoscut de deasupra patului lui. Patul lui. Cum ajunsese înapoi acasă? Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că se afla în Hyde Park şi că simţise ca un junghi de foc aproape de inimă. O clipă mai târziu, văzu chipul alb ca varul al Juliei. Julia. Slavă cerului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu voce spartă.

— Te-ai lăsat împuşcat, idiot mare ce eşti, asta s-a întâmplat.

Se înroşise de deasupra corsajului până în obraji.

— Ah, îngână el.

Zâmbi încet, cu buzele pârjolite. Dacă îl putea înjura ca un birjar, însemna că nu era chiar atât de grav rănit.

Julia respiră adânc, pieptul umflându-i-se, apoi expiră lung.

— Asta-i tot ce ai de spus în apărarea ta? Ai găsit o cale să-i ţii locul tatei, te-ai lăsat să devii o ţintă şi tot ce poţi să spui e „ah”?

— Poate dacă mi-ai da nişte apă.

Ea clătină încet din cap şi se întoarse. Reapăru o clipă mai târziu, cu un pahar în mână. Salteaua se lăsă când se aduse la el. Cu o tandreţe surprinzătoare, ţinând cont de dispoziţia ei, îşi trecu un braţ pe după umerii lui. Rana îi zvâcni, în semn de protest la mişcare, iar el scrâşni din dinţi de durere.

Se lăsă pe trupul ei moale şi inspiră mirosul dulce de iasomie. Parfumul ei îl alina la fel de mult ca apa rece pe care i-o aduse la buze. Îşi puse mâna peste a ei, ajutând-o să ţină paharul, doar ca să o atingă mai mult.

— Ştii ce norocos eşti să fii în viaţă? întrebă ea în timp ce el înghiţi. A ţintit astfel încât să te ucidă.

— Ştiu. Mi-am dat seama din privirea lui.

Nu avea să-i spună şi că pregătiseră un al doilea set de pistoale încărcate, în caz că nu se obţinea satisfacţie din primul schimb de focuri.

— Şi tot ai tras în aer.

— Am crezut că va rata.

Nu i-ar fi spus niciodată că strigătul ei îi distrăsese atenţia în ultima clipă. Ea pufni din nou uşor şi pieptul ei perfect se umflă din nou.

— Poţi spune şi aşa, dacă vrei. Glonţul a atins o coastă. Un centimetru în direcţia greşită şi ai fi murit.

Julia se înecă la ultimul cuvânt. Îşi lăsă capul în jos şi îşi duse pumnul la gură. Volănaşul de la mânecă îi era pătat cu sânge.

— Ce-ai făcut? zise el scrâşnind din dinţi şi se întinse după mâna ei. E de la mine, nu-i aşa?

— Doctorul a avut nevoie de ajutor ca să extragă glonţul, răspunse ea cu voce îngroşată. A trebuit să te ţin locului.

Benedict îi zâmbi strâmb.

— Măcar de-aş fi fost treaz.

Ea îi aruncă o privire dură.

— Mă bucur că nu ai fost.

Ea îşi întoarse privirea, iar el nu insistă. Din tonul ei îşi dădu cel mai mult seama că scăpase ca prin urechile acului. I se făcu milă de ea. În interiorul lui, îşi blestemă slăbiciunea şi durerea care îl împiedicau să o strângă în braţe.

— Julia…

— Ar fi fost vina mea, izbucni ea. Îţi dai seama de asta?

— Julia, nu.

— Ba da! strigă ea şi dădu din mână tăind aerul deasupra lui. A fost ideea mea să mă compromiţi. Eu am strigat când nu trebuia. Eu ţi-am făcut asta. Ţi-am făcut atâtea, şi niciodată nu te-ai plâns.

O lacrimă i se prelinse din colţul ochiului de-a lungul obrazului, lăsând o urmă sărată după ea.

Benedict înghiţi în sec.

— Mă gândeam că Clivesden avea să mă provoace la duel. M-am aşteptat la asta de la bun început. Deoarece nu a făcut-o, am aranjat ca lucrurile să se deruleze aşa cum ar fi trebuit.

— De ce nu mi-ai spus nimic când mi-ai zis să mă gândesc la consecinţe?

El scrâşni din dinţi, din pricina durerii pulsânde din piept, şi îşi desfăcu larg braţele. Julia se lăsă în îmbrăţişarea lui, iar el îşi trecu degetele prin părul ei.

— Dacă ţi-aş fi menţionat această posibilitate, ai fi mers până la capăt? Ai fi venit cu mine în Kent?

Ea îşi ridică privirea spre el. O lacrimă îi tremură pe obraz.

— Mă întrebi dacă ţi-aş fi riscat viaţa? Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci mă bucur că nu ţi-am spus nimic.

— Dar dacă nu am fi mers în Kent, nu aş fi văzut niciodată…

El îşi trecu mâna prin părul ei, cernându-i firele subţiri printre degete.

— Ce-ai văzut?

— Să nu râzi.

Nu avea câtuşi de puţin chef să râdă.

— Nu voi râde.

— L-am văzut pe copilul nostru. Ne-am văzut viitorul.

— Şi vom avea un viitor.

Ea îşi trase nasul, un gest deloc demn de o doamnă, şi totuşi un sunet atât de drag lui.

— Te-am făcut să treci prin iad, nu-i aşa?

El îşi trecu degetele de-a lungul tâmplei ei, şi apoi în jos, ştergându-i lacrima.

— Tot tu m-ai trimis şi în rai. Aşa cum ţi-am spus în acea dimineaţă, momentul acela a depăşit orice alt moment. Am uitat orice dinaintea lui.

— Dumnezeule, prin ce chin te-am făcut să treci! Ani

întregi de aşteptare. Îşi duse degetele la gură şi respiră adânc, tremurător. Ani de zile. Am privit-o pe Sophia trecând prin asta şi te-am făcut să treci prin acelaşi lucru. Nu mi-am dat seama…

El ridică mâna, tremurător.

— E o diferenţă enormă între tine şi Clivesden. Tu mă cunoşti şi, mai important, şi eu te cunosc. Indiferent prin ce m-ai trecut, a fost mai degrabă un joc al aşteptării. Se întinse spre ea şi îşi trecu degetul peste obrazul ei. Dar acum eşti a mea. Nu îţi voi da drumul.

— Şi dacă… dacă sentimentele mele nu vor fi la fel de profunde ca ale tale?

Măcar recunoştea că simţea ceva. Era un început.

— Nu cred asta nici în ruptul capului. Te-ai deschis deja faţă de mine. O prinse de mână şi îşi întrepătrunse degetele cu ale ei. Nu mă refer doar în pat. Ci şi când mi-ai povestit despre doamna Mallory. Şi acum. Nu ai fi atât de supărată dacă nu ţi-ar păsa.

— Bineînţeles că îmi pasă. Eşti prietenul meu.

— Suntem mai mult decât prieteni, Julia. Suntem iubiţi. Vom deveni soţ şi soţie imediat ce îmi revin.

El îi observă reacţia şi îi văzu încordarea din jurul gurii în timp ce se gândea la viitorul lor.

— E la fel ca sărutul, Julia. Începem de acolo şi vedem la ce duce. Mi-ai spus că ţi-a plăcut sărutul.

Ea îşi plecă privirea.

— Nu e singurul lucru care mi-a plăcut.

El rânji.

— Nu ar trebui să recunoşti astfel de lucruri faţă de mine, când nu sunt în stare să le pun în practică. Îi ridică mâna şi îi apăsă dosul palmei de buzele lui. Nu te teme, mă voi revanşa faţă de tine.

*

Se trezi pe umărul lui Benedict. După lumina care pătrundea prin draperii, îşi dădu seama că se lăsase seara. Nici măcar nu îşi amintea când adormise, dar ţinând cont de faptul că stătuse de veghe lângă patul lui ore întregi, nu era de mirare că era istovită, închise ochii, ca să alunge imaginea cu el întins în iarba ofilită, palid şi sângerând. Avea să şi-o amintească pentru totdeauna, dar momentan, se putea lăsa învelită de căldura lui şi îi putea asculta respiraţia uniformă.

Îi urmări pieptul ridicându-i-se şi coborând, cu o constanţă care o liniştea. Avea să supravieţuiască, iar ea putea alunga teama cumplită că l-ar pierde.

Se cuibări cât îndrăzni de aproape de el, cu grijă să nu-i deranjeze bandajul înfăşurat în jurul trunchiului. O învălui o senzaţie de pace. Dacă nu ar fi fost inima ei încăpăţânată, poate că ar fi dormit îmbrăţişaţi aşa şi în Kent.

Încă puteau dormi aşa, ani la rând. Trebuia doar să îl lase să se apropie de ea. Dar o făcuse deja, cu mult timp în urmă, indiferent că îşi dăduse sau nu seama, şi nu se pierduse niciodată pe sine. I se putea dărui în căsnicie şi îi putea încredinţa inima. Era un bărbat bun, onorabil şi o iubea. Şi era timpul să renunţe la rezervele şi la temerile ei copilăreşti. Trebuia doar să se elibereze şi să îşi asculte inima.

Îşi trecu braţul pe după mijlocul lui, iar el se foi în somn, întorcându-se spre ea. Îşi puse mâna peste a ei, încordându-şi degetele şi strângând-o tare.

— Va trebui să te trimit acasă, murmură el.

Pleoapele i se mişcară, dar nu deschise ochii.

— Nu pot pleca încă.

— Sunt convins că sora ta ar avea ceva de spus pe tema asta. Juliei i se puse un nod în stomac când îi auzi vocea răguşită de la somn. Nu crezi că s-a liniştit deja?

— Ea şi Highgate au plecat ieri.

— Ieri? clipi el. Cât timp am fost fără simţire?

— Mai bine de o zi.

— Şi ai stat lângă mine tot timpul? spuse el cu o voce tot mai profundă, stârnindu-i un fior de-a lungul şirei spinării.

— Oricum n-aş mai putea înrăutăţi scandalul deja creat.

— Totuşi, ar trebui să te duci acasă, până nu se hotărăşte tatăl tău să vină după tine.

— Nu pot pleca până nu îţi spun ceva. Îşi întrepătrunse degetele cu ale lui. M-am hotărât.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Te-ai hotărât? Vrei să-mi spui că până la urmă vei fugi în lume cu Clivesden?

Ea îl strânse de mână, ca avertisment, dar nu se putu abţine să nu zâmbească cu gura până la urechi. În clipa în care recunoscu faptul că luase o hotărâre, o explozie de emoţii se declanşă în interiorul ei, scurgându-i-se năvalnic prin fiecare venă şi terminaţie nervoasă.

Fericire. Fericire pură. Dragoste – o cuprinse o dragoste pe care era gata să o revendice şi să o proclame, care parcă îi dădea aripi, făcând-o să se simtă pe punctul de a-şi lua zborul din pat, întocmai ca o invenţie de-a fraţilor Montgolfier.

— Ar trebui să o fac, ca să te înveţi minte. Nu. Când ne-am întors din Kent mi-ai spus că trebuia să mă hotărăsc cum vreau să fie căsnicia noastră.

Se aplecă şi îl sărută, mângâindu-i barba nerasă. Când se trase în spate, zâmbi tot mai larg, şi el la fel, de parcă ar fi ştiut ce avea să urmeze.

— Te iubesc, şopti ea. Te iubesc şi vreau să fii fericit. Vreau *să fim* fericiţi.

El o strânse la rândul lui de mână.

— Atunci aşa vom fi.

Capitolul 21

Biserica St. George’s Hanover Square părea şi mai înaltă şi mai cavernoasă din pricina numărului mic de participanţi. Serios, acum, ce sens avea un spaţiu atât de amplu pentru ceremonii de căsătorie cu atât de puţini participanţi?

Sophia îşi înăbuşi imboldul de-a străbate naosul în paşi de vals. Se uită scurt spre Benedict, care stătea băţos în faţa altarului, apoi îl văzu pe Highgate. Cerule, visase ore întregi la ziua nunţii ei şi, în mare parte, realitatea se potrivea cu fanteziile ei. Biserica era aşa cum şi-o imaginase, preotul era îmbrăcat în veşmintele lui ceremoniale, iar părinţii ei erau prezenţi şi fericiţi.

De fapt, mama ei îşi petrecuse toată dimineaţa zâmbind cu gura până la urechi şi zorind-o pe Sophia. Iar *papa* mergea în faţa ei, parcă mai sprinten ca de obicei, de parcă ar fi avut din nou treizeci de ani. Uneori iertarea unei datorii de cinci mii de lire poate avea un asemenea efect.

Singurul lucru care nu corespundea planului era mirele. Highgate, chiar dacă nu era aşa de înalt şi lat în umeri precum

Făt-Frumos din visurile ei, se ridica la înălţime în haina lui neagră, vesta din brocart argintie şi lavaliera înnodată elegant. Oare cât avea să-i ia să îi dezlege legătura aceea complicată? Simţi furnicături în degete, ca şi când s-ar fi luptat deja cu materialul apretat, articulaţiile degetelor frecându-se de gâtul lui înfierbântat.

Slavă Domnului că visurile ei nu se împliniseră în totalitate. Nu avea să mai dea niciodată la schimb realitatea solidă pentru lucruri lipsite de substanţă.

Când îşi vârî mâna sub braţul lui, el îi zâmbi larg, iar în colţul ochilor îi apărură riduri. Ea îi zâmbi la fel de larg.

— Eşti gata? zise el, de parcă ar fi invitat-o la o plimbare în parc. Sau la o călătorie cu trăsura lui.

— Absolut. Cum ar fi putut să ezite când vedea licărirea plină de promisiuni din ochii lui întunecaţi?

El se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche:

— Mărturisesc că abia aştept să se termine ceremonia. Ne aşteaptă un drum lung.

— Sunt sigură că vom găsi ceva de făcut.

Nu ştia cum de reuşea să pară atât de nonşalantă, când de fapt clocotea pe dinăuntru de nerăbdare. Îi năvăliră în minte imagini scandaloase din plimbările lor anterioare în cupeul lui. Imagini care cu siguranţă nu erau potrivite într-o biserică.

El zâmbi tot mai tare, până când cicatricea nu i se mai zări.

— Şi eu m-am gândit la asta, dar mă tem că nu pot discuta despre astfel de gânduri în asemenea împrejurări.

Ea îşi trase mâna din braţul lui şi o trecu de-a lungul mânecii până îl prinse de mână.

— Cred că gândim la fel, milord.

*

Julia îşi trecu palmele peste fustele de mătase, în timp ce străbătea naosul bisericii spre preot, care era pregătit să oficieze ceremonia, între Sophia şi Highgate şi ea şi Benedict. Se uită la sora ei, care strălucea efectiv, ceea ce îi dădu de bănuit. Într-o mică măsură, poate că strălucirea aceea putea fi pusă pe seama rochiei ei de un auriu pal, de aceeaşi nuanţă ca şi cârlionţii ei. Dar în cea mai mare parte trebuia pusă pe seama îmbujorării ei, a licăririi din privire, a zâmbetului ştrengăresc care dădea de înţeles clar că Sophia ştia un secret ademenitor.

Dacă nu ar fi cunoscut-o mai bine, Julia ar fi bănuit că Sophia era îndrăgostită. Ce idee absurdă! După cinci ani în care tânjise după cine nu trebuia, cu siguranţă că sentimentul acela de *tendre* nu îi trecuse atât de repede.

Sau…?

Felul în care se uita la Highgate, de parcă William Ludlowe, contele de Clivesden nu ar fi existat vreodată, ca şi cum nu ar mai fi existat niciun alt bărbat, îi dovedea contrariul. Se părea că dispăruseră toate lacrimile pe care le vărsase în nenumărate seri în care fusese ignorată. Şi se părea şi că Highgate îi răspundea cu aceleaşi sentimente şi fără să se ascundă.

Julia îşi privi mâinile pe care le ţinea împreunate sfios în faţa ei. La fel o privea şi Benedict *pe ea,* cu o uşurinţă şi o intensitate care o făcea să se simtă agitată şi cu o dorinţă care o topea pe dinăuntru. Se opri şi încercă să se domolească. Cu siguranţă că astfel de gânduri erau interzise în biserică.

O tuse delicată îi întrerupse şirul gândurilor. Mama ei o ţinea de braţ.

— Haide, Julia. Sunt pregătiţi.

Julia îşi coborî genele, nevrând să vadă învinuirea, judecata şi dezamăgirea de pe faţa mamei. Încă de când se întorsese din Kent, purtase pe umeri greutatea speranţelor năruite ale mamei ei, drept pedeapsă justă pentru îndărătnicia ei, dar toate acestea aveau să se termine. Cu cât îl lua mai repede de mână pe Benedict, cu atât mai bine. Dădu scurt din cap şi porni spre altar.

— Aşteaptă.

Se întoarse, făcând ochii mari.

— Nu crezi că ar trebui să terminăm cu povestea asta?

Nu îşi termină gândul, dar cuvintele ei pluteau oricum în jurul lor. *După care poţi să pretinzi că ai o singură fiică.*

— Imediat. Mama dădu din mână nerăbdătoare. În jurul buzelor i se formară riduri de încordare, O să ne acorde puţin timp înainte să înceapă.

Julia privi bănuitoare peste umărul mamei ei, ca să vadă dacă Lady Wexford se sinchisise cumva să îşi facă apariţia. Julia îşi imagină că singurul motiv pentru care mama ei întârzia ceremonia era să o enerveze pe sora lui Highgate. Dar se părea că Lady Wexford se hotărâse să îi scutească pe toţi de prezenţa ei.

Slavă cerului!

— Eu… începu mama ei, pierzându-şi tonul hotărât. Mă gândeam că ar trebui să discutăm despre alegerea ta în materie de soţi.

Julia se uită la fruntea mamei ei, ca să pară că se uită în ochii ei, fără să o facă efectiv. Se săturase să fie judecată.

— E cam târziu pentru asta, nu crezi?

— Da, îmi dau seama… zise mama ei, după care se opri şi respiră adânc. Nu voiam să încep o ceartă.

Julia se mişcă în direcţia altarului. Preotul stătea, aşteptând cu nerăbdare să înceapă. Sophia şi Highgate nu se mai uitau unul la celălalt, ci aruncau priviri curioase peste umăr, în timp ce Benedict… Benedict stătea rigid, bătând lent, dar încordat, darabana peste coapsă.

— Atunci poate că nu este subiectul ideal de discuţie. Sau momentul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vreau să-mi cer iertare, spuse mama ei scrâşnind din dinţi, pe un ton îndeajuns de jos ca să spintece tăcerea şi să se audă până în colţurile cele mai îndepărtate ale bisericii.

Julia o privi uluită.

— Să-ţi ceri iertare?

— Pentru că te-am împins spre Clivesden. Îmi doream foarte mult să obţineţi amândouă titluri nobiliare. Dar acum înţeleg.

— Ce înţelegi? Că nu puteam să o rănesc pe Sophia urmându-te ca o oaie şi să cedez dorinţelor tale?

Cuvintele erau dure, dar oglindeau perfect sentimentele Juliei. Cum de mama ei putea fi atât de oarbă în faţa unui adevăr simplu?

— Ei bine, da. Mama ei îşi plecă privirea în pământ. Ba nu, mai e ceva.

— Ce altceva ar mai putea fi?

— Am fost incredibil de oarbă. Ar trebui să mă bucur pentru tine. Dacă nu poţi avea un titlu, măcar te-ai căsătorit din dragoste.

În sfârşit, îndrăzni să îşi privească mama în ochi. În ochii albaştri ai mamei ei se citea sinceritate, iar Julia avu brusc impresia că prinde aripi. Atinse mâna înmănuşată a mamei ei.

— Mă bucur că în sfârşit înţelegi.

Privi plină de dorinţă de-a lungul culoarului, spre Benedict, care ridică din sprâncene, întrebător.

— Trebuie să plec. Mă aşteaptă.

Îmbrăcată într-o rochie de bal mai veche, din mătase de culoarea piersicii, străbătu culoarul spre Benedict. Ajunse în partea din faţă a bisericii şi îşi puse mâna sub braţul lui, desfătându-se cu căldura şi vitalitatea pe care le emana Benedict.

El se aplecă şi îi murmură la ureche:

— Ce voia mama ta? încerca să te convingă să te răzgândeşti în ultimul moment?

Julia îşi înăbuşi un zâmbet. Respiraţia lui caldă o înfiora.

— Şi să amplifice scandalul? Ferească Sfântul!

*

Julia îl privi pe Benedict înmuind peniţa în cerneală. Urmări fiecare curbă pe care o făcu în timp ce îşi scria

numele în registrul parohiei. Avea o mână puternică, fermă, pe măsura forţei şi desăvârşirii numelui lui.

Un nume care acum îi aparţinea ei.

Degetele li se atinseră când el îi înmână tocul şi simţi un fior de căldură în braţ. Conştientiza orice atingere întâmplătoare, oricât de mică, şi o năpădeau gânduri despre noaptea care urma şi despre toate celelalte nopţi care o aşteptau, una după alta, şi care aveau să le umple anii pe care urmau să-i petreacă împreună.

Tocul îi tremură între degete când îşi iscăli numele sub al lui. Clipi privind registrul, scânteierea cernelii care se usca pe pagină. Se isprăvise. Julia şi Benedict, uniţi pentru totdeauna prin căsătorie.

El îşi trecu degetele de-a lungul încheieturii mâinii ei, vrând să şi le întrepătrundă cu ale ei. Apoi îi ridică mâna şi i-o puse acolo unde îi era locul: pe braţul lui.

— Eşti gata să dai ochii cu mulţimea?

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Ce mulţime?

— Doar îţi imaginezi că s-a dus vestea în lung şi în lat, nu-i aşa? Sunt convins că mai mulţi membri ai înaltei societăţi au decis să iasă la plimbare în dimineaţa asta şi să rătăcească pe lângă Hanover Square. Din pură întâmplare, bineînţeles.

— Bineînţeles. I se alătură, urmându-i pe sora şi pe părinţii ei înspre uşă. Sigur vor vrea să îl vadă pe Highgate.

— Şi pe domnişoara pe care un idiot a irosit cinci mii de lire.

— Te referi la târfa aia scandaloasă?

— Şşşt, încă eşti în biserică. Îi zâmbi larg şi îi spuse încet: Poate ai vrea să foloseşti un termen mai blând. Îmi amintesc că îţi plăcea cuvântul „stricată”.

Ea dădu din mână.

— Nu ca să mă descriu pe mine însămi.

El zâmbi şi mai larg, răutăcios.

— Nu cred că m-ar deranja dacă ţi se năzăreşte să te porţi ca o stricată din când în când, numai pentru mine.

Ea îşi ridică ambele sprâncene şi făcu, spera ea, pe inocenta.

— Şşşt, încă eşti în biserică.

Dar chiar atunci trecură pragul şi ieşiră în porticul cu coloane.

— Ba nu mai sunt.

*

O mulţime de gură-cască, deşi, nu ar fi trebuit să fie şocat de mărimea grupului care se adunase acolo. Benedict trăise toată viaţa printre ei, îndeajuns ca să ştie cât de repede se ducea vestea în cadrul înaltei societăţi şi cât de mult le plăcea membrilor ei un spectacol.

La urma urmei, nu se întâmpla deseori ca un bărbat să mărite două fiice atât de cunoscute pentru reticenţa lor precum surorile St. Claire, darămite în circumstanţe atât de scandaloase. Bârfitorii aveau despre ce vorbi până la Crăciun.

Păcat că, pentru prima dată, vremea ţinea cu ei. Câteva raze de soare slabe, aproape palpabil de calde, pătrunseră prin nori ca să binecuvânteze ceremonia de nuntă. Dacă ar fi fost după el, Benedict ar fi preferat să plouă cu găleata.

Se încruntă la Lady Epperley, care îşi ocupase locul chiar în faţă, se holba la ei prin lornieta ei. Lady Posselthwaite îşi lungi gâtul ca să vadă dincolo de boneta matroanei. În clipa următoare ţipă, când Lady Epperley o înghionti cu cotul în coaste, atât de rapid, că Benedict nu era chiar sigur dacă într-adevăr văzuse ceva.

Îşi înăbuşi un rânjet şi o conduse pe Julia dincolo de coloanele faţadei, înspre trăsura care îi aştepta. Avea

planuri cu ea care nu includeau schimbul de remarci politicoase nesincere cu diverse cunoştinţe. Julia îşi exprimase dorinţa ca ei doi să fie fericiţi împreună, iar el intenţiona să înceapă cu fericirea ei.

Sau măcar cu plăcerea ei.

Spectatorii se foiră. Se întâmpla ceva mai în josul străzii. Toţi îşi întoarseră capetele. Până şi Lady Epperley îşi mută privirea de la Sophia, care radia de fericire, să vadă ce se întâmplă. Bun. Poate că aşa puteau să iasă din oraş fără prea mult zgomot, în timp ce înalta societate găsea un subiect nou de discuţie.

— Revelstoke! îl auzi el pe Upperton strigându-l. Îmbrâncindu-se prin mulţime, acesta îşi croi drum spre trăsura lui Benedict. Nu poţi pleca fără cadoul tău de nuntă.

— Ce cadou?

Julia privi curioasă de lângă el. Upperton ţinea în mână o frânghie; un căpăstru, mai precis. Benedict urmări frânghia cu privirea şi îşi dădu seama că ducea spre sursa agitaţiei. În spatele lui Upperton, Nefertari dădea mândră din cap. Iapa fornăi şi făcu un pas agale în faţă, vârându-şi nasul în buzunarele lui Upperton.

— Ce-i asta? întrebă Benedict, nevenindu-i să creadă.

Upperton îi întinse căpăstrul.

— E cadoul tău de nuntă.

— Ce-ai făcut? Doar nu te aştepţi să cred că Clivesden, dintre toţi oamenii, mi-a trimis un semn al aprecierii lui ca să celebreze ziua.

— Bineînţeles că nu. În schimb, s-a lipsit fericit de mârţoaga asta în loc să îşi plătească datoria faţă de mine. Pe lângă banii pe care îi datora altora, îl costa o avere în ovăz.

Benedict înghiţi în sec, apoi din nou. Nu se cuvenea să îşi afişeze emoţiile în faţa celor mai de seamă bârfitori din înalta societate.

Julia se aplecă pe lângă el, ca să vadă mai bine ce se întâmplă, aşa că îl apăsă pe braţ cu sânul ei moale.

— Ce se întâmplă?

El trebui să îşi dreagă vocea înainte să-i răspundă.

— Îţi aminteşti când eram în Kent şi ţi-am spus că eram în căutare de cai? Julia dădu din cap că da, aşa că el arătă spre Nefertari. Iată calul de care vorbeam.

— Dar ce are a face Clivesden cu toate astea?

— A licitat mai mult ca mine. Se pare că voia să-ţi dăruiască un cal pentru plimbări.

Julia izbucni în hohote de râs. Nefertari fornăi şi lovi cu copita pământul.

— Mă gândeam că a priceput aluzia când i-am spus că strănut de la cai.

Benedict zâmbi larg.

— Aşa i-ai spus?

— Voia să ies cu el la plimbări călare în parc. E singurul lucru care mi-a venit atunci în minte, ca să scap de el.

Benedict o privi în ochi. Avea un zâmbet atât de încântător. Julia zâmbi tot mai larg, până când străluci de fericire.

— Ai fi putut să-i spui adevărul, că nu ştii să călăreşti.

— Şi să risc să se ofere să îmi dea lecţii?

El îşi drese vocea.

— Ai perfectă dreptate cu asta. Sunt singurul care ar trebui să îţi dea lecţii de călărie.

Cineva tuşi discret, forţându-l să îşi întoarcă privirea de la ea. Upperton îi puse căpăstrul în mână.

— Dacă vreţi să vă vedeţi de… treabă, sugerez să îţi iei cadoul de nuntă şi să o ştergeţi de aici.

— Îţi mulţumesc, prietene.

Upperton ridică din umeri.

— Măcar atât să fac şi eu. Făcu o mişcare expeditivă cu mâinile. Şi acum duceţi-vă. Mă aştept ca la anul, pe

vremea asta cel târziu, să apară un mic Revelstoke. Nu uitaţi să îl înscrieţi la Eton.

Upperton le făcu cu ochiul şi se pierdu din nou în mulţime. Benedict i-o dădu pe Nefertari unui lacheu, poruncindu-i să o lege la trăsura lor, şi când se întoarse, o văzu pe Julia îmbujorată. El aruncă o privire la mulţime, după care îi zâmbi larg. O prinse de după mijloc şi o strânse într-un sărut leneş. Spectatorii icniră toţi la un loc, şi se auzi pocnetul inevitabil al unei lorniete.

— Nu cred că am mai văzut o etalare a afecţiunii atât de ruşinoasă, mormăi Lady Epperley. Pe vremea mea, soţii şi soţiile se tratau reciproc cu o doză adecvată de indiferenţă.

Când îi dădu drumul miresei lui, văzu că era şi mai îmbujorată, dar în ochii ei licărea o promisiune. O conduse spre trăsură, dar aşteptă ca Julia să îşi îmbrăţişeze sora cu căldură. Îşi domoli nerăbdarea şi dădu mâna cu Highgate, dar se gândea la cu totul altceva.

Un mic Revelstoke. Da. Pentru prima oară în viaţa lui, Upperton născocise un plan bun, pe care Benedict intenţiona să îl pună în aplicare numaidecât.

Sfârşit

Bârfe, scandaluri, provocări...
și două povești de dragoste surprinzătoare

După ce este martoră la suferința surorii ei, Sophia, din pricina iubirii neîmpărtășite pe care i-o poartă de cinci ani celui mai admirat crai din înalta societate, Julia St. Claire jură să nu se îndrăgostească niciodată și să amâne cât mai mult momentul căsătoriei. Din nefericire însă, ambiția mamei și datoriile tatălui îi strică planurile, și Julia se vede nevoită să se logodească acum cu proaspătul conte de Clivesden... care este tocmai bărbatul visurilor Sophiei.

Speranța Juliei de a scăpa de această uniune nedorită este cel mai bun prieten al ei din copilărie, Benedict Revelstoke. Acesta descoperă că intenția neașteptată a lui Clivesden de a se însura cu Julia nu are ca motivație dragostea, ci dorința de a câștiga un pariu. Însă Benedict mai descoperă și altceva – că sentimentele lui pentru prietena din copilărie s-au transformat într-o pasiune mistuitoare. Așa că atunci când Julia îi face o propunere scandaloasă și șocantă care să-i ruineze reputația în înalta societate și să o scape de mariajul cu Clivesden, Benedict este bucuros să o ajute... cu atât mai mult cu cât planul Juliei îi va conduce pe amândoi în lumea fascinantă a plăcerilor interzise.

Ashlyn Macnamara și-a făcut debutul literar cu *O propunere scandaloasă*, care a ajuns rapid în topul de bestselleruri din *New York Times*. Succesul cărții a determinat-o să continue seria cu încă patru volume care s-au bucurat de aceeași primire entuziastă din partea cititorilor.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-678-7

